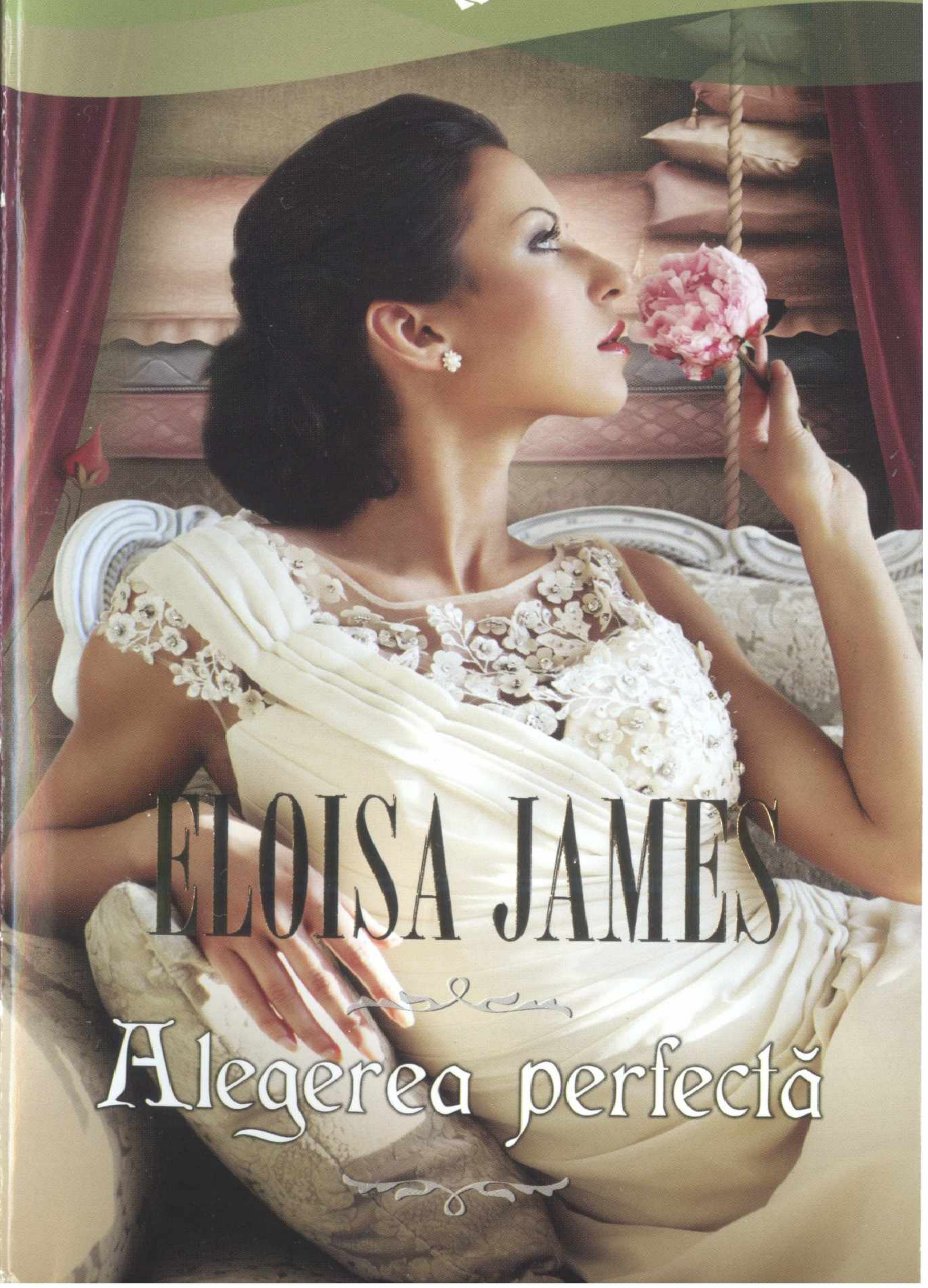
CĂRȚI ROMANTICE

ELOISA JAMES

Alegerea perfectă

prolog

A fost odată ca niciodată, acum nu prea mult timp... (în martie 1812, mai exact)... a fost o fată, destinată să fie prinţesă. Deşi, dacă e să fim sută la sută corecţi, nu exista nici un prinţ în peisaj. Era însă logodită cu moştenitorul unui duce şi, din punctul de vedere al aristocraţiei de mai mică importanţă, o diademă era la fel de bună ca şi o coroană.

Povestea noastră începe cu acea fată şi continuă cu o noapte furtunoasă şi o serie de teste şi, chiar dacă nu există nici un bob de mazăre în acest basm, vă garantez că veţi găsi totuşi o surpriză în patul fetei: poate o cheie, poate un purice - sau poate un marchiz, că tot veni vorba.

În poveşti, capacitatea de a simţi un bob de mazăre sub saltea este suficientă dovadă că o necunoscută care soseşte în mijlocul unei furtuni, pe timp de noapte, este cu adevărat prinţesă. În lumea reală, desigur, e ceva mai complicat. Ca să se pregătească pentru titlul de ducesă, Miss Olivia Mayfield Lytton învăţase câte ceva din practic fiecare ramură a cunoaşterii umane. Era pregătită să ia cina cu un rege, sau cu un bufon, sau cu Socrate în persoană, capabilă de a purta conversaţii dintre cele mai variate, de la opera comică italiană până la noile maşinării care se învârteau.

Dar, la fel cum un singur bob uscat de mazăre era suficient pentru a determina autenticitatea prinţesei, un singur amănunt crucial decidea eligibilitatea Oliviei pentru titlul de ducesă: era logodită cu moştenitorul ducatului Canterwick.

Mai puţin importante erau amănunte precum faptul că, la începutul acestei poveşti, Olivia avea douăzeci şi trei de ani şi era încă nemăritată, că tatăl ei nu deţinea

nici un titlu de nobleţe şi că tânăra noastră nu fusese nicicând catalogată drept vreo mare frumuseţe. Ba chiar dimpotrivă.

Nimic din toate astea nu conta.

capitolul 1

În care facem cunoștință cu o viitoare ducesă

41 Clarges Street, Mayfair
Londra
Reședința dlui Lytton, Esq.

Cele mai multe logodne iau naștere ca urmare a uneia din două emoții puternice: lăcomie sau dragoste. Însă logodna Oliviei Lytton nu avea la bază nici vreun schimb de bunuri între aristocrați cu o gândire similară, nici vreo combinație puternică între dorință, asemănare și săgețile lui Cupidon.

De fapt, în momentele ei de disperare, viitoarea mireasă ar fi pus probabil logodna ei pe seama unui blestem.

– Poate că părinții noștri au uitat să cheme vreo ursitoare importantă la botezul meu, îi spuse surorii ei, Georgiana.

Se întorceau acasă de la un bal dat de Contele de Micklethwait, la care Olivia petrecuse o parte generoasă de timp cu logodnicul ei.

– Blestemul, continuă ea, nu cred că mai e nevoie s-o spunem, se manifestă acum în persoana lui Rupert, viitorul meu soț. Aș prefera să dorm timp de o sută de ani.

– Are și dormitul avantajele lui, o aprobă sora ei, coborând din trăsura părinților, în fața casei.

Georgiana nu continuă acest comentariu pozitiv cu partea opusă: dormitul avea avantaje... dar Rupert prea puține.

Olivia trebui să facă un efort să-și înghită nodul din gât și să rămână câteva clipe singură în trăsura întunecată, înainte să fie în stare să-și controleze atitudinea și să o urmeze pe sora ei. Știuse dintotdeauna că avea să fie Ducesă de Canterwick într-o bună zi, așa că nu avea nici

un rost să se simtă atât de nefericită. Cu toate astea, se întâmplase. O seară petrecută în compania viitorului ei soț o făcuse să simtă că-i amorțește jumătate din minte.

Nu-i era de nici un ajutor faptul că aproape întreaga societate londoneză, inclusiv mama ei, o considera cea mai norocoasă dintre tinere. Mama ei ar fi fost îngrozită – deși nu surprinsă – de gluma proastă prin care Olivia asocia logodna ei cu ducele cu un blestem. Pentru părinții ei, era cât se poate de clar că ascensiunea fiicei lor pe scara socială era o adevărată mană cerească. Pe scurt, o binecuvântare.

– Slavă Domnului! spusese domnul Lytton probabil de cel puțin cinci mii de ori de la nașterea Oliviei. Dacă nu m-aș fi dus la Eton...

Era o poveste pe care Olivia și sora ei, Georgiana, o ascultaseră cu mare plăcere când fuseseră mici. Se urcau pe genunchii lui *papa* și-l ascultau povestind plin de entuziasm cum el – om simplu și fără nimic remarcabil (deși înrudit cu un conte dintr-o ramură a familiei sale precum și cu un episcop *și* cu o marchiză din alta) domnul Lytton – se dusese la Eton și se împrietenise la cataramă cu ducele de Canterwick, care-și moștenise impunătorul titlu la frageda vârstă de cinci ani. La un moment dat, băieții făcuseră un jurământ semnat cu sânge cum că cea mai mare fiică a domnului Lytton avea să devină ducesă, căsătorindu-se cu fiul cel mai mare al ducelui.

Domnul Lytton își îndeplinise cu entuziasm partea lui din această înțelegere, producând nu una, ci două fete după un an de căsnicie. Ducele de Canterwick, pe de altă parte, produsese un singur fiu, și acela după vreo câțiva ani de mariaj. Dar, în mod evident, un fiu era suficient pentru înțelegerea făcută. Mai important, Alteța Sa își ținuse cuvântul, asigurându-l în mod regulat pe domnul Lytton că logodna era valabilă.

Prin urmare, mândrii părinți ai viitoarei ducese făcuseră tot ce le stătea în putință pentru a-și pregăti fiica cea mai mare (mai mare cu șapte minute) pentru titlul pe care avea să îl primească, fără să se uite la cheltuieli când venea vorba de cizelarea viitoarei ducese de Canterwick.

Olivia fusese torturată din clipa în care părăsise pătuțul de bebeluș. Până la vârsta de zece ani, era expertă în toate finețurile etichetei, știa totul despre cum se administrează un domeniu (inclusiv contabilitate dublă), cânta la clavecin și la spinetă, putea saluta în mai multe limbi, inclusiv în latină (ceea ce i-ar fi folosit când ar fi vizitat vreun episcop, dacă nu și la altceva) și avea chiar și cunoștințe de bucătărie franțuzească, deși acestea erau mai degrabă de natură intelectuală decât practică. Ducesele nu găteau niciodată, doar mâncau.

Cunoștea de asemenea în amănunt volumul preferat al mamei sale, *Oglinda măgulitoare: o incursiune completă în arta de a deveni o Lady*, care fusese scris nici mai mult nici mai puțin decât de Alteța sa, Ducesa văduvă de Sconce, și care era oferit fetelor la împlinirea vârstei de doisprezece ani.

Ba chiar mama Oliviei citise *Oglinda măgulitoare* de atâtea ori, încât pasaje din volum începuseră să se strecoare în conversațiile ei asemenea iederii care sufocă un copac.

- *Rafinamentul*, spusese ea în dimineața balului Micklethwait, în fața unei felii de pâine prăjită cu marmeladă, *ne este transmis de strămoșii noștri. Se pierde însă repede când nu este susținut de virtute.*

Olivia dăduse din cap. Ea una ar fi fost oricând gata să renunțe la rafinament, însă o îndelungată experiență o învățase că exprimarea unei astfel de opinii nu făcea altceva decât să-i dea dureri de cap mamei sale.

- O *tânără Lady*, declarase doamna Lytton în drum spre balul Micklethwait, *nu detestă nimic mai mult decât să se angajeze într-o conversație necuviincioasă cu un pretendent lipsit de modestie.*

Olivia știa prea bine că nu era cazul să întrebe ce ar fi însemnat o conversație „cuviincioasă“ cu un pretendent lipsit de modestie. Întreaga societatea înțelegea că era logodită cu moștenitorul Ducelui de Canterwick și prin urmare pretendenții, lipsiți de modestie sau nu, rareori catadicseau să o abordeze.

La modul general, păstra acest gen de sfat pentru viitor, când spera să aibă ocazia să se angajeze în conversații lipsite de modestie.

– L-ai văzut pe Lordul Webbe dansând cu doamna Shottery? își întrebă Olivia sora, în timp ce intrau în camera ei. E tulburător felul în care se privesc în ochi. Trebuie să spun, societatea englezească pare să pună tot atâta valoare pe jurămintele de căsătorie ca și francezii, și toată lumea spune că includerea promisiunii de fidelitate a transformat jurămintele nupțiale din Franța în adevărată ficțiune.

– *Olivia!* gemu Georgiana. Nu poți să spui așa ceva! Și nu ai face una ca asta – nu?

– Mă întrebi dacă-i voi fi vreodată infidelă logodnicului meu după ce-mi va deveni soț – presupunând că va sosi vreodată acea zi?

Georgiana dădu din cap.

– Presupun că nu, spuse Olivia, deși în secret se întreba uneori dacă nu era posibil să răbufnească într-o bună zi și să încalce toate regulile sociale, fugind la Roma cu un lacheu. Singura parte a serii în care m-am simțit bine, continuă ea, a fost atunci când Lordul Pomtinius mi-a spus o epigramă despre un abate adulterin.

– Să nu îndrăznești să o repeți! îi comandă sora ei.

Georgiana nu manifestase niciodată nici cea mai mică dorință de a se răzvrăti împotriva regulilor societății. Le iubea și trăia ghidându-se după ele.

– *A fost odată un abate adulterin*, o necăji Olivia, *grosolan precum...*

Georgiana își duse repede mâinile la urechi.

– Nu pot să cred că ți-a spus așa ceva! Tata ar fi furios dacă ar afla.

– Lordul Pomtinius era amețit, spuse Olivia. În plus, are nouăzeci și șase de ani și nu mai ține prea mult la aparențe. Se mai amuză doar, din când în când.

– Nici măcar nu are vreun sens. Un abate adulterin? Cum poate un abate să fie adulterin? Abații nu se căsătoresc...

– Anunță-mă dacă vrei să auzi până la capăt, spuse Olivia. Se termină cu ceva despre călugărițe, așa că presupun că a folosit cuvântul cu larghețe.

Această epigramă – și felul în care o apreciase Olivia – viza direct problema doamnei Lytton în legătură cu *ducesificarea* fiicei ei, cum le plăcea fetelor să denumească întregul proces. Olivia avea întotdeauna ceva foarte *déclassé*, oricât de cuviincioase i-ar fi fost ținuta, vocea și manierele. Cu siguranță, putea juca rolul ducesei, însă adevărata Olivia amenința întotdeauna să iasă la suprafață.

– Îți lipsește acel indefinibil aer de importanță care surorii tale îi iese fără nici un efort, spunea adesea tatăl ei, cu o expresie de abătută resemnare. Pe scurt, fiica mea, simțul umorului la tine tinde să alunece în vulgaritate.

– *Comportamentul trebuie să-ți sublinieze întotdeauna onoarea*, se amesteca mama ei, citând-o pe Ducesa de Sconce.

Și Olivia ridica din umeri.

– Ce bine-ar fi fost! îi spusese de nenumărate ori cu disperare doamna Lytton soțului ei. Ce bine ar fi fost dacă *Georgiana* s-ar fi născut prima!

Pentru că Olivia nu era singura participantă la programul de instruire al soților Lytton. Olivia și Georgiana străbătuseră în tandem lecțiile despre comportamentul unei ducese, pentru că părinții lor, conștienți de nenorocirile care ar putea-o amenința pe fiica lor cea mare – o febră, o trăsură în goană, o alunecare dintr-un turn – avuseseră prudența de a-și *ducesifica* și cea de a doua fiică.

Din păcate, era evident pentru toată lumea că Georgiana reușise să se ridice la nivelul unei ducese, în vreme ce Olivia... Olivia era Olivia. În mod categoric, se putea comporta cu o grație desăvârșită – însă printre cei apropiați era sarcastică, mult prea spirituală pentru o adevărată Lady și câtuși de puțin grațioasă.

– O vedeți cum se uită la mine dacă aduc numai vorba despre *Oglinda măgulitoare*? se plângea doamna Lytton. Și, credeți-mă, încerc doar să o ajut.

- Fata asta va fi ducesă într-o bună zi, spunea apăsat domnul Lytton. Ne va fi recunoscătoare atunci.

- Dar ce bine ar fi fost... spunea cu nostalgie doamna Lytton. Draga de Georgiana este atât de... Ei, ar fi o ducesă perfectă, nu crezi?

Ce-i drept, sora Oliviei învăţase de timpuriu să stăpânească acea artă delicată de a combina un plăcut aer de importanţă cu o ţinută modestă ireproşabilă. De-a lungul anilor, Georgiana dobândise un impresionant număr de trăsături demne de o ducesă: mai multe feluri de a merge, de a vorbi, diferite posturi.

- *Demnitate, virtute, afabilitate şi ţinută*, recita iar şi iar doamna Lytton, de parcă ar fi spus o poezie pentru copii.

Georgiana arunca o privire în oglindă, verificându-şi ţinuta demnă şi expresia binevoitoare.

Olivia i-o întorcea mamei ei pe acelaşi ton:

- Debilitate, vanitate, absurditate şi... *ţicneală!*

Până la vârsta de optsprezece ani, Georgiana arăta, vorbea şi chiar mirosea (mulţumită parfumului franţuzesc, adus prin contrabandă şi cu mare cheltuială) ca o ducesă. Cea mai mare parte a timpului, Olivia nu-şi dădea osteneala.

Familia Lytton era fericită, dare era o fericire cu măsură. Era de apreciat faptul că produseseră o ducesă autentică, chiar dacă respectiva fiică nu era cea logodită cu moştenitorul ducelui. În timp ce fetele lor creşteau, îşi făcuseră speranţe că Georgiana va ajunge o soţie încântătoare pentru un bărbat de rang înalt. Din nefericire, cu timpul încetaseră să mai amintească în vreun fel de ipoteticul soţ al celei de-a doua fiice a lor.

Tristul adevăr este că o fată *ducesificată* nu este ceea ce-şi doresc cei mai mulţi dintre tineri. În vreme ce virtuţile Georgianei erau apreciate şi lăudate de întreaga societate londoneză - mai ales în grupul văduvelor - mâna ei era arareori căutată pentru vreun dans, cu atât mai puţin pentru căsătorie.

Domnul şi doamna Lytton interpretau în mod diferit problema. După părerea lor, mult iubita lor mezină

avea mari şanse de a rămâne în umbra unei ducese, fără a deveni vreodată soţia cuiva, pentru că nu avea zestre.

Soţii Lytton îşi cheltuiseră întreaga avere pe lecţii şi meditatori. Acest lucru o lăsase pe fiica lor cea mică fără nici o susţinere financiară pe piaţa căsătoriilor.

– Am sacrificat totul pentru Olivia, spunea adeseori doamna Lytton. Nu pot să înţeleg de ce nu este mai recunoscătoare. Este cea mai norocoasă fată din Anglia!

Olivia nu se considera câtuşi de puţin norocoasă.

– Singurul gând care mă bucură în legătură cu faptul că mă voi mărita cu Rupert, îi spuse ea Georgianei, este că o să-ţi pot face ţie zestre.

Îşi scoase mănuşile, muşcându-le de vârf ca să şi le tragă de pe degete.

– Sinceră să fiu, numai gândul la nuntă şi e de ajuns ca să mă scoată din minţi. Aş putea tolera titlul – deşi nu se poate spune că este ceea ce mi-aş fi dorit – dacă nu ar fi ataşat de un nătărău-tântălău cu faţă de peşte şi ochi de sticlă!

– Vorbeşti în argou, spuse Georgiana, şi...

– În nici un caz! spuse Olivia, aruncându-şi mănuşile pe pat. Tot ce-am spus a fost inventat de mine şi ştii şi tu la fel de bine că *Oglinda stânjenitoare* spune că argoul este – citez – *un limbaj grosolan, folosit de cei mai josnici degeneraţi ai naţiunii noastre.* Oricât de mult mi-ar plăcea să văd o clasificare a degeneraţilor, nu am speranţa de a dobândi *acest* titlu în timpul vieţii mele.

– N-ar trebui să vorbeşti aşa, spuse Georgiana, aşezându-se graţios pe canapeaua din faţa şemineului Oliviei.

Oliviei îi fusese dată cea mai mare cameră din casă, mai mare chiar decât camerele mamei şi tatălui lor, aşa că gemenele se ascundeau de obicei de părinţii lor în camera Oliviei.

Însă mustrarea nu fusese adresată cu vehemenţa obişnuită. Olivia îşi privi sora şi se încruntă.

– A fost chiar aşa de urâtă seara asta, Georgie? Nătărăul meu de logodnic m-a tot luat de-o parte şi, după cină, nu te-am mai văzut.

– Aş fi fost uşor de găsit, răspunse Georgiana. Am stat printre văduve mai toată seara.

– Oh, scumpo! spuse Olivia, aşezându-se lângă sora ei şi strângând-o cu putere în braţe. Aşteaptă numai să ajung eu ducesă. O să-ţi dau o zestre atât de mare, că toţi bărbaţii din ţara asta se vor aşeza în genunchi numai când se vor gândi la tine. *Georgiana cea de aur*, aşa o să-ţi spună.

Georgiana nici măcar nu zâmbi, aşa că Olivia îi dădu mai departe:

– Mie îmi place să stau cu văduvele. Toate au poveşti care merită auzite, ca cea despre Lordul Mattersnatch, care a plătit şapte guinee ca să fie bătut cu biciul.

Sprâncenele surorii ei se împreunară.

– Ştiu, ştiu! exclamă Olivia înainte ca Georgiana să apuce să vorbească. Vulgar, vulgar, vulgar. Cu toate astea, mi-a plăcut partea despre costumul sorei medicale. Sincer, ar trebui să te bucuri că n-ai fost în locul meu. Canterwick s-a fâţâit întreaga seară prin sala de bal, târându-ne pe mine şi pe Rupert după el. Toţi se gudurau în faţa noastră, apoi chicoteau pe la spate şi se duceau să-i informeze şi pe ceilalţi despre neobişnuitul ghinion al lui LL, obligat să mă ia pe mine de nevastă!

Între ele, Olivia şi Georgiana îl numeau în mod obişnuit pe Rupert Forrest G. Blakemore – Marchiz de Montsurrey, viitor duce de Canterwick – „LL", ceea ce venea de la *lamentabilul logodnic*. Ocazional, mai putea fi şi „SS" (soţul stupid), „GG" (ginerele gogoman) şi – pentru că fetele vorbeau fluent atât italiana cât şi franceza – „MM" (*„marito"* sau *„mari" mai bine lipsă*, în funcţie de limba pe care o vorbeau în acel moment).

– Tot ce mai lipsea ca seara asta să fie cu desăvârşire un coşmar, continuă Olivia, era să fi avut vreo problemă cu rochia. Dacă cineva m-ar fi călcat pe trenă şi ar fi rupt-o, lăsându-mi fundul expus în faţa întregii adunări, poate că atunci aş fi fost mai umilită. Cu siguranţă, aş fi fost mai puţin plictisită.

Georgiana nu răspunse. Îşi lăsă doar capul pe spate şi rămase cu ochii pironiţi în tavan. Părea foarte nefericită.

– Ar trebui să privim partea bună, spuse Olivia, încercând un ton mai optimist. LL a dansant cu amândouă.

Slavă cerurilor că este în sfârşit suficient de mare cât să poată participa la un bal!

– A numărat paşii cu voce tare, zise Georgiana. Şi a spus că rochia mă face să arăt ca un norişor pufos.

– Sunt sigură că nu te-a surprins să descoperi că Rupert nu este înzestrat cu talentul de a purta conversaţii elegante. Dacă arăta cineva ca un norişor pufos, eu eram aceea. *Tu* arătai ca o vestală. Mult prea demnă pentru un norişor.

– Demnă nu înseamnă dezirabilă, spuse sora ei, întorcând capul.

Avea ochii plini de lacrimi.

– Oh, Georgiana!

Olivia o cuprinse din nou cu braţele.

– Te rog, nu mai plânge! Voi fi ducesă cât de curând şi atunci o să-ţi fac zestre şi o să-ţi comand haine atât de frumoase, încât întreaga Londră se va minuna privindu-te!

– Sunt la *al cincilea* sezon, Olivia. Tu nu ai cum să înţelegi ce senzaţie îngrozitoare este, având în vedere că tu nu ai fost niciodată cu adevărat disponibilă. Nici un domn nu mi-a acordat în seara asta mai multă atenţie decât în ultimii cinci ani.

– Din cauza rochiei şi a zestrei. Arătam amândouă ca nişte fantome, doar că nu eram transparente. Tu, desigur, ai fost o fantomă unduitoare, iar eu una solidă.

Olivia şi Georgiana purtaseră rochii identice, din voal alb de mătase, strânse sub sâni cu panglici lungi, tivite cu perle de nisip şi cu franjuri la capete. Aceleaşi panglici apăreau pe marginile şi spatele rochiilor, fluturând la cea mai mică adiere. Pe pagina din catalogul lui *madame* Wellbrook, modelul păruse desăvârşit.

Exista o lecţie în această poveste... o lecţie tristă.

Doar pentru că panglicile care flutură arată bine pe o domnişoară slăbuţă desenată într-un catalog, nu înseamnă că vor arăta la fel şi când vor atârna peste coapsele cuiva.

– Te-am văzut în timp ce dansai, continuă Olivia. Arătai ca o prăjină săltăreaţă cu panglicile alea care tremurau în jurul tău. Şi buclele îţi săltau şi ele.

- Nu contează, răspunse sec Georgiana, ştergându-şi o lacrimă. E din cauza *ducesificării*, Olivia. Nimeni nu vrea să se însoare cu o mironosiţă care se poartă ca o văduvă de nouăzeci şi cinci de ani. Şi - suspină uşor - se pare că nu sunt în stare să mă port în alt fel. Nu cred că vorbeşte nimeni în spatele tău, poate doar din invidie. Dar eu sunt subiectul de bârfă preferat. Zău aşa, îi văd cum îşi dau ochii peste cap când trebuie să danseze cu mine.

În sinea ei, Olivia era de acord că programul de *ducesificare* le crease multe dezavantaje. Însă o strânse şi mai tare în braţe pe sora ei şi-i spuse:

- Georgiana, ai o siluetă minunată, eşti dulce ca mierea şi faptul că ştii să aranjezi o masă pentru o sută de persoane nu are nici o legătură cu asta. Căsătoria este un contract şi contractele se fac pentru *bani*. O femeie are nevoie de zestre, altfel nici un bărbat nu o va considera o partidă bună pentru o căsătorie.

Georgiana îşi trase nasul, ceea ce dovedi cât era de supărată, pentru că, în mod normal, nu ar fi îngăduit niciodată un gest atât de lipsit de rafinament.

- Ai o talie aşa de subţire, încât pur şi simplu mor de invidie, adăugă Olivia. Eu arăt ca un putinei de bătut untul, iar tu eşti aşa de subţire, că te-aş putea prinde într-un ac, ca pe un înger.

Cele mai multe fete de măritat - inclusiv Georgiana - erau, într-adevăr, incredibil de subţirele. Pluteau dintr-o cameră în alta, cu mătăsurile diafane foşnind pe lângă trupurile lor zvelte.

Olivia nu era una dintre ele. Era tristul adevăr, putregaiul din mijlocul florii ducale, încă o sursă de stres pentru doamna Lytton. După părerea ei, slăbiciunea Oliviei pentru exprimări vulgare şi apetitul pentru pâine cu unt aveau la bază acelaşi defect de caracter. Olivia nu o contrazicea.

- Nu semeni cu un putinei de unt! spuse cu hotărâre sora ei în timp ce-şi mai ştergea câteva lacrimi.

- Am auzit ceva interesant în seara asta! strigă Olivia. Se pare că Ducele de Sconce vrea să se însoare. Presupun că are nevoie de un moştenitor. Imaginează-ţi,

Georgie! Ai putea fi nora celei mai înțepate și mai încuiate matroane dintre toate! Crezi că ducesa citește cu voce tare la masă din *Oglinda Țăcăniților*? Pe tine te-ar adora. Sincer, cred că ești de fapt singura femeie din regat care ar fi pe placul ei.

– Toate văduvele mă plac, spuse Georgiana, smiorcăindu-se din nou pe nas. Asta nu înseamnă că ducele se va uita de două ori la mine. În plus, credeam că Sconce e însurat.

– Dacă ducesa ar fi aprobat bigamia, ar fi menționat asta în *Oglindă*. Prin urmare, absența unei astfel de informații sugerează că fiul ei are nevoie de o a doua soție. În afară de asta, mai am o singură veste, mai puțin interesantă, și anume că mama a aflat în această seară despre o dietă pe bază de salată și a hotărât că trebuie să o încep numaidecât.

– Salată?

– Nu se mănâncă decât salată între orele opt și opt.

– Asta este absurd! Dacă vrei să slăbești, nu mai cumpăra plăcinte atunci când mama crede că-ți cumperi panglici. Deși, sinceră să fiu, Olivia, eu cred că ar trebui să mănânci orice vrei. Eu una îmi doresc cu disperare să mă mărit, dar chiar și așa, ideea de a mă mărita cu Rupert mă face să mănânc o plăcintă.

– Patru plăcinte, o corectă Olivia. Cel puțin.

– În plus, n-ar conta la nimic dacă ai slăbi mâncând salată, continuă Georgiana. LL nu are încotro, trebuie să te ia de nevastă. Dacă ți-ar crește urechi ca de iepure, și tot ar trebui să se însoare cu tine. În vreme ce nimeni nu se poate gândi serios la ideea de a se căsători cu mine, indiferent cât de subțire mi-e talia. Am nevoie de bani ca să... ca să îi mituiesc.

Vocea îi tremura din nou.

– Sunt toți niște caraghioși fără minte, spuse Olivia, strângând-o iar în brațe. Nu te-au observat încă, dar o să te remarce după ce Rupert o să-ți dea o zestre.

– Probabil că o să am patruzeci și opt de ani până să ajungeți voi la altar.

– Cât despre asta, Rupert vine la noi mâine-seară, cu tatăl lui, ca să semneze actele de logodnă. Şi se pare că după aceea pleacă direct pe frontul din Franţa.

– Pentru Dumnezeu! strigă Georgiana, făcând ochii mari. Chiar o să fii ducesă! LL e pe cale să devină SS!

– Logodnicii lamentabili sunt adesea uciși pe câmpul de luptă, îi atrase atenţia Olivia. Cred că expresia este „carne de tun".

Sora ei râse brusc.

– Ai putea măcar să te prefaci că gândul ăsta te întristează puţin.

– Chiar m-ar întrista! protestă Olivia. Cred.

– Ai avea și motiv. Nu numai că ai pierde şansa de a fi numită „alteţa voastră" întreaga ta viaţă, dar părinţii noştri ar sări de pe Podul Battersea ţinându-se de mână.

– Nu-mi pot imagina ce ar face Mama și Papa dacă gâsca ce le-a promis ouăle de aur s-ar transforma în *pâté de foie gras* pe tărâmuri franceze, spuse Olivia, cu uşoară tristeţe.

– Ce se întâmplă dacă LL moare înainte să se însoare cu tine? întrebă Georgiana. Oricât ar fi de legală, o logodnă nu este o nuntă.

– Presupun că actele astea fac întreaga situaţie cu mult mai solidă. Sunt sigură că cea mai mare parte a societăţii londoneze este convinsă că se va stinge de inimă rea înainte să ajungem la altar, din caza aspectului meu general neatrăgător şi a faptului că nu mănânc suficientă salată.

– Nu fi ridicolă! Eşti frumoasă, zise Georgiana. Ai cei mai frumoşi ochi pe care i-am văzut vreodată. Nu pot să-mi dau seama de ce eu m-am ales cu ochii ăştia simpli, căprui, în timp ce ai tăi sunt verzi. O privi cu coada ochiului. Verde-deschis. Culoarea frunzelor de ţelină, mai exact.

– Dacă şi şoldurile mele ar fi ca frunzele de ţelină, atunci aş avea de ce să mă bucur.

– Eşti voluptuoasă, insistă sora ei. Ca o piersică dulce şi zemoasă.

– Nu mă deranjează că sunt o piersică, spuse Olivia. Păcat că la modă e țelina.

capitolul 2

În care facem cunoștință cu un duce

Conacul Littlebourne
Kent
Reședința Ducelui de Sconce

În exact același moment în care Olivia și Georgiana dezbăteau cu aprindere tema agricolă referitoare la meritele relative ale piersicilor și țelinei, eroul poveștii noastre cu siguranță nu se comporta ca majoritatea prinților din basme. Nu stătea într-un genunchi, nici nu venea călare pe un armăsar alb și nu se afla în preajma nici unui vrej de fasole. Stătea în schimb în bibliotecă, lucrând la o problemă matematică dificilă: mai exact, teorema celor patru pătrate a lui Lagrange. Pentru a mă face mai bine înțeles, dacă acest duce ar fi întâlnit vreodată un vrej de fasole de dimensiuni neobișnuite, cu siguranță ar fi generat un salt în cunoștințele botanice timpurii referitoare la creșterea neobișnuită a plantelor – dar nu s-ar fi gândit niciodată să facă un salt pe amintitul vrej.

Ar trebui să fie evident din cele menționate mai sus că Ducele de Sconce era genul de bărbat oripilat de însăși ideea de basme. Nici nu le citea, nici nu se gândea vreodată la ele (și cu atât mai puțin nu *credea* în ele); ideea de a juca vreodată un rol într-unul i s-ar fi părut absurdă și ar fi respins de la bun început teoria că ar fi putut semăna în vreun fel cu prinții bălai și îmbrăcați în catifea care se regăseau în astfel de povești.

Tarquin Brook-Chatfield, Duce de Sconce – cunoscut drept Quin printre apropiații săi, care se ridicau la numărul de exact doi – era mai degrabă personajul negativ din povești, lucru pe care îl știa foarte bine.

Nu ar fi putut spune la ce vârstă descoperise cât de puternic se deosebea de un prinţ din poveste. Poate că avusese cinci, sau şapte, sau zece ani – însă la un moment dat trebuie să-şi fi dat seama că părul negru ca tăciunele, cu o şuviţă albă deasupra frunţii, nu era nici imaginea tradiţională, nici cea apreciată de societate. Poate că fusese în momentul în care vărul lui, Peregrine, îl numise un bătrân ramolit (remarcă ce condusese la o regretabilă încăierare).

Cu toate acestea, nu numai părul îl diferenţia de ceilalţi băieţi. Chiar şi la vârsta de zece ani, avea ochi aspri, pomeţi înfricoşător de ascuţiţi şi un nas care părea să strige *aristocrat*. La treizeci şi doi de ani nu avea în jurul ochilor mai multe riduri lăsate de zâmbete şi râsete decât avusese cu douăzeci de ani în urmă, şi asta dintr-un motiv foarte întemeiat.

Nu râdea aproape niciodată.

Dar Quin avea totuşi un punct esenţial în care se asemăna cu eroul din *Prinţesa şi bobul de mazăre*, fie că recunoştea sau nu: mama lui era cea care îi alegea soţia şi lui puţin îi păsa ce criterii aplica ducesa văduvă în această misiune. Dacă ea hotăra că un bob de mazăre sub o saltea – sau sub cinci saltele – era cheia pentru a găsi soţia cea mai potrivită să devină viitoarea ducesă, Quin nu avea nimic împotrivă, atâta timp cât nu trebuia să se ocupe personal de toată afacerea.

Acest crucial detaliu era la fel de regal – la fel de *real* – ca şi prinţul fără nume din poveste, la fel de *duceficat* pe cât era Georgiana de *ducesificată*. Rareori vedea o uşă fără să treacă prin ea ca şi cum ar fi fost a lui. Şi, devreme ce deţinea foarte multe uşi, s-ar fi putut oricând apăra spunând că era o presupunere rezonabilă. Privea oamenii de sus pentru că era mai înalt decât majoritatea. Era prin urmare un lucru firesc, iar aroganţa era dreptul său din naştere. Nu ar fi putut concepe alt mod de a se comporta.

Ca să fim cinstiţi, trebuie să spunem că Quin îşi recunoştea câteva defecte personale. Spre exemplu, rareori înţelegea ce simţeau oamenii de lângă el. Avea o inteligenţă formidabilă şi foarte rar îl surprindeau tiparele

de gândire ale celorlalţi. Dar emoţiile? Îi displăcea în mod profund felul în care oamenii păreau să-şi ascundă emoţiile, doar pentru a le elibera în răbufniri zgomotoase şi explozii înlăcrimate.

Această antipatie faţă de manifestarea sentimentelor îl determinase să se înconjoare cu oameni asemenea lui şi a mamei sale: cerebrali, care răspundeau la o problemă formulând un plan, adesea implicând experimente gândite pentru a demonstra o ipoteză enunţată. Mai important, aceşti puţini aleşi nu plângeau dacă cineva le demonstra că ipoteza lor era incorectă.

Personal era de părere că oamenii nu ar fi trebuit să aibă atât de multe emoţii, având în vedere că sentimentele erau de prea puţine ori logice şi, prin urmare, de nici un folos. Se făcuse de râs odată cedând în faţa emoţiei – şi nu se terminase bine.

De fapt, se terminase îngrozitor.

Simplul gând îl împunse cu o durere întunecată în zona în care presupunea în mare că se afla inima lui; însă o ignoră, după cum îi era obiceiul. Dacă ar fi înregistrat de câte ori pe lună, pe săptămână – *pe zi* – simţea această împunsătură... Nu avea rost să se gândească la asta.

Un lucru învăţase de la mama lui mai presus decât orice, şi anume că era de preferat ca emoţiile regretabile să fie date uitării. Şi dacă cineva nu putea uita (cum nu putea el), atunci acest eşec personal trebuia ascuns.

Ca şi cum simplul gând la mama lui ar fi adus-o lângă el, uşa bibliotecii se deschise şi valetul lui, Cleese, intonă:

– Alteţa sa.

– Planurile mele sunt gata, Tarquin, declară mama lui, intrând imediat după ce fusese anunţată de Cleese.

Era urmată îndeaproape de asistentul ei personal, Steig, şi de servitoarea ei personală, Smithers. Alteţa sa, ducesa văduvă, prefera să aibă câteva persoane în urma ei oriunde se ducea, ca şi cum ar fi fost un episcop urmat de acoliţii săi entuziasmaţi. Nu era o femeie înaltă, dar emana o prezenţă atât de puternică încât lăsa impresia de maiestate, ce-i drept cu ajutorul unei peruci

înalte. De fapt, peruca ei semăna remarcabil de mult cu mitra unui episcop. Amândouă atestau convingerea celui care o purta cum că își ocupă locul bine-meritat în univers: și anume, în vârf.

Quin era deja în picioare; acum se ridică din spatele biroului pentru a săruta mâna pe care i-o întindea mama lui.

- Chiar așa? întrebă el politicos, încercând să-și amintească despre ce anume vorbea.

Din fericire, ducesa nu considera că răspunsurile erau o parte obligatorie într-o conversație. Dacă ar fi avut de ales, ar fi preferat monologurile, însă învățase să se adreseze într-un mod ce putea fi clasificat aproape ca interactiv.

- Am selectat două tinere, spuse ea acum. Amândouă din familii excelente, nu mai este cazul să o spun. Una face parte din aristocrație, alta din mica nobilime, dar este recomandată de Ducele de Canterwick. Cred că suntem amândoi de acord că să luăm în considerație doar aristocrația ar însemna să manifestăm îngrijorare în această privință, iar familia Sconces nu are astfel de emoții.

Se opri și Tarquin dădu supus din cap. Învățase de copil că îngrijorarea – la fel ca și iubirea – era o emoție disprețuită de aristocrați.

- Amândouă mamele îmi cunosc foarte bine lucrarea, continuă mama lui, și sunt rezonabil de încrezătoare că ambele lor fiice vor trece seria de teste la care le voi supune. Teste bazate, desigur, pe *Oglinda măgulitoare*. M-am gândit foarte mult la vizita lor, Tarquin, și va fi un succes.

Quin înțelesese până acum exact despre ce anume vorbea mama lui: despre următoarea lui soție. Aprobă atât planul alteței sale cât și încrederea ei în reușită. Mama lui își organiza fiecare aspect al vieții – și de cele mai multe ori organiza și viața lui. În singura ocazie în care cedase spontaneității – un cuvânt și un impuls privit acum cu cea mai adâncă suspiciune – rezultatul fusese dezastruos.

De aici și nevoia pentru *următoarea* soție. O a doua soție.

– Vei fi căsătorit până la toamnă, declară mama lui.

– Am cea mai adâncă încredere că acest demers, la fel ca tot ceea ce faci, va fi un succes, răspunse el, spunând doar adevărul.

Mama lui nici nu clipi. Nici unul din ei nu avea timp de lingușeli sau complimente frivole. Așa cum scrisese mama lui în cartea ei, *Oglinda măgulitoare* – care, în mod destul de surprinzător, se vânduse cu foarte mare succes – *„o adevărată Lady preferă o dojană blândă unui compliment extravagant“*.

Nu este nevoie să spunem că alteța sa ar fi fost extrem de surprinsă dacă cineva i-ar fi adresat vreo dojană, fie ea oricât de blândă.

– După ce-ți voi găsi o soție care să fie demnă de o asemenea poziție, voi fi fericită, spuse ea acum, apoi adăugă: La ce lucrezi?

Quin privi spre birou.

– Scriu o lucrare despre soluția lui Lagrange la ipoteza lui Bachet în legătură cu suma a patru pătrate.

– Nu mi-ai spus că Legendre a îmbunătățit deja teorema lui Lagrange?

– Dovada lui este incompletă.

– Ah.

Urmă o pauză de câteva secunde, apoi văduva spuse:

– Voi trimite o invitație imediată celor două tinere alese, pentru a ni se alătura aici. După ce le voi observa așa cum se cuvinte, voi face o alegere. O alegere *rațională*. Nu vei ceda fanteziilor ușoare, Tarquin. Cred că suntem amândoi de acord că prima ta căsătorie a demonstrat suficient de clar lipsa de înțelepciune a unui astfel de comportament.

Quin își înclină capul – dar nu era întru totul de acord. Căsătoria lui nu fusese o decizie înțeleaptă, asta era sigur. Fusese chiar o alegere îngrozitoare din anumite puncte de vedere (faptul că Evangeline își luase un amant încă din primele luni vorbea de la sine). Totuși...

– Nu din toate punctele de vedere, spuse el acru, nereuşind să se stăpânească.

– Te contrazici singur, remarcă mama lui.

– Căsătoria mea nu a fost o greşeală din toate punctele de vedere.

El şi mama lui trăiau împreună destul de confortabil, dar Quin era cât se poate de conştient că liniştea casei depindea de faptul că, de cele mai multe ori, alegea să opună cât mai puţină rezistenţă. Totuşi, când era cazul, putea fi la fel de categoric ca şi văduva.

– Ei bine, răspunse mama lui, sfredelindu-l cu privirea, din acest punct de vedere fiecare judecă după cum consideră de cuviinţă.

– *Eu* sunt singurul care emite judecăţi cu privire la căsnicia mea, spuse răspicat Quin.

– Chestiunea este irelevantă, răspunse ducesa, fluturând evantaiul ca şi cum ar fi vrut să alunge o insectă. Voi face tot posibilul să te îndrum în aşa fel încât să nu te trezeşti din nou în aceeaşi situaţie neplăcută. Obosesc numai când îmi aduc aminte de toate certurile, de toate supărările şi plânsetele. Ai fi zis că tânăra fusese crescută pe scenă.

– Evangeline...

– Un nume foarte nepotrivit pentru o Lady, îl întrerupse mama sa.

În conformitate cu *Oglinda măgulitoare*, să întrerupi pe cineva era un păcat de neiertat. Quin aşteptă câteva clipe, doar atât cât tăcerea din încăpere să devină apăsătoare. Apoi spuse:

– Evangeline era foarte emotivă. Suferea de sentimentalism excesiv şi avea probleme cronice cu nervii.

Mama lui îi aruncă o privire arzătoare.

– Sper că nu ai de gând să mă instruieşti să nu vorbesc de rău morţii, Tarquin.

– Nu este o idee rea, spuse el, luându-şi viaţa în propriile mâini.

– Hmpf!

Totuşi, îşi exprimase punctul de vedere. Nu avea nimic împotrivă să o lase pe mama lui să se ocupe de chestiunea alegerii celei de a doua soţii. Era pe deplin

conştient că avea nevoie de un moştenitor. Dar prima lui căsnicie...

Alegea să ignore părerile celorlalţi vizavi de aceasta.

– Ca să revenim la chestiunea în cauză, deşi sunt sigur că parametrii pe care i-ai formulat sunt excelenţi, am o condiţie în ceea ce priveşte tinerele pe care le-ai selectat.

– Aşa, carevasăzică... Steig, fii atent!

Quin se uită la asistentul mamei sale, care stătea deja cu pana pregătită.

– Să nu aibă o predispoziţie spre chicoteli.

Mama lui înclină din cap.

– Voi ţine cont de părerea ta.

Întoarse capul.

– Steig, notează! La cererea expresă a alteţei sale, voi gândi un test suplimentar, pentru a determina dacă subiectul este excesiv de predispus spre chicoteli sau spre alte semne native de bucurie inocentă.

– *Bu-cu-rie i-no-cen-tă*, murmură Steig, scriind în grabă.

Quin şi-o imagină dintr-odată pe trufaşa ducesă cu un guler înalt, asemenea predecesoarelor sale elisabetane din galeria de portrete.

– Nu mă deranjează dacă e veselă, clarifică el. Doar să nu chicotească.

– O voi elimina pe oricare dintre candidate dacă îmi va lăsa impresia că îşi îngăduie să-şi manifeste buna dispoziţie în mod necorespunzător, spuse mama lui.

Quin se putea deja vedea legat prin căsătorie de încă o femeie care nu simţea nici o plăcere în compania lui. Dar ştia că nu la asta se referea mama lui.

În plus, plecase deja.

capitolul 3

În care sunt evaluate meritele virginităţii şi destrăbălării şi câştigă destrăbălarea

Olivia şi Georgiana abia terminaseră discuţia despre avantajele piersicilor în faţa ţelinei, când mama lor intră în încăpere.

Majoritatea femeilor trecute de patruzeci de ani își îngăduie să câștige o ușoară rotunjime a siluetei. Dar, parcă în semn de reproș față de fiica ei cea mare, care refuza să se comporte în mod satisfăcător, doamna Lytton mânca precum o vrăbiuță și își îndesa fără nici o milă curbele pe care le avea într-un corset cu întărituri din os de balenă. În consecință, arăta ca o barză cu ochii mari și neliniștiți și cu un moț de pene pe cap.

Georgiana se ridică numaidecât în picioare și făcu o reverență.

– Bună seara, mamă. Ce drăguț din partea ta să vii să ne vezi.

– Nu sufăr când faci asta, se amestecă Olivia, ridicându-se fără tragere de inimă și gemând ușor. Doamne, cât mă dor picioarele! Rupert m-a călcat de cel puțin șase ori.

– Ce anume face, draga mea? întrebă doamna Lytton, surprinzând remarca Oliviei în timp ce închidea ușa în urma ei.

– Georgie se face toată numai lapte și miere pentru tine, spuse Olivia, nu pentru prima oară.

Încruntarea mamei sale era o combinație miraculoasă: reușea să exprime dezgustul fără să-și miște măcar cu un milimetru fruntea.

– După cum sora ta știe foarte bine, *pelerinajul unei adevărate Lady nu este decât un prilej de a arăta în lume esența unui personaj cu adevărat maiestuos.*

– De a arăta *lumii*, spuse Olivia, făcând un gest vag de răzvrătire. Dacă insiști să citezi din *Oglinda stupidității*, mamă, ai putea măcar să o faci corect.

Doamna Lytton și Georgiana ignorară amândouă acest comentariu nefolositor.

– Ai arătat minunat în rochia de mătase de culoarea prunii, spuse Georgiana, trăgând un scaun lângă șemineu și conducându-și mama spre el. Mai ales în timp ce dansai cu Papa. Haina lui se asorta magnific cu rochia ta.

– Ați auzit? *El* ne va face o vizită mâine.

Doamna Lytton rosti pronumele cu atâta reverență de parcă Rupert ar fi fost o zeitate care binevoia să treacă pragul casei unor simpli muritori.

- Am auzit, spuse Olivia, privindu-și sora așezând o pernuță la spatele mamei lor.

- Mâine, la ora asta, vei fi ducesă.

Tremuratul din vocea doamnei Lytton vorbea de la sine.

- Ba nu voi fi. Voi fi logodită oficial cu un marchiz, care nu înseamnă chiar același lucru cu a fi ducesă. Sunt sigură că-ți amintești că sunt logodită neoficial de aproximativ douăzeci și trei de ani.

- Diferența dintre înțelegerea noastră particulară cu ducele și ceremonia de mâine este exact chestiunea despre care doream să-ți vorbesc, spuse mama lor. Georgiana, poate că ar fi mai bine să ne lași singure, având în vedere că nu ești măritată.

Olivia găsi această sugestie surprinzătoare. Doamna Lytton își flutura genele într-un mod care sugera că nu se simțea câtuși de puțin în largul ei, iar Georgiana avea talentul de a atenua aforismele.

De fapt, chiar în clipa în care Georgiana ajunse la ușă, mama lor îi făcu semn cu mâna.

- M-am răzgândit. Draga mea, poți rămâne. Nu am nici o îndoială că marchizul îți va da o zestre la scurt timp după nuntă, așa că această informație s-ar putea să fie relevantă și pentru tine. O logodnă oficială este o relație complicată, din punct de vedere legal. Desigur și legile noastre se schimbă...

Doamna Lytton arăta de parcă nu avea nici cea mai mică idee despre ce vorbește.

- Se pare că se schimbă de la o zi la alta. Rămân o parte din legile vechi, vin altele noi... tatăl vostru înțelege aceste chestiuni mai bine decât mine. Având în vedere interpretarea legală din momentul acesta, logodna voastră va avea caracter de obligativitate, cu excepția cazului în care marchizul ar suferi un accident fatal - când, desigur, moartea lui ar face logodna invalidă.

Își deschise dintr-o mișcare evantaiul și începu să și-l fluture în față, ca și cum nici nu se putea gândi măcar la o asemenea tragedie îngrozitoare.

– Ceea ce este foarte probabil, spuse Olivia, răspunzând atât evantaiului, cât și cuvintelor mamei ei. Având în vedere că Rupert are creier cam cât un țânțar și se pare că pleacă pe câmpul de luptă.

– *Politețea nu se demodează niciodată,* spuse doamna Lytton, coborându-și evantaiul sub bărbie și apelând la *Oglinda măgulitoare.* Niciodată să nu vorbești așa despre un nobil. Este adevărat că, în tragica situație în care marchizul ar sucomba, logodna nu ar mai avea nici o valoare. Există însă o clauză interesantă, ce cade sub incidența unei legi mai vechi, din câte înțeleg eu.

– Clauză? întrebă Olivia, încruntându-se – din nefericire tocmai când mama ei se uita la ea.

– *Nu-ți umbri fruntea cu expresii de dispreț,* recită automat doamna Lytton.

Se pare că ducesele rămâneau fără riduri întreaga lor viață, cu siguranță pentru că nu se încruntau niciodată.

– Dacă ar fi să...

Doamna Lytton își flutură agitată evantaiul.

– Să... să...

Îi aruncă Oliviei o privire plină de subînțeles.

– *Atunci* logodna ar deveni mai mult decât o obligație legală. S-ar transforma într-o căsătorie, sub aspectul anumitor legi. Nu-mi amintesc cum i-a zis tatăl vostru. Ceva despre dreptul „comun", parcă. Deși, cum ar putea o lege *comună* să se aplice nobilimii, eu una nu pot înțelege.

– Vrei să spui că, dacă țopăi prin cearșaf cu LL o să ajung marchiză și în cazul în care el moare? întrebă Olivia, masându-și degetele de la picioare. Mi se pare foarte improbabil.

Evantaiul flutura nebunește.

– Sunt convinsă că nu-ți dai seama ce spui, Olivia. Trebuie să înveți să vorbești civilizat.

– Presupun că legea a fost gândită ca să le protejeze pe tinere, o întrerupse Georgiana, înainte ca mama lor să abordeze în detaliu subiectul exprimării neruşinate a Oliviei. Dacă înţeleg eu corect, mamă, spui că, în cazul în care marchizul şi-ar pierde stăpânirea de sine şi ar comite un gest nepotrivit rangului şi poziţiei sale sociale, ar fi obligat să se însoare cu logodnica promisă, şi anume cu Olivia.

– Sincer, nu sunt complet sigură dacă ar fi obligat să se însoare cu Olivia sau dacă logodna s-ar transforma pur şi simplu în căsătorie. Dar cel mai important este că, dacă această întâmplare s-ar lăsa cu un... cu un *rezultat*, copilul ar fi declarat legitim. Şi, dacă logodnicul nu ar fi decedat, nu ar mai avea dreptul de a se răzgândi. Nu că marchizul s-ar putea gândi la aşa ceva.

– Pe scurt, zis sec Olivia, zbenguiala din pat îl leagă pe marchiz de mine.

Mama lor închise evantaiul dintr-o mişcare şi se ridică în picioare.

– Olivia Mayfield Lytton, vulgaritatea ta neîncetată este inacceptabilă! Cu atât mai inacceptabilă cu cât eşti o viitoare ducesă. Ţine mine, toate privirile vor fi aţintite asupra ta.

Se opri să tragă aer în piept.

– Putem reveni la un subiect mai important? întrebă Olivia, ridicându-se din nou în picioare, fără tragere de inimă. Am impresia că mă instruieşti să îl seduc pe Rupert, deşi nu pot să-mi explic cum de ai neglijat să îmi asiguri un preceptor şi pentru această deosebită artă.

– Nu mai pot suporta vulgaritatea ta fără limite! strigă doamna Lytton.

Apoi, amintindu-şi că era mama unei viitoare ducese, îşi drese vocea şi inspiră adânc.

– Nu este nevoie de nici un fel de... *străduinţă*. Un bărbat – chiar şi un gentilom – trebuie doar să primească impresia că o femeie este dornică de intimitate şi va... vreau să spun, va profita de această situaţie.

Şi cu aceste cuvinte, doamna Lytton ieşi vijelios pe uşă, fără măcar să arunce o privire vreuneia dintre fetele ei.

Olivia se aşeză din nou. Mama ei nu fusese niciodată prea interesată să-şi manifeste afecţiunea maternă, însă era dureros de evident că, în curând, Olivia nu va mai avea nici un fel de mamă - doar o doamnă de companie iritată şi iritantă. Acest gând îi ridică un nod în gât.

- Nu vreau să te fac să te simţi stânjenită, spuse Georgiana, aşezându-se la rândul ei, dar am impresia că Mama şi Papa au de gând să te încuie într-o cameră împreună cu LL.

- Ar putea să mute patul matrimonial în birou. Aşa, ca să fie siguri că Rupert înţelege ce are de făcut.

- Oh, va înţelege, spuse Georgiana. Pentru bărbaţi este ceva natural, din câte am înţeles.

- Dar nu m-am gândit niciodată în felul ăsta la LL. Tu?

- Nu, răspunse Georgiana, apoi se gândi preţ de câteva clipe. Cel puţin, nu încă. E ca un căţeluş.

- Nu cred că se va maturiza prea mult până mâine-seară.

Căţeluş nu era o descriere chiar nepotrivită pentru Rupert, având în vedere că împlinise optsprezece ani cu doar o săptămână în urmă. Olivia avea să-i reproşeze întotdeauna tatălui ei că se grăbise să se însoare înaintea ducelui, apoi continuase să procreeze în acelaşi ritm.

Era obositor să fii femeie de douăzeci şi trei de ani, logodită cu un băiat care abia împlinise optsprezece. Mai ales cu unul care părea atât de neştiutor.

Tot timpul cât durase cina uşoară de dinaintea balului, Rupert bolborosise întruna despre felul în care gloria numelui familiei sale depindea de comportamentul lui pe câmpul de luptă - chiar dacă toţi cei de la masă ştiau că nu i se va permite niciodată să ia cu adevărat parte la luptă. Poate că se ducea el „la război", dar era descendentul unui duce. Mai mult, era un moştenitor pentru care nu exista rezervă, prin urmare trebuia ferit din calea pericolului. Probabil că avea să fie trimis

în altă ţară. Olivia era surprinsă că tatăl lui îi îngăduia lui Rupert chiar şi să părăsească ţara.

– Va trebui să preiei tu conducerea, îi sugeră Georgiana. Să începi aşa cum ai de gând să continui.

Olivia se afundă şi mai mult în canapea. Ştiuse, desigur, că va trebui să împartă patul cu Rupert la un moment dat. Însă îşi imaginase vag că evenimentul va avea loc undeva în întuneric, unde atât ea, cât şi Rupert să poată ignora mai uşor faptul că el era cu un cap mai scund decât ea şi considerabil mai slab. Acest lucru nu părea cu putinţă dacă s-ar fi trezit încuiaţi în bibliotecă.

– Asta e un avantaj al siluetei tale, continuă Georgiana. Bărbaţilor le plac femeile cu forme.

– N-aş putea spune că am observat. Poate doar când vine vorba de Malchett, lacheul cel nou, cu umerii laţi.

– N-ar trebui să te uiţi la un lacheu! spuse Georgiana, strâmbând din nas.

– El se uită la mine, nu eu la el. Eu doar am remarcat. Stau şi mă întreb, de ce nu ne căsătorim chiar *acum?* întrebă Olivia, trăgându-şi piciorul sub ea. Ştiu că a trebuit să aşteptăm ca Rupert să împlinească optsprezece ani, deşi, sincer, puteam la fel de bine s-o facem încă de când era în scutece. Sau măcar când începea să se ţină pe picioare. Doar nu se pune problema că va ajunge vreodată la maturitate, aşa cum este înţeles în general acest concept. De ce o logodnă şi nu o nuntă?

– Presupun că LL nu vrea să se însoare.

– De ce nu? Nu spun că sunt eu cine ştie ce partidă din punctul ăsta de vedere. Dar nu-şi poate imagina că are cum să se sustragă voinţei tatălui său. Nici nu cred că ar vrea. Nu are nici un sâmbure de răzvrătire în el.

– Nici un bărbat nu vrea să se însoare cu o femeie pe care i-a ales-o tatăl lui. Şi, sincer, e valabil şi pentru femei... gândeşte-te la Julieta.

– Julieta Fallesbury? Pe cine a ales tatăl ei? Tot ce-mi amintesc este că a fugit cu un grădinar pe care-l poreclise Băiat-Lung.

– *Romeo şi Julieta,* prostuţo!

– Shakespeare nu a scris nimic care să se poată aplica vieţii mele, spuse Olivia. Sau poate o să se descopere

vreo tragedie pierdută intitulată *Mult zgomot pentru Olivia și bufonul*. Rupert nu e Romeo. Nu a manifestat nici cea mai mică intenție de a anula logodna noastră.

– În cazul ăsta, presupun că se simte prea tânăr pentru însurătoare. Vrea să se bucure puțin de libertate.

Tăcură amândouă preț de câteva clipe, încercând să-l vadă pe Rupert bucurându-se de libertate.

– Greu de imaginat, este? zise Olivia, după puțin timp. Pur și simplu nu-l pot vedea pe LL dând iama prin așternuturi.

– N-ar trebui să-ți poți imagina *pe nimeni* în felul ăsta, spuse încet Georgiana.

– Păstrează-ți virtutea plictisitoare pentru cei cărora le pasă de ea, o sfătui Olivia, deși fără răutate. Crezi că Rupert are măcar idee cum merge treaba?

– Poate că speră că, după ce se va întoarce din Franța, va fi cu vreo câțiva centimetri mai înalt.

– Oh, crede-mă, spuse Olivia, cutremurându-se, am coșmaruri în fiecare noapte despre clipa în care vom păși împreună spre altarul din St. Paul. Mama o să mă oblige să port o rochie împopoțonată cu o grămadă de tul, așa că voi fi de două ori mai înaltă și de două ori mai lată decât mirele. Rupert o să-l aibă lângă el pe cățelul ăla ridicol, care n-o să facă altceva decât să atragă atenția că are o talie mai subțire decât a mea.

– O să o temperez eu pe mama când va veni momentul să-ți aleagă rochia, îi promise Georgiana. Dar rochia ta de mireasă nu are nimic de a face cu seducția de mâine-seară.

– *Nu are de a face?* Sincer, cred că ar trebui să ai grijă, Georgie. Ai început să vorbești de parcă ai cita din blestemata aia de *Oglindă* chiar și când suntem singure.

– Gândește-te la ziua de mâine ca la o încercare. Gândește-te că ești Hercule, pus să curețe grajdurile lui Augias.

– Prefer să curăț grajduri decât să seduc un bărbat cu un cap mai scund decât mine și ușurel ca un fulg.

– Oferă-i un pahar de tărie, sugeră Georgiana. Îți amintești cât de îngrozită era doica Luddle de bărbații

care beau tărie? Spunea că îi transformă în nişte satiri desfrânaţi.

– Rupert, satirul desfrânatul, spuse Olivia, gânditoare. Îl şi văd ţopăind prin pădure pe copitele lui jucăuşe.

– Copitele i-ar putea da un aer distins. Mai ales dacă ar avea şi bărbiţă. Satirii au întotdeauna bărbiţe.

– Rupert ar avea o problemă aici. I-am spus în seara asta că încercarea lui de a-şi lăsa mustaţă mi se pare interesantă, dar l-am minţit. Dar nu cumva satirii au şi cornițe?

– Da, şi cozi.

– E posibil – dar nu sigur – ca o coadă să-i dea lui Rupert un aer de drăcuşor, ca şi cum ar fi unul dintre destrăbălaţii ăia despre care se spune că s-au culcat cu jumătate din doamnele din înalta societate. Poate că o să încerc să mi-l imaginez cu aceste îmbunătăţiri mâine-seară.

– O să te pufnească râsul, o avertiză Georgiana. Nu trebuie să râzi de soţul tău în momentele intime. S-ar putea să-l inhibi.

– În primul rând, nu e soţul meu. În al doilea, când vine vorba de Rupert, fie râzi, fie te umflă plânsul. În seara asta, în timp ce dansam, l-am întrebat ce părere are tatăl său despre planul lui de a se încununa cu glorie pe câmpul de luptă, şi s-a oprit în mijlocul sălii şi a declarat: „Raţa poate uda aripile vulturului, dar fără folos!" După care şi-a ridicat braţul şi a lovit-o atât de tare pe Lady Tunsall, că i-a dărâmat peruca din cap.

– Am văzut, spuse Georgiana. De unde stăteam eu, mi-a lăsat impresia că se agita mai mult decât era cazul. N-a făcut decât să atragă şi mai multă atenţie.

– Rupert i-a dat înapoi peruca cu încântătorul comentariu că nu semăna câtuşi de puţin cu o persoană cheală şi nu şi-ar fi imaginat niciodată că este.

Georgiana dădu din cap.

– Interesant moment pentru ea, fără îndoială. Totuşi, nu înţeleg ce a vrut să spună cu raţa.

– Nimeni n-ar înțelege. Viața alături de Rupert va fi o serie de momente pline de suspans, pe care voi fi nevoită să le interpretez.

– Rața trebuie să fie ducele[1], spuse Georgiana, încă gândindu-se la ce voise să spună Rupert. Iar chestia cu înmuiatul aripilor, ce crezi? Sugerează că Rupert se vede pe sine ca un vultur. Personal, mie mi se pare că i s-ar potrivi mai bine rața.

– Pentru că măcăne? Cu siguranță, ar fi singurul care ar putea vedea în el un vultur.

Olivia se ridică în picioare și sună clopoțelul.

– Cred că ar fi de datoria mea – uite aici exprimare pentru tine, Georgie – ar fi de datoria mea să-mi amintesc că am fost invitată să întrețin relații intime cu un rățoi în biblioteca tatălui meu mâine-seară. Și dacă asta nu spune totul despre relația mea cu părinții noștri, nu știu ce altceva ar face-o mai bine.

Georgiana pufni.

Olivia își clătină degetul în fața ei.

– Ai scos un sunet foarte vulgar, draga mea! Foarte, foarte vulgar.

capitolul 4

Ce este scris în inima unui bărbat (sau a unei femei)

A doua zi seara, Olivia era așezată pe canapeaua din camera galbenă, cu aproximativ două ore înainte să sosească Ducele de Canterwick și fiul său, Rupert. Doamna Lytton se agita întruna, strigându-le tot felul de ordine servitorilor. Domnul Lytton era mai predispus să pășească de colo-colo în momentele de agitație. Își aranjă de atâtea ori eșarfa, încât reuși până la urmă să o mototolească cu desăvârșire și fu nevoit să se ducă să o schimbe.

---

[1] Duck – rață, duke – duce (în lb. engleză)

Adevărul era că părinții Oliviei se pregătiseră pentru acest moment întreaga lor căsnicie și, chiar și așa, nu-și puteau crede norocului. Putea citi în ochii lor că nu le venea să creadă.

Oare ducele chiar va merge până la capăt cu această căsătorie, pe baza unei promisiuni făcute cu ani în urmă, pe vremea când era încă la școală? În sinea lor, nu erau convinși.

– *Demnitate, virtute, afabilitate și ținută,* îi șopti mama ei, pentru a treia oară în acea seară.

Tatăl ei fusese mai direct:

– Pentru numele lui Dumnezeu, pune-ți lacăt la gură!

Olivia dădu din cap. Din nou.

– Tu chiar nu ești deloc emoționată? șuieră mama ei, așezându-se lângă ea.

– Nu, spuse Olivia.

– Asta... asta nu e firesc! Mai că-mi vine să cred că nu vrei să fii ducesă.

Era evident că așa ceva era pur și simplu de neconceput pentru doamna Lytton.

– După cum se vede, sunt pe cale să mă logodesc oficial cu un bărbat pe lângă al cărui creier și un grăunte de nisip ar părea uriaș. Cu siguranță, trebuie că-mi doresc foarte mult să fiu ducesă, îi atrase atenția Olivia.

– Creierul marchizului nu are nici o importanță, spuse doamna Lytton, încruntându-se, apoi netezindu-și numaidecât fruntea cu vârful degetelor, în caz că ar fi apărut vreun rid. Vei fi *ducesă* într-o zi. Eu nu m-am gândit nici o clipă la creierul lui, atunci când m-am măritat cu tatăl vostru. Simpla noțiune nu este demnă de o Lady.

– Sunt foarte sigură că tata a dovedit că posedă un nivel normal de inteligență, spuse Olivia.

Stătea cât putea de nemișcată, pentru ca buclele ei ridicol de nenaturale să nu se încurce.

– Domnul Lytton mi-a făcut o vizită. Am dansat. Nu am luat nici o clipă în considerație inteligența lui. Gândești prea mult, Olivia.

– Ceea ce s-ar putea să nu fie un lucru rău, având în vedere că femeia care se va mărita cu Rupert va trebui să gândească pentru doi.

– Îmi dai palpitații! spuse doamna Lytton, trăgând agitat aer în piept. Până și degetele de la picioare mi-au transpirat. Dacă ducele se răzgândește? Tu... nu ești chiar tot ce ai putea fi. Oh, de-ai putea să nu mai fii atât de *spirituală*, Olivia! Te asigur că glumele tale nu sunt amuzante.

– Nu o fac special, mamă, spuse Olivia, începând să se enerveze, deși își promisese că va fi calmă. Pur și simplu nu sunt întotdeauna de acord cu tine. Văd lucrurile altfel.

– Faci glume deplasate, oricât de mult ți-ar plăcea să-i spui altfel.

– În cazul ăsta, eu și Rupert vom fi o pereche de pomină, spuse Olivia, abia stăpânindu-se să nu explodeze. Tântălăul și deplasata!

– Vezi, exact despre asta vorbeam! o acuză mama ei. E nefiresc să faci glume într-un astfel de moment, când un marchiz este pe cale să-ți jure credință.

Olivia *era* calmă. Știa foarte bine că tatăl lui Rupert avea să sosească, la ora stabilită, aducând cu el toate documentele necesare pentru a oficializa logodna. Prezența mirelui nu părea să fie necesară.

Ducele de Canterwick era un bărbat încăpățânat, care nu avea nici un interes să-i găsească fiului său o soție potrivită; căuta mai degrabă o îngrijitoare. O îngrijitoare fertilă. Nu avea nevoie de bani și zestrea pe care părinții ei reușiseră cu greu să o adune – mai mult decât respectabilă pentru o fată de rangul ei – nu avea nici o importanță.

Șoldurile și mintea ei îl convinseseră pe duce să-și țină promisiunea, după cum îi spusese cu detașată răceală în ziua în care împlinise cincisprezece ani. Părinții ei dăduseră o petrecere în grădină pentru fetele lor și, spre enorma surpriză a tuturor, alteța sa li se alăturase. Rupert nu îl însoțise pentru că avea doar unsprezece ani la acea vreme și abia renunțase la pantalonii scurți.

– Fiul meu este un idiot cu ţeasta seacă, îi spusese ducele Oliviei, privind-o atât de intens, încât ochii îi ieşiseră puţin din orbite.

Având în vedere că părerea ei nu diferea de a ducelui, Olivia considerase că era cel mai bine să nu răspundă.

– Iar tu ştii asta! spusese bărbatul cu vădită satisfacţie. Tu eşti aleasa, fată dragă. Ai minte şi ai şolduri puternice.

Probabil că tresărise pentru că ducele adăugase:

– Şoldurile înseamnă copii. Soţia mea era slabă ca un băţ şi uite cu ce m-am ales. Două lucruri îmi doresc de la nora mea, o dată şolduri şi a doua oară minte. Îţi spun fără ocolişuri că, dacă nu le-ai fi avut pe amândouă, n-aş fi dat doi bani pe promisiunea pe care i-am făcut-o tatălui tău şi aş fi căutat până când aş fi găsit femeia potrivită. Dar tu eşti aleasa!

Olivia dăduse din cap şi, de atunci, nu se mai îndoise niciodată că avea să se mărite cu Rupert într-o bună zi. Alteţa sa, ducele de Canterwick, nu era un om care să permită unor fleacuri – cum ar fi fost sentimentele ei sau ale lui Rupert – să stea în calea unei hotărâri luate de el.

Pe măsură ce anii treceau şi ducele nu-şi aducea fiul la altar, deşi părinţii ei deveneau din ce în ce mai temători, Olivia tot nu se îngrijora. Rupert era un tântălău cu ţeasta seacă şi asta nu avea să se schimbe.

Şi nici şoldurile ei nu aveau să se schimbe.

Când o trăsură cu blazonul ducelui fu în sfârşit văzută intrând pe Clarges Street, tatăl ei ocupă o poziţie lângă umărul drept al Oliviei, în timp ce mama ei se aşeză lângă ea, cu profilul spre uşă, aranjându-şi cu grijă fustele.

Ducele intră fără să-i permită majordomului să îl anunţe. Adevărul era că Ducele de Canterwick nu era genul de bărbat care să permită altei persoane – decât dacă era vorba de un membru al casei regale – să păşească înaintea lui. Arăta exact a ceea ce era: un om obişnuit să catalogheze nouăzeci şi nouă la sută din populaţia lumii cu termenul de *parveniţi insolenţi*.

O persoană dotată cu un ascuțit simț de observație - cum era Olivia - ar fi putut remarca faptul că, în realitate, nasul ducelui intra primul în încăpere. Era absolut magnific și ar fi putut dărâma o ușă cu el. Dar reușea să-l facă să nu pară ridicol. Olivia presupunea că venea din felul în care își ținea capul ridicat, cu bărbia împinsă în față.

Lăsa impresia că prezența lui era singura care arunca lumină asupra persoanelor din jur, deși până și Olivia trebuia să admită că această presupunere era neobișnuit de exagerată. „*O Lady nu se dedă la noțiuni fanteziste*" ar fi spus mama ei, citând, firește din *Oglinda imbecililor*.

Din nefericire, noțiunile fanteziste erau singurele care păreau să treacă prin mintea Oliviei, chiar și în timp ce făcea o reverență cu desăvârșită grație și-i adresa ducelui un zâmbet plăcut balansat între uimire și respect.

Rupert, pe de altă parte, avea un zâmbet ce se situa undeva între familiaritate și respect (a doua parte cu desăvârșire prefăcută).

– Iată-te! spuse Rupert, cu obișnuitul său entuziasm.

Olivia făcu din nou o reverență și-i întinse mâna. Pentru că nu îi ajungea decât până la umăr, Rupert nu trebui să se aplece mult ca să-i sărute mănușa. Era trist că moștenise nasul tatălui său, dar nu și personalitatea acestuia. În cazul lui, nasul părea că nu face altceva decât să atragă și mai mult atenția asupra gurii. Care atârna întotdeauna deschisă, lăsând să i se vadă dinții de jos, sclipind într-o baltă de salivă.

Olivia nu era niciodată mai fericită să poarte mănuși decât atunci când primea salutul lui Rupert. Întotdeauna lăsa un loc umed pe dosul mâinii ei.

– Iată-te! repetă el îndreptându-se, cu un zâmbet larg pe chip. Iată-te! Iată-te!

Rupert era predispus spre a face declarații lipsite de orice semnificație.

În timp ce era de acord cu afirmația lui – într-adevăr, iat-o! – Olivia trecea în registru în mintea ei diferențele dintre Rupert și tatăl său.

Ducele de Canterwick era foarte inteligent. Mai mult decât atât, era nemilos. Olivia ajunsese la concluzia că cei mai mulţi dintre oameni îngăduiau sentimentelor să le influenţeze logica. Catnterwick nu făcea parte dintre aceştia.

Având în vedere acest nivel de gândire lucidă, era ciudat că fiul lui se găsea în dezavantaj nu numai când venea vorba de inteligenţă, dar şi în ceea ce privea excesul emoţional. Rupert le dădea adeseori emoţii celor din jur că e pe cale să înceapă să cânte, sau, mai rău, să izbucnească în lacrimi. Cu siguranţă trebuia să te gândeşti de două ori înainte să aduci vorba despre o înmormântare recentă – chiar dacă era vorba de o mătuşă îndepărtată şi în etate – dacă Rupert ocupa locul de lângă tine la masă.

– Şi iat-o şi pe Lucy! spuse el, chiar şi mai entuziasmat.

Lucy era o căţeluşă foarte mică, nu chiar unul dintre cele mai aspectuoase exemplare, pe care Rupert o găsise abandonată pe o alee, cu aproximativ un an în urmă.

Lucy ridică privirea spre Olivia cu o expresie de totală adoraţie, agitându-şi coada subţire, ca de şobolan, dintr-o parte în alta, asemenea unui metronom setat pe *molto allegro*.

– Nu am plăcintă azi, îi şopti Olivia, aplecându-se ca să ridice una din urechile lungi ale lui Lucy.

Lucy avea cele mai bune maniere. Îi linse mâna Oliviei chiar şi în ciuda acestei dezamăgiri, apoi o porni după Rupert.

Acesta tocmai se apleca în faţa părinţilor ei, poziţie care îi oferea Oliviei o privelişte excelentă asupra nasului său ca un cartof şi a buzei de jos ce atârna asemenea unui pendul. Aceste detalii o făcură să se gândească, nu pentru prima oară, că se mărita cu genul de om pe care cei din jur şi l-ar fi dorit invizibil. Sau, dacă nu invizibil, cel puţin mut. Îşi înghiţi nodul din gât.

– Acum, anunţă alteţa sa, nu aş putea avea conştiinţa împăcată dacă nu aş fi absolut sigur că domnişoara Lytton îşi doreşte această uniune cu fiul meu tot atât de mult pe cât ne-o dorim noi. O promisiune făcută între

doi băieţi de şcoală nu ar trebui să forţeze o tânără persoană să rostească sfintele jurăminte ale căsătoriei.

- Asta i-am spus-o eu, zise Rupert, cu vizibilă satisfacţie. Nimeni nu m-ar putea obliga pe mine să mă căsătoresc. Este decizia mea. Nu las pe nimeni să-mi taie aripile.

- Nimeni nu încearcă să-ţi taie nimic! i-o reteză taică-său.

Domnul şi doamna Lytton se uitară amândoi la viitorul lor ginere, cu aceeaşi expresie de alarmare şi nedumerire.

- Fiul meu vrea să spună că îşi doreşte foarte mult să se însoare cu domnişoara Lytton, după ce se va întoarce din serviciul militar, clarifică ducele.

Genele doamnei Lytton începură să se agite frenetic.

- Mai întâi voi aduce mândrie numelui familiei noastre, completă Rupert. Îl voi încununa de glorie.

Ducele îşi drese vocea, aruncându-i priviri străpungătoare fiului său.

- Chestiunea, în acest moment, nu este intenţia ta de a-ţi dovedi bravura militară, fiule, ci mai degrabă dacă domnişoara Lytton doreşte să te aştepte până când te vei întoarce. Sărăcuţa de ea este logodită cu tine de ceva vreme.

Chipul lui Rupert se schimonosi într-o expresie aproape comică de anxietate.

- Trebuie să câştig glorie de dragul numelui familiei noastre, îi spuse el Oliviei. Vreau să spun că eu sunt ultimul rămas. Toţi ceilalţi au fost ucişi în lupta de la Culleron Door.

- Culloden Moor! îl corectă tatăl său. Răscoala iacobinilor. Nişte neghiobi, până la ultimul.

- Înţeleg perfect, îi spuse Olivia lui Rupert, stăpânindu-şi impulsul de a-şi retrage mâna dintr-a lui.

Acesta continua să i-o strângă cu putere.

- Mă voi căsători cu tine imediat ce mă voi întoarce. Plec în căutarea gloriei, înţelegi.

- Desigur, reuşi să îngaime Olivia. Glorie...

- Nu trebuie să-ţi faci nici cea mai mică grijă în legătură cu fiica mea, îi spuse doamna Lytton lui Rupert.

Te va aştepta, fără să stea măcar o clipă la îndoială. Te va aştepta luni întregi, ba chiar ani.

Oliviei i se părea cam exagerat dar, evident, nu era ea cea care să aranjeze programul. Dacă ar fi fost după părinţii ei, ar fi putut să aştepte încă cinci ani până când Rupert se întorcea în Anglia, acoperit de glorie - sau, mai probabil, de ruşine. Ideea că Rupert ar fi putut lua parte la un război era deosebit de înfricoşătoare: bărbaţilor ca el nu trebuia să li se dea pe mână nici măcar un briceag, darămite o armă atât de periculoasă precum o sabie.

- Ei, haide, doamnă dragă, i se adresă ducele doamnei Lytton. Nici o mamă nu poate şti cu certitudine ce se ascunde în străfundul inimii fiicei ei.

Doamna Lytton deschise gura pentru a contrazice această afirmaţie. Fără îndoială, considera că pătrunsese în străfundul inimii Oliviei, unde nu întâlnise nimic altceva decât o placă de bronz pe care erau gravate cuvintele *Viitoarea Ducesă de Canterwick*.

Însă ducele îşi ridică mâna, într-un gest politicos dar ferm. Apoi se întoarse spre Olivia. Aceasta făcu încă o reverenţă perfect calculată.

- Voi discuta cu domnişoara Lytton în bibliotecă, anunţă alteţa sa. Între timp, Rupert - mai că nu pocni din degete - povesteşte-i domnului Lytton care este situaţia în Franţa. Dragul meu domn, marchizul a studiat întreaga chestiune cu adevărată ardoare şi sunt sigur că te va putea lumina cu privire la gravele pericole pe care le ridică dezastrul de pe cealaltă parte a Canalului.

Părăsiră încăperea în şuvoiul bolboroselilor lui Rupert. Olivia îşi permise să ia loc în clipa în care intrară în bibliotecă; ducele rămase în postura sa preferată, cu picioarele depărtate şi mâinile la spate, ca şi cum ar fi stat la prora unei corăbii.

Ar fi fost un bun căpitan, observă Olivia. Nasul i-ar fi fost util când ar fi trebuit să miroasă vânturile prevestitoare de furtună sau să adulmece bunurile care începeau să putrezească în cală.

– În caz că te temi, draga mea, te asigur că Rupert nu se va apropia de țărmul Franței, o informă alteța sa.

Olivia dădu din cap.

– Mă bucur foarte mult să aud asta.

– Va debarca în Portugalia.

– În Portugalia? repetă Olivia, gândindu-se că avusese dreptate: într-adevăr, Rupert era ținut la o țară distanță de câmpul de luptă.

– Francezii luptă în Spania, nu la foarte mare distanță, spuse ducele. Dar Rupert va debarca în Portugalia și acolo o să rămână. El și-ar dori să fie alături de Wellington, dar pur și simplu nu pot îngădui una ca asta.

Olivia înclină din nou din cap.

Ducele se lăsă de pe un picior pe celălalt – prima oară când Olivia îl vedea manifestând cel mai mic semn de nesiguranță. Apoi spuse:

– Este un băiat docil, după cum o să afli. Face în general ce i se spune, fără prea multă cârteală. A învățat să... Poate și să danseze acum. Nu cadrilul, firește, dar aproape toate celelalte dansuri. Dar, odată ce-i intră o idee în cap, pur și simplu refuză să renunțe la ea. Și iată problema: a hotărât că nu se va căsători până când nu va obține gloria militară.

Olivia nu mișcă nici măcar o sprânceană. Însă ducele citi ceva mai subtil pe chipul ei.

– Uimitor, nu-i așa? Cred că e vina preceptorilor, care au pierdut mult prea mult timp umplându-i capul cu povești despre istoria familiei noastre. Primul duce a condus cinci sute de oameni în luptă – și cel mai bun mod de a descrie această inițiativă ar fi drept o epică înfrângere glorioasă. Dar, firește, îmbrăcăm această poveste în veșminte ceva mai strălucitoare în familia noastră. Cel puțin așa au făcut neghiobii ăia de preceptori. Rupert vrea să conducă un batalion și să se întoarcă acasă încununat de glorie.

Olivia încercă dintr-odată un sentiment de milă pentru duce, sentiment care, cu siguranță, nu ar fi fost deloc pe placul alteței sale.

– N-ar putea să conducă totuşi o unitate ceva mai mică? sugeră ea.

– Exact la asta m-am gândit şi eu, spuse ducele, oftând. A fost nevoie să trag ceva sfori, dar va fi căpitanul unei companii de o sută de oameni.

– Şi ce va face cu ei?

– Îi va conduce în luptă, spuse ducele. În Portugalia, la distanţă sigură de orice soldat care ar putea fi tentat să riposteze.

– Ah...

– Desigur, ori de câte ori îl scap din ochi, îmi fac griji.

Olivia şi-ar fi făcut şi ea griji, dacă ar fi simţit cea mai mică afecţiune pentru Rupert. Era exact genul de tânăr care s-ar fi avântat spre moarte sigură. Fireşte, nu fiindcă ar fi avut tendinţe sinucigaşe. Dar îl vedea în stare să apară în Whitefriars cu o cutiuţă de tabac încrustată cu perle şi cu eşarfa prinsă cu un diamant. Moarte sigură.

Ducele lovi cu bastonul dalele de piatră din faţa şemineului, ca şi cum ar fi vrut să niveleze suprafaţa.

– Adevărul este că mă tem că Rupert s-ar putea să refuze căsătoria dacă îl forţez să vină acum în faţa altarului.

Olivia dădu din nou din cap.

Ducele îi aruncă o privire rapidă, apoi lovi din nou dala de lângă piciorul lui.

– L-aş putea aduce la biserică, desigur, dar nu m-ar mira dacă ar spune „nu“ în momentul crucial, chiar dacă aş umple cu martori întreaga catedrală Sf. Paul. Ar explica vesel exact motivele pentru care nu doreşte să rostească jurămintele şi ar fi bucuros să le spună tuturor celor prezenţi că are de gând să te ia de soţie după ce va obţine... vocea ducelui cedă.

– Gloria militară, termină Olivia propoziţia în locul lui.

Într-adevăr, îi era foarte milă de duce. Nimeni nu merita să fie umilit în felul ăsta.

– Întocmai.

Se auzi o nouă bufnitură, apoi sunetul inconfundabil de lemn crăpat.

– Sunt încrezătoare că marchizul se va întoarce din Portugalia satisfăcut de bravura sa, spuse Olivia.

Şi era adevărat. Câtă vreme era cineva lângă Rupert care să-i descrie marşul pe un drum de ţară drept subjugarea vitejească a unui inamic (invizibil), Rupert avea să se întoarcă fericit.

– Sunt sigur că ai dreptate.

Ducele îşi aşeză bastonul crăpat lângă şemineu, apoi luă loc în faţa Oliviei.

– Trebuie acum să discut cu dumneata o chestiune pe care nici un gentleman nu ar trebui să o abordeze cu o domnişoară.

– Ceva în legătură cu dreptul comun? întrebă Olivia.

O cută apăru pe fruntea ducelui.

– Dreptul comun? Ce legătură ar putea avea asta?

– Legea veche şi legea nouă? Părinţii mei mi-au explicat ceva despre regulile mai noi şi mai vechi referitoare la logodne...

– Legea englezească este legea englezească şi, din câte ştiu eu, dreptul comun nu are nici o legătură cu logodna.

Ducele o privi adânc în ochi.

– Femeile nu ar trebui să se amestece în chestiuni referitoare la legi. Deşi, presupun că dumneata va trebui să te familiarizezi cu ele pentru că, ferească Dumnezeu, nu-l poţi lăsa pe Rupert să ia hotărâri după capul lui. Dar o să te învăţ eu totul despre asta. Imediat după ce te vei căsători, vei veni la moşie şi voi începe să te instruiesc.

Olivia consideră o mare victorie din partea ei că reuşi să-şi stăpânească zâmbetul, chiar dacă inima îi bătea cu putere şi o voce îi striga în minte, cuprinsă de panică: *Instruire? Iar lecţii?*

Alteţa sa nu-i remarcă tăcerea.

– Va trebui să te învăţ cum să administrezi un ducat, având în vedere că Rupert nu poate face faţă sarcinii. Dar tu eşti suficient de deşteaptă. Am văzut asta, încă de când aveai cincisprezece ani.

Olivia înghiţi şi dădu din cap.

– Înţeleg.

Vocea îi era destul de slabă, însă ducele oricum nu o asculta.

– S-ar putea să nu știi, dar titlul nostru își are originea într-un foarte vechi ducat scoțian, zise el.

În continuare, nu o privea în ochi. Se întinse, își ridică bastonul crăpat și și-l așeză pe genunchi, examinându-l ca și cum s-ar fi întrebat dacă mai merita reparat.

– Cunosc acest aspect, spuse Olivia.

În mod evident, ducele nu știa cât de extinse erau cunoștințele ei în legătură cu istoria și proprietățile familiei Canterwick. I-ar fi putut spune și cum îl chema pe primul născut al vărului său de gradul trei. Și numele celui de-al șaptelea copil al respectivului văr, cel despre care toată lumea știa că fusese născut în camera comună a hanului Capul de Cerb, după ce mama lui băuse prea multă bere.

– Având în vedere originile noastre scoțiene, putem susține că în cazul familiei noastre se aplică legea scoțiană referitoare la moșteniri.

– Ah.

Ducele apăsă în mod intenționat pe genunchi și bastonul se rupse în două. Nu-și ridică privirea.

– Dacă ar fi să concepi un copil acum, înainte ca fiul meu să plece în Portugalia, acel copil ar fi legitim conform legii scoțiene. Totuși, vreau să fiu cât se poate de clar: dumneata nu ai deveni marchiză decât abia după ce fiul meu s-ar întoarce și v-ați căsători. Ar exista persoane care să spună lucruri neplăcute despre dumneata, așa cum se întâmplă în cazul oricărei femei care poartă un copil fără a se afla sub protecția mariajului deși, firește, ai trece numaidecât sub protecția mea.

– Da, murmură Olivia.

– Nu i-aș da lui Rupert nici un prilej de a refuza să-și facă datoria. Mai mult chiar, dacă s-ar întâmpla să aibă loc un eveniment fericit, i-aș trimite numaidecât o procură de căsătorie, care să poată fi semnată în Portugalia. Atâta timp cât nu ar exista nici o problemă

cu documentele - şi nu văd motiv pentru care să existe - ai fi marchiză înainte de a se naşte copilul.

Făcu o pauză.

- În eventualitatea în care Rupert ar păţi ceva înainte să poată fi semnate documentele procură, ai avea satisfacţia de a fi mama unui viitor duce.

Olivia se simţi străbătută de un înfiorător impuls de a reproduce un citat memorabil din *Oglinda măgulitoare*: *„Nimic nu este mai de preţ decât onoarea unei virgine!"* Însă păstră tăcerea, fără a risca măcar să atragă atenţia că eventualul copil ar fi putut fi o fată, posibilitate la care ducele nu părea să se fi gândit.

- Fie că va rezulta sau nu un copil, îţi voi dărui partea de moştenire cuvenită unei văduve precum şi un mic domeniu al dumitale, continuă Canterwick.

- Înţeleg, reuşi să rostească Olivia.

Dacă înţelesese ea bine, ducele tocmai îi oferise un domeniu pentru a-şi pierde virginitatea înainte de căsătorie. Era un gând de-a dreptul uluitor.

- Am însărcinat-o pe Lady Cecily Bumtrinket să te însoţească la domeniile mele de la ţară. Desigur, nu poţi sta la Conacul Canterwick decât abia după ce va fi semnată procura sau până când fiul meu se va întoarce şi vă veţi căsători. Nu ar fi cuviincios.

- Lady Cecily Bumtrinket? repetă Olivia. Nu aş putea să rămân acasă, până la îndeplinirea unuia dintre aceste evenimente?

- Nu s-ar cuveni să mai rămâi aici.

Ducele aruncă o privire în jur, cu doar o umbră de dispreţ indiferent.

- Dumneata şi sora dumitale veţi sta pe domeniul Ducelui de Sconce până când vom putea rezolva toate aspectele legale. Ducesa văduvă intenţiona deja să invite o tânără Lady la proprietatea ei de la ţară cu scopul de a o evalua în vederea ocupării poziţiei de ducesă. Am convins-o că sora dumitale este o candidată potrivită. Invitaţia ei este un tribut adus părinţilor voştri, după cum o voi informa cât de curând pe mama dumitale.

– Georgiana va fi măgulită de încrederea care i se arată, murmură Olivia.

– Așa și trebuie, spuse ducele. Mi-am permis libertatea de a o informa pe *madame* Claricilla, de pe Bond Street, că trebuie să creeze garderobe noi atât pentru dumneata, cât și pentru sora dumitale, potrivite noului dumitale statut. Vor fi gata în două săptămâni. Vei învăța, draga mea, că noi, ducii, preferăm să rămânem între noi. Ce-i drept, căutăm uneori perechi din exterior, cum se întâmplă în cazul câinilor sau al cailor, dar preferăm să ne ținem companie unul celuilalt.

Mintea Oliviei galopa. Se părea că făcea parte dintr-un experiment de împerechere. Și urma să stea cu Ducesa de Sconce? Aceeași ducesă care scrisese înfiorătoarea *Oglindă măgulitoare?*

Ducele se ridică și, în sfârșit, se uită la ea. Avea sprâncene stufoase ce creau un aer intimidant în combinație cu nasul proeminent. Cu toate acestea, Olivia putea citi atât bunătate, cât și disperare în ochii lui.

– Nu vă faceți griji, spuse ea într-un acces impulsiv, ridicându-se în picioare. Eu și Rupert ne vom da toată străduința.

– Nu e vina lui, să știi, spuse ducele. Nu respira când s-a născut și doctorii cred că asta i-a afectat creierul. Nu este... copiii voștri nu-l vor moșteni pe sărmanul băiat.

Olivia făcu un pas în față și-i luă mâna ducelui. Pentru prima oară după numeroasele ocazii în care se întâlniseră, simțea un atașament sincer față de el. Dintre toți oamenii și toate obligațiile ce veneau odată cu ducatul de Canterwick, socrul ei era printre puținele de care nu se temea.

– Ne vom da toată străduința, repetă ea. Și Rupert va fi în siguranță în Portugalia. Sunteți foarte bun că îi îngăduiți să își urmeze visul. Sunt sigură că va fi fericit să călătorească în afara Angliei.

Colțul gurii ducelui se ridică.

– Mama lui și-ar fi dorit acest lucru. Știu asta. Mi-ar fi spus că trebuie să-l las să crească și să devină bărbat, oricât de mult mi-ar fi plăcut să-l țin legat de mine.

Olivia clipi. Ştia foarte puţine despre ducesă; părinţii ei îi spuseseră întotdeauna că este bolnavă şi că trăieşte izolată.

– Elizabeth a fost la un pas de moarte când l-a născut, spuse ducele cu greutate. A supravieţuit, dar nu a mai fost niciodată la fel. Nu poate să mănânce singură; nu mă recunoaşte. Trăieşte la ţară.

– Şi soţia şi fiul dumneavoastră au fost afectaţi cu aceeaşi ocazie? spuse Olivia, înainte să aibă timp să se oprească.

– Da, zise ducele. Asta este marea nenorocire. Dar Rupert are o inimă bună. Este un suflet devotat şi vesel şi, dacă nu mă gândesc la ce ar fi putut să fie, noi doi ne înţelegem destul de bine. Şi, draga mea, ţi-am vorbit despre mintea şi despre şoldurile tale, însă cel mai important este că ai fost întotdeauna bună cu el. Nu e uşor. Vorbeşte mult şi fără noimă, dar tu nu ai râs niciodată de el.

Olivia îi strânse şi mai tare mâna.

– Promit că voi fi bună cu el, zise ea şi, în acea clipă, se simţi ca şi cum îşi rostise jurămintele.

Ducele îi adresă din nou acel zâmbet enigmatic.

– Mă duc să ţi-l trimit.

Şi plecă.

capitolul 5

Evenimente ce nu au nevoie de nici o introducere

Rupert avea obiceiul de a intra în orice încăpere cu un şuvoi de salutări rostite din toată inima; odată instruit în legătură cu modul potrivit de a adresa un salut, era evident că era pentru el o adevărată încântare să urmeze regulile corespunzătoare. Acum însă, intră în bibliotecă fără nici un cuvânt, privirea oprindu-i-se o clipă pe chipul Oliviei, apoi alunecând.

Olivia rosti în mintea ei un întreg puhoi de sudalme la adresa părinţilor ei. Uitase – din nou – să ia în consideraţie eventuala părere a lui Rupert în legătură

cu această poveste. Judecând după expresia de pe chipul lui, Olivia şi Georgiana avuseseră dreptate în presupunerea că Rupert nu primise nici o lecţie cu privire la situaţia în care se afla în acest moment.

Nu mai mult decât primise ea, că veni vorba.

Pe de altă parte, oamenii păreau să se descurce în această privinţă de când lumea. Din fericire, tatăl ei păstra o sticlă de brandy în bibliotecă şi Olivia îi întinse lui Rupert un pahar plin ochi, apoi îşi turnă unul şi pentru ea şi la naiba cu principiile maică-si cum că tăria nu era o băutură potrivită pentru o Lady. În continuare fără nici un cuvânt, se aşezară amândoi pe canapeaua din faţa focului.

– Am lăsat-o pe Lucy în sufragerie, spuse el dintr-odată. Nu mi s-a părut corect.

Olivia dădu din cap.

– Se va simţi mai bine acolo.

– Nu, n-o să se simtă bine, zise el. Tata nu o place. Spune că e bună să vâneze şobolani şi la nimic altceva. Ea nu vrea să omoare şobolani. Nici măcar nu ştie cum. Şi nici părinţii tăi nu ţin la ea.

– Părinţii mei nu ne-au dat niciodată voie să ţinem vreun animal de companie, zise Olivia.

– Dar ţie îţi plac câinii, observă Rupert.

– Da.

– Asta e motivul pentru care am acceptat.

Olivia clipi.

– Ce?

– Să mă căsătoresc cu tine.

Se pare că subestimase tăria de caracter a lui Rupert. Nu-şi dăduse seama că îi fusese permis să aibă vreun cuvânt de spus în ceea ce priveşte alegerea ducesei lui. Şi nici nu avusese cea mai vagă idee că plăcintele cu carne pe care le păstrase pentru Lucy o ajutaseră să câştige proba pentru acest rol. Mai bine le-ar fi mâncat ea!

– Nu e vorba că nu te plac, spuse Rupert cu sinceritate. Te plac. Dar şi tu o placi pe Lucy, nu-i aşa?

– Este un căţel drăgălaş.

Erau pe teren comun acum. Ea și Rupert petrecuseră multe seri în anul care trecuse discutând despre Lucy.

Dar Rupert părea să fi epuizat subiectul Lucy și, odată cu tăcerea lui, atmosfera deveni din nou încărcată.

– Nu suntem obligați să o facem, să știi, zise Olivia, după o vreme.

– Eu sunt, spuse el, luând o înghițitură zdravănă de brandy, apoi cutremurându-se. I-am spus tatei că o s-o fac. Că o să mă port ca un bărbat. Că *sunt* bărbat.

Părea încurcat.

Olivia sorbi din brandy și se gândi cât de mult i-ar fi plăcut să-i arunce și pe părinții ei și pe duce de pe Podul Battersea.

– Ce-ar fi să n-o facem și să le spunem că am făcut-o? îi sugeră ea.

Rupert se întoarse și o privi pentru prima oară, cu ochii măriți.

– Să mințim?

– Nu foarte tare...

Rupert clătină din cap.

– Eu nu mint. Nu e de demnitatea unui gentleman să mintă. Mai bine să fiu bărbat.

Luă încă o înghițitură și se cutremură din nou.

În felul lui, Rupert era admirabil, își spuse Olivia, dându-și seama pentru prima oară că ar fi fost un duce excepțional, dacă ar fi fost stăpân pe facultățile sale mintale. Avea tăria de caracter a tatălui său și în plus un simț al onoarei care, în mod evident, îi lipsea părintelui său.

– Înțeleg, spuse ea.

– Mai are rost să amânăm? se oferi Rupert.

– Să sting lumina?

– Și cum o să mai văd ce fac?

Bună întrebare.

– Desigur, spuse grăbită Olivia.

Rupert se ridică și își puse paharul, acum gol, pe o măsuță joasă.

– Știu cum să intru. Eu intru, tu te dai înapoi.

Părea să se asigure atât pe el, cât și pe ea.

– E simplu. Toată lumea zice.

- Minunat, spuse Olivia.

După o clipă de ezitare, se ridică, apoi se duse în spatele canapelei ca să-și scoată desuurile. Apoi se întoarse în fața șemineului, întrebându-se dacă ar fi trebuit să-și dea jos pantofii.

O privire rapidă aruncată lui Rupert îi dovedi că el nu avea această intenție. Avea pantalonii coborâți în jurul gleznelor. Luă încă o înghițitură de brandy, mai mare de data asta.

- Poate că ar fi mai bine să termini paharul, sugeră Rupert.

Olivia înghiți pe nerăsuflate ce mai rămăsese din coniac, apoi se uită din nou la logodnicul ei. Era ușor îmbujorat la față și ochii lui aveau o sclipire sticloasă. Se pare că își umpluse din nou paharul, cât timp stătuse cu spatele la el.

- Până la fund, spuse el cu voce slabă și goli la rândul lui paharul.

Olivia trase adânc aer în piept și puse paharul de-o parte. Apoi se întinse pe canapea, își ridică fustele până în talie și se pregăti.

- Bun, zise Rupert. Crezi că ar trebui să-mi pun un genunchi aici, lângă coapsa ta? E o pernă în drum.

Se agitară o vreme cu așezatul până când totul fu câtuși de cât în poziția corectă.

- Vrei să mai bei niște brandy? întrebă Rupert. E dureros pentru femei. Așa zice tata.

- Nu, mulțumesc, răspunse Olivia.

Din nefericire, brandy-ul pe care îl băuse deja i se urcase direct la cap și avea acum o teribilă poftă de chicoteală. Își putea imagina ce ar fi avut de zis mama ei despre asta.

- Dacă-ți vine să plângi, am adus trei batiste în plus.

Rupert nu manifesta nici o dorință teribilă de a continua treaba.

- Mulțumesc, spuse din nou Olivia, înăbușindu-și alte chicoteli. Eu nu plâng niciodată.

- Zău? Eu plâng tot timpul, spuse Rupert, clipind des.

- Mi-aduc aminte cum ai plâns la petrecerea din grădină, când a căzut vrabia aia din copac.

Chipul lui Rupert se schimonosi amintindu-şi de respectiva întâmplare.

– A fost doar o pasăre, se grăbi Olivia să adauge.

– Rapidă, frumoasă... sălbatică.

– Vrabia?

Rupert părea să fi uitat cu desăvârşire ce ar fi trebuit să facă, chiar dacă era în genunchi şi-şi ţinea instrumentul în mână. Privirea nu-i mai era sticloasă, ci concentrată.

– Am scris o poezie, îi spuse.

Olivia nu ştia cu certitudine, dar era destul de sigură că poziţia în care se găseau momentan nu putea fi foarte eficientă.

– Ce poezie? întrebă ea, aşezându-şi capul la loc pe pernă.

Viaţa cu Rupert trebuia să decurgă în propriul său ritm. Nu avea nici un rost să îl zorească.

– Iute, strălucitoare, spuse el din nou, pasărea cade spre noi. Întunericul se ridică între ramuri.

Olivia se ridică de pe pernă.

– Asta e tot?

Rupert dădu din cap, privind-o în ochi.

– E foarte frumoasă, Rupert, spuse ea, cu sinceritate. „Întunericul se ridică". Îmi place.

– Între ramuri, spuse el, dând vehement din cap. Am plâns pentru pasărea aia. Tu de ce nu plângi niciodată?

Nu mai plânsese, nici măcar o dată, după ce îl întâlnise prima oară pe Rupert. Ea avea zece ani, el cinci. Fusese dimineaţa în care visurile ei de a se căsători cu făt-frumosul din poveşti se spulberaseră.

Chiar dacă el nu avea decât cinci ani (şi ea doar zece) îşi dăduse seama că ceva nu funcţiona aşa cum trebuie în creierul lui.

Însă mama o certase când îi împărtăşise această îngrijorare.

– Poate că marchizul nu este la fel de ager la minte ca tine, spusese doamna Lytton, dar asta e ca şi cum te-ai aştepta ca un duce să ştie cum trebuie aranjate

florile. *Tu*, domnişoară, eşti mai isteaţă decât ţi-ar prinde bine.

– Dar... insistase Olivia, simţind cum îi creşte disperarea în piept.

– Eşti cea mai norocoasă fată din lume, spusese mama ei.

Convingerea nezdruncinată de pe chipul ei îi îngheţase cuvintele Oliviei pe buze.

Chiar şi atâţia ani mai târziu, după ce devenise evident că Rupert avusese noroc că putuse învăţa şi să vorbească, darămite să mai şi scrie şi să citească, părerea mamei ei nu se schimbase câtuşi de puţin.

– Poate că ar trebui să începi, îi sugeră Olivia lui Rupert.

Arătă încet cu mâna în direcţia generală a zonei în chestiune.

– Sigur, zise Rupert vitejeşte. Să-i dăm drumul.

Sub privirile Oliviei, se legănă uşor în faţă şi-n spate.

– Un pic cam prea mult brandy, spuse el, dar se lipi acolo unde trebuia.

Se îndoi de la jumătate.

Rupert clipi nedumerit.

– Nu merge. Treaba asta ar fi trebuit să fie simplă.

Olivia se ridică pe coate. Rupert arăta de parcă ar fi ţinut în mână o tulpină de ţelină uscată. Îndoită şi – deşi nimeni n-ar fi vrut s-o spună cu voce tare – moale.

– Mai încerci o dată? sugeră ea.

– Crezi că ăsta e locul care trebuie?

– Da, spuse ea, categorică.

Rupert încercă din nou, bombănind pentru sine. Olivia îl lăsă într-ale lui, dându-şi abia mai târziu seama că spunea: „Înăuntru, înăuntru, înăuntru". Chicotelile i se ridicară din nou în piept, aşa că-şi muşcă buza cu putere.

După o vreme, spuse:

– Am auzit că genul ăsta de treburi nu ies niciodată de la prima încercare.

Rupert nu se uită la ea. Îşi strângea în mână părţile intime cu o putere ce părea disperat de inconfortabilă.

– E simplu, repetă el.

– Cred că trebuie să fie tare ca să meargă, riscă Olivia.

Rupert se uită la ea și clipi.

– Știi multe despre treaba asta?

Nu părea câtuși de puțin critic, doar curios.

– Încerc și eu marea cu degetul, răspunse Olivia.

Făcu din nou eforturi să-și stăpânească râsul, pentru că fu cât pe aci să întregească acest răspuns cu imaginea unui *catarg pleoștit*.

– Credeam că cea mai importantă este mărimea, spuse Rupert.

– Cred că am auzit și eu același lucru, recunoscu Olivia, cu precauție.

Rupert se scutură zdravăn.

– Asta e mare. Știu sigur.

– Minunat!

– Dar nu funcționează.

Se uită la ea cu o adâncă nefericire în ochi.

– Încă ceva care nu funcționează.

Olivia se trase în spate și reuși să se ridice în capul oaselor.

– Ai spus că nu minți niciodată, Rupert?

Tânărul dădu din cap.

– O să stăm amândoi întinși pe canapea.

Bătu ușor cu mâna perna de lângă ea.

– Apoi le vom spune exact asta.

– Adică... n-o să le spunem?

– Nu ar fi un neadevăr.

– Nu.

– Le vom spune doar că ne-am culcat împreună pe canapea.

– Ne-am culcat împreună, repetă el. Aș prefera... Eu... Nu-i spune tatei. Sau altora. Te rog?

Olivia îi luă mâna – cealaltă mână.

– N-o să le spun niciodată, Rupert. Niciodată.

Zâmbetul lui apăru rapid și strălucitor.

Mult mai târziu în acea seară, Olivia o privea încruntată pe sora ei.

– Părinţii noştri ne-au cerut, mie şi lui Rupert, să împărţim patul fără a fi căsătoriţi. Şi noi ne-am conformat, ca şi cum am fi fost nişte ogari de prăsilă.

– Nu e nevoie să faci totul să pară chiar atât de deprimant. Deşi, adăugă Georgiana cu unul dintre rarele sale zâmbete, după această seară, perspectivele lui Rupert în calitate de ogar de prăsilă vor fi puse la îndoială.

– Dacă le-ai zâmbi aşa şi bărbaţilor, Georgie, ai avea mai multe cereri în căsătorie decât le-ai putea face faţă.

– Dar zâmbesc! protestă Georgiana.

– Dar zâmbetul tău le spune de cele mai multe ori că te gândeşti la faptul că nici unul dintre ei nu se ridică la înălţimea unui duce, îi atrase atenţia Olivia. Ai putea încerca să le zâmbeşti ca şi cum *ar fi* toţi duci.

Sora ei dădu din cap.

– Înţeleg ce spui. În orice caz, nu se cade să-ţi compari viitorul soţ cu un ogar de prăsilă.

– *Alteţa sa* a fost cea care a făcut această comparaţie. După care m-a informat că mă va răsplăti pentru treaba din această seară cu o moştenire şi un domeniu. Un mic domeniu, mi se pare că a spus. Nu ştiam cât de mult se poate îmbogăţi o uşuratică pentru doar o oră sau două de destrăbălare.

– Olivia!

Dar protestul surorii ei era lipsit de forţă.

– Vei beneficia şi tu de pe urma depravării mele, draga mea. I-a cerut lui *madame* Claricilla să ne facă amândurora o garderobă *potrivită cu noul meu statut.*

Sprâncenele Georgianei se ridicară.

– Fructele păcatului. Crede-mă, încep să privesc femeile uşoare dintr-o cu totul altă perspectivă. O să primim amândouă o garderobă complet nouă şi voi refuza categoric orice rochie albă sau panglică atârnată.

– Nu eşti o uşuratică, protestă Georgiana. Ai respectat dorinţa părinţilor tăi

– Că veni vorba, am voie să spun cât de tare mă supără faptul că mama a petrecut atâţia ani insistând că viaţa unei Lady ar trebui să aibă în centrul său protejarea castităţii, doar ca să arunce toate principiile

pe fereastră în clipa în care a văzut şansa că aş putea face un copil cu Rupert?

Georgiana îşi muşcă buza preţ de câteva clipe. Apoi spuse:

– Ai dreptate, desigur. Părinţii noştri manifestă un entuziasm excesiv în legătură cu această căsătorie şi aşa au făcut întotdeauna.

– Având în vedere că bietul Rupert este cel mai tolomac ginere cu putinţă, da.

Olivia se rostogoli din nou pe spate. Se simţea epuizată şi foarte tristă. Cu siguranţă, efectul brandy-ului se dusese. Realizase încă de la vârsta de zece ani că viaţa ei de femeie măritată avea să fie cu mult diferită de a altora. Nu-şi dăduse însă seama cât de cumplită era totuşi realitatea.

Simplul gând de a lua micul-dejun alături de Rupert, darămite ani şi ani de mic dejunuri, o aducea în pragul disperării.

– Chiar şi dacă marchizul ar fi avut o minte de excepţie, părinţii noştri nu ar fi trebuit să se coboare la o faptă atât de înjositoare ca cea pe care ai descris-o, spuse Georgiana.

– Are, într-adevăr, o minte de excepţie, murmură Olivia. Nu mai găseşti multe minţi ca a lui. Deşi scrie poezii foarte frumoase, dintr-o perspectivă oarecum fragmentată.

– Mă tem să întreb, spuse Georgiana, dar de ce era mama atât de supărată după ce au plecat ducele şi LL? Îi auzeam vocea chiar şi din camera mea, aşa că am ezitat o vreme până am coborât. Şi totuşi, pare că totul a mers conform aşteptărilor ei; documentele de logodnă sunt semnate şi, din câte ştie ea, ai putea fi însărcinată cu viitorul duce. Ca să nu mai vorbim de încântarea pe care i-a adus-o vestea că şi eu aş putea deveni ducesă.

– Oh, zise Olivia. Era din cauza lui Lucy.

Numai gândul şi o făcu să zâmbească.

– Lucy?

– Căţeluşa lui Rupert, Lucy. Sigur ţi-o aminteşti.

– Cine-ar putea să o uite? Nu că ar fi singurul câine din înalta societate – pudelul Lordului Filibert a câștigat notorietate grație fundițelor verzi – dar Lucy este singurul cu urechile mușcate de purici.

– Ești rea, spuse Olivia, râzând. Cred că mușcătura de pe coadă contribuie mai mult la frumusețea ei.

– Poate că frumusețea ține de cel care privește, dar ar trebui ca cineva să fie orb ca să o poată lăuda pe Lucy.

– Are niște ochi foarte drăgălași, protestă Olivia. Și este adorabil felul în care i se dau urechile peste cap atunci când aleargă.

– Nu este o caracteristică pe care să o fi considerat vreodată esențială pentru frumusețea unui câine.

– Nici mama nu o place. Ba chiar era îngrozită de gândul că aș putea fi văzută de cineva important, însoțită de acest câine.

Georgiana ridică o sprânceană.

– Lucy nu pleacă în Portugalia? Credeam că Rupert nu se desparte niciodată de ea.

– Este de părere că ar putea fi periculos, așa că m-a rugat pe mine să am grijă de ea în lipsa lui.

– Cei mai mulți oameni spun asta despre câmpurile de luptă. Și, unde este Lucy? Cu siguranță nu mai era în sufragerie când am coborât eu. Ați trimis-o la grajduri?

– E la bucătărie, i se face baie, spuse Olivia. Rupert a cerut să stea cu mine în permanență. Desigur, mama a fost numai lapte și miere în fața lui, dar a făcut o criză în secunda în care s-a închis ușa. E de părere că Lucy este o companie cât se poate de nepotrivită pentru o viitoare ducesă. Ceea ce înseamnă că este compania perfectă pentru mine, trebuie să recunoști.

– Lucy nu are un aer aristocratic. Cred că din cauza cozii de șobolan.

– Sau a corpului prea lung. Parcă ar fi un cârnat cu picioare. Dar va mirosi ca o aristocrată. Mama a trimis-o la bucătărie, să fie îmbăiată în lapte.

Georgiana își dădu ochii peste cap.

– Poate că lui Lucy o să-i placă laptele, dar ideea este ridicolă.

– Mama a mai sugerat şi că nişte panglici sau alte obiecte de înfrumuseţare ar putea-o face mai potrivită pentru a însoţi o Lady.

Singurul amănunt care reuşise să înveselească câtuşi de cât acea zi lungă şi îngrozitoare, fusese expresia de pe chipul mamei ei în clipa în care Rupert, cu o lacrimă rostogolindu-i-se pe obraz, pusese lesa lui Lucy în mâna Oliviei.

– Lucy cu fundiţe pe urechi – sau pe coadă – nu este o imagine plăcută, spuse cu fermitate Georgiana.

– Ştii ce o deranjează cel mai mult pe mama? Eu cred că se teme că toată lumea o va numi pe Lucy *corcitură* şi că vor asocia apoi ideea cu mine. Fundiţe pentru Lucy şi panglici pentru mine, dacă mă înţelegi.

– Scoate-ţi de pe acum asta din minte, Olivia. Poate că mama se comportă ca şi cum ai aduce-o în mod constant la exasperare, dar ştim amândouă foarte bine că, dacă vrei să joci rolul de ducesă înţepată, poţi s-o faci cu mai mult fler decât aproape oricine altcineva.

– Nu este întotdeauna posibil să ascunzi adevărul, spuse Olivia. Uită-te, de exemplu, la bietul Rupert şi vrejul lui de ţelină.

– Cred că experienţa ta din bibliotecă a fost neobişnuită. Toate discuţiile pe care le-am avut cu femei măritate mi-au creat puternica impresie că bărbaţii nu au nevoie de nimic mai mult decât de o femeie şi de un nivel moderat de intimitate.

– În mod clar, Rupert are nevoie de ceva mai mult decât o femeie întinsă pe o canapea. Dar nu sunt sigură că experienţa cu el poate fi generalizată şi în cazul altor bărbaţi.

– Ce ai spus după ce ai ieşit din cameră?

– Nimic. I-am promis lui Rupert că nu voi spune nimănui – nu se pune că ţi-am spus ţie. Tatăl lui ar fi trebuit să-şi dea seama că stindardul nu o să fluture în vânt, ca să mă exprim elegant.

– Şi Rupert te-a ascultat?

– În cele mai mici amănunte, spuse Olivia, cu o sclipire triumfătoare în ochi. Era un pic cam nesigur pe picioare – cred că ar fi de preferat să se limiteze la cidru

în viitor – dar a reuşit să facă o reverenţă fără să cadă, apoi să plece fără să dea de gol faptul că, în cazul lui, nici unul dintre cele mai importante organe masculine nu funcţionează cum trebuie.

Georgiana oftă:

– Sincer, nu trebuie să vorbeşti aşa.

– Îmi pare rău. Pur şi simplu mi-a scăpat.

– Glume de genul ăsta n-ar trebui să scape niciodată de pe buzele unei Lady.

– Dacă încerci să mă dojeneşti pentru purtarea mea necuviincioasă, te înştiinţez că nu-mi poţi spune nimic ce să nu fi auzit deja în nesfârşite prelegeri din partea mamei, spuse Olivia. Ajunge cu defectele mele. În toată discuţia entuziasmată despre şansa ta de a deveni Ducesă de Sconce, mama a pomenit vreodată de Lady Cecily Bumtrinket?

– Ce nume extraordinar. Nu.

– Ei bine, după cum ţi-a spus mama, Ducesa de Sconce, autoarea *Oglinzii măgulitoare*, pare a fi de acord cu sugestia lui Canterwick că eşti o partidă potrivită pentru fiul ei. Iar Lady Cecily, care, din câte am înţeles, este sora văduvei, a fost recrutată pentru a ne prezenta alteţei sale. Singura parte întunecată în acest tablou altminteri strălucitor este că va trebui să o cunoaştem pe marea arbitră a bunei-cuviinţe în persoană, pe ducesa etichetei, pe...

– Încetează!

– Îmi pare rău, spuse Olivia, încreţindu-şi nasul. Încep să trăncănesc când sunt supărată. Ştiu că e un defect, dar nu suport să plâng, Georgie. Prefer să râd.

– Eu aş plânge, zise Georgiana, întinzând mâna şi trăgând uşor de o buclă din părul Oliviei. E de ajuns să mi-l imaginez pe Rupert cu pantalonii în vine şi simt lacrimi în ochi.

– A fost mai rău decât îmi închipuisem. Dar, în acelaşi timp, Rupert este un om atât de bun, sărăcuţul de el. Chiar – chiar are ceva foarte gingaş, băiatul ăsta.

– Găsesc că e minunat că poţi să-i apreciezi calităţile! spuse Georgiana, cu ceva mai mult entuziasm decât ar fi fost necesar.

Olivia îi aruncă o privire sardonică.

– În orice caz, se grăbi Georgiana să adauge, presupun că genul ăsta de momente intime sunt întotdeauna jenante. Cele mai multe dintre văduve vorbesc despre astfel de experienţe în cei mai dispreţuitori termeni.

– Dar uită-te la Julieta Fallesbury şi la Băiat-Lung al ei! îi atrase atenţia Olivia. Este evident că nu a fugit cu un grădinar pentru talentul lui de a îngriji plantele. În orice caz, având în vedere că Rupert pleacă la război mâine la prima oră a dimineţii, eu, tu şi Lucy vom fi duse la ţară, pentru a fi prezentate ducelui de Sconce şi mamei acestuia.

– Încântătoare perspectivă, spuse Georgiana şi o umbră păru să-i coboare peste ochi. De-abia aştept să-l văd pe duce dându-şi ochii peste cap, plictisit din cale-afară de simpla obligaţie de a sta lângă mine.

Olivia o lovi cu degetul peste nas.

– Trebuie doar să-i zâmbeşti, Georgie. Uită toate regulile şi priveşte-l pe duce ca şi cum ar fi o persoană pe care ai putea să o placi. Cine ştie, poate chiar este! Zâmbeşte-i ca şi cum ai fi un porc şi el troaca plină cu mâncare. Promiţi?

Georgiana zâmbi.

capitolul 6

Începe experimentul matrimonial al alteţei sale

Mai 1812

Retras în biroul său după cină, Quin era vag conştient de faptul că planul mamei sale fusese pus în mişcare. Se auzise mare zarvă în holul de la intrare imediat după masă, ceea ce sugera că sosise cel puţin una din posibilele sale viitoare soţii şi însoţitoarea acesteia.

Avea o curiozitate rezonabilă vizavi de tinerele pe care mama lui le considerase candidate potrivite pentru el. Însă tocmai în acel moment, o cascadă

de chicote răsună în holul scărilor și pătrunse în biroul lui.

Tânăra care chicotise avea să pice, cu siguranță, testele mamei sale privitoare la manifestarea bunei dispoziții, fie ea nevinovată sau nu, așa că ar fi fost o pierdere de timp să meargă să o salute. Își scoase haina și eșarfa, le aruncă pe un scaun și se așeză la biroul lui.

Lăsase deocamdată de o parte ecuațiile polinoame și se întorsese la problema luminii. Lumina fusese o enigmă constantă în mintea lui încă din copilărie, de când cunoscuse un orb și-și dăduse seama că, pentru el, lumea era mereu întunecată. Își întrebase preceptorul dacă asta însemna că lumina există doar pentru că avem ochi; bărbatul râsese în hohote. Nu înțelesese esența întrebării.

Preț de câteva clipe, Quin privi pe fereastra biroului său la întunericul ce se lăsa tot mai adânc afară. Biroul lui era orientat înspre vest și ferestrele aveau cele mai vechi geamuri din casă, din sticlă groasă și neclară, cu o nuanță ușor albăstruie. Lui Quin îi plăceau pentru că era convins, fără să știe exact de ce, că sticla deținea răspunsul cu privire la misterul luminii.

I se explicase la Oxford că lumina era alcătuită din particule ce se îndreptau toate în aceeași direcție. Dar lumina pătrundea prin sticla veche în panglici și panglicile nu se comportau asemenea unui râu plutitor. Parcă ar fi fost mai degrabă valuri ce se loveau de țărm, curbându-se ușor, adaptându-se la imperfecțiunile sticlei...

Lumina venea în valuri, nu într-un șuvoi de particule. Era convins de asta.

Problema era cum s-o dovedească. Se așeză din nou la masa lui și scoase niște hârtii pe care începuse să-și dezvolte conceptul. Lumina se separa în panglici de culori diferite într-un curcubeu. Dar curcubeiele erau nepractice și greu de fixat. Avea nevoie de...

Când își ridică din nou capul, în casă se lăsase liniștea și fereastra de lângă el se întunecase. Se uită la ea preț de câteva clipe, apoi clătină din cap. Lumina îi dădea destule bătăi de cap pentru moment. Absența

luminii era o altă chestiune. În plus, ploaia începuse să lovească ferestrele - o furtună de primăvară. Apa... apa era formată din particule...

Se ridică, îi amorţiseră picioarele, apoi înlemni în timp ce se întindea. Ce mama naibii provoca zgomotul ăsta?

Îl auzi din nou, nişte bufnituri îndepărtate, ca şi cum cineva ar fi bătut la uşa de la intrare. Era prea târziu ca să răspundă vreunul dintre servitorii casei. Cleese cu siguranţă se băgase deja în pat şi toţi valeţii se retrăseseră demult în camerele servitorilor, de la al patrulea nivel.

Quin luă lampa cu ulei de pe biroul lui şi coborî cu pas iute şi uşor scara masivă de marmură ce ducea spre intrare. Lăsă lampa, trase zăvorul şi deschise uşa masivă. Lumina năvăli - în panglici - din spatele umărului său în întuneric, dar nu putea vedea nimic; doar ceva alb şi nedefinit ce se mişca undeva în depărtare.

- E cineva acolo? strigă el, ţinându-se la distanţă de apa care se scurgea de pe frontonul de deasupra uşii.

Pata înceţoşată pe care o zărise prin ploaie se întoarse şi veni alergând înspre el.

- Oh, slavă Domnului că eşti încă treaz! strigă o femeie. Credeam că nu m-a auzit nimeni.

Intră în cercul de lumină ce cădea peste umărul lui, vorbind în continuare, deşi el nu o mai asculta. Era, în mod evident, o Lady, dar nu orice Lady. Nu arăta ca şi cum ar fi aparţinut acestei lumi, cu atât mai puţin celei de la conacul Littlebourne. Simpla ei imagine îi dăduse peste cap simţurile, ca şi cum o sirenă a lui Homer ar fi reuşit să traverseze atât secolele, cât şi continentele şi sosise la uşa lui ca să-l farmece.

Părul negru îi cădea ud pe umeri, făcându-i pielea să-i pară transparentă, ca şi cum ar fi avut propria ei sursă de lumină. Nu-i putea vedea culoarea ochilor, dar avea gene lungi şi ude.

Apoi îşi dădu brusc seama că ploaia îi curgea în şiroaie pe umeri şi că fata nu avea nici măcar o manta. Cu siguranţă, era la fel de udă ca o sirenă.

Întinse brațele și o ridică, trecând-o peste prag, scoțând-o din ploaie. Tânăra scoase un strigăt surprins și începu să spună ceva, însă Quin o lăsă jos și vorbi, acoperind-o:

– Ce Doamne iartă-mă căutai acolo?

– S-a răsturnat trăsura și nu l-am putut găsi pe vizitiu și nu a răspuns când l-am strigat, spuse ea, tremurând.

Lui Quin îi era greu să se concentreze la ce spunea fata. Părul îi cădea în panglici de mătase udă, așezându-i-se negru și strălucitor pe umeri. Rochia îi era îmbibată de apă și i se lipea de piele, subliniindu-i fiecare rotunjime a corpului... și ce corp!

Târziu își dădu seama că ochii ei mijiți dădeau de înțeles că nu aprecia câtuși de puțin examinarea lui.

– Te asigur că stăpânul dumitale nu și-ar dori să stai la discuții în ușă cu mine, spuse ea ascuțit.

Quin clipi nedumerit. Credea că e un servitor? Desigur, nu avea haina și eșarfa, dar chiar și așa, nimeni în viața lui nu-l luase vreodată drept altceva decât un duce (sau, înainte de moartea tatălui său, un viitor duce). Era o senzație straniu de eliberatoare.

– *La discuții?* întrebă el, destul de tâmp.

Femeia asta udă până la piele părea afurisit de isteață, cu mult mai mult decât debutantele cu ochii goi pe care le întâlnise când fusese ultima oară la un sezon din Londra.

– Nu sunt...

Tânăra îl întrerupse:

– Voi repeta rugămintea. Ești amabil să-l chemi pe majordom?

Vocea îi suna ca și cum ar fi vorbit printre dinții încleștați.

Quin avea senzația că trăiește o experiențe halucinantă. Auzise de astfel de lucruri, de momente în care bărbații își pierdeau mințile și se trezeau sărutând-o pe soția vicarului.

Fusese întotdeauna de părere că asemenea imprudențe erau dovada unei profunde lipse de inteligență, dar, pentru că nu-și putea pune la îndoială propria capacitate mintală, se vedea nevoit să revizuiască această

presupunere. De fapt, era chiar foarte bine că sirena nu era soția vicarului, pentru că aproape sigur ar fi sărutat-o, fără să-i pese câtuși de puțin de evlaviosul ei soț.

– Pari înghețată, spuse el, remarcând că îi clănțăneau dinții.

Nu era de mirare că părea că vorbește printre dinți. Avea nevoie de un foc la care să se încălzească. Se apleacă și o ridică în brațe, fără să stea o clipă pe gânduri.

Era udă până la piele și apa îi udă numaidecât și lui pantalonii... ceea ce nu-l făcu decât să-și dea și mai acut seama că trupul său era pe aceeași lungime de undă cu mintea lui. Dacă se simțise amețit doar când o văzuse, acum că o ținea în brațe situația era cu mult mai rea. Era superbă, moale, parfumată, udă...

– Lasă-mă jos!

Ca și cum ar vrut să sublinieze aceste cuvinte, un lătrat ascuțit se auzi de undeva de lângă glezna lui. Privi în jos și văzu un cățel foarte mic și foarte ud, cu un nas extraordinar de lung. Câinele lătră din nou, ca și cum ar fi dat o poruncă extrem de clară.

– Acest animal îți aparține? întrebă Quin.

– Da, spuse vizitatoarea. Lucy este câinele meu. Te rog, lasă-mă jos.

– Vino! îi spuse Quin câinelui, apoi adăugă pentru domnișoara care începuse să se zbată: Numaidecât.

Se îndreptă inițial spre sufragerie, însă își dădu seama că focul fusese cu siguranță stins acolo și avea să mai fie făcut abia a doua zi dimineața. Dar în camera în care păstra Cleese argintăria era o sobă pe cărbuni, care putea fi cu ușurință pornită.

– Unde te duci? întrebă ea indignată, în clipa în care schimbă direcția. Vizitiul a rămas în ploaie și...

– Cleese va sosi într-o clipă, îi spuse el.

Buzele ei erau fascinante: pline și mai roșii decât orice buze pe care le văzuse vreodată.

– Se va ocupa el de vizitiul tău.

– Cine e Cleese? întrebă ea. Și, ia stai! Mă duci cumva la camerele servitorilor?

– Nu-mi spune că eşti una din acele doamne care nu a trecut niciodată pragul uşii unui servitor, spuse el, întorcându-se în aşa fel încât să poată trece prin uşă cu ea în braţe, ţinând-o apoi cu piciorul ca să poată veni şi câinele. Câinele tău seamănă mai degrabă cu un şobolan de pe malurile Tamisei, adăugă el.

Camera pe care o căuta era imediat pe stânga, aşa că deschise uşa cu piciorul.

– Lucy nu seamănă cu un şobolan! Şi ce importanţă are asta? Sunt Miss Olivia Lytton şi *pretind*...

Olivia. Îi plăcea. Îi privi genele şi buzele pline. Ochii ei aveau o culoare frumoasă, un verde-deschis, culoarea mării – sau poate culoarea frunzelor primăvara?

– Lasă-mă jos, bădăranule! spunea ea nervoasă, nu pentru prima oară.

Nu voia asta. Ba chiar simţea o puternică aversiune vizavi de acest gând, ceea ce nu-i stătea câtuşi de puţin în fire. În mod obişnuit, nu avea sentimente puternice în legătură cu nimic, mai puţin ecuaţiile polinoame. Sau lumina. Dar domnişoara Lytton era rotundă... cu nişte rotunjimi foarte frumoase, toate exact acolo unde trebuiau să fie. Îi plăcea cum o simţea în braţele lui. Îi plăcea îndeosebi rotunjimea moale a posteriorului ei. Ca să nu mai vorbim de faptul că avea un miros încântător de ploaie şi o aromă subtilă, florală.

– Îi voi spune stăpânului dumitale!

Tonul ei era cât se poate de ameninţător. Ca al unei regine.

O aşeză cu grijă pe canapeaua lui Cleese, apoi aruncă o lopată de cărbuni în vatră şi amestecă. Flăcările galbene ţâşniră chiar în timp ce închidea uşa sobei şi făcură suficientă lumină cât să-i poată vedea bine faţa. Era furioasă, avea ochii mijiţi şi îşi ţinea braţele strânse la piept, ca şi cum ar fi crezut că avea de gând să se arunce asupra ei.

Gând pe care l-ar fi transformat bucuros în realitate.

Câinele sărise şi el pe canapea şi stătea acum lipit de domnişoara Lytton. Bestia era doar puţin mai mare

decât o Biblie, însă avea privirea feroce a unui câine de atac.

De fapt, Lucy şi domnişoara Lytton semănau într-o oarecare măsură, deşi nu la nas.

Oricine ar fi putut şti întotdeauna ce gândeşte domnişoara Lytton, remarcă Quin, aprinzând lampa pe de tejgheaua lui Cleese. În clipa de faţă, ochii ei erau plini de furie.

– Dacă nu-l chemi în momentul ăsta pe stăpânul dumitale, va trebui să-i spun să te dea afară. Şi fără nici o recomandare!

Câinele scoase un lătrat ascuţit, ca să sublinieze această afirmaţie.

Quin simţi o senzaţie ciudată începând să i se ridice îi piept. Avu nevoie de o secundă până când să-şi dea seama că era vorba de râs.

– O să mă dai afară?

Tânăra sări în picioare.

– Nu te mai uita aşa la mine! Dacă ai avea creierul mai mare decât jucăria unui şoricel, ţi-ai da seama că ţi-am spus ceva foarte important.

În acel moment, Quin se surprinse pe sine izbucnind în râs. Mama lui nu avea să aprecieze modul colorat în care domnişoara Lytton înţelegea să utilizeze limba engleză.

– Nu-mi pot pierde poziţia. Este a mea din naştere.

– Nici măcar un servitor a cărei familie a fost devotată de mai multe generaţii nu poate fi tolerat dacă depăşeşte limitele bunului-simţ.

Aceste cuvinte îi păreau oarecum familiare, probabil pentru că era genul de lucru pe care l-ar fi spus mama lui. Creau un contrast ciudat cu *jucăria de şoricel*. Nu întâlnise niciodată o Lady care să admită că era familiarizată cu astfel de expresii.

Urmându-şi instinctul pe care îl simţea apăsând cu putere în stomac, Quin făcu un pas înspre ea, doar atât cât să-i poată simţi din nou parfumul îmbietor. Se aştepta să o audă ţipând la el, însă Olivia nu făcu asta.

– Nu sunt valet, îi spuse el.

Privirile li se întâlniră. Lumea logicii și a rațiunii – lumea în care Quin trăia cea mai mare parte din timp – începu să se destrame.

– Iar tu ești foarte frumoasă, adăugă el.

Olivia clipi. Apoi, ca și cum ar fi fost într-adevăr soția vicarului iar el bărbatul care-și pierduse dintr-odată mințile, Quin se aplecă și-și atinse buzele de ale ei.

Erau moi, trandafirii, ca o tartă cu zmeură. Era un sărut blând, cel puțin până când o trase la pieptul lui. Trupul parcă îi luă foc și sărutul se schimbă, devenind întunecat și adânc. Scoase un geamăt tăcut și-i puse o mâna pe obraz, înclinându-i capul ca să o poată săruta din nou...

Îi simți obrazul foarte rece sub atingerea lui. Își îndreptă spatele, cu părere de rău.

– Mai bine ți-aș aduce o pătură.

Aceste cuvinte rupseră firul invizibil care părea că le ține privirile legate. Dintr-odată, ochii ei se umplură de furie nestăpânită. Quin simți o adâncă mulțumire. *Putea* să o citească, de parcă ar fi fost o carte.

– Presupun că ești ducele, spuse ea înțepată. Îmi dau seama acum că vorbești ca un duce, deși aș putea adăuga că nu te comporți ca unul.

– Nu eu sunt cel care a bătut apropouri la anumite jucării, fie ele ale unor mici rozătoare sau ale altor mamifere. Nu cred că am mai auzit pe cineva să-i zică așa de pe vremea când aveam cinci ani.

Remarcă fascinat că, deși o tentă rozalie începuse să-i coloreze obrajii, tânăra își ridică hotărâtă vârful nasului.

– Lady Cecily este în continuare afară, în ploaie, la fel și sora mea. De ce nu trimiți pe cineva să le salveze, și pe bietul vizitiu odată cu ele? E frig și plouă.

Avea ținuta și tonul unei ducese, constată Quin, apoi își dădu seama: Lady Cecily?

– Lady Cecily *Bumtrinket?* Mătușa mea? Lady Cecily este afară, în ploaie?

În timp ce tânăra începu să-i explice ceva despre trăsura lor și vizitiul dispărut, Quin reuși în sfârșit să iasă din transă. Trase de firele legate de clopoțeii din camera

lui Cleese, de la bucătărie și de la etajul patru. Ca să fie sigur, deschise ușa și strigă cât putu de tare:

– Cleese!

Apoi se întoarse spre domnișoara Lytton. Încă mai tremura, cu brațele strânse în continuare la pieptul absolut magnific. Își duse mâna spre buzunarul hainei și-și dădu seama că nu purta haină, nici măcar vestă. Nu era de mirare că fusese luat drept valet. Un gentleman nu se prezenta niciodată într-o ținută atât de neglijentă.

Pe perete erau atârnate mai multe livrele și Quin luă una din ele.

Ochii tinerei erau întunecați și plini de suspiciune, dar acceptă haina. Nu se mișca destul de repede, așa că îi aruncă haina în jurul umerilor și o închise, deși nu-i plăcea să-i vadă pieptul generos dispărând sub stofa neagră și aspră.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Asta tot încerc să-ți spun. Am lovit un stâlp în capătul aleii, spuse ea. Cred că Lady Cecily este bine, dar și-a lovit glezna și o doare o ureche, fiindcă s-a izbit de marginea ferestrei. Eu și sora mea nu am pățit nimic, din fericire, dar nu l-am putut găsi nicăieri pe vizitiu. Caii par să fie teferi, deși era atât de întuneric, încât nu aș putea fi pe deplin sigură.

Quin își dădea foarte acut seama că ceea ce-și dorea cel mai mult în acel moment era să-și ia în brațe musafira cea udă și să se așeze cu ea pe genunchii lui. Cel puțin, nu voia să o părăsească.

Gândul acesta îi provocă un șoc. Nu era prima oară când se simțea așa.

Prima oară când o întâlnise pe Evangeline, se simțise îmbătat de ea. O văzuse dansând, delicată și veselă de parcă ar fi fost purtată de vânt, și capitulase pe loc. Chiar și acum, după atâția ani de dezamăgiri și durere, își putea aminti senzația de uimire pe care o simțise.

Dar simți și că începe să-l mănânce scalpul. Risca să capituleze din nou. Ca un iepure înnebunit de primăvară... exact ceea ce îl avertizase mama lui să nu facă.

Mai mult, având în vedere vocabularul foarte creativ al domnișoarei Lytton – ca să nu mai vorbim de faptul că permisese unui bărbat pe care îl crezuse valet să o sărute – era o candidată la fel de nepotrivită pentru titlul de ducesă pe cât fusese Evangeline.

Dacă era un lucru de care să fie sigur până în măduva oaselor, era faptul că nu-și dorea să mai cadă vreodată, sub nici o formă, pradă farmecelor unei femei. Și nici nu-și dorea să se facă de râs luându-și pentru a doua oară o soție care să nu aibă nici un respect pentru jurămintele căsătoriei. Trase adânc aer în piept și făcu un efort pentru a readuce lumea la locul ei.

Era Ducele de Sconce. Această tânără fusese chemată în casa lui pentru a deveni o eventuală ducesă și, în mod cât se poate de evident, nu era potrivită pentru poziția în cauză. Și cu asta-basta.

Ce-i drept, sărutul lui impulsiv îi sugera că ar fi trebuit să facă un mai mare efort de a-și găsi o amantă. Nu era genul lui să abordeze în acest fel străinele care-i apăreau la ușă, indiferent cât de provocator ar fi fost îmbrăcate.

Se ridică în picioare.

– Domnișoară Lytton, sper să mă scuzați, dar sunt nevoit să vă părăsesc momentan.

– Desigur, murmură ea.

Îl privea cu o curiozitate ușor amuzată.

Se înclină.

– Alteța voastră, răspunse ea, strângându-și încă haina la gât.

Probabil că doar i se părea lui că distinge un ton de ușoară batjocură în salutul ei.

Ieși degrabă pe ușă, fără nici un alt cuvânt.

capitolul 7

Necorespunzătoare! Din ce în ce mai mult, cu fiecare clipă

Olivia trase adânc aer în piept în timp ce ducele dispărea pe coridor. Își simțea mintea alunecându-i

concomitent în cincisprezece direcţii diferite. Cine ar fi crezut că simpla lipsă a unei haine putea pune atât de mult în evidenţă umerii unui bărbat? La început, crezuse că ochii ducelui erau negri, apoi îşi dăduse seama că erau gri-verzui, înconjuraţi de gene surprinzător de lungi.

Şi o *sărutase*. Gândul o făcu să-şi atingă buzele cu degetele. Primul ei sărut. Se aşeză şi Lucy îi sări în poală. Blana udă a animalului nu mai avea cum să-i strice şi mai mult rochia. Iar căţeluşa lui Rupert tremura îngrozitor, aşa că o băgă în haină şi o strânse la piept.

Îşi imaginase că Rupert avea să o sărute când ar fi încercat să-şi consume logodna. Deşi nu aştepta cu prea multă nerăbdare acest lucru, se dovedise că se înşelase: Rupert nu făcuse nici cea mai mică încercare. Se pare că tatăl lui nu inclusese şi sărutul în instrucţiunile lui referitoare la îndeplinirea actului conjugal.

Dar acest duce o sărutase acum ca şi cum ar fi avut tot dreptul. Ca şi cum *el* ar fi fost logodnicul ei. Şi... îi spusese că este frumoasă. Olivia strânse mai tare haina în jurul ei şi se gândi la asta. Desigur, nu era prima oară când i se făcea un compliment. Avea să fie ducesă într-o bună zi şi se întâmplase ca bărbaţii să o mai flateze din când în când, chiar dacă nu cu prea mare entuziasm.

Cu toate astea, ducele de Sconce nu avusese câtuşi de puţin habar de viitorul ei titlu atunci când îi spusese că este frumoasă. Gândul era ca un cărbune strălucitor în inima ei, ca o scânteie fericită.

Mintea ei sări brusc la alt subiect. Nu văzuse niciodată un păr ca al lui. Negru ca noaptea – cu excepţia unei şuviţe albe în faţă – căzându-i liber pe umeri. Desigur, putea presupune că-l ridicase din pat. Cu siguranţă, îşi purta părul legat la spate în timpul zilei.

Lucy scoase un scheunat şi Olivia îşi coborî privirea, doar ca să-şi vadă piciorul rozaliu ieşindu-i de sub fuste. Poate că ăsta era motivul pentru care ducele se uitase atât de pătrunzător la ea. Nu suporta să poarte corset când avea de făcut drumuri lungi cu trăsura – dar,

în general, nu era nimeni care să o vadă, în afară de sora ei.

Chiar în clipa în care privea în haină, ca să-şi dea seama dacă şi sânii îi erau la fel de vizibili ca şi genunchii, un bărbat de vârstă mijlocie intră grăbit pe uşă, trăgându-şi livreaua peste umărul drept.

– Ce este? întrebă el printre gâfâieli, în clipa în care o văzu. Dumnezeule, dar eşti udă leoarcă! Iar a înghiţit apa podul din sat?

– Din sat? repetă ea.

În clipa în care îi auzi vocea, întreaga lui postură se schimbă. Îşi îndreptă spatele şi ceva greu de definit îi transformă fiecare trăsătură a feţei. Se schimbă dintr-un bărbat adormit şi destul de iritat în majordomul unei case importante.

– Vă rog să-mi acceptaţi umilele scuze, spuse el, înclinându-se. Eu sunt Cleese, majordomul. Când v-am văzut în camera pentru argintărie, am presupus... a avut loc vreun accident?

Un valet băgă capul pe uşă şi altul se vedea imediat în spatele lui, amândoi cu livrelele trase în grabă.

– Trăsura noastră a intrat într-un stâlp, explică ea. Lady Cecily Bumtrinket şi-a lovit glezna. Nu este foarte grav rănită, dar vizitiul a fost aruncat de pe capră. Nu am reuşit să-l găsesc. L-am strigat, dar, când nu am primit nici un răspuns, am hotărât împreună cu sora mea ca eu să vin până la conac, în timp ce ea a rămas cu Lady Cecily.

Era epuizată şi oboseala i se simţea în voce.

– Eu sunt domnişoara Olivia Lytton, continuă ea, şi, deşi nu vreau să o deranjez pe alteţa sa, suntem aşteptate.

– Camerele dumneavoastră sunt pregătite, o asigură majordomul. Dacă binevoiţi să mă urmaţi, domnişoară Lytton, vă voi conduce la etaj, unde vă veţi putea usca şi vă veţi simţi mai confortabil. Înţeleg că servitoarea dumneavoastră nu vă însoţeşte?

– Mai vin două trăsuri cu servitoarele şi cuferele noastre, dar se pare că nu sunt aproape.

– Foarte probabil să fi rătăcit drumul pe întuneric. Se întâmplă, atunci când un vizitiu vine prima oară la conacul nostru.

Alți valeți apărură la ușă și majordomul îi trimise pe fiecare în câte o direcție. Apoi, reveni la Olivia.

– Doamna Snapps, administratoarea casei, va trimite o fată în camera dumneavoastră, domnișoară Lytton. Iar eu vă voi trimite o baie fierbinte și băuturi, poate și o gustare ușoară, dacă doriți.

– Dar ce se întâmplă cu Lady Cecily și cu sora mea? întrebă Olivia. Nu pot să mă retrag pur și simplu, fără să le știu în siguranță, la adăpost. Ca să nu mai vorbesc de vizitiu, care ar putea să zacă mort, prin vreun șanț. Și caii...

– Voi trimite...

Dar sugestia pe care se pregătea să o facă majordomul fu întreruptă de forfotă și zarvă la intrare. Olivia sări în picioare. Lucy căzu pe dușumea, haina îi alunecă de pe umeri și îi văzu privirea lui Cleese coborându-i sub gât, apoi bărbatul întoarse brusc capul, îngrozit.

O singură privire în jos fu suficientă pentru a-i spune Oliviei că hainele de pe ea nu o ajutau câtuși de puțin să își ascundă sânii. Erau perfect conturați, cu tot cu sfârcuri, de materialul ud. Simțindu-și obrajii aprinși, reuși să recupereze haina, apoi trecu pe lângă Cleese și ieși în coridorul servitorilor.

Lady Cecily stătea în mijlocul intrării, sprijinită dintr-o parte de duce, care era acum ud până la piele, și de Georgiana din cealaltă. Imaginea de acum a surorii ei era cu mult diferită de cea obișnuită, cea *ducesificată*.

Olivia remarcă fără să vrea să ducele avea niște pomeți absolut remarcabili, scoși în evidență de părul acum ud. Și că o cămașă îmbibată de apă îi scotea în evidență pieptul la fel de clar pe cât se întâmplase și în cazul ei. Țesătura fină i se lipea de umerii musculoși – făcu un efort să-și dezlipească privirea. Ce mama naibii făcea, uitându-se în felul ăsta la bărbatul cu care sora ei avea toate șansele să se căsătorească?

Chiar în acea clipă, uşa se închise în spatele lui Cleese, care venea în urma ei, şi nou-sosiţii ridicară privirea.

– Draga mea Olivia, eşti salvatoarea noastră! strigă numaidecât Lady Cecily. Să alergi printr-o asemenea furtună! Puteai să te îneci! Deşi, desigur, se pare că moartea prin înecare este una dintre cele mai plăcute, în măsura în care poate fi plăcut aşa ceva... Să mori, vreau să zic. Cu siguranţă, este mult mai bine decât să mori spânzurat.

Bătu uşor cu mâna pe braţul ducelui.

– Domnişoară Lytton, dumnealui este nepotul meu.

Părul lui Lady Cecily arăta ca şi cum un stol de vrăbii îl transformaseră într-un cuib comunitar dar, în afară de asta şi de glezna scrântită, nu părea să fi suferit prea mult de pe urma accidentului.

Olivia făcu o reverenţă.

– Este o onoare să vă reîntâlnesc, alteţa voastră.

– Aşa este, spuse ducele, întorcându-se spre mătuşa lui. Eu şi domnişoara Lytton ne-am cunoscut deja, deşi nu în cele mai oficiale circumstanţe. Ţinuta mea neglijentă a condus-o, cum era de aşteptat, la concluzia că sunt unul dintre servitorii casei.

Probabil că Olivia îşi pierduse complet minţile când ajunsese la această concluzie. Chiar şi fără haină sau eşarfă, ducele avea un aer de controlată superioritate ce părea să strige de la o poştă „aristocrat".

Ba chiar arăta uluitor de mult exact aşa cum trebuia să arate un duce. Olivia nu mai vedea nici urmă din bărbatul care izbucnise în râs la nefericita ei comparaţie dintre creierul lui şi părţile intime ale unui şoarece. În schimb, arăta acum exact ca un personaj de mare vază coborât dintr-un portret, care o privirea de sus, într-o manieră desăvârşit superioară.

Asta era. Cu siguranţă suferise un acces de nebunie, pentru ca apoi să revină la o atitudine potrivită cu titlul său.

– Îmi cer scuze pentru greşeala făcută, alteţa voastră, spuse ea, coborând într-o reverenţă adâncă.

– Sunt surprinsă că nu l-ai recunoscut numaidecât, interveni veselă Lady Cecily. Întotdeauna am fost de părere că cei din familia Sconce pot fi imediat recunoscuți după un anumit fel în care mijesc ochii. Până și cei născuți de partea greșită a așternutului păstrează într-o oarecare măsură trăsătura asta.

Ochii ducelui nu erau mijiți acum, dar erau de aceeași amețitoare culoare gri-verzuie pe care și-o amintea Olivia. Și erau reci, cu o ușoară umbră acuzatoare. Ca și cum ea l-ar fi ispitit să o sărute! Ceea ce, cu siguranță, nu făcuse.

– Acum că mi-ați atras atenția, spuse ea, cred că înțeleg exact ce vreți să spuneți, Lady Cecily.

Georgiana scoate o scurtă exclamație, pe care se grăbi să o camufleze într-un tușit.

– Ce vrea să spună sora mea, alteța voastră, este că aveți aerul inconfundabil al familiei Sconce.

– Exact asta am zis și eu, spuse Olivia, zâmbind expresiei împietrite a ducelui. De acum înainte, voi recunoaște oriunde această privire mijită.

– Sunt fericit să vă primesc în casa mea, domnișoară Lytton, spuse ducele, ca și cum ar fi fost sub demnitatea lui să discute despre această caracteristică a familiei de Sconce.

Olivia avea senzația că ignora adeseori asemenea trivialități.

– Sper că dumneata, Lady Cecily și sora dumitale intenționați să ne onorați cu o vizită cât mai lungă. Mama mea, ducesa văduvă, va fi încântată să vă întâmpine mâine-dimineață, la fel și vărul meu, Lordul Justin Fiebvre, care ne face o vizită înainte de a se întoarce la Universitatea Oxford.

Avea o voce foarte adâncă, mai adâncă decât a tatălui ei. Îi dădea un aer... foarte masculin, își zise Olivia, înainte să se forțeze să nu se mai gândească la asta.

Georgiana o părăsi pe Lady Cecily și se duse lângă Olivia, apoi o ciupi ușor de braț.

– Ce este în capul tău de-l iei peste picior pe duce? îi șopti ea. Nu se uită deloc mijit.

– Vizitiul nostru a fost găsit în şanţ şi nu este câtuşi de puţin rănit, spuse Lady Cecily. Şi, draga mea, duhnea de la o poştă a gin. Duhnea! Mare pramatie de om trebuie că este, dacă s-a putut îmbăta în asemenea hal. Dacă ar fi fost după el, puteam să murim acolo, în trăsură, şi să ne mănânce vulturii!

– Să vă mănânce, deşi eraţi în trăsură? remarcă ducele. Asta ar fi fost destul de neobişnuit.

– Mare minune că nu ne-am oprit direct în râu! Sau că nu ne-am ciocnit cu trăsura poştei. Ar fi trebuit să ne uităm la unghiile lui, înainte să urcăm în trăsură. Ştiaţi că orice bărbat care are unghia de la degetul mic chiar şi puţin mai lungă, este fără doar şi poate beţiv?

– Ducele ăsta m-a surprins foarte tare, îi şopti Olivia drept răspuns surorii ei. A... o să-ţi povestesc mai târziu.

– Sper că nu ai apucat *deja* să spui ceva nepotrivit, gemu Georgiana.

– Nu! Adică, ba da, dar o să-ţi spun mai târziu. Dar tu te simţi bine, Georgie? Cred că Lady Cecily a căzut peste tine...

– Dacă mai stăteam cinci minute singură în trăsura aia cu Lady C. cred că eram bună de dus la azil, spuse Georgiana în şoaptă, atât de încet încât Olivia abia dacă o putu auzi.

Îi strânse mâna. Olivia şi Georgiana supravieţuiseră călătoriei de cinci zile cu trăsura recurgând la jocurile lor din copilărie: pariind de câte ori Lady Cecily avea să aducă vorba despre „draga ei prietenă" – Lady Jersey, una dintre patroanele de la Almack – la fel cum altă dată pariaseră pe numărul de citate din *Oglinda Măgulitoare* folosite de mama lor în timpul unei conversaţii.

– Nu ştiam că există vreo legătură între unghiile unui bărbat şi caracterul său, îi spuse acum ducele lui Lady Cecily.

Olivia i-ar fi putut spune că mătuşa lui punea mare preţ pe teoriile bizare, în special pe cele legate de digestie. Ea, personal, nu credea în nici una din ele.

– Oh, este foarte adevărat, îl asigură Lady Cecily pe duce. Presupun că este primul lucru la care se uită cei de la Bow Street Runners atunci când arestează un răufăcător.

– Eu am auzit spunându-se întotdeauna că cel mai întâlnit semn este o privire mijită, observă Olivia.

N-ar fi putut spune de ce, dar expresia implacabilă a ducelui îi crea imboldul de a-i da peste nas, deşi nu avu totuşi curajul să-l privească şi să vadă cum recepţionase comentariul ei. Aşa că se grăbi să adauge:

– Se ştie ceva despre trăsurile cu servitoarele şi cufe-rele noastre?

– Aveam o rochie nouă într-unul din cufere, spuse numaidecât Lady Cecily. Şi, deşi nu ai fost încă intro-dusă la curte, draga mea, şi, prin urmare, nu ştii care este ţinuta cuviincioasă în această situaţie, oricine ar înţelege că trebuie neapărat să-mi recuperez mănuşile cu franjuri. Le-am purtat atunci când l-am cunoscut pe ambasadorul Spaniei care mi-a făcut un mare compli-ment, deşi nu am putut înţelege ce anume mi-a spus, pentru că nu vorbea engleza.

Cleese interveni în momentul în care Lady Cecily se opri să respire.

– Nu am reuşit încă să aflăm nimic despre soarta acestor trăsuri, domnişoară Lytton. Mi-am permis să vă trimit fiecăreia dintre dumneavoastră câte o fată de la noi, care să vă ajute până când vor sosi servitoarele domniilor voastre.

– Dar eu am nevoie de servitoarea mea! spuse Lady Cecily, abordând de îndată noul subiect. Harriet este singura care ştie să se ocupe de faţa mea. Ştiţi cum se spune, dragele mele...

Se uită la Georgiana şi Olivia printre şuviţele ude care-i atârnau pe faţă.

– *O femeie este în floarea vârstei la douăzeci de ani, trecu-tă la douăzeci şi patru, bătrână şi inacceptabilă la treizeci.* Dragele mele, nu aveţi încă douăzeci şi patru de ani, nu-i aşa?

– Mai avem un an până să ne trecem, spuse Olivia.

– Mă bucur să aud asta, comentă și ducele, în mod oarecum neașteptat. Este posibil ca privirea mea mijită să indice un bărbat trecut bine de primii bujori ai tinereții.

Olivia ridică o sprânceană. Parcă zărea o sclipire în ochii lui... făcuse acest comentariu *aproape* cu o nuanță de umor. Ce bărbat ciudat era.

– Trecut? pufni Lady Cecily. De parcă cineva ar putea spune vreodată asta despre *tine!* Bărbații nu se trec.

Olivia simți că se zburlește din nou.

– Lady Cecily, întrebă ea, de ce nu s-ar trece și bărbații, dacă li se întâmplă femeilor?

– Oh, se trec și ei într-un fel, spuse Lady Cecily, refuzând să fie blocată cu o întrebare ce ar fi putut fi considerată ca făcând parte din aria ei de expertiză. Mai bine spus, putrezesc. Ceea ce este același lucru, nu? Domnul Bumtrinket spunea întotdeauna că un bărbat care nu poate să urce pe cal atunci când este solicitat, este putrezit până la os.

Olivia își înăbuși un râs, dar, în afară de asta, comentariul lui Lady Cecily fu primit în tăcere. Olivia îi aruncă o privire ducelui și zări din nou acea sclipire foarte subtilă din ochii lui. Avea o înfățișare cât se poate de sobră, însă ceva îi spunea Oliviei că, cine știe, poate că ducele râdea în sinea lui.

Apoi se mai uită o dată și își schimbă părerea. Nici o persoană cu o expresie atât de sigură de sine nu putea avea simțul umorului. Mai mult, putea presupune cu destul de multă siguranță că fusese crescut conform principiilor din *Oglinda pentru păunii inexpresivi*. Cu siguranță, capacitatea de a râde îi fusese stârpită din rădăcini.

– În orice caz, spuse Lady Cecily, reluând conversația, nepotul meu este cunoscut în tot regatul pentru felul inteligent în care știe să învârtă numerele. Știe chiar mai multe decât un contabil, presupun. Este *mai bun* decât un contabil. Foarte, foarte isteț.

– Este o onoare să cunoaștem un matematician atât de vestit, spuse Georgiana.

Olivia privi în dreapta ei și văzu, cu o ciudată strângere de stomac, că sora ei îi zâmbea ducelui. Desigur, acest bărbat nu ar fi interpretat niciodată zâmbetul Georgianei drept bunăvoință - pentru că nu era. El era duce. Erau perfecți unul pentru celălalt. Se simțea absolut dezgustată de gândul că îl sărutase - chiar dacă nu din voia ei - pe viitorul ei cumnat.

Ducele nu rămase indiferent la zâmbetul Georgianei, așa cum Olivia fusese întotdeauna sigură că s-ar fi întâmplat cu orice bărbat. Privirea lui se înmuie considerabil și spuse:

- Lady Cecily exagerează, domnișoară Georgiana.

Era aproape uluitor felul în care putea murmura aceste cuvinte modeste, păstrând totodată o atitudine atât de mândră.

- Nu fiți modest, spuse Olivia, neputându-se stăpâni. Contabilitatea este un talent *atât* de folositor. Și este un mare curaj din partea domniei voastre să vă fi urmat visul de a fi contabil, având în vedere poziția înaltă pe care o ocupați, altețǎ.

Lângă ea, Georgiana scoase un geamăt încet și, probabil, involuntar. Privirea ducelui se mută de pe chipul Georgianei pe al ei.

- Cei mai mulți dintre duci nu reușesc să rezolve nici cele mai simple ecuații, termină ea, adresându-i un zâmbet ce nu conținea nici o urmă din venerația surorii ei.

- Dacă-mi permiteți, sugerez să ne retragem în camerele pe care Cleese a avut amabilitatea să ni le pregătească, spuse Georgiana, înfigându-și un cot în coastele Oliviei.

- Într-adevăr, spuse Olivia, simțindu-se ușor rușinată.

Iar o făcuse! În clipa în care începeau să o enerveze epatările flagrante de rafinament, abandona toate învățăturile de bună-cuviință pe care mama ei muncise atât de mult să le i le bage în cap.

- Dacă ești amabil, Cleese, spuse ea, întorcându-se spre majordom.

– Eu nu mă retrag până nu beau un pahar de lapte cald și un brandy, anunță Lady Cecily. Beau asta în fiecare seară de când am împlinit treisprezece ani și vă asigur pe toți că a avut o mare influență asupra digestiei mele. Există o sumedenie de boli pe care aș fi putut să le fac, dar de care am scăpat pentru că îmi curăț stomacul în fiecare seară.

– Withers, du lapte cald și brandy în camera lui Lady Cecily cât mai curând posibil, spuse Cleese, îndreptându-se spre scări. Dacă aveți amabilitatea să mă urmați, doamnelor, vă voi conduce la camerele dumneavoastră.

– Va trebui să mă ajuți, nepoate, spuse Lady Cecily. Așteaptă, te rog, până când tinerele ajung în capul scărilor.

Olivia nu rezistă să se întoarcă în momentul în care ea și Georgiana ajunseră în capul scărilor de marmură. Simțea furnicături în umeri, ca și cum... Firește, le privea!

Glumele pe care ea și Georgiana le făcuseră despre satiri îi veniră dintr-odată în minte. Chipul ducelui avea ceva feroce și puternic ce s-ar fi potrivit expresiei unui satir. Avea pomeți ascuțiți, dar ochii lui... ardeau cu un fel de putere ascunsă pe care ți-o puteai imagina într-un satir.

Oliviei nu-i plăceau câtuși de puțin bărbițele, dar trebuia să admită că s-ar fi potrivit fizionomiei lui ușor exotice. Părul începuse să i se usuce și șuvița albă îi cădea pe frunte.

– Olivia! spuse ascuțit Georgiana.

Olivia clipi și întoarse capul.

Georgiana, desigur, nu și-ar fi îngăduit un gest atât de necuviincios ca acela de a se holba la duce din capul scărilor. Făcu în schimb o reverență, adresându-le atât ducelui cât și mătușii sale un zâmbet măsurat și binevoitor. Apoi îi aruncă surorii ei o nouă privire ascuțită care spunea: *Urmează-mă!* Se întoarse și străbătu coridorul în urma lui Cleese.

Pentru prima oară în viața ei, Olivia încerca un adânc regret că nu avea silueta subțire a surorii ei. Georgiana

arăta atât de zveltă și de elegantă, chiar și în costumul complet ud.

În vreme ce ea arăta cu siguranță ca o pâine bine coaptă, înfășurată într-o haină grea, cu fusta udă lipindu-i-se de picioarele care nu erau nici pe departe la fel de frumoase ca ale surorii ei.

– Mă voi sprijini de brațul tău, nepoate, spunea Lady Cecily. În nici un caz nu vreau să fiu dusă pe brațe la etaj, ca un coș de rufe!

Olivia privi în lungul holului, intenționând să dispară din el înainte ca ducele să urce scările și să-i poată vedea rochia udă de la spate.

– Sper că nu te superi că-ți atrag atenția, îi spuse Lady Cecily ducelui, dar părul tău este foarte răvășit. Soțul meu avea obiceiul de a purta o plasă pe cap în timpul nopții, care-i ținea părul frumușel în loc. Valetul tău o să-ți găsească și ție una, nepoate. Îi voi da instrucțiunile necesare.

Olivia chicoti, imaginându-și-l pe duce purtând o plasă de păr. Aruncă o privire peste umăr și...

Ochii li se întâlniră.

Chipul lui era parcă cioplit în granit, nu trăda nici o emoție.

Dar ochii lui... cu ochii era o cu totul altă poveste. Priviră direct într-ai ei și Olivia putea jura că zărise ceva acolo.

Dorință. Poate.

Olivia aproape că scutură din cap în timp ce străbătea grăbită coridorul, în urma surorii ei. Firește că nu era dorință. Nimeni nu ar fi putut simți așa ceva pentru ea!

Era o femeie durdulie, cu dinții prea lungi, fără nimic excepțional în afară de faptul că era logodită cu moștenitorul unui duce.

Dorință!

Ce parte din ea ar fi putut stârni dorința unui duce? Întreaga lume i se întindea lui la picioare, putea lua din ea orice-și dorea.

La fel cum avea să fie și în cazul ei, după ce devenea ducesă.

capitolul 8

În care sunt definite calitățile unei prințese din poveste

Olivia se trezi a doua zi dimineața în clipa în care auzi ușa dormitorului deschizându-se. Nu avea nici cea mai vagă idee cât era ceasul. Ducesa văduvă era adepta dormitoarelor de modă veche, ceea ce însemna că Olivia ar fi putut la fel de bine să doarmă într-o peșteră. Până și aerul din jurul ei părea albastru, reflectând mătasea diafană ce atârna în jurul patului.

– Norah? întrebă ea, buimacă.

Noapte trecută târziu, după ce se retrăseseră cu toții, camerista ei își făcuse în sfârșit apariția, teafără și nevătămată. Se dovedise că trăsurile cu bagajele și servitorii rataseră cu desăvârșire intrarea înspre Conacul Littlebourne și făcuseră un ocol de câteva leghe bune înainte ca vizitiul să accepte să se oprească și să ceară indicații.

– Nu, eu sunt! îi răspunse o voce veselă.

Razele strălucitoare de soare se revărsară pe cuvertura patului în clipa în care perdelele se dădură la o parte, lăsând să se vadă chipul Georgianei.

Olivia scoate un geamăt.

– Cât este ceasul?

– Trecut de unsprezece. Ai ratat micul dejun, dar trebuie să mă însoțești la masa de prânz. Ducele va fi acolo.

Olivia căscă și se ridică în capul oaselor, sprijinindu-se de tăblia sculptată a patului.

– Dumnezeu știe că n-aș vrea să pierd ocazia să mi se vorbească din nou de sus!

Deși, adevărul fie spus, superioritatea aristocratică nu era primul lucru care-i venea în minte atunci când se gândea la alteța sa ducele. Nu îi plăcea să se trezească devreme, dar ar fi făcut o excepție în ziua următoare și ar fi coborât la micul dejun dacă ar fi crezut că poate...

Firește, ducele n-avea să o sărute din nou și, cu siguranță, nu i-ar mai fi permis. Foarte probabil că își

pierduse minţile preţ de câteva clipe – apăruse în faţa lui aproape dezbrăcată. Totuşi, trebuia să creadă că îi plăcuse ce văzuse.

Acest gând o făcu pe Olivia să se simtă străbătută de un val de fericire. Se considerase întotdeauna grasă, dar el nu păruse să remarce acest amănunt. Nu o privise ca şi cum i s-ar fi părut că nu i-ar fi stricat să mai dea jos vreo câteva kilograme – nici măcar unul.

– Oh, Olivia! spuse Georgiana, trăgând la loc perdelele până în capătul patului, apoi aşezându-se cu o uşoară săritură la picioarele surorii ei. Nu-i aşa că totul este minunat?

– Nu te aşeza pe Lucy! strigă Olivia.

Georgiana împunse cu degetul ghemotocul pe care abia acum îl văzuse sub cuvertură.

– Îi permiţi câinelui să doarmă *în* patul tău? Am mai auzit de câini care să doarmă *pe* pat şi nici asta nu mi s-a părut o idee prea strălucită. Sunt sigură că nu este câtuşi de puţin sănătos.

Olivia ridică din umeri.

– Rupert mi-a spus că aşa îi place să doarmă şi, după cum vezi, s-a vârât direct acolo azi-noapte. E bună să-mi încălzească picioarele, în caz că am nevoie.

– Ai auzit măcar ce ţi-am spus? Nu-i aşa că-i minunat? întrebă Georgiana.

Se aşezase într-o poziţie cuviincioasă pentru o domnişoară, cu mâinile împreunate în poală şi gleznele frumos încrucişate. Acum însă, îşi trase genunchii la piept şi se aşeză de-a curmezişul patului. Un zâmbet strălucitor i se întinse pe toată faţa.

– Este... este tot ce am visat vreodată!

– Serios?

Olivia avea senzaţia că mintea îi înainta cu greu printr-o mlaştină densă.

– E înalt şi atât de frumos, spuse Georgiana. Şi inteligent, Olivia! Un adevărat matematician – ceea ce nu este deloc acelaşi lucru cu un contabil.

O cută fină îi apăru pe frunte.

– Sincer, trebuie să încerci să fii mai politicoasă. Dacă ajunge să te antipatizeze și suntem rugate să plecăm? Nu voi mai cunoaște niciodată un bărbat ca el.

– N-o s-o fac, spuse Olivia automat. Adică, o s-o fac. O să mă gudur pe lângă el oricât de mult o să-și dorească.

Firește că Georgiana îl plăcea pe Sconce. Era perechea perfectă pentru ea: avea titlu, ținută *și* inteligență. Iar Georgiana era desăvârșită, cu mult mai frumoasă decât Olivia.

– Nu m-am gândit niciodată, spuse visătoare Georgiana. Nu am crezut niciodată cu adevărat că există cineva pentru mine. Și în tot acest timp, el era aici. Este atât de distins, de strălucitor și – chicoti dintr-odată – și arăta atât de bine ieri, ud până la piele!

Olivia dădu din cap. Era foarte adevărat.

Buzele Georgianei se curbară într-un zâmbet necuviincios, pe care Olivia nu îl mai văzuse niciodată pe chipul surorii ei.

– Este îngrozitor ce spun, Olivia, dar te-ai uitat cu atenție la el, după ce a venit din ploaie?

– Nu! minți Olivia.

– Păi, avea pantalonii uzi și, oh, Olivia, cred că știu acum de ce Julieta Fallesbury îi spunea valetului ei *Băiat-Lung*.

– Cine ești și ce ai făcut cu sora mea? întrebă Olivia, râzând. Te-ai lovit la cap aseară, Georgie? Te simți rău?

– Mă simt cât se poate de bine și, sincer, sunt mai fericită decât am fost vreodată. Nu îmi fac griji decât din cauza ta.

– A mea? întrebă Olivia, încruntându-se. Nu am fost nepoliticoasă cu Sconce. L-am tachinat doar puțin. Sincer, nici nu cred că a stat să se gândească prea mult la asta.

Slavă cerurilor că sora ei nu știa nimic despre sărut!

– Nu, nu, mă refer la tine și la Rupert! Crede-mă, nu am putut să dorm azi-noapte. M-am tot gândit la cât de minunat este ducele și la felul în care mi-a zâmbit – nu a părut plictisit nici o clipă, Olivia, nici măcar o clipă – apoi

mi-am amintit că tu trebuie să te măriți cu Rupert și mi s-a frânt inima.

– Asta e, spuse Olivia, făcând eforturi să vorbească pe un ton nepăsător. Știi foarte bine că eu nu m-aș potrivi niciodată lângă un bărbat ca ducele ăsta. Aș muri de *pure ennui*[1] dacă ar începe să-și expună geniul matematic în fața mea.

– Chiar este un geniu! spuse cu convingere Georgiana. Oricine poate vedea asta. E un geniu și, în același timp, nu pare să fie complet dus cu capul.

– Uluitor, având în vedere că mama lui a scris *Oglinda Atotputernică*.

– Trebuie să încetezi să mai faci glume pe seama cărții văduvei. Dacă, din greșeală, îți scapă una în prezența ei?

– Presupun că ar supraviețui șocului.

– Te rog! o imploră Georgiana. *Te rog*, Olivia! Este șansa mea. Mama a spus că e foarte sigură că văduva intenționează să aleagă o soție pentru fiul ei. A auzit asta de la una dintre cele mai bune prietene ale lui Lady Cecily. Nu trebuie să o insulți pe alteța sa în nici un fel, altfel s-ar putea să nu mă mai ia în considerație pentru această onoare.

– Exclus, spuse Olivia cu convingere.

– Vreau... Îmi doresc cu adevărat să mă mărit cu Sconce, spuse Georgiana în șoaptă. Știu că ce spun acum nu este deloc cuviincios pentru o Lady, dar este adevărat. Noapte trecută, când a apărut din întuneric ca să ne salveze, m-am simțit ca într-un roman, când apare eroul principal. Apoi a vorbit. Are vocea atât de adâncă – sigură și hotărâtă – încât mi-am dat seama că e cu adevărat prințul din povești. Înțelegi ce spun?

„Da, își spuse Olivia. Da, înțeleg exact ce spui."

Dar nu avea nici un rost să gândească asemenea lucruri, darămite să le mai și rostească cu voce tare.

– Mie personal nu mi-au plăcut niciodată prinții, spuse ea în schimb. Deși recunosc că par genul de bărbați care să le permită mamelor să le aleagă soțiile.

---

[1] Pură plictiseală, în lb. franceză

Asta în cazul în care nu şi-o aleg personal, pe baza unui test stupid care implică un obiect de încălţăminte. Dacă ducele ar fi un erou adevărat, ar fi apărut călare pe un cal alb şi nu alergând prin ploaie, ca fiul unui măcelar. Toate aceste amănunte sunt foarte importante când vine vorba de literatură.

Georgiana scoase un geamăt.

– Lasă glumele o clipă, Olivia! Întotdeauna am crezut că nu există nici un prinţ pentru mine. Pur şi simplu nu mi-l puteam imagina.

– Dar calul alb? întrebă Olivia.

Sora ei o lovi cu palma peste braţ.

– Fii serioasă! Ce încerc să-ţi spun este că vreau să mă mărit cu ducele. Îmi doresc acest lucru aşa cum nu mi-am dorit nimic întreaga mea viaţă.

– Atunci, îl vei avea! spuse Olivia, coborându-şi picioarele peste marginea patului.

Conversaţia asta îi crea o senzaţie ciudată. Fireşte că nu putea avea nici o pretenţie asupra ducelui. Sărutul dintre ei nu însemnase nimic. Nimic! Sconce fusese de la bun început ales pentru a fi soţul Georgianei.

Se duse la masa de toaletă şi-şi împinse pe spate claia de păr des.

– Rochia mea a devenit transparentă din cauza ploii de aseară şi arătam ca şi cum aş fi fost complet goală. Ar fi trebuit să vezi privirea îngrozită pe care mi-a aruncat-o majordomul. Când mi-a alunecat haina, a văzut tot ce era de văzut. Credeam că o să leşine.

– În cazul ăsta, e un neghiob, spuse cu loialitate Georgiana. Sunt sigură că arăţi la fel de bine goală pe cât arăţi cu hainele pe tine.

– Mai bine, spuse Olivia, gândindu-se. Deşi sper ca rochiile cele noi să schimbe asta. Nu am comandat nici măcar o singură rochie care să mi se strângă sub sâni şi să mi se umfle apoi peste talie. Croiala asta le avantajează doar pe femeile care nu au şoldurile de aceeaşi mărime cu sânii. Pe mine mă face să semăn cu o vacă de lapte.

– Domnilor le place aerul bovin, îi atrase atenţia Georgiana.

– Chiar că te-ai lovit la cap! spuse Olivia, râzând. A fost o glumă, Georgie. Şi încă una cuviincioasă.

Sora ei îşi dădu ochii peste cap.

– N-aş spune. Cu ce te îmbraci la masă? E cald afară şi mâncăm pe terasă.

– Interesant. N-aş fi crezut că văduva îngăduie obiceiuri culinare ieşite din tipar. Vezi, Georgie, deja încep să o apreciez.

– Nu ai încotro, dacă va fi soacra mea.

Georgiana sări jos din pat.

– Crezi că este posibil? Camerista mi-a spus aseară că Lady Althea Renwitt este şi ea aici. Dacă ducele a ales deja? Althea este aristocrată. Nu cred că ţi-o aminteşti, nu-i aşa?

– Câtuşi de puţin. Este una din cârdul care a ieşit pe piaţă anul ăsta?

– Da. Are nişte ochi încântători, spuse Georgiana, căzând într-un scaun. Şi un păr aşa de frumos, de culoarea mierii. Dar este puţin cam... ei bine, prostuţă. Nu ştiu dacă mi-l pot imagina pe duce împreună cu ea.

– Prostuţă, zici? În cazul ăsta, n-o să-i placă Seriozitatea sa.

– Sunt ferm convinsă că Althea ar fi încântată să devină ducesă chiar dacă Sconce ar fi complet într-o ureche – cum nu este.

– În regatul ăsta nu e loc decât pentru un singur duce într-o ureche, spuse veselă Olivia. Şi acela este deja al meu. Apropo, cum crezi că se descurcă Rupert în Portugalia? Cred că a debarcat până acum.

Georgiana îşi flutură mâna, în semn că nu-şi făcea griji.

– Presupun că-i este dor de Lucy, altfel sunt sigură că e foarte bine.

– Ceea ce-mi aminteşte că ar fi cazul să o chem pe Norah. Este surprinzător de greu să ai grijă de un câine. Parcă tot timpul trebuie să iasă la plimbare, să mănânce sau să facă baie.

– Olivia! spuse nerăbdătoare Georgiana. Nu este momentul să vorbim despre câinele tău. Crezi că ducesa

s-a hotărât deja să o aleagă pe Althea? Are un nume potrivit pentru o ducesă.

– Mie mi se pare că are un nume potrivit pentru un digestiv. *Luați Althea pentru intestine relaxate!* Lui Lady Cecily i-ar plăcea grozav. Georgie, crezi că Lady Cecily chiar nu-și dă seama cât de nepotrivit este pentru o femeie cu numele de *Bumtrincket* să vorbească în permanență despre digestia ei?

– Numai tu ești în stare să remarci așa ceva! Mie cu siguranță nu mi-a trecut nici o clipă prin cap.

– A observat și ducele. Am văzut o sclipire în ochii lui, care ar fi fost un hohot în cazul unui bărbat care ar fi știut cum să râdă.

– Ce vreau eu să spun este că ducesa văduvă va ține cu siguranță seama și de origine, alături de eleganță. Sper din toată inima că nu a ales-o deja pe Althea. Sau, și mai rău, poate că Althea i-a stârnit deja interesul ducelui, se sperie Georgiana. E foarte dulce...

– Nu cred, spuse Olivia ridicându-și părul, apoi întinzându-se după clopoțel.

– Nu crezi că ducesa și-a ales deja nora, sau nu crezi că ducele o place pe Althea.

– Nu cred că ducele are idee cu cine o să se însoare. Nu are încă aerul ăsta, spuse sec Olivia.

Apoi adăugă în mintea ei că probabil că nu ar fi sărutat necunoscute în acest caz, indiferent cât de transparentă le-ar fi fost îmbrăcămintea.

– Ce fel de aer ar fi trebuit să aibă, dacă ar fi luat o asemenea hotărâre?

– Mai puțin fermecător. Momentan emană o senzualitate de băiat rău, ce sugerează că ar vrea ca toate femeile din jurul lui să viseze numai la el.

Georgiana se încruntă.

Olivia vorbi înainte ca sora ei să aibă ocazie să o contrazică:

– Părul, Georgie? Lăsat liber pe umeri? Și unde-i era haina aseară? Nu ar putea fi mai evident nici dacă ar fi unul din acei bărbați care dau târcoale pe la Bath, băgându-se în seamă cu văduvele cu portofele rotunde.

– Cum poţi să spui asemenea lucruri? strigă Georgiana. Ducele ar considera un astfel de comportament mult sub demnitatea lui.

– Bine, e undeva pe la jumătate, concise Olivia. Are părul şi aerul unui băiat rău, dar îi lipseşte calul şi pistolul. Deşi, dacă ar striga *Puneţi totul pe masă*, nu m-ar mira să le văd pe jumătate dintre debutantele de la Micklethwait lovind fericite din călcâie.

– Lovind din ce?

– Căzând pe spate, îşi dezvoltă Olivia ideea, împungând-o pe sora ei. Te iubesc, Georgie, dar eşti cam gâsculiţă când vine vorba de glume.

– Ştiu, spuse Georgiana strâmbând din nas. Nu le înţeleg niciodată. Cel puţin nu le înţeleg pe ale tale.

– Cred că asta spune mai mute despre simţul meu al umorului decât despre capacitatea ta de a înţelege, zise Olivia. Cred că voi purta rochia violet la prânzul de pe terasă.

– Nu crezi că e puţin cam prea îndrăzneaţă pentru această oră? Personal, cred că e mai degrabă o rochie de seară.

– Dacă vrei să ştii, am cerut să mi se facă acelaşi decolteu la toate rochiile. Am hotărât că, dacă tot nu pot scăpa de formele mele înfulecând salată, aş face mai bine să le scot în evidenţă. Dacă bărbaţilor le place într-adevăr aerul de bovină, aşa cum ai zis, înseamnă că nu am cum să dau greş.

– Eu nu am ce curbe să scot în evidenţă, spuse Georgiana, întorcându-se în aşa fel încât să se poată vedea în oglindă. Crezi că ducele e genul de bărbat care preferă o siluetă mai generoasă?

Olivia credea cu siguranţă că ducele era genul acela de bărbat, judecând după felul în care privirea i se întunecase în momentul în care îi văzuse rochia udă. Dar nu avea nici un rost să-i spună acest lucru surorii ei.

– Mă îndoiesc, zise ea cu diplomaţie. Este destul de rigid, nu ţi s-a părut? Nu cred că ar fi de acord nici cu cel mai mic decolteu. Un comportament total necorespunzător pentru o viitoare ducesă.

Georgiana se lumină la faţă.

– În cazul ăsta, o să-mi pun rochia roz, cu pliuri. Îmi place cum se adună mânecile în triunghiuleţe.

Se auzi o bătaie uşoară la uşă, apoi intră Norah.

– Bună dimineaţa, îşi întâmpină Olivia camerista, zâmbindu-i. Sper să o poţi da pe Lucy unui valet, ca să poată vizita un petic de iarbă. Dar mai întâi, trebuie să ne spui tot ce ştii despre Lady Althea Renwitt.

Nu luă în seamă privirea încruntată a Georgianei – *Oglinda măgulitoare* spunea cât se poate de clar că nu trebuie încurajate relaţiile prea apropiate cu servitorii. Apoi adăugă:

– Dorim foarte mult să ştim dacă reprezintă cu adevărat o ameninţare pentru Georgie în competiţia pentru agăţarea marelui duce.

Nimic nu-i făcea mai mare plăcere lui Norah decât să reproducă discuţiile dintre servitori, care, în general vorbind, aveau tendinţa de a fi mult mai colorate decât discuţiile purtate de stăpânii lor. Privirea îi scânteia în timp ce închise uşa.

– Lady Althea şi mama ei au sosit abia ieri-seara, doar cu puţin înaintea dumneavoastră, şi ducele nu a coborât să le întâmpine. Aşa că le va cunoaşte abia astăzi, în timpul gustării. Domnişoară Georgiana, trebuie să adaug că Florence vă aşteaptă în camera dumneavoastră. E foarte nerăbdătoare să înceapă să vă aranjeze, pentru că servitoarea domnişoarei Althea este foarte mândră de ea. O cheamă Agnès, pronunţat ca în franceză, pentru că vine din Franţa. Nu a vorbit decât despre *politesse* noaptea trecută şi nimeni nu a înţeles o iotă din ce a zis. Florence e hotărâtă să o facă de ruşine prin felul în care o să arate domnişoara Georgiana astăzi la prânz.

Se opri să respire.

– Ce plăcut e să fiu femeie logodită, fără să-mi mai fac griji pentru felul în care arăt, spuse Olivia, ridicându-se şi întinzându-se. Ţi-am spus, Norah, că niciodată nu se va mai apropia un ondulator de părul meu, da?

Norah se apleca şi legă o fundă de zgarda lui Lucy.

– Atâta vreme cât doamna Lytton nu crede că am avut eu vreo legătură cu această hotărâre, domnişoară,

sunt la fel de fericită ca şi dumneavoastră să renunţ la blestemăţiile alea încinse. Nici nu mai ştiu de câte ori mi-am ars degetele.

– În cazul ăsta eu plec, spuse Georgiana.

Dar se opri şi îi aruncă o privire Oliviei. Ascultătoare, Olivia se întoarse spre servitoarea ei.

– Înainte să pleci, Norah, ai auzit vreo bârfă legată de Althea? Cum este?

– Cleese nu e genul de majordom care să încurajeze trăncănelile, cum le zice el. *Dar* camerista domnişoarei Althea a spus câte ceva despre stăpâna ei.

Norah făcu o pauză.

– Deşi, desigur, poate că n-ar fi bine să repet ce am auzit, având în vedere că Agnès pare o femeie îngrozitor de critică.

– Norah! spuse Olivia. Nu te prosti acum!

Norah se înduplecă.

– Agnès ne-a spus că stăpâna ei este mai ameţită ca o găină în ploaie.

– Ce legătură are ploaia cu cât de ameţite sunt găinile? întrebă Georgiana cu un aer absolut perplex.

– Se îneacă, domnişoară Georgiana, îi explică Norah. Îşi ridică ciocurile ca să vadă cerul, înghit prea multă apă, apoi cad din picioare. O curte întreagă poate sfârşi în felul ăsta, păsările cad una peste alta ca piesele de domino.

– Aşadar tragem concluzia că Althea *Creierdegăină* nu ţi-o poate lua înainte la categoria inteligenţă, spuse Olivia, cu o oarecare satisfacţie.

Norah scoase o mică pufnitură de apreciere.

– Să nu o las pe Florence să aştepte, spuse Georgiana, cu un zâmbet încordat. Mulţumesc, Norah, pentru... pentru...

– Pentru că ai turnat inamicul, completă Olivia.

Georgiana ieşi repede din încăpere, înainte de a fi nevoită să aprobe ceva atât de opus bunei-cuviinţe pe care punea foarte mult preţ.

Norah privi în urma ei.

– Domnişoara Georgiana este perfectă pentru duce. Aşa se spune. Servitorii spun despre el că are mintea

brici, dar că este grozav de mândru. Nu la fel de mult ca mama lui, care-i întrece pe toți, dar un gentleman care nu uită niciodată cine este, dacă înțelegeți ce zic.

Mai uită uneori, își spuse Olivia în sinea ei. Bărbatul care o cuprinsese în brațe noaptea trecută nu fusese un duce.

- Mama lui, ducesa văduvă, e și mai și, continuă Norah. Toți m-au avertizat că, dacă mă întâlnesc cu ea pe coridor, trebuie să fac o reverență, apoi să mă lipesc cu spatele de perete și să-mi cobor privirea în pământ. Dacă îmi face onoarea de a mi se adresa, trebuie să fac încă o reverență înainte de a-i răspunde.

Olivia pufni, dar găsi că era mult mai bine să nu comenteze.

- Uite ce încântată e Lucy să te vadă!

Norah se aplecă și trase de urechile lungi ale lui Lucy.

- E ea urâtă, dar are ceva care te cucerește.

- Crezi că încearcă să-ți spună ceva când îți linge așa mâna? întrebă Olivia.

- Simte miros de șuncă pe mâna mea. I-am ajutat să strângă după micul dejun.

- Totuși, ar fi mai bine să o scoți până nu murdărește covorul.

- Alteței sale nu îi plac deloc animalele, spuse Norah, îndreptându-se fără tragere de inimă spre ușă. Văduvei, vreau să zic. Se pare că simpla vedere a urmelor de labe o aduce în pragul leșinului. Nu e ciudat? Dacă vede un animal alergând, face o adevărată criză.

- Foarte ciudat, fu de acord Olivia.

- Și ați auzit ce se spune despre prima soție a ducelui? întrebă Norah, zăbovind în ușă.

- Știu că a avut o soție, desigur, dar va trebui să-mi dai amănuntele mai târziu. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să fiu nevoită să-i explic fetei care face curat de ce miroase așa de neplăcut în camera mea.

- A fost o adevărată destrăbălată, spuse Norah.

- Nu!

Olivia nu și-l putea imagina pe duce căsătorit cu o femeie ușoară.

– Îngrozitoare! O femeie căreia îi plăcea mult viaţa, dacă mă înţelegeţi, domnişoară. Îi plăcea foarte mult. Pleca mereu cu trăsura, ba ici, ba colea, şi era însoţită de mai mulţi bărbaţi.

– Înfiorător, spuse Olivia, gândindu-se la expresia închisă a ducelui – nu era de mirare că avea un aer atât de sumbru.

– Cu adevărat înfiorător, spuse Norah, apăsând cuvintele. Şi...

Însă, în acea clipă, Lucy îşi pierdu răbdarea şi se scăpă pe duşumea.

Şi astfel respectiva conversaţie luă sfârşit.

capitolul 9

În care facem cunoştinţă cu **Lordul Justin Fiebvre**

De dimineaţă, în timp ce era îmbrăcat de valetul său, Quin constată bucuros că nebunia care pusese stăpânire pe el cu o seară înainte fusese înlăturată de câteva ore de somn bun.

La drept vorbind, de mai mult decât de doar câteva ore de somn, având în vedere că era aproape vremea prânzului.

Se simţea din nou el însuşi, un bărbat care preţuia raţiunea şi intelectul mai presus decât orice altceva. Evident, trebuia să păstreze distanţa faţă de nubila domnişoară Lytton. Avea ceva această tânără ce reuşea să aducă la suprafaţă cea mai iraţională parte a firii lui. Ar fi putut merge chiar până acolo încât să se descrie ca fiind căzut pradă unei dorinţe de nestăpânit.

O visase chiar şi în timpul nopţii şi fusese un gen de vis pe care nu-l mai avusese de ani de zile. Din primele zile ale căsătoriei lui.

În vis, intrase într-o încăpere şi o găsise pe Olivia, cu spatele la el, citind o carte. Se dusese lângă ea, cu tot trupul încordat în aşteptare, şi, fără nici un cuvânt, se aplecase asupra ei şi începuse să-i mângâie cu degetele faţa, gâtul...

În timp ce mâna îi aluneca pe trupul ei, constatase că nu purta nimic altceva decât un halat subţire. Apoi îşi întorsese faţa spre el, zâmbind, îşi întinsese braţele ca să-l tragă mai aproape. Halatul i se deschisese şi...

Era jenant să aibă astfel de visuri. Şi totuşi, era ceva în legătură cu zâmbetul domnişoarei Lytton, cu şoldurile ei, chiar şi cu felul în care îl insulta, care-i făcea pulsul să i se accelereze.

Dar, dacă un om nu învăţa din greşelile lui, era mai puţin inteligent decât orice membru al regnului animal. Până şi animalele învăţau repede să evite focurile din păduri.

Se întoarse în clipa în care valetul trase de tivul hainei, apoi se privi în oglindă. Mama lui credea cu fermitate că un duce avea datoria de a arăta şi de a se comporta în orice împrejurare aşa cum se cuvenea unui aristocrat. Avusese mare noroc că nu fusese acolo să îl vadă în clipa în care coborâse la parter fără haină.

Haina lui fusese lucrată de un croitor parizian care se refugiase în Londra. Era de culoarea prunei-închise şi avea o croială rigidă, însă păstra un inconfundabil aer continental, cu nasturi de fildeş, şi lăsa să se întrezărească pe alocuri mătasea verde cu care erau tivite gulerul şi manşetele. Quin nu pierdea niciodată prea mult timp gândindu-se la felul în care arată, însă era foarte sigur că nu arăta câtuşi de puţin a contabil.

Servitorul lui personal, Waller, îi întinse o eşarfă apretată. Ridicându-şi bărbia, Quin începu să o împăturească matematic.

– Domnişoara Lytton a venit însoţită de o potaie mititică.

– Da, alteţa voastră, spuse Waller, ridicând capul. Câinele stă lângă ea în permanenţă, mai puţin când i se face baia zilnică. A provocat numeroase discuţii printre servitori, având în vedere că nu este un animal cu o înfăţişare câtuşi de puţin aristocratică.

– Seamănă cu un şobolan, spuse Quin. Ce-i drept, un şobolan prietenos.

– Cu siguranţă, este foarte drăgălaşă, fu de acord Waller.

– Mamei mele i s-a adus la cunoştinţă?

Quin introduse cu grijă un ac cu perlă şi diamant între faldurile cravatei.

– Nu, din câte ştiu eu, răspunse Waller, oferindu-i lui Quin o pereche de mănuşi şi o batistă apretată, apoi adăugă: Domnul Cleese este de părere că nu este sarcina dumnealui.

– Laşul! remarcă Quin.

Surprinse zâmbetul lui Waller în timp ce părăsea încăperea.

Mama lui avea să fie foarte nemulţumită. Nu putea suporta animalele, de nici un fel. Animalele, după părerea ei, erau nişte brute proaste, mânate doar de cele mai primitive instincte, incapabile de comportamentul civilizat de care depindea sentimentul ei de ordine. Ducesa nu călărea niciodată şi fiului ei nu i se permisese să aibă vreun animal de companie în copilărie. Quin putea chiar anticipa că vizita domnişoarei Lytton avea să fie una foarte scurtă, de îndată ce văduva afla de prezenţa câinelui.

La urma urmei, domnişoara Lytton era în mod evident necorespunzătoare, chiar şi fără a ţine cont de potaie. Era mult prea înclinată spre plăcerile vieţii – sărutul lor îi reveni fulgerător în minte – şi o auzise chicotind cu o seară în urmă. Mai mult chiar, chicotise pe seama lui, imaginându-şi-l purtând o bonetă pe timpul nopţii.

Sora ei, pe de altă parte, părea să fie foarte diferită.

Quin se gândea la domnişoara Georgiana în timp ce cobora scările. Exclamase oripilată în clipa în care sora ei îl comparase cu un contabil. Părea să aibă o stăpânire de sine încântătoare, părea genul de femeie de care poţi fi întotdeauna sigur că nu te va face de râs, nici în public, nici în particular.

Nu trebuia decât să-şi amintească de Evangeline ca să înţeleagă cât de important era pentru o căsnicie reuşită să poţi conta pe această stăpânire de sine.

Cleese îl întâmpină în capul scărilor și îi făcu semn înspre bibliotecă. Prânzul se servea pe terasa care dădea înspre grădini. Quin păși pe terasă prin ușile deschise, constatând enervat că inima începuse deja să-i bată mai repede. Cu siguranță, nu putea fi tulburat de ideea de a o vedea pe ușuratica domnișoară Lytton!

Mai degrabă, își spuse în sinea lui, încerca un sentiment firesc de neliniște având în vedere că urma să petreacă un timp în compania a două tinere, dintre care una avea mari șanse de a-i deveni soție. Un bărbat cu o istorie maritală atât de nefericită, avea tot dreptul să se simtă neliniștit într-o astfel de situație.

Firește, prima persoană pe care o văzu fu Olivia Lytton. Se opri în loc preț de câteva clipe, înlemnit în ușa care dădea spre terasă. Purta o rochie dintr-un material foarte moale, de culoare violet, ce părea să fie făcută din mătase și dantelă. Fâșii de mătase i se înfășurau în jurul corpului, încrucișându-i-se peste sâni într-un mod care îl îmbia să le desfacă asemenea unui cadou. Avea formele femeilor din picturile lui Rubens, ca și cum ar fi fost una dintre ispititoarele zeițe ale vânătorii.

Se apleacă în față, râzând, și Quin simți cum i se ridică un nod în gât. Avea părul prins în ace, dar câteva șuvițe îi cădeau pe față. Era...

Își coborî privirea. Haina lui strânsă pe trup nu fusese croită pentru a ascunde reacții de acest gen. Era doar un reflex, își spuse în sinea lui, pășind, nu foarte confortabil, înapoi în bibliotecă. Dorință fizică, își spuse. Corpul lui era în acord cu acest cuvânt care nu părea, totuși, suficient de puternic pentru a descrie pasiunea mistuitoare care pusese stăpânire pe el.

Auzi un zgomot la picioare și privi în jos. Cățelul domnișoarei Lytton stătea acolo, cu căpșorul lui ciudat înclinat într-o parte și agitându-și codița subțire. Quin se lăsă într-un genunchi și scărpină cățelul după una din urechile pleoștite.

– Ești cochetă, spuse el. Lucy, nu-i așa?

Coada animalului bătu dintr-o parte în alta într-un acord evident şi Lucy începu să-i lingă cu entuziasm mâna lui Quin.

Bărbatul trase adânc aer în piept şi se ridică în picioare. Era din nou stăpân pe corpul lui. Îşi puse mănuşile.

– Haide, atunci! i se adresă lui Lucy. Să mergem să ne alăturăm celorlalţi, pe terasă.

Dar în clipa în care ajunse la uşă, câinele dispăru într-o parte, făcându-se nevăzut în spatele draperiilor. Grupul era adunat într-un capăt al terasei şi avea un aer vesel şi înflorat. Cu un uşor sentiment de panică, Quin îşi dădu seama că era singurul bărbat.

Mama lui se întoarse spre el, să îl salute.

– Iată-te, Tarquin! spuse ea. Doresc să te prezint.

Quin înaintă şi se alătură doamnelor. Văduva începu de la stânga ei.

– Domnişoara Georgiana Lytton, fiul meu, Ducele de Sconce.

Domnişoara Georgiana nu mai amintea decât vag de femeia udă până la piele pe care o ajutase să iasă din trăsura răsturnată. Părul ei avea o culoare caldă, castanie cu nuanţe de bronz, şi era strâns în bucle în jurul capului. Ochii îi erau ageri şi inteligenţi, dar, mai mult decât orice, avea o ţinută graţioasă şi demnă, de o naturaleţe cu adevărat încântătoare.

Se înclină. Georgiana îşi plecă privirea şi făcu o reverenţă frumoasă. Mama lui o privea cu evidentă căldură.

S-a făcut, îşi spuse Quin în timp de săruta mănuşa Georgianei. Era perfectă. Chiar arăta ca o viitoare ducesă. Era îmbrăcată în ceva roz, cu o mulţime de pliuri minuscule. Nu semăna cu rochia surorii ei – nu îl făcea să tremure de dorinţă – dar trebuia să presupună că era *a la mode*, cu mâneci scurte care-i cădeau asemenea unor clopote în jurul umerilor, cu o eleganţă pe care nu o aveau decât modelele franţuzeşti.

Arăta de parcă s-ar fi pregătit să pozeze pentru un portret pe care să îl atârne pe un perete, alături de cele ale tuturor celorlalte ducese care trăiseră în această casă.

– Domnişoară Lytton, daţi-mi voie să vi-l prezint pe duce, spuse mama lui, cu vocea doar foarte uşor schimbată. Domnişoara Lytton este sora geamănă a domnişoarei Georgiana.

În mod evident, Olivia nu se număra printre favoritele acestui joc menit să îi găsească o nevastă, fapt care nu îl surprindea câtuşi de puţin.

Olivia făcu o reverenţă, mai puţin adâncă decât cea a surorii ei, apoi Quin se înclină la rândul lui. Părul Oliviei era mult mai închis la culoare decât al surorii ei.

– Domnişoara Lytton, continuă mama lui, este logodită cu marchizul de Montsurrey. Deşi marchizul nu s-a aflat prea frecvent în compania noastră, sunt sigură că l-ai întâlnit pe tatăl lui, ducele de Canterwick, în Camera Lorzilor.

Quin încremeni preţ de o clipă la auzul cuvântului „logodită", apoi buzele lui atinseră mănuşa Oliviei. Îi simţi degetele tremurând în mâna lui; sau poate că mâna lui tremura în jurul degetelor ei. Se ridică.

– Într-adevăr, spuse el. Felicitări pentru logodnă, domnişoară Lytton. Mă tem că nu am avut plăcerea de a-l întâlni pe marchiz.

Olivia îi zâmbi. Avea gropiţe. Nu, o singură gropiţă, în obrazul drept.

– Rupert conduce o companie împotriva francezilor, spuse ea. Este un mare patriot.

– Nu am nici o îndoială, spuse Quin, făcând eforturi să se adune şi înclinând tăcut capul, în semn de salut la adresa marchizului absent.

Se gândise şi el să se alăture războiului împotriva Franţei, dar ajunsese la concluzia că era imposibil. Având în vedere faptul că tatăl lui murise şi nu avea fraţi, avea în grijă o avere imensă care se întindea pe teritoriul întregii Anglii, ca să nu mai vorbim de domeniile din Scoţia. Pur şi simplu nu putea pleca.

– Am cel mai adânc respect pentru bărbaţii care ne apără ţara împotriva lui Napoleon.

– Dă-mi voie să ţi le prezint pe Lady Althea Renwitt şi pe mama ei, Lady Sibblethorp, spuse văduva, ignorând remarca despre Napoleon.

Nu era de acord cu războiul. Francezii se purtaseră absolut inacceptabil atunci când își măcelăriseră nobilimea, dar nu înțelegea de ce trebuia Anglia să sacrifice vieți englezești din această cauză. Quin renunțase să mai încerce să-i explice.

– Lady Althea, Lady Renwitt, fiul meu, Ducele de Sconce.

Lady Althea era măruntică și avea două gropițe, nu doar una, ca Olivia. Zâmbi arătându-și ambele gropițe și dantura perfectă și spuse:

– Este o plăcere să vă întâlnesc, alteța voastră.

Apoi chicoti.

– Sora mea, Lady Cecily, nu va putea să ni se alăture, având în vedere că și-a lovit glezna în tevatura de aseară, spuse mama lui. Sunt sigură că Cleese dorește să ne servească acum. Firește, suntem, din nefericire, mult mai multe femei decât bărbați. Și nu îl văd pe Lordul Justin.

Se întoarse spre Lady Sibblethorp.

– Fiul fratelui meu. Mama lui a fost franțuzoaică și presupun că de la ea a moștenit acest prost obicei de a întârzia. Uneori, nu ni se alătură decât abia după ce terminăm primul fel din meniu.

După părerea lui Quin, o explicație mai probabilă era aceea că lui Justin îi lua mai mult timp să se îmbrace decât unei femei. Cu toate acestea, se simți puțin mai bine la gândul că vărul lui avea să fie și el prezent la masa de prânz. Deși nu s-ar fi putut spune că, la doar șaisprezece ani, Justin ajunsese deja la vârsta bărbăției, o jumătate de bărbat era mai bine decât nici unul.

Chiar în acel moment auzi sunetul unor tocuri pe marmură. Se întoarseră cu toții și îl văzură pe Lordul Justin Fiebvre făcându-și caracteristica intrare epatantă. Se opri o clipă în ușă, își dădu pe spate șuvița care îi acoperea în permanență – și, nu aveai cum să nu-ți dai seama, în mod intenționat – ochii și strigă:

– Câtă frumusețe! Mă simt ca și cum aș intra în grădina nimfelor!

O ţinea strâns sub braţ pe Lucy, care mozolea cu nasul ei lung o extraordinară haină de mătase de culoarea fildeşului, brodată cu fir de argint şi mărgele mici şi albastre.

Văduva îşi îndreptă umerii în semn de iritare. Prezenţa lui Justin o supăra, ceea ce, după părerea lui Quin era o prostie. Justin nu era nici pe de-a-ntregul englez, nici pe de-a-ntregul adult, dar, dincolo de toate zorzoanele, era un băiat de treabă.

– Lord Justin, spuse ducesa, te-aş putea întreba pentru ce motiv ai acel... acel animal sub braţ?

– Am găsit-o pe bombonica asta în bibliotecă, răspunse el, cu un rânjet pe faţă. Doar nu era să abandonez o fată singură!

Din felul în care se uita la el, se vedea că văduva considera că haina lui Justin nu era potrivită pentru un prânz pe terasă – deşi lui Quin îi era greu să distingă dezaprobarea ei vestimentară de antipatia notorie pe care o purta câinilor.

Dar Justin avea fermecătorul obicei de a nu lua în seamă dezaprobările mătuşii lui. Avea o fire foarte deschisă şi prefera, după cum spunea adesea, „să vadă lucrurile plăcute".

– Ei, cine este stăpâna aceste făpturi drăgălaşe? întrebă el, privind de la o persoană la alta în timp ce-i mângâia capul lui Lucy.

– Este a mea, spuse Olivia, făcând un pas în faţă. Am lăsat-o în bibliotecă pentru că mi s-a părut că îi este foarte frică să iasă la soare. Mă tem că Lucy nu este un câine prea curajos.

– Nu trebuie să fim cu toţii curajoşi, spuse Justin. Eu personal consider că fac parte din majoritatea celor laşi, dar respectabili. Iar această Lucy este absolut încântătoare.

– *Dacă* ai amabilitatea să ni te alături, Lord Justin, îl întrerupse văduva, te voi prezenta musafirilor noştri.

– Aştept acest lucru cu adevărată plăcere!

Justin o lăsă pe Lucy la picioarele lui, iar căţeluşa alergă numaidecât înspre Olivia şi se ascunse în spatele ei. Văduva îşi trase fustele cu un strigăt abia reţinut.

Justin se aplecă adânc asupra mâinii fiecăreia dintre doamne, atingându-le mănuşile cu vârful buzelor şi şoptind complimente. Pur şi simplu *adora* rochia domnişoarei Lytton (la fel şi Quin), inelul domnişoarei Georgiana, panglicile domnişoarei Althea...

Quin observă cu interes cum, în vreme ce Lady Althea se lăsă purtată într-o adevărată frenezie de gropiţe perfecte, Olivia şi sora ei păreau mai degrabă amuzate decât pătrunse de vreo adâncă admiraţie.

Trase adânc aer în piept şi îşi impuse să-şi păstreze calmul.

Pentru un bărbat care se mândrea cu faptul că nu resimţea nici o emoţie, Quin primise vestea despre logodna domnişoarei Olivia Lytton cu o reacţie atât de primitivă, încât abia dacă o putuse recunoaşte.

Abia se stăpânise să nu o ridice în braţe, să o ducă în bibliotecă şi să trântească uşa în urma lui – ca după aceea să se asigure că logodna era cu desăvârşire ruptă.

Dar el nu trântea niciodată uşi. Genul acesta de reacţii erau pentru... alt gen de bărbaţi. Pentru cei care se lăsau controlaţi de emoţii.

El nu era aşa. Era un lucru bun că-şi amintise acest lucru, pentru că era în pericol de a se surprinde pe sine însuşi.

Suferea oare de o criză temporară de nebunie? Poate că în spatele impulsului nestăpânit de a o săruta pe soţia vicarului se afla un sindrom medical. Şi, având în vedere că o asemenea doamnă nu se afla la îndemână, se manifesta sub forma sărutării unei femei străine care-ţi apărea la uşă în mijlocul unei nopţi furtunoase.

Desigur, probabil că toţi bărbaţii din Londra salivau după Olivia, având în vedere silueta ei voluptuoasă. Rochia pe care o purta acum era făcută în aşa fel încât să se strângă exact acolo unde trebuia, iar sânii nu îi erau acoperiţi decât cu un petic de dantelă... poate că ar fi trebuit să se numească Sindromul Olivia.

Întrebarea era... care era întrebarea? Quin nu era obişnuit să aibă gânduri atât de incoerente.

– Având în vedere că numărul nu este egal, spuse mama lui, regret că unele dintre doamne vor rămâne neescortate. Tarquin, le poți conduce pe domnișoara Georgiana și pe Lady Althea la masă. Lord Justin, dumneata condu-o pe domnișoara Lytton. Lady Sibblethorp, noi două vom merge împreună.

Se opri o clipă.

– Domnișoară, te-aș ruga să trimiți câinele înapoi în casă înainte să ni te alături. Animalele nu pot fi tolerate în apropierea locului în care se servește masa. De fapt, aș prefera ca această creatură să rămână în permanență la grajduri.

– Vă asigur, altețа voastră, că dacă ar ține de mine să o trimit pe Lucy la grajduri, aș face-o. Dar logodnicul meu, marchizul de Montsurrey, m-a rugat să o țin în permanență lângă mine, înainte să plece la război. Nu am putut refuza rugămintea unui bărbat plecat să lupte pentru a ne apăra țara.

– Sunt convinsă că nu și-a imaginat că-l vei asculta cuvânt cu cuvânt, răspunse acru văduva.

– Mă tem că, în ceea ce-l privește pe Rupert, orice rugăminte trebuie înțeleasă cuvânt cu cuvânt.

– Într-adevăr, spuse văduva, mijind ochii. Am auzit ceva de genul ăsta.

Quin se încordă la aceste cuvinte, dar Olivia spuse doar:

– De fapt, s-ar părea că Lucy a început să vă placă, altețа voastră.

Toate privirile celor prezenți se întoarseră în același timp ca să vadă cum cățelul Oliviei se așezase pa marginea fustelor ducesei, cu o lăbuță odihnindu-i-se drăgălaș pe vârful pantofului.

Altețа sa scoase un sunet gutural:

– Marș!

Lucy nu păru să reacționeze în vreun fel la această comandă. Își ridică doar boticul lung ş și scoase un scurt *uf*, lăsându-și lăbuța acolo unde era.

– Tarquin! spuse văduva, uitându-se la cățel cu expresia îngrozită a cuiva care a găsit o caracatiță în apa pregătită pentru baie.

Înainte ca Quin să apuce să-i sară în ajutor, Olivia se aplecă şi luă căţelul în braţe.

– Îmi pare atât de rău! exclamă ea. Nu ştiam că vă e teamă de câini, alteţa voastră.

Văduva îşi recăpătă cumpătul instantaneu.

– Fireşte că nu îmi este teamă de câini. Mi se par doar înfiorător de murdari. Având în vedere că ştiu destule despre logodnicul dumitale, domnişoară Lytton, cred că putem cădea de acord să îi neglijăm rugămintea. Du câinele la grajduri. Trebuie să porneşti de la bun început aşa cum ai de gând să continui.

Fu rândul Oliviei să înlemnească.

– Sunt sigură că nu aţi vrut să vorbiţi în felul acesta despre Marchizul de Montsurrey, alteţa voastră.

Apoi, când văduva deschise gura, Olivia adăugă:

– Eu personal nu aş îndrăzni să fac vreodată un gest care să poată fi interpretat drept lipsă de loialitate, dar consider că nu este cazul să deschidem acest subiect, pentru că sunt sigură că alteţa voastră nu a intenţionat să facă o sugestie nepotrivită, care v-ar afecta buna reputaţie şi ar aduce o pată asupra ospitalităţii voastre.

Quin nici măcar nu se obosi să descâlcească vorbele Oliviei. Îşi putea da seama că mănuşa tocmai fusese aruncată pe dalele de marmură de la picioarele lor. Spatele mamei lui era la fel de rigid ca al unui soldat la paradă, la fel şi al Oliviei. Aveau aproximativ aceeaşi înălţime şi păreau să aibă şi aceeaşi tărie de caracter. Iar ceea ce-l nelinişte cel mai mult era faptul că ambele doamne zâmbeau în timpul acestui schimb de replici.

– Deşi Lucy va rămâne în prezenţa mea, cu excepţia momentelor în care stăm la masă, aşa cum m-a rugat logodnicul meu, continuă Olivia, voi face tot posibilul să o ţin cât mai departe de privirile alteţei voastre.

Urmă un cumplit moment de tăcere, apoi văduva spuse:

– Va trebui să fie suficient.

Olivia făcu o reverenţă, ţinând-o în continuare pe Lucy sub braţ.

– Sper că nu v-am jignit cu ceva, alteţa voastră. Mi-am luat curajul din propriile voastre cuvinte: *„O adevărată Lady preferă o dojană blândă unui compliment extravagant"*.

Se auzi o uşoară exclamaţie din direcţia lui Lady Sibblethorp, iar Quin decise că era momentul să despartă combatantele, înainte ca mama lui să-şi uite învăţăturile care-i erau atât de dragi; chiar dacă Olivia nu părea să le considere nimic mai mult decât nişte arme ce puteau fi utilizate într-o confruntare.

– Domnişoară Georgiana şi Lady Althea, interveni el. Îmi acordaţi onoarea de a vă escorta la masa de prânz?

– Domnişoară Lytton, spuse vesel Justin. O pot încredinţa pe Lucy unui valet?

Însă văduva, cu bărbia ridicată, îi ignoră pe amândoi.

– Înţeleg că am subestimat ataşamentul pe care i-l porţi marchizului, domnişoară Lytton.

– Ce-i drept, calităţile logodnicului meu nu sunt dintre cele mai evidente, dar vă asigur, alteţă, că bunătatea şi sinceritatea lui inspiră devotament.

Văduva dădu din cap. Spre marea surprindere a lui Quin, în ochii ei se citea un respect reţinut.

– Aş dori să-ţi cer iertare pentru lipsa de demnitate a sugestiei mele.

Zâmbetul Oliviei era încântător.

– Alteţa voastră, spuse ea, şi eu regret, la rândul meu, orice cuvânt nepotrivit pe care e posibil să îl fi spus.

– Pentru Dumnezeu, gemu Justin, nu destul de încet, parcă aş asista la o lecţie despre elocuţiune.

Nici una dintre doamne nu-i dădu nici cea mai mică atenţie.

– Marchizul de Montsurrey este foarte norocos, hotărî văduva. Îi voi scrie numaidecât tatălui său şi îl voi informa că alegerea pe care a făcut-o pentru soţia fiului său aduce multă cinste familiei lui.

Olivia îşi plecă privirea şi făcu încă o reverenţă adâncă.

Quin, care uitase preţ de câteva momente de logodna Oliviei, abia îşi înăbuşi un mormăit îmbufnat.

Norocos? Dacă înţelesese el bine, tatăl lui Montsurrey o alesese pe Olivia, cam în acelaşi fel în care el îi permitea acum mamei sale să îi aleagă soţia.

Îşi dădu dintr-odată seama că Georgiana îi zâmbea, aşteptându-l. Se înclină, ţeapăn ca o marionetă.

- Domnişoară Georgiana...

Tânăra îşi strecură mâna la braţul lui.

- Alteţa voastră...

Nu erau resturile rămase după ce aleseseră alţii, încercă să se convingă Quin.

Nu era aşa.

capitolul 10

Niciodată nu trebuie subestimată puterea unei panglici de mătase

Georgiana părea să fie atât plină de admiraţie, cât şi uşor copleşită. În acelaşi timp, păstra o ţinută demnă şi o evidentă stimă de sine. Acesta era felul în care o Lady trebuia să se uite la un duce. Şi nu chicotise nici măcar o dată.

Lady Althea, pe de altă parte, chicoti din clipa în care îi întinse braţul.

- Sper că invitaţia mamei mele nu v-a făcut pe nici una să părăsiţi Londra într-un moment nepotrivit, spuse Quin, conducându-le pe Georgiana şi pe Althea în lungul terasei, ţinând fiecare domnişoară la câte un braţ.

Cleese aşezase masa într-un capăt, la umbra tufelor înflorite de clematida.

- Câtuşi de puţin, răspunse Georgiana. Trebuie să mărturisesc că sezonul începuse să mă plictisească.

- Ai participat timp de mai mulţi ani, nu-i aşa? întrebă Lady Althea.

Apoi adăugă cu un aer fermecător de ruşinat.

- Sper că nu te-am ofensat cu această observaţie, domnişoară Georgiana. Pari atât de tânără, încât îi faci pe cei din jur să uite cum trece timpul.

Quin îi aruncă o privire făpturii drăgălașe și extrem de feminine care atârna la brațul său stâng. Se pare că Althea își dăduse seama că începuse să rămână în urmă în competiția pentru favorurile ducelui și își înțepa acum rivala, în speranța de a o scoate din joc.

– Este adevărat, am debutat acum mai mulți ani, spuse Georgiana, zâmbindu-i Altheei în timp ce se așeza.

Quin o conduse pe Althea la un scaun de lângă mama ei. Remarca făcută de Lady Althea nu părea să o fi atins cu nimic pe Georgiana.

– Nu am considerat niciodată că tinerețea este un avantaj pentru căsătorie, observă Olivia, în timp ce Justin o conducea spre un scaun de la stânga lui Quin. Sunt atâția factori mult mai importanți!

Fiindcă fusese atent educat de mama lui în ceea ce privea finețurile etichetei, Quin observă în sinea lui că domnișoara Lytton nu ar fi trebuit să intervină într-o conversație în care nu era implicată. Însă, evident, era o regulă maleabilă: nici ducesa nu părea în stare să reziste.

– Virtuțile unei Lady, spuse ea, sunt bunurile ei cele mai de preț. Consider că vârsta este un considerent neglijabil.

– Sunt total de acord, spuse Olivia. Deși aș adăuga că totul depinde de virtuțile în cauză. Mult prea des se întâmplă ca tinerele domnișoare să aibă toate virtuțile care îmi displac profund și nici unul dintre viciile pe care, sincer, le admir.

– Cui i-ar putea displace o virtute? exclamă Althea.

– Presupun că tu consideri lipsa de experiență ca fiind o virtute, cel puțin când vine vorba de căsătorie?

– Cred că da, spuse Althea, destul de nesigură.

Pierduse controlul conversației și era conștientă de asta.

– Și totuși, poate fi atât de plictisitoare!

Cu un zâmbet larg, Olivia se întoarse spre Justin și îl întrebă cum era sezonul pentru cocoși de munte la Conacul Littlebourne.

Althea deschise gura, apoi o închise la loc.

- Lady Althea, spuse Georgiana, țin minte că am auzit că îndrăgești foarte mult limbile străine. Sunt sigură că am vrea cu toții să aflăm mai multe despre cunoștințele tale în acest domeniu. Consider că un asemenea talent este foarte important pentru cineva care va trebui să întrețină conversații cu persoane din afara domeniului său, cum sunt sigură că va fi cazul dumitale.

Fu nevoie de câteva momente, însă o convinse curând pe Althea să înceapă să trăncănească - în engleză - despre cunoștințele ei de italiană, germană și franceză.

Quin privea în tăcere, gândindu-se la Georgiana. Se pare că nu avea foarte mulți admiratori. Evangeline avusese, desigur. Fusese nevoit să lupte cu mulți pretendenți deși, în realitate, din clipa în care tatăl Evangelinei aflase că fiica lui stârnise interesul unui duce, toți ceilalți nu mai avuseseră nici o șansă.

Fusese întotdeauna de părere că succesul ei se datora faptului că Evangeline strălucea pur și simplu atunci când era fericită.

Desigur, nici un pretendent nu avea de unde să știe că Evangeline nu mai strălucea atunci când era nefericită, ceea ce se întâmpla în cea mai mare parte a timpului, din câte-și aducea aminte.

Domnișoara Georgiana nu era genul care să strălucească. Avea pielea foarte albă, aproape la fel de transparentă și de palidă ca a surorii ei. Și nasul ei era foarte frumos, deși probabil că și de această dată avantajul ar fi fost în favoarea Oliviei, dar cu foarte puțin.

Singurul amănunt mai puțin atrăgător al înfățișării ei era faptul că era prea slabă, semănând mai degrabă cu un băiat zvelt decât cu o femeie matură. Rochia ei avea un decolteu în jurul gâtului, însă acesta mai degrabă scotea în evidență rotunjimile prea micuțe de dedesubt.

Nu că ar fi contat, își spuse repede ducele. O ducesă trebuia să aibă calități mai importante decât un piept generos. El nu era un bărbat superficial, care să fie

îngenuncheat de o panglică de mătase violet și de niște sâni apetisanți.

– Mi se pare foarte interesant că vă ocupați timpul cu studiul matematicii, spuse Georgiana, întorcându-se spre el în clipa în care discuția despre limbile străine se apropie de sfârșit.

Georgiana era la dreapta lui și Olivia la stânga, având în vedere că Althea fusese așezată lângă mama ei. Quin încerca să nu privească prea des în direcția Oliviei.

Un gentleman nu se uită cu jind la logodnica unui bărbat plecat să-și servească patria. Mai ales dacă acest bărbat este un aristocrat care ar fi avut posibilitatea să se eschiveze, așa cum o făcuse el.

Nu pentru prima oară, simți o împunsătură usturătoare de vinovăție. Nu era ușor să rămâi de partea păcii. În copilărie, visase să poarte uniforma roșie și să conducă un batalion în luptă.

– Studiul matematicii, spuse el în cele din urmă. Da, sunt foarte interesat de această artă.

– Am citit despre lucrarea lui Leonhard Euler cu privire la funcțiile matematice, spuse Georgiana, pe un ton timid. Mi se pare fascinant.

– Dumneata... ai citit despre Euler?

O ușoară încruntare îi încreți fruntea.

– Din câte știu eu, alteța voastră, nu există nici o lege care să interzică femeilor să citească *Gazeta londoneză*. Activitatea lui Euler a fost discutată pe larg într-un studiu, acum câteva luni.

– Desigur, se grăbi să spună Quin. Îmi cer scuze dacă tonul meu a fost sceptic.

Domnișoara Georgiana avea maniere foarte frumoase. Îi adresă o privire limpede și un zâmbet dulce.

– Studiați și dumneavoastră funcțiile matematice?

– Da, le studiez, spuse el, ezitând.

Însă Georgiana îi zâmbi din nou, așa că se lansă într-o descriere a metodei babiloniene de calcul a rădăcinii pătrate.

Își termină discursul zece minute mai târziu, când descoperi că toți cei de la masă încetaseră orice altă conversație și se uitau fix la el.

Se uită la Georgiana, ca să vadă dacă și ea împărtășea aceeași opinie plictisită. Dar nu: privirea ei era alertă și interesată.

– Dacă am înțeles eu corect, spuse ea, încercați să scoateți în evidență faptul că acest calcul nu va funcționa pentru un număr negativ.

– Așa am înțeles și eu, spuse mama lui.

Până și un idiot ar fi putut interpreta corect vocea ducesei. Domnișoara Georgiana tocmai trecuse primul test. Fără a fi o femeie cu pretenții exagerate, era în mod evident inteligentă și interesată de subiecte ce depășeau limitele unei gospodării.

Olivia, pe de altă parte, îl privea cu evident amuzament, și nicidecum cu admirație, darămite cu uimire. Nu fusese captivată de discursul lui matematic.

– E plictisitor, știu, spuse el, oarecum sfios.

– Câtuși de puțin! răspunse Georgiana dintr-o răsuflare.

– Da, cu siguranță a fost plictisitor, spuse Olivia, fix în același moment. Poate că, data viitoare, ați putea să vindeți și bilete înainte.

– *Bilete*, domnișoară Lytton? întrebă văduva.

– Exact, răspunse Olivia, adresându-i un zâmbet senin. Știu că este un mare defect, dar mă simt mult mai bine atunci când plătesc ca să aud un discurs, chiar dacă adorm în timpul lui. Educația ar trebui să fie scumpă, nu credeți?

– Așa ceva este absurd! exclamă văduva.

– Așa cum chiar alteța voastră a scris, „O *Lady trebuie să cunoască întotdeauna defectele caracterului său*". Nu cred că mai este cazul să vă spun că mama mea e o mare admiratoare a *Oglinzii măgulitoare*.

– Cunosc acest amănunt, spuse văduva, înmuindu-se o idee. Am întâlnit-o pe mama dumitale în mai multe ocazii și mi s-a părut întotdeauna o persoană foarte perspicace pentru cineva cu poziția ei.

Un fulger de furie sclipi în privirea Oliviei, apoi zâmbetul i se lărgi. Nu apăru însă nici o gropiță. Quin făcu un pas înapoi, în mintea lui. Oricine considera

că un zâmbet este un indicator de apreciere ar fi fost cu desăvârşire amăgit.

– Îmi aduceţi aminte de alt aforism care se potriveşte situaţiei de faţă, spuse ea dulce. *„Până şi fantomele strămoşilor unei persoane ar prefera să doarmă decât să asculte trăncănelile unui papagal exagerat de vorbăreţ."*

Făcu o pauză.

– Deşi, dacă stau să mă gândesc, s-ar putea ca acest citat să nu fie din *Oglinda măgulitoare.*

– Ai un simţ al umorului foarte accentuat, domnişoară Lytton, observă văduva.

Nu era un compliment.

– Pe mine mă interesează mai degrabă spiritele rudelor mele în viaţă, nu ale celor morţi, spuse Justin, cu privirea cuiva pus pe şotii. Ce fac ele atunci când Quin se pierde în discursuri matematice?

Quin interveni.

– Domnişoară Lytton?

– Alteţă?

– Promit să nu vă mai vorbesc niciodată despre rădăcina pătrată, fără a vă percepe un bilet în prealabil.

– Mie personal mi-ar face plăcere să primesc un astfel de bilet, spuse Georgiana, adresându-i un zâmbet călduros. Şi îmi cer scuze pentru intervenţia surorii mele. Mă tem că suntem obişnuite să glumim destul de mult între noi.

Era perfectă pentru el din toate punctele de vedere.

– Eu unul nu mai am tăria morală de a face faţă discursurilor matematice, se amestecă Justin. Aşa că, dacă mă ierţi, vere, nu voi cumpăra bilete la discursuri despre complexitatea rădăcinilor pătrate.

– Domnişoară Georgiana, spuse mama lui, aş dori să aflu părerea dumitale despre ferestrele de piatră în cazul construcţiilor gotice.

– Comentariul dumitale presupune că *ai avut* cândva tăria morală de a îndura discursurile matematice, îi spuse Olivia lui Justin.

Avea un fel de a zâmbi parcă din priviri atunci când vorbea – ca şi cum ar fi avut gânduri neobrăzate – iar Quin descoperi că-i plăcea foarte mult acest amănunt.

– Nu, nu, n-am avut-o niciodată, răspunse Justin, aplecându-se ușor în față. Cel puțin, nu când vine vorba de matematică. Pe de altă parte, dacă ar fi vorba despre ceva cu adevărat interesant...

– Cum ar fi moda? își dădu ea cu presupusul.

– Ador moda! exclamă Justin, apoi adăugă: Viața nu înseamnă nimic fără înfrumusețările pe care ți le aduce o ținută corespunzătoare. Însă adevărata mea pasiune este să scriu poezii și balade.

– Justin a scris o sută treizeci și opt de sonete, toate pentru aceeași femeie, spuse Quin, amestecându-se în conversația lor, deși, după toate regulile etichetei, ar fi trebuit să discute cu Georgiana.

Totuși, nu avea nimic de spus în legătură cu ferestrele gotice, lucru pe care mama lui îl aprecia cu siguranță.

– Serios? exclamă Olivia, pe un ton foarte impresionat.

– Se numește un ciclu de sonete, o informă Justin.

– Sunt foarte multe sonete și chiar și mai multe versuri. Când scrii un asemenea ciclu, ți se permite să mai folosești aceleași rime din când în când? De exemplu *iubire* cu *nemurire?*

– Nu *nemurire*, spuse Justin, dând dezaprobator din mână. Comparația asta este învechită. Și este mult mai greu să găsești rime pentru *iubire* decât ți-ai putea închipui. Cât de des poți să scrii despre o mănușă, de exemplu?[1] După ce îți dorești să fii o mănușă pe mâna domniței tale, ce mai rămâne de spus?

– De ce ar vrea cineva să fie o mănușă pe mâna unei doamne? întrebă Quin.

Justin își dădu ochii peste cap, gest pe care îl făcea aproape întotdeauna atunci când Quin lua parte la o conversație.

– Pentru că mănușa îi atinge obrazul, *firește!*

– Și mai atinge și alte locuri, adăugă Olivia, foarte gânditoare.

Spre surprinderea lui, Quin mai că nu izbucni în râs.

– Ca de pildă nasul, adăugă ea.

---

[1] *Glove* (mănușă) rimează cu *love* (iubire), în lb. engleză (n.tr.)

– Asta nu e foarte romantic, spuse Justin, scuturând din cap.

– Mă tem că nu sunt un suflet romantic, se scuză Olivia.

– Sper că nu, interveni văduva. Vei fi ducesă, domnișoară Lytton, și te asigur că un suflet romantic nu este câtuși de puțin o calitate pentru o femeie cu poziția noastră.

Îi aruncă lui Quin o privire încărcată de subînțelesuri.

– Sunt sigură că am prefera cu toții să discutăm despre un subiect mai elevat decât încercările Lordului Justin de a compune versuri. Lady Sibblethorp, cum progresează acțiunile dumitale caritabile pentru ajutorarea tinerilor sărmani?

Se dovedi că Lady Sibblethorp era mai mult decât încântată să descrie în detaliu cămășile albastre și pantofii rezistenți pe care organizația ei le împărțea tinerilor nefericiți. Sau celor care proveneau din familii năpăstuite, având în vedere că cele două categorii păreau să se intersecteze.

– Cât de interesant! spuse Georgiana, reușind să se prefacă sincer interesată. Cum v-ați hotărât asupra cămășilor și pantofilor, Lady Sibblethorp?

Se părea că era atât inteligentă, cât și caritabilă. Minunat.

Lady Sibblethorp se umflă de mândrie și se lansă într-o entuziasmată discuție despre cravate, șosete, cămăși și jachete.

Quin ascultă doar atât cât i se păru că era absolut necesar, apoi reveni la Justin și Olivia. Amândoi ignoraseră cu desăvârșire instrucțiunile văduvei. Justin recita din poeziile lui și Olivia făcea glume pe seama lor. Era evident că amândoi se simțeau extrem de bine unul în compania celuilalt.

– *M-am născut sub cerul înstelat*, recita Justin, *așa că pot culege luna de pe boltă.*

– Ce vrei să zici când spui că te-ai născut „sub cerul înstelat“? Eu una m-am născut noaptea, așadar cred că înseamnă același lucru. Ar trebui să mă aștept să-mi pice luna în brațe?

– Este un tribut, îi explică Justin. O compar adesea pe aleasa mea cu zeița lunii, Cynthia. O pot atinge pentru că m-am născut sub stele.

Făcu o pauză.

– Născut sub stele. Îmi place cum sună. Trebuie să-mi amintesc să-i spun preceptorului meu. O să aplaude, sunt convins.

– Credeam că domnul Usher te pregătește pentru trimestrul care te așteaptă la Oxford, nu că îți alimentează pasiunea pentru poezie, observă Quin.

– M-a învățat o sumedenie de lucruri și despre matematică, spuse Justin cu evidentă lipsă de sinceritate.

Quin se încruntă.

– Și cine este aleasa asta a ta? I-ai scris nenumărate poeme, dar nu cred că te-am întrebat vreodată acest amănunt. Este poate vreo domnișoară pe care ai cunoscut-o la Oxford?

– Oh, nu este cineva anume, recunoscu vesel Justin.

– O sută treizeci și opt de sonete pentru o doamnă inexistentă? spuse Olivia, pe un ton ce părea sincer impresionat. O descrii vreodată, pe această femeie a lunii?

– Zeiță a lunii, o corectă Justin. Sigur că da. Are păr de argint.

– Ce surpriză! spuse Olivia.

Vocea-i era atât de nostimă încât Quin simți un nou hohot de râs formându-i-se în capul pieptului.

– Stai să ghicesc, continuă ea. Și ochi strălucitori?

– La modul general, strălucesc. Sclipesc în două poezii, într-un sonet și într-o baladă.

– Parcă aduce a vrăjitoare. Nu te temi că o să se transforme într-un monstru cu cap de dovleac?

– În nici un caz! spuse Justin cu demnitate. Domnița mea nu seamănă câtuși de puțin cu un dovleac sculptat. Soarele și stelele pălesc în fața frumuseții ei.

– Și cum este îmbrăcată? Preferă rochiile cu talie joasă, sau este mai de modă veche, având în vedere că este zeiță și se presupune că a trăit mult timp?

– Eu am auzit suficiente poeme încât să știu că ar trebui să ți-o imaginezi mai degrabă pe Lady Godiva și nu o vrăjitoare cu cap de dovleac, se amestecă Quin.

– Alteța voastră, spuse Olivia, arătându-și gropița. Mă surprindeți.

Mai degrabă, se surprindea pe el însuși.

Justin își dădu ochii peste cap.

– Poemele mele sunt *pentru eternitate*. Nu aș face decât să le fixez în timp dacă aș descrie o rochie. Cum ar fi să o descriu pe zeița mea purtând un turban? Până la anul, ar fi demodată și ar însemna că mi-am irosit întregul poem.

– Cu siguranță, nimeni nu trebuie să scrie un poem care nu poate fi refolosit, îl aprobă Olivia. Cred că cel mai bine ar fi să o descrii goală. Zeița ta se revoltă cu mare curaj împotriva regulilor sâcâitoare care sunt sigură că ne obosesc pe toți.

– Chiar așa? întrebă Quin, aplecându-se spre ea. Te identifici oare întru câtva cu Lady Godiva, domnișoară Lytton?

Îi surprinse din nou privirea, doar atât cât să vadă o umbră de îmbujorare în obrajii ei.

Se lăsă pe spate, vag conștient de faptul că inima îi bătea în piept într-o manieră câtuși de puțin elegantă. Simpla aluzie la Lady Godiva îl făcuse să și-o imagineze pe Olivia, goală și ispititoare, cu sânii ascunzându-i-se sub șuvițele de păr negru, zâmbindu-i cu buzele ei înnebunitoare.

– Zeița mea nu este goală! exclamă Justin, dându-și din nou ochii peste cap. Pur și simplu nu aduc vorba despre hainele ei. În plus, aș prefera să scriu mai degrabă despre sentimentul iubirii. Iată unul dintre cupletele mele preferate: *Pentru tine, aș urca în cel mai înalt turn; ca o săgeată m-aș avânta peste mare.*

– Nu îmi place să fiu pedantă, dar aceste două versuri nu sunt în pentametru iambic și nici nu rimează, îi atrase atenția Olivia. Și sunt sigură că un cuplet trebuie să rimeze.

– Mie personal, cele două activități menționate mi se par destul de problematice, se amestecă și Quin.

Desigur, ai putea urca în turnul unei biserici, Justin, la nevoie, dar nu ai putea nici să alergi, nici să mergi pe apă.

– Doar dacă nu cumva are puteri divine, spuse Olivia şi gropiţa îi apăru din nou într-o parte a gurii. La urma urmei, s-a născut sub stele.

Se uitară amândoi la tânărul Justin, apoi privirea lui Quin o întâlni din nou pe a Oliviei, cu un şoc extrem de plăcut.

– Dar nu există nici un semn vizibil, comentă el. Nu are un nimb de lumină în jurul lui.

Justin era o fire remarcabil de jovială.

– Ce ştiţi voi? spuse el, fără patimă. Nişte versuri nu trebuie să rimeze neapărat. Doar cârcotaşii se preocupă de astfel de detalii.

– Cupletele trebuie să rimeze, spuse cu fermitate Quin. Dar ai dreptate în legătură cu descrierea. De ce să te legi de un moment? Înţeleg că metaforele sunt *de rigueur* când vine vorba de versuri.

– Îmi imaginez că sunt foarte greu de scris, spuse Olivia. Singurele poezii pe care am reuşit eu să le memorez folosesc o mulţime de metafore, însă eu una nu aş putea să scriu niciodată aşa ceva.

– De exemplu? întrebă Quin.

Ochii ei păreau să îi zâmbească.

– *A fost cândva o fată dintr-un sat, care se pricepea grozav să mânuiască un ac*... Mă voi opri aici, dacă nu vă este cu supărare. Dar vă asigur că nimic nu pune în mai mare valoare metafora ca o epigramă.

– Am auzit-o pe asta, o întrerupse Justin, privindu-şi musafira cu un nou respect. Nu credeam că doamnelor le plac epigramele.

– În general, nu le plac, îi spuse Olivia. Eu sunt o excepţie. Majoritatea doamnelor ar prefera să primească o poezie de dragoste drăgălaşă de la dumneata. Întreab-o pe alteţa sa. Poate că a scris asemenea versuri în tinereţe.

Justin pufni.

– Quin n-ar fi în stare să scrie o poezie nici dacă i-ar sufla-o în ureche Shakespeare în persoană.

– Ba aş putea! protestă Quin.

Se simţea destul de îndrăzneţ, îmbătat de scânteia din ochii Oliviei.

– Doamna mea e o îmbujorată floare iar eu sunt... un turn în soare. Cel puţin a mea rimează.

Râsul diafan al Oliviei îi făcu sângele să-i fiarbă în vene.

– Mă surprindeţi, alteţa voastră, spuse ea. Nu m-aş fi aşteptat să daţi dovadă de un asemenea talent metaforic. O floare şi un turn... evocatoare imagine.

Dacă înţelesese el bine, tânăra tocmai îi transformase metafora lamentabilă în ceva de-a dreptul erotic. Şi, din câte se părea, fără ca tânărul său văr să fi priceput ceva.

– Aş prefera *sălbatică* floare în loc de *îmbujorată*, spuse Justin, încruntându-se. Prea banal.

– Ai dreptate, îl aprobă Olivia. Dar cred că ar trebui să păstraţi metafora arhitecturală, alteţa voastră. Poate că reuşiţi să faceţi ceva folosind cuvântul *castel?*

Zâmbetul ei era o provocare.

– *Castel* ar fi dificil, spuse Justin, cu autoritate. Nu rimează cu aproape nimic.

– *Ţi-e trupul un castel, dar jur să-l cuceresc,* spuse Quin, ridicând de pe masă paharul de vin.

Sorbi din el, apoi se uită la Olivia, ştiind că privirea îi era încărcată de dorinţă.

Căldura dintre ei era atât de puternică, încă Quin aproape fu surprins că faţa de masă nu izbucnea în flăcări.

– Şi şanţul? întrebă ea, cu acelaşi zâmbet neruşinat jucându-i-se din nou pe buze. Cu siguranţă... cineva trebuie să – ahem – plonjeze în şanţ.

Justin făcu în sfârşit legătura şi izbucni în râs.

– Şi metereze! spuse el, aproape înecându-se. Nu uita de metereze, Quin!

La această izbucnire, văduva se amestecă în conversaţia lor.

– Dacă discutaţi despre ceva atât de amuzant, trebuie să vă rog să ne împărtăşiţi şi nouă subiectul.

Justin îi zâmbi dulce.

– Discutam despre arhitectura castelelor medievale, mătuşă. În mod firesc, subiectul a creat bună dispoziţie.

– Meterezele, confirmă Olivia. În contextul literaturii.

Văduva miji ochii. Apoi le întrebă pe un ton apăsat pe Georgiana şi pe Althea ce părere aveau despre utilizarea catifelei cu model în confecţionarea perdelelor de pat. Era de presupus că o asemenea întrebare avea relevanţă în cazul unui mariaj. Quin se întoarse numaidecât la Justin şi Olivia.

– Eu personal prefer ideile dramatice, spunea Justin. De exemplu, şaizeci şi patru dintre poemele mele promit să facă imposibilul pentru iubire.

– Şi presupun că aici începi să mergi pe apă, spuse Olivia. Ce altceva mai promiţi să faci?

– Să trec prin foc, spuse Justin. Să ţin întreaga lume în mâna mea.

– Aceste două promisiuni suferă de aceeaşi incompatibilitate, zise Quin. Deşi presupun că poţi trece prin foc – deşi un salt cred că ar fi o descriere mai adecvată – este evident că ai iluzii de grandoare.

– Lord Justin, dacă ai o latură divină, acum ar fi un moment potrivit să o dezvălui.

Olivia părea plină de speranţă.

– Cred că putem cădea de acord că aveţi amândoi suflete extrem de prozaice, spuse Justin. Poezia este *destinul* meu. Nu mă voi opri doar pentru că sunt luat peste picior. Într-o zi, voi cunoaşte o domniţă frumoasă ca luna şi voi avea poeziile deja scrise.

– Eu nu am cunoscut încă o astfel de doamnă, spuse Olivia. Alteţă, aţi fost vreodată lovit de lună în timpul vieţii voastre?

Quin se uită la ea şi respinse pe loc întreaga poveste cu luna.

– Prea rece, palidă şi insipidă, spuse el. Prefer o zeiţă care să radieze propria ei lumină, mai degrabă decât să o reflecte pe a altora.

– Eu unul nu mi te pot imagina îndrăgostit. Dar niciodată nu e bine să spui niciodată, se amestecă Justin.

– S-ar putea ca poezia să fie şi destinul alteţei sale, zise Olivia, cu privirea parcă dansându-i. Să nu uităm

ce perspectivă creativă a dat castelului... și nici măcar nu a ajuns la metereze. Cei mai mulți oameni nu se gândesc la fortificațiile unei cetăți în termeni atât de sugestivi.

– În ce fel de termeni? întrebă dintr-odată văduva, întorcând capul.

– Arhitecturali, spuse cu inocență Olivia. Alteța sa are talentul de a modela o frază într-un stil arhitectural.

Dacă mama lui Quin ar fi împărtășit dragostea pentru dramatism a lui Justin, și-ar fi dat ochii peste cap.

– Vom da un mic bal peste câteva zile, anunță ea. Nimic de prea mare anvergură, firește. Dar nu m-ar surprinde dacă ne-ar sosi pe puțin o sută de invitați.

Probabil că trecea la faza a doua a testelor, realiză Quin. Gândul îi trimise un fior rece pe șira spinării.

Da, Olivia era încântătoare. Cu siguranță era amuzantă și nimeni nu i-ar fi putut pune la îndoială farmecele femeiești. Nu conta că era logodită cu alt bărat. Era nepotrivită pentru el.

Total nepotrivită.

Quin își dezlipi cu greu privirea de Olivia și se întoarse spre Georgiana. Ochii ei erau limpezi, dulci și ușor neliniștiți. Nu putea fi ușor să fii sora geamănă a Oliviei.

Georgiana era o păpușă elegantă de porțelan, dar, prin comparație, Olivia strălucea precum tărâmul făgăduinței.

Își dorea – nu, trebuia să-și amintească că nu putea avea încredere în dorințele lui. Ce-și dorea el era greșit. Trebuia să-și amintească toate acele nopți cumplite când Evangeline nu venea acasă, sau amărăciunea din suflet când o auzea țipând la el, înșirându-i toate defectele, punând în capul listei incapacitatea lui de a o face fericită...

Îi zâmbi Georgianei.

– Acum că am reușit să plictisesc pe toată lumea cu monologul meu matematic, te-aș ruga să-mi spui cum îți place dumitale să îți petreci timpul liber. Asta, adăugă el, dacă ai timp liber. Știu cât de ocupată poate fi o tânără domnișoară...

Georgiana scoase un râset ciudat, ca un sughiţ.
– Îmi place să cos, să croşetez cu suveica...
– Mi se pare firesc.
Chiar lângă umărul lui stâng, sora ei râdea, şi când Olivia râdea, sânii ei...
Făcu un efort să se concentreze.
– Ce îţi place cel mai mult? Suveica?
– Ştiţi măcar ce este o suveică?
– Desigur, zise Quin, înainte să se gândească. Totuşi este... ceva.
Se uită în ochii ei plini de un amuzament care făcu să-i înflorească şi lui un zâmbet pe buze.
– Ceva pentru cusut?
– Cu suveica se poate realiza o dantelă foarte robustă.
– Dantelă robustă, repetă Quin. Nu sună corect.
– Este un oximoron, fu ea de acord.
– Să înţeleg că nu îţi place prea mult suveica?
Îi zâmbi din nou, cu o dulceaţă ce se deosebea de zâmbetul provocator al surorii ei aşa cum se deosebeşte ziua de noapte.
– Nu la fel de mult ca altele.
– Ce îţi place, atunci? întrebă Quin, pentru prima oară cu sinceră curiozitate.
Georgiana ezită, apoi spuse:
– Îmi place să citesc.
– Eşti o femeie elevată?
– Nu cred că merit această etichetă. O femeie elevată este, după părerea mea, foarte educată şi extrem de inteligentă.
– Nu am nici cea mai mică îndoială că eşti chiar foarte inteligentă, deşi nu mă pot pronunţa în legătură cu educaţia pe care ai primit-o.
– Ştiu pe dinafară cartea mamei dumneavoastră, îi exemplifică Georgiana.
Îi remarcă zâmbetul reţinut, cu un colţ al buzelor uşor mai ridicat decât celălalt, şi îi răspunse:
– *Oglinda măgulitoare* nu echivalează cu Universitatea Oxford.
– Care nu permite nici unei femei să pătrundă în augustele sale săli.

– Asta este adevărat. Aşa că, dă-mi voie să ghicesc.
O măsură din priviri. Era întruchiparea perfectă a feminităţii englezeşti: sfioasă şi totuşi cu o incontestabilă tărie de caracter. Opţiunile erau limitate, având în vedere că nu părea să aibă un aer prea rebel.
– Cânţi la harpă. Atunci când nu citeşti cărţi despre călătorii de-a lungul Nilului.
Georgiana era înzestrată cu un calm absolut încântător. Ştia, doar uitându-se la ea, că nu avea să facă niciodată o scenă, cu atât mai puţin să înceapă să arunce porţelanurile de prin casă, atunci când era nervoasă pe el – cum era acum.
– Nu ştiu să cânt la harpă. Şi, deşi mi-ar face plăcere să citesc despre Nil, cel mai bine mă simt atunci când îmi fac de lucru cu ceea ce dumneavoastră, domnii, numiţi chimie.
– Chimie?
Nu i-ar fi trecut nici o clipă prin cap.
– Poate că este un cuvânt prea pretenţios pentru ceea ce fac eu, zise ea, înclinându-şi capul într-o parte, asemenea unei păsări curioase. Îmi place să amestec licori. Olivia spune că sunt ucenică de vrăjitoare.
– Şi ce anume faci?
– Încerc să îmbunătăţesc produse care există deja, spuse ea. Produse domestice, în cea mai mare parte. Ducesele întotdeauna...
Se opri şi obrajii i se îmbujorară cu cea mai încântătoare nuanţă rozalie.
– Ducesele...? o îndemnă el.
Georgiana trase adânc aer în piept.
– Doamnele din înalta nobilime au avut întotdeauna, fireşte, mai mult timp liber decât alte femei. Aşa că multe au dedicat acest timp chimiei, să-i spunem aşa, în lipsa unui cuvânt mai potrivit. Margaret Cavendish, ducesa de Newcastle, este considerată acum prima femeie-savant din lume. De fapt, este singura femeie-savant de care am auzit, deşi a trăit în secolul al şaptesprezecelea.
– Cu excepţia dumitale, spuse Quin.

– Oh, eu nu sunt nimic de genul ăsta! spuse Georgiana, cu o expresie uşor îngrozită. Eu doar cochetez...

– Sora dumitale, domnişoara Lytton, este la rândul ei interesată de ştiinţă? întrebă Quin. Este şi ea o viitoare vrăjitoare?

– Câtuşi de puţin, spuse Georgiana. Talentele Oliviei sunt foarte diferite de ale mele.

– Îmi imaginez că gemenii se dezvoltă adeseori în direcţii opuse. Judecătorul din comitatul nostru are doi băieţi gemeni şi nu cred că am văzut vreodată două persoane mai diferite.

– Eu şi Olivia confirmăm această ipoteză. Pe mine una mă fascinează obiectele concrete, în timp ce Olivia este mult mai interesată de lingvistică.

– *De lingvistică?* Te referi la studiul diferitelor limbi?

– Amândouă am studiat mai multe limbi străine. Însă Oliviei cel mai mult îi plac jocurile de cuvinte.

Se uită la Quin cu o scânteie destul de agresivă în ochi.

– Astăzi considerăm studiul lingvistic o bagatelă, însă eu cred cu convingere că va fi o ştiinţă importantă, în viitor.

– Jocurile de cuvinte, repetă Quin. Cuvinte cu mai multe sensuri?

– Exact.

– Acum că mi-ai spus, îmi amintesc că am remarcat destul de multe jocuri de cuvinte în conversaţia domnişoarei Lytton cu Lordul Justin.

Georgiana se înroşi din nou la faţă şi Quin găsi acest lucru amuzant. Poate că bănuia ce fel de epigramă recitase Olivia – prea îndrăzneaţă, despre doamna pricepută la împuns cu acul.

Însă în acel moment mama lui Quin îşi drese vocea.

– Voi face ultimele aranjamente pentru bal în această după-amiază şi le-aş fi recunoscătoare domnişoarelor Georgiana şi Althea dacă m-ar ajuta în acest demers.

Le adresă câte un zâmbet ambelor fete.

– Sunt foarte nerăbdătoare să aflu ideile voastre cu privire la o astfel de distracţie.

„Testul numărul doi", îşi spuse Quin în sinea lui.

În timp ce Lady Althea se grăbea să o asigure pe ducesă că era gata să o asiste în orice fel, Georgiana acceptă invitația într-o manieră mult mai demnă. Sincer, Quin chiar o plăcea.

Olivia, pe de altă parte, nu se oferi să ajute – nu că asistența ei ar fi fost solicitată sau, într-adevăr, măcar dorită. Părea că făcea planuri cu Justin, pentru a merge într-o excursie călare.

Fără a ține cont de evenimentele nopții precedente, o cunoștea pe Olivia de cel mult jumătate de oră, așa că era evident că nu putea nutri sentimente pentru ea. Nu așa cum nutrise pentru Evangeline.

Însă Quin nu reușise niciodată prea bine să se mintă singur. Avea sentimente pentru Olivia.

Dintr-un motiv absolut de neînțeles, îi fusese de ajuns să privească doar o dată ochii de culoare verde-deschis ai domnișoarei Lytton, trupul ei seducător și felul în care își ținea spatele drept, chiar și atunci când era udă până la piele, ca să o dorească.

Era spirituală, incitantă, frumoasă... sălbatică.

Cât se poate de nepotrivită pentru o ducesă.

Se aplecă în față.

– Am o iapă în grajd care ar fi perfectă pentru dumneata, îi spuse.

– Lordul Justin mi-a promis că mă învață să înalț un zmeu, exclamă ea. Întotdeauna mi-am dorit să înalț un zmeu, de când le-am văzut pentru prima oară în Hyde Park. Lady Althea, Georgiana, doriți să veniți cu noi într-o expediție de înălțat zmeie?

– Nu doresc, spuse categoric văduva. Nimeni nu o să înalțe zmeie azi. După masa de prânz, vom merge cu toții în sat și vom împărți coșuri săracilor. După aceea, doamnele vor petrece câteva ore făcând aranjamente pentru festivitățile care urmează.

– V-aș ajuta și eu, dar știu că nu v-ar face plăcere să împărțiți camera cu Lucy, având în vedere preferința evidentă pe care o manifestă față de alteța voastră, spuse Olivia, adresându-i ducesei cel mai fermecător zâmbet. Poate că, odată ce veți ajunge să o cunoașteți mai bine, vă veți schimba părerea despre ea. Nu?

– Vă puteţi juca de-a expediţia mâine, continuă văduva, cu cea mai zdrobitoare indiferenţă, ca şi cum ar fi aranjat programul unor copii. Nu mă pot lipsi de Dolly Sibbletohrop, care ar trebui să vă supravegheze, întrucât avem foarte multe de făcut.

După felul în care vorbea, ai fi crezut că doamnele aveau să-şi petreacă după-amiaza săpând în mină.

– Este posibil ca Lady Cecily să aibă amabilitatea să vă însoţească, domnişoară Lytton, presupunând că glezna ei este acum într-o condiţie mult mai bună. Dacă nu, m-aş simţi mai bine dacă fiul meu te-ar însoţi în această excursie. Cred că putem renunţa la supraveghetor, pe domeniile noastre.

Quin dădu din cap.

Mama lui ridică un deget în timp ce se ridicau de la masă.

– O scurtă plimbare ajută întotdeauna la digestie. Doamnelor, vă aştept în camera chinezească de îndată ce veţi fi îmbrăcate pentru plimbare. Vom pleca în sat.

– Mă tem că eu am alte planuri, spuse vesel Justin. Domnul Usher mă aşteaptă să ne dedicăm unor lecţii foarte importante. Latină... matematică... nu se termină niciodată.

Quin deschise gura pentru a rosti o scuză asemănătoare, când observă că Olivia se apleca peste balustrada de piatră, încercând să prindă o crenguţă înflorită.

Întregul lui trup se încordă într-o dorinţă atât de puternică, încât i se tăie respiraţia. Curbele ei atât de dulci şi de perfecte erau pură ispită.

Fără să-şi aducă aminte când luase această decizie, se trezi lângă ea, atingându-i trupul în timp ce se întindea, la rândul lui, după floarea la care încerca ea să ajungă.

Crenguţa pocni şi Quin se întoarse. De data aceasta, Olivia nu mai râdea. Îi susţinu privirea preţ de o clipă, apoi genele ei lungi îi coborâră peste ochi.

Cine ar fi crezut că nişte ochi verzi puteau fi atât de tulburători? Făcu un pas în spate şi execută o plecăciune

complicată, demnă de un duce. În timp ce se îndrepta, spuse:

– Domnişoară Lytton, vă pot oferi această floare?

Olivia făcu o reverenţă. Quin se blestemă în sinea lui pentru că nu se putea abţine să remarce că gestul îi oferea o privelişte şi mai clară asupra sânilor ei albi. Pe toţi dracii, ce se întâmpla cu el?

Apoi Olivia se ridică şi simţi cum timpanele încep să-i vâjâie sub privirea ei. Expresia ei era clară. *Carnală.* Nu era singur.

Într-o clipă însă, totul se schimbă.

– Draga mea, strigă Olivia, întorcându-se uşor spre dreapta şi privind peste umărul lui. Uite ce a cules ducele! Trebuie să o iei tu. Ţie îţi plac florile mult mai mult decât mie.

Quin zâmbi politicos în clipa în care Georgiana luă crenguţa înflorită.

Şi Georgiana îi zâmbi la rândul ei: un zâmbet încântător, reţinut... zâmbetul unei adevărate Lady.

– Cât de galant sunteţi, alteţă. Clemantitele miros atât de frumos! Chiar le-am remarcat parfumul în timpul mesei.

Quin nici măcar nu observase mirosul florilor. Aşezat lângă Olivia, el simţise alt parfum... mult mai îmbietor. Săpun de lămâie. Femeie curată.

În comparaţie, clemantitele aveau un miros mult prea dulce.

capitolul 11

Arta insultei

Era minunat că sora ei îşi găsise soţul perfect. Sigur că era. Nu că s-ar fi putut simţi mai bine doar pentru că-şi repeta acest lucru la nesfârşit. Invidia era un sentiment îngrozitor, mai ales între surori – şi totuşi, era invidioasă.

– Este sub demnitatea ta, i se adresă Olivia reflexiei din oglindă.

- Aţi spus ceva, domnişoară? întrebă servitoarea, din cealaltă parte a camerei.

- Sunt foarte mulţumită de acest costum de plimbare, răspunse repede Olivia.

Norah veni lângă ea şi îndreptă tivul rochiei Oliviei.

- Culoarea vi se potriveşte admirabil. Iar jacheta scurtă este minunată.

Ezită.

- Alteţa sa ducesa vă însoţeşte în sat?

- Desigur. O să stea cu ochii pe biata Georgie ca să se asigure că nu face nici un pas greşit.

- Toată lumea spune că este grozav de strictă, îi confirmă Norah. Eu una nu mi-aş dori să fie soacra mea.

- Ar fi o soartă cumplită, fără îndoială, dar sunt sigură că Georgie va reuşi să o îmblânzească.

Norah dădu din cap, însă expresia ei era plină de neîncredere.

- Cu timpul, clarifică Olivia. Crezi că ar fi bine să îmi legi o panglică în păr? Poate ceva auriu, ca să scoată galbenul în evidenţă?

Priviră amândouă în oglindă. Rochia de plimbare a Oliviei era completată de o jachetă drăgălaşă, din stofă fină. Era scurtă, oprindu-se imediat sub corsaj şi tivită cu volan. Olivia era de părere că reuşea să îi evidenţieze extraordinar de bine curbele.

- Nu, spuse hotărât fata. V-aş sugera o pălărioară, cea cu pană într-o parte.

- Desigur!

- Alteţa sa nu va aprecia rochia dumneavoastră, spuse Norah, căutând printre pălăriile şi bonetele Oliviei. Absolut deloc.

Olivia scoase un geamăt.

- Tivul este prea înalt şi aproape sigur va leşina când vă va vedea gleznele. Îl pune pe majordom să măsoare în fiecare săptămână toate uniformele servitoarelor, ca să fie sigură că au exact lungimea care trebuie. Nu li se permite să arate nici măcar un centimetru de gleznă.

- Gleznele sunt trăsătura mea preferată, spuse Olivia, privindu-se din nou în oglindă.

Şi, cu siguranţă, se vedeau cât se poate de bine, puse şi mai mult în evidenţă de pantofii ei cei noi, absolut adorabili. Cu siguranţă, erau cea mai frumoasă trăsătură a ei.

– Vor fi preferatele domnilor, chicoti Norah. Mai ales cu panglicile astea care vi se înfăşoară pe glezne. Bine că nu e mama dumneavoastră aici ca să vă vadă.

– Ei, haide! făcu nepăsătoare Olivia. Dacă nici o viitoare ducesă nu poate să poarte ultimul model de pantofi, atunci cine? Sunt convinsă că văduva ar fi de acord.

Sau... nu.

În momentul în care se adunară cu toţii în faţa casei şi o apucară pe drumul ce ducea în sat, Olivia ajunsese deja la concluzia că privirile tăcute – dar încărcate de subînţelesuri – ale văduvei sugerau că nu aproba câtuşi de puţin fuste scurte la modă sau pantofii încântători ai Oliviei.

De fapt, Oliviei i se păru mai relaxant să meargă o idee în urma celorlalţi până în sat. Era o decizie caritabilă, având în vedere că simpla vedere a gleznelor ei – şi a lui Lucy care păşea ascultătoare lângă aceste glezne – părea să o pună pe văduvă în pericolul de a face o criză de apoplexie.

Cu toate astea, din câte îşi putea da seama Olivia, bărbaţii erau mult mai interesaţi de sâni şi de şolduri decât de glezne. Doar femeile aşa ca ea, care-şi doreau din tot sufletul o parte subţire a corpului, dădeau doi bani pe glezne.

Ar fi fost o idee cât se poate de nesăbuită să-i împărtăşească această părere văduvei. Nimeni nu muşcă cu bună ştiinţă o leoaică.

– Olivia! strigă Georgiana, rămânând în urma grupului mai mare.

Olivia îşi învârti umbrela. Era o creaţie din dantelă şi tul care arăta ca o nalbă uriaşă. O adora.

– Da? întrebă ea, ştiind foarte bine ce avea să urmeze.

Însă Georgie o surprinse.

– Nu am apucat să-ţi spun, înainte să plecăm. Pantofii ăştia îţi vin foarte bine.

– Îmi etalez cea mai frumoasă trăsătură a mea. Şi, în mod ciudat, furia abia reţinută a văduvei îmi creează o alarmantă senzaţie de familiaritate. Poate că o să spun o epigramă diseară, la masă.

Georgiana îşi aranjă cu grijă umbreluţa, în aşa fel încât nici o rază de soare să nu-i atingă faţa. Este de prisos să mai spunem că umbrela de soare a Georgianei era cu mult mai substanţială decât cea a Oliviei, înaltă şi umbrind-o în întregime, din cap până în vârful picioarelor.

– Mama nu ne-a însoţit în această vizită.

– Ba chiar, nimeni nu a citat nici un cuvânt din *Oglinda sâcâitoare* de mai bine de o oră. Iar eu una, dacă nu aud cât mai curând pasajele mele preferate, mă tem că i-aş putea uita învăţăturile. Deşi, e drept că întruparea lor păşeşte chiar în faţa noastră.

– Mama nu este aici, repetă sora ei, prin urmare nu este nevoie să te comporţi ca şi cum ar fi lângă tine, forţându-te să faci lucruri care te îngrozesc – de exemplu, să te măriţi cu Rupert.

Făcu un gest cu mâna acoperită de mănuşă.

– Priveşte în jur, dragă Olivia! Nu suntem decât noi două aici.

– Dacă reuşeşti să faci abstracţie de duce, de Lady Sibblethorp şi de micuţa găinuşă. Ca să nu mai vorbim de bieţii lachei care duc coşurile şi transpiră în livrelele groase. Îmi pare foarte rău că Lordul Justin a ales să nu ne însoţească în această excursie. Plimbările mă plictisesc peste măsură şi cel puţin Justin mă face să râd.

– Despre ce vorbeaţi, în salonul de pictură, înainte să plecăm? întrebă Georgiana. Păreaţi că vă distraţi de minune.

– Fiind amândoi firi superficiale, eu şi Justin am început un joc. Încercăm să vedem care dintre noi poate găsi o insultă mai urâtă.

– Dar de ce aţi încerca să găsiţi insulte?

Georgiana părea sincer întristată, temându-se, cel mai probabil, că Olivia avea de gând să o „onoreze" pe gazda lor cu produsul finit al acestui joc.

– La ce le-ați putea folosi?

– Este doar un joc, fără vreo utilitate practică, îi explică Olivia. Uite ce a găsit Justin, pentru un bărbat: *mistricioi cu mutră bleagă și dinți putreziți!*

Georgiana aruncă o privire speriată înspre văduvă, care era cu spatele la ele.

– Pentru Dumnezeu, Olivia, vorbește mai încet! Sunt convinsă că ești pe deplin conștientă că această activitate în care te-ai implicat alături de Lordul Justin este cu desăvârșire lipsită de orice bun-gust. Și ce este un „mistricioi"?

– Nu sunt sigură, spuse Olivia, regretând că îi împărtășise Georgianei creația lui Justin – firește că sora ei nu putea fi de acord cu preocupări atât de absurde. Ne-a plăcut doar cum sună, adăugă, într-o slabă încercare de apărare.

– Mistricioi... repetă Georgiana. Sună vulgar. Sunt convinsă că înseamnă ceva la care nu este cuviincios să te gândești, darămite să mai și vorbești despre așa ceva în gura mare.

Ducele rămăsese și el în urmă și se întoarse acum spre ele.

– Un „mistricioi" este ceva încrucișat, ceva ce nu este de rasă pură.

Nu se scuză pentru că trăsese cu urechea.

Inima Oliviei începu să bată numaidecât mai repede. Alteța sa avea cei mai largi umeri pe care îi văzuse vreodată. Și frumusețea lor era irosită pe un bărbat care, din câte se părea, își petrecea timpul jucându-se cu bucățele de hârtie pe care le umplea cu cifre.

– Și dumneata cu ce încântătoare expresie ai intrat în jocul pe care l-ai început cu vărul meu, domnișoară Lytton? întrebă el, privind-o cu acei ochi negri și atât de pătrunzători.

Dacă ar fi fost după ea, ar fi preferat să nu le împărtășească acest detaliu, însă atât sora ei, cât și ducele o priveau, așteptându-i răspunsul.

– A mea este o insultă pentru o femeie. *Mâță slăbănoagă, cu coapse de lăcustă și fundul numai oase!*

La aceste cuvinte, ducele chiar izbucni într-un hohot de râs. Părea uşor ruginit, dar era totuşi râs.

Georgiana, fireşte, nu râse.

– Sper că nu te gândeai la mine, şuieră ea, acoperită de râsul ducelui.

– Sincer, nu, spuse Olivia, arătând cu capul înspre subţirica, deşi încântătoarea, Lady Althea.

– Insulta ta spune mai multe despre tine decât despre ea, zise Georgiana, aruncându-i o privire plină de subînţelesuri.

Apoi îşi aranjă din nou umbrela de soare şi-şi strecură mâna pe sub braţul ducelui.

– Spuneţi-mi mai multe despre analiza infinitezimală, alteţa voastră.

Olivia putea să jure că era pentru prima oară când o auzea pe Georgiana *gângurind*. Se aplecă, prefăcându-se că i se dezlegase o panglică din jurul gleznei, sperând că cei doi vor profita de ocazie pentru a o lua înainte.

Nu-i era greu să şi-i imagineze căsătoriţi. Lordul Preţios şi Lady Preţioasa, Ducele şi Ducesa Nas pe sus...

Ducele se întoarse spre ea.

– Domnişoară Lytton, nu vrem să vă lăsăm în urmă.

O privi fără să-i zâmbească şi Olivia îşi simţi din nou inima luându-o razna, fără să şi-o poată stăpâni.

Grupul se strânsese în faţa unei porţi albe dintr-un grad ce înconjura o casă mică şi destul de părăginită. Văduva îi întinse bastonul unuia dintre lachei.

– Bate sănătos în poartă, te rog, îi porunci ea. Asta o să-i trezească pe locatari.

– Mă scuzaţi, spuse ducele.

Îşi retrase braţul dintr-al Georgianei.

– Daţi-mi voie.

Desfăcu cârligul zăvorului.

– Nu este cazul, Tarquin, spuse văduva. Întotdeauna îmi anunţ sosirea în acest fel. Doar nu ne-am dori ca bieţii de ei să apară în faţa noastră doar pe jumătate îmbrăcaţi sau în cine mai ştie ce ipostază! Am fi îngroziţi cu toţii.

Fără să-i răspundă, ducele deschise poarta şi o ţinu deschisă pentru ca toate doamnele să poată să treacă.

Bonetele şi umbreluţele lor de soare păreau şi mai vesele şi mai colorate pe lângă casa dărăpănată şi grădina neîngrijită.

Apoi se deschise uşa de la intrare şi o droaie de copii năvăliră afară, împiedicându-se şi încurcându-se unul pe altul în graba lor de a face plecăciuni şi reverenţe.

– Bună ziua, doamnă Knockem, spuse văduva, salutând dintr-un semn al capului o femeie simplă, cu o expresie obosită şi mâini roşii şi noduroase.

Toţi copii stăteau acum frumos aliniaţi.

– Avery, Andrew, Archer, spuse văduva, înclinând din cap înspre fiecare copil.

– Eu sunt Alfred, spuse băiatul cel mai mic. Archer este la cârciumă.

Văduva se încruntă.

– La cârciumă, doamnă Knockem? Cu siguranţă, Archer este mult prea tânăr ca să consume tărie.

– Archer al nostru aduce acasă un penny pe săptămână pentru că spală cănile, alteţa voastră. Suntem foarte mândri de el.

– Un penny cu siguranţă nu trebuie neglijat.

Văduva se uită din nou înspre copii.

– Bună ziua Audrey şi Amy. Unde este Anne?

– Este înăuntru, nu se simte prea bine, răspunse mama lor, răsucindu-şi şorţul în mâini.

– Sper că nu în sensul la care mă gândesc eu, doamnă Knockem, spuse văduva. Am înţeles că petrece mult timp cu fiul cel mic al măcelarului.

– Oh, nu! spuse doamna Knockem, clipind agitată. Anne a noastră este fată cuminte. S-a aşezat pe o tufă de ceva şi e acum plină de bubiţe. Sunt de culoare roşu aprins şi o mănâncă.

Văduva îi făcu un semn lacheului.

– Du coşul înăuntru! Doamnă Knockem, dacă-mi permiteţi, una dintre musafirele mele, domnişoara Georgiana Lytton, are un remarcabil talent de a trata bolile de piele.

Olivia se aplecă şi şopti în urechea surorii ei:

– Lady Althea ar putea să-şi cheme de acum trăsura şi să se întoarcă la Londra.

Se părea însă că Lady Sibblethorp nu era încă gata să abandoneze lupta.

- Fiica mea, Lady Althea, a studiat şi ea în amănunt indispoziţiile dermatologice, spuse ea apăsat. Vom examina fata.

Doamna Knockem nu părea deosebit de încântată la gândul că toate aceste persoane urmau să intre în casa ei, dar părea să-şi dea seama că puhoiul nu mai putea fi oprit odată ce malul râului cedase. Se dădu înapoi, clipind chiar şi mai repede.

Georgiana făcu un pas în faţă.

- Doamnă Knockem, cred că sunteţi foarte îngrijorată. Mi-aţi putea spune mai multe despre ce s-a întâmplat?

Intră în casă cu braţul trecut prin cel al doamnei Knockem, cu capul aplecat înspre ea, ascultând-o.

Văduva le făcu semn lui Lady Althea şi mamei ei să intre la rândul lor, apoi se întoarse:

- Dumneata nu ai ce căuta, duce, zise ea. Şi, domnişoară Lytton, sunt sigură că înţelegi că animalul trebuie să rămână afară.

- Oricum nu ştiu nimic despre infecţii ale pielii, spuse Olivia, sperând din tot sufletul ca văduva să pună mâna pe ceva şi să se aleagă şi ea cu bubiţe roşii.

- Exact, spuse hotărât văduva.

Uşa se închise în urma ei.

Olivia oftă.

Apoi îşi dădu seama că stătea în faţa şirului de copii, care nu păreau să se agite în toate direcţiile, în stilul caracteristic vârstei lor. Erau slabi şi destul de murdari. Şi păreau neliniştiţi.

- Să vedem, i se adresă Olivia celui mai mare. Pe tine te cheamă Apple[1] pentru că ai obrajii încântător de roşii.

Se uită la următorul.

---

[1] *Apple* - măr, în lb. engleză

– Tu pari foarte rapid, aşa că trebuie să fii Arrow[1]. Iar el trebuie că este Apron[2] pentru că...

– Nu sunt Apron! spuse indignat băieţelul. Ăsta este nume de fată!

– Hmmm, făcu Olivia. Atunci ce zici de Ant[3]? Nu eşti mult mai mare decât o furnicuţă.

– O să cresc, spuse băiatul, încăpăţânat.

– Foarte adevărat.

Vedea zâmbete începând să se ivească în colţurile gurilor micuţilor. Nu mai stăteau înşiraţi, ci se strânseseră acum în jurul ei.

– Hai să vedem şi fetele. Tu trebuie să fii Apricot[4] pentru că părul tău are o încântătoare culoare roşcată pe care, sincer, o invidiez.

Fata chicoti.

– Bunica zice că e de culoarea bărbii necuratului.

– Nu e chiar cea mai măgulitoare comparaţie, dar cine n-ar vrea să aibă un foc care să ardă toată iarna, ca să nu mai vorbim de o barbă de culoarea caisei? Iar tu, spuse Olivia, întorcându-se spre fetiţa cea mai mică, tu semeni cu...

Imaginaţia nu o mai ajută.

– Cu o ghindă[5], se auzi o voce adâncă în spatele ei.

Ducele se aplecă şi puse încet un deget sub bărbia copilului.

– Nu eşti cu mult mai mare decât o ghindă.

Fetiţa izbucni într-un hohot de râs.

– Aşa îmi spune şi tata!

– Bine, domnişoară Acorn, spuse Olivia, adresându-i ducelui un zâmbet surprins. Îmi permiteţi să v-o prezint pe domnişoara Lucy?

Lucy stătuse până atunci lipită de glezna Oliviei, însă în clipa în care îşi auzi numele veni în faţă, dând nebuneşte din coadă.

---

[1] *Arrow* – săgeată, în lb. engleză

[2] *Apron* – şorţ, în lb. engleză

[3] *Ant* – furnică, în lb. engleză

[4] *Apricot* – caisă, în lb. engleză

[5] *Acorn* – ghindă, în lb. engleză

Copiii se îngrămădiră în jurul ei, scoţând strigăte entuziasmate.

Olivia le întinse panglica prinsă de zgarda lui Lucy.

– Vrea cineva să o ducă pe Lucy la plimbare?

Câteva clipe mai târziu, Avery şi Audrey se îndreptau spre piaţa satului, cu Lucy alergând veselă înaintea lor.

Olivia se uită la cei trei copii care mai rămăseseră.

– Ia spune-mi, ce se mai întâmplă interesant în sat?

– Zekiel Edgeworth a cumpărat o iapă nouă! exclamă Acorn.

– Vai de mine! Şi unde ţine domnul Edgeworth acest cal?

– Uite acolo! strigară copiii.

Fără doar şi poate, o iapă de culoare castanie stătea legată într-un colţ al curţii.

– Avem noi grijă de ea, spuse Ant, plin de importanţă.

Olivia întinse mâna, privi în jos, apoi îşi scoase mănuşa.

– Cum s-ar fi putut altfel! spuse ea, provocând noi hohote de râs în clipa în care îi întinse din nou mâna lui Ant. Ei, domnişorule Ant, mă prezinţi distinsului animal care locuieşte în grădina dumneavoastră?

– Nu-i aşa că-i frumoasă? spuse Ant cu răsuflarea tăiată, câteva clipe mai târziu.

– Are câteva puncte interesante, recunoscu Olivia. Cum o cheamă?

– Păi, spuse Arrow cu acelaşi ton plin de importanţă, domnului Edgeworth îi place să-i spună Starstruck. Dar nouă nu ne place numele ăsta. Aşa că îi spunem Alice. Ştie deja cum o cheamă. *Alice!*

Numaidecât, iapa privi în direcţia din care fusese strigată şi toţi copiii începură să râdă. Olivia făcea mari eforturi să-l ignore pe bărbatul din spatele ei. Pentru Dumnezeu, era viitorul soţ al *Georgianei!*

– S-ar părea că Alice suferă de deformaţia degetelor de porumbel – sau copite de porumbel, în cazul ei, remarcă ducele, apropiindu-se şi mai mult de ea.

Olivia şi copiii îl priviră încruntaţi.

– Cu toţii suntem de părere că nişte copite ca ale ei sunt foarte frumoase pentru un cal, îl informă ea.

Copiii o aprobară în cor.

– În nici un caz nu am vrut să-i pun în umbră calităţile, spuse ducele.

Întinse mâna şi mângâie gâtul iepei. Îşi scosese şi el mănuşa.

– De exemplu, are fruntea lată şi gâtul lung.

– *Foarte* lung, îl aprobă Acorn. Şi spatele la fel de lung, pentru că ne-am suit cu toţii pe ea, o dată sau de două ori. În acelaşi timp, vreau să spun.

– Asta ar explica de ce se leagănă aşa, îi murmură Olivia ducelui.

O privea din nou cu acea expresie intensă, aşa că se îndepărtă un pas de el, prefăcându-se că examinează spinarea iepei.

– Are părţi chiar şi mai frumoase decât gâtul, spuse ducele, pe un ton curios de nevinovat. Orice bărbat ar fi încântat să aibă o asemenea iapă.

Arrow păru uşor suspicios.

– Tata nu spune acelaşi lucru. Zice că domnul Edgeworth a aruncat banii pe fereastră când a cumpărat-o pe Alice. Nu o place pe Alice.

Mângâie botul iepei, ca pentru a o consola.

– Mă refeream la culoarea ei castaniu-închis, desigur, spuse ducele. Are ochi blânzi, o gură delicată şi gene foarte lungi!

Mângâia şi el iapa – dar se uita fix la Olivia.

Olivia nu mai auzise pe nimeni să descrie vreodată un cal în asemenea cuvinte. Aruncă încă o privire pe furiş, spre chipul lui. Ducele nu părea genul de persoană care să se joace cu vorbele. Deşi, la prânz... Cu siguranţă vorbise despre Lady Godiva într-o manieră foarte sugestivă.

– Are o piele foarte catifelată, îi spuse el lui Ant. Voi nu sunteţi de aceeaşi părere?

Şase mâini murdare începură să mângâie burta iepei şi mai multe voci îşi exprimară în cor aprobarea.

– Îţi vine să o mângâi întruna, spuse el.

Zâmbetul care se simţea în vocea lui era cât se poate de păcătos.

– Şi are copite *foarte* fine, continuă el, arătând în jos. Frumoase şi rotunde în faţă. Sunt convins că are un pas foarte uşor.

Iapa cedase mângâierilor lui şi îl împungea cu nasul în umăr, cerşind mai multă atenţie.

– Vrei să spui că este *uşoară?* întrebă Olivia, încă încercând să-şi dea seama cât de departe intenţiona să meargă cu acest discurs cu dublă semnificaţie. Pentru că te pot asigura că nu este cazul, adăugă.

– Asta ar însemna că Alice a noastră este o desfrânată, spuse dezaprobator Avery. Şi nu se spune aşa ceva despre un cal.

– Ai perfectă dreptate, zise ducele. Îmi retrag cuvintele. Alice este, în mod evident, o virtuoasă.

– Nu se înţelege prea mare lucru din ce spuneţi, observă Olivia. Mai că s-ar crede că sugeraţi că Alice este o săltăreaţă.

– Şi nu este! se amestecă Avery. Domnul Edegworth spune că nu vrea să sară nici pârleazul.

– Noi credem că e din cauză că are burta atât de rotundă, se amestecă şi Acorn.

– Chiar aşa, spuse ducele, zâmbind din nou.

Olivia simţi, furioasă, cum i se încing obrajii. Nu era cu putinţă să se refere la ea!

– Are tot ce şi-ar putea dori un bărbat, spuse el. Chiar şi un minunat posterior dolofan.

Ba da, chiar la ea se referea. Îşi îndreptă spatele, rezistând cu îndârjire impusului de a-şi muta posteriorul dolofan departe de privirile lui. Poate undeva în altă ţară.

– Este de la toată iarba pe care i-o dăm, spuse Ant. O adunăm de pe câmp şi îi aducem saci întregi.

– Ce animal norocos! murmură ducele.

Era un adevărat diavol... dacă nu cumva interpreta ea complet greşit cuvintele lui.

Cum ar fi putut cu adevărat să sugereze ce credea ea... ?

– Ei, domnişoară Lytton? Nu împărtăşiţi părerea noastră în legătură cu acest minunat animal?

Cuvintele îi ieşiră pe gură înainte să aibă timp să le gândească:

– Un *posterior* dolofan? De când îşi doreşte un bărbat aşa ceva la iapa pe care o călăreşte?

În mod stupid, remarcă dublul sens al cuvintelor ei abia după ce le rosti. Însă ducele nu rată nimic. În ochi i se aprinse o lumină pârjolitoare, ca o promisiune secretă ce-i făcea sângele să i se transforme în flăcări.

– Vai, domnişoară Lytton, spuse el, cu voce joasă. Sincer, mă surprindeţi!

Abia atunci îi trecu prin minte Oliviei că nu în mod intenţionat adusese ducele vorba despre Lady Godiva în timpul prânzului.

– Hm, se bâlbâi ea, mă surprind pe mine însămi.

Privea lui avea o expresie flămândă, care nu era pentru ea – nu putea fi pentru ea. Ea, cu siguranţă, nu putea lua ce-i oferea el.

Foamea asta trebuia să fie pentru Georgiana. Încă de la vârsta de zece ani ştiuse că viitorul ei nu includea... *asta*.

Nu putea găsi nimic de spus.

Copiii în schimb nu aveau asemenea ezitări.

– Vă uitaţi la domnişoara Lytton aşa cum se uită Annie a noastră la Bean, îi spuse Apple ducelui.

– Aţi ieşit să vă plimbaţi împreună? întrebă Apricot. Mama a zis că ducele trebuie să se căsătorească, aţi uitat?

Ducele nu părea să aibă de gând să răspundă. De unde până atunci arătase exact aşa cum trebuie să arate un duce, lipsit de orice fel de emoţie, într-o clipă faţa îi fu transformată de o senzualitate brută.

– Da, şi tot aşa se uită şi Bean la Annie, zise Acorn, luând, se pare, tăcerea drept încurajare. Nu-i o privire care să aducă nimic bun, spune mama.

Se întoarse spre Olivia.

– De-asta nu iese Annie din casă. Pentru că toate bubele alea sunt pe fundul ei. Şi cum au ajuns acolo?

Olivia se încruntă.

- Presupunând că avea hainele pe ea, detalie Acorn.

- Vedeţi, Bean este fiul măcelarului şi ei doi se plimbă împreună, adăugă Apricot. Deşi nu ar trebui să spunem asemenea lucruri în faţa oamenilor străini, îi spuse ea fratelui său, accentuându-şi vorbele cu un ghiont. Domnişoara este o lady şi o lady nu ştie ce şi cum este cu hainele.

- Nu ştie? întrebă Olivia.

- Nu puteţi să vi le scoateţi singură, nu? Aşa zice mama. Deşi, s-ar putea să se înşele.

Din păcate, Olivia trebuia să îi confirme ipoteza.

- Ai dreptate. Toate rochiile mele au nasturi la spate şi am nevoie de cineva care să mă ajute să mă dezbrac.

- În cazul ăsta, partea bună e că nu o să vă alegeţi cu bube roşii. Cel puţin, nu pe fund.

- Ei, *asta* chiar că e bine de ştiut, spuse cu gravitate ducele.

Dar Olivia nu se mai lăsa păcălită. Ducele din faţa ei putea să aibă aerul unei cozi de vătrai, dar dincolo de această faţadă era ceva cu totul diferit.

Un zâmbet. Un zâmbet ascuns.

capitolul 12

Calităţile cremei de zahăr ars cu agrişe

Imediat după întoarcerea micului grup la Conacul Littlebourne - după ce iritaţia nefericitei Annie fusese analizată, diagnosticată şi tratată - văduva le trimise pe toate doamnele în camera lor ca să-şi schimbe hainele, apoi ridică un deget înspre Quin.

- Vino cu mine, dacă eşti amabil, duce, spuse ea. Aş fi recunoscătoare pentru sprijinul braţului tău cât timp fac o scurtă plimbare în grădini.

În clipa în care nu mai puteau fi auziţi de musafirii lor, ducesa se opri.

– Tarquin, nu îmi place compania domnişoarei Lytton.

– Da, fu de acord Quin.

– Totuşi, sora ei, domnişoara Georgiana, pare să fie o candidată foarte potrivită pentru ducesa ta. S-a purtat remarcabil în timpul discuţiilor cu doamna Knockem şi cu destrăbălata aia de fiică-sa – a cărei iritaţie, apropo, este exact ce merită pentru un asemenea comportament. În orice caz, domnişoara Georgiana a manifestat compasiune pentru bolnavă, alături de o atitudine binevoitoare şi totodată reţinută faţă de familie în general. A păstrat distanţa fără a părea nici o clipă dispreţuitoare. O aprob din toată inima.

Quin murmură ceva, gândindu-se că Oliviei nu părea să-i pese câtuşi de puţin să păstreze distanţa faţă de familia Knockem.

– Sinceră să fiu, singurul impediment pe care îl văd cu privire la o căsătorie între voi doi, continuă mama lui, este sora ei mai mare. Totuşi, având în vedere că domnişoara Lytton se va căsători de îndată ce tânărul neghiob se va întoarce din Franţa, plăcerea companiei sale – sau neplăcerea – nu are prea mare importanţă.

– Neghiob? întrebă Quin.

– De proporţii monumentale.

Mama sa dădu nerăbdătoare din mână.

– Domnişoara Lytton pare să se fi împăcat cu gândul. Măcar asta trebuie s-o recunosc în favoarea ei. Şi a avut dreptate când m-a înfruntat, nu trebuia să vorbesc de rău un nobil de acelaşi rang, indiferent ce am auzit despre viitorul duce. Deşi, adăugă ea, propriul lui tată a spus despre el că are creierul mai amestecat decât ouăle pentru crema de zahăr ars.

– Cremă de zahăr ars? repetă Quin.

– Irelevant, spuse văduva. Ce vreau eu să te rog, Tarquin, este să le ţii la distanţă de mine pe domnişoara Lytton şi pe căţeaua ei. După cum ştii, găsesc că este extrem de important să-mi desfăşor testele într-o manieră cât mai judicioasă. Şi nu pot face acest lucru

dacă sunt în permanență implicată în schimburi de replici ascuțite cu o fătucă ce nu are decât jumătate din vârsta mea.

- S-a ținut destul de bine pe poziție, spuse Quin, având grijă ca vocea să nu îi trădeze satisfacția.

- Sunt conștientă de acest lucru, răspunse mama lui, pe un ton destul de posac. Așadar, pentru liniștea mea, te-aș ruga să le ții ocupate pe tânăra scorpie și pe corcitura ei, în timp ce eu continui să analizez caracterele domnișoarelor Althea și Georgiana.

- Prea bine, spuse Quin.

Mama sa îi strânse brațul.

- Îmi dau seama că domnișoara Lytton este o companie dificilă și destul de obositoare și îmi cer scuze că te împovărez cu solicitarea mea. Cel puțin nu trebuie să îmi fac griji că ai putea ceda farmecelor *dumneaei*. Silueta ei este extrem de neatrăgătoare. Ce-o fi în mintea ei de poartă costume atât de strâmte și decoltate, când are niște forme așa de exagerate?

Quin nu spuse nimic.

- În plus, continuă mama lui, vorbind singură, așa cum se întâmpla de foarte multe ori, domnișoara Lytton pare să-i fie admirabil de devotată lui Montsurrey. Așadar presupun că între noi, *en famille*, putem renunța la prezența unei însoțitoare care să vă supravegheze. Sincer, trebuie să îl felicit pe Canterwick. Îmi dau seama că tânăra este exact ce-i trebuie băiatului lui.

- Băiatului?

- Montsurrey este cu cel puțin cinci ani mai tânăr decât ea, spuse mama lui, întorcându-se ca să o poată lua înapoi spre casă. Găsesc amuzant faptul că atât eu, cât și Canterwick am căutat la familia Lytton o posibil alianță pentru copiii noștri. Este adevărat că Lyttonii au legături importante de ambele părți, dar nu s-ar putea spune că sunt niște aristocrați. Este un tribut...

Însă Quin nu o mai asculta. Olivia era logodită cu un băiat. Un băiat sărac la minte, dacă era să ia de bun ce spunea mama lui.

Olivia – Olivia cea atât de isteață și de spirituală? Imposibil.

– Nu ești de acord, Tarquin? întrebă aspru mama lui.

– Îmi pare nespus de rău, mă tem că am pierdut firul conversației.

– Am spus că domnișoara Lytton a avut mare noroc să fie aleasă de Ducele de Canterwick pentru fiul lui. Nu are cine știe ce poziție, silueta lasă mult de dorit, ca să nu mai vorbim despre manierele ei, care sunt de-a dreptul impertinente.

Quin se uită lung la mama lui.

– Dar este frumoasă.

– Frumoasă? Frumoasă? Cu siguranță *nu*. Este rotundă ca o agrișă, fapt care trădează o fire lacomă. Și nu îmi plac nici ochii ei.

– De fapt, ochii sunt de culoarea agrișelor, spuse Quin. O nuanță verde cum nu am mai văzut la nimeni până acum.

– Neobișnuită, spuse mama lui.

Nu fusese un compliment.

– Dar ochii surorii ei sunt complet acceptabili, continuă ducesa. Și domnișoara Georgiana are o siluetă încântătoare. Mi se pare ciudat că o soră este atât de îndesată iar cealaltă atât de elegantă, din toate privințele. Presupun că este o chestiune de autocontrol, întotdeauna cea mai bună apărare a unei Lady în fața încercărilor lumești. Este evident că domnișoara Georgiana este înzestrată cu un autocontrol desăvârșit.

– Într-adevăr, o aprobă Quin.

– Nu-ți va face vreodată vreo criză, continuă mama lui, cu un zâmbet ridicându-i-se în colțul gurii. Vă și văd împreună, înconjurați de copii... Ți-ar plăcea asta, nu-i așa, Tarquin?

O gheață neagră îi încleștă inima. Nu răspunse, dar nu conta.

Mama lui continuă în același stil până ajunseră înapoi la casă, imaginându-și tabloul familial dintre Quin și Georgiana, zâmbindu-le afectuos copiilor lor cu ochii căprui.

capitolul 13

Ce înseamnă să conduci o armată

După-amiaza următoare

Noul costum de călărie al Oliviei avea un aer milităresc: sacoul micuț îi era decorat cu trese, care îi coborau apoi pe fustă; pe umeri avea niște epoleți micuți. Până și pălărioara cochetă nu era o bonetă, ci o versiune îndrăzneață a unei pălării de locotenent, de culoare roșu-închis care îi punea în evidență părul și pielea.

Costumul îi dădea senzația că silueta nu-i era prea durdulie, prea *umflată*, cum ar fi spus mama ei. Că totul era bine în lume și ea era generalul propriei sale armate.

O ilustrare perfectă a meschinăriei care o caracteriza, își spuse Olivia, înaintând încet pe cărarea ce ducea la grajduri. Georgiana era foarte fericită pentru că amestecase o licoare dezgustătoare care ar fi putut – sau nu – să vindece umflăturile roșii de pe fundul bebelușului celui de-al doilea lacheu. Iar Olivia era fericită pentru că îi plăcea ce văzuse în oglindă și pentru că se ducea să flirteze în cel mai imprudent mod cu putință cu ducele.

Și nu cu ducele cu care urma să se căsătorească.

Mai rău chiar, cu ducele cu care *sora ei* urma să se căsătorească.

În mod clar, nu putea flirta cu ducele. Cu cât reușea să priceapă mai repede că Sconce era viitorul *soț* al *Georgianei*, cu atât ar fi fost mai bine! Se simți chiar străbătută de un fior la gândul de a flirta cu viitorul ei cumnat. Doar sora cea mai dezagreabilă – ca să nu spunem lipsită de orice loialitate – ar fi putut face un asemenea lucru.

Se simțea deja suficient de vinovată. O lăsase pe Georgiana întinsă pe o canapea, cu o compresă udă pe ochi. Schimbul de replici pe care Olivia îl avusese cu văduva în timpul mesei – care ei, personal, îi făcuse

chiar plăcere – îi provocase surorii ei o durere de cap înfiorătoare.

Lucy scoase un scheunat scurt și o luă repede în față, agitându-și veselă coada. Un grădinar în vârstă planta niște semințe la umbra unui vechi zid de piatră care despărțea grădinile Conacului Littlebourne de grajduri. Stătea în genunchi, cu spatele la ea, cu tălpile uzate ale ghetelor lui vechi întoarse fiecare în câte o direcție.

– Ei, dar măruntică mai ești, fetițo, spuse grădinarul, scărpinând-o pe Lucy pe după urechi.

Avea vocea caldă și răgușită și o făcu pe Olivia să se gândească la timbrele vocale, la felul în care vocea ducesei văduve era tăioasă și rece, atât de diferită de vocea adâncă și gravă a fiului ei. Ducele vorbea ca și cum și-ar fi ales fiecare cuvânt cu mare grijă, în vreme ce ei vorbele îi ieșeau libere pe gură, foarte adesea într-un mod deloc măgulitor pentru o Lady – *ai un simț al umorului foarte pronunțat*, îi spusese ducesa cu o zi în urmă.

Scutură din cap pentru a alunga acest gând și se îndreptă spre grădini.

– Bună ziua. Ești din Țara Galilor?

În clipa în care grădinarul îi auzi vocea, se grăbi să se ridice în picioare – încheieturile îi trosniră cu zgomot – și se retrase cu spatele până se lipi de zid, scoțându-și pălăria.

– My *lady*, spuse el cu privirea în pământ. Nu din Țara Galilor.

Părea dezgustat.

– Sunt din Shropshire.

Avea picioarele crăcănate și era cocoșat, ca un măr crescut pe culmea unui deal, care trebuie să se lupte cu rafalele de vânt.

– Nu am vrut să te întrerup, spuse Olivia. Te rog, întoarce-te la treaba dumitale. Câinele meu a venit să-ți miroasă ghetele. Lucy, poartă-te frumos!

Lucy țopăia de colo-colo, încercând să-i lingă mâna grădinarului. Bărbatul întinse mâna și trase încet de una dintre urechile cățelului.

– Este foarte drăgălașă, nu-i așa?

– Nu cred că e *drăgălașă*, în sensul că ar fi frumoasă.

Se uitară amândoi la Lucy.

– Are blana foarte scurtă și o mușcătură pe o pleoapă.

– Oh, da. Îi lipsește puțin dintr-o pleoapă. Dar ochii în sine sunt foarte frumoși. Și coada.

– Are coada ca de șobolan, îi atrase atenția Olivia.

Grădinarul îngenunche la loc pe pământul maro, mai aproape de cățel. Apoi spuse ca și cum ar fi vorbit cu plantele lui:

– Există plante decorative, cum vor fi florile astea. Și apoi există altele care nu sunt frumoase deloc, decât abia după ce le cad petalele.

Olivia se apropie și privi dincolo de el.

– Care flori nu sunt frumoase decât după ce le cad petalele?

– Vi s-a întâmplat să treceți printr-un nor de petale care parcă dansează în vânt?

Olivia îl înconjură și îi privea acum mai degrabă pălăria decolorată de vreme decât umerii.

– Ce descriere încântătoare!

– Domnișorica asta, spuse el, împungând-o ușor pe Lucy cu cotul și făcând-o să se răsucească de încântare, e unul din acele suflete care îți poate încălzi inima când ești supărat, deși, cu siguranță, sunt multe persoane care ar prefera un câine cu blană lungă și o coadă stufoasă.

Olivia se trezi zâmbindu-i lui Lucy.

– Ai dreptate, desigur. Nu i-am dat prea multă importanță la început, dar îmi este foarte dragă acum.

Se aplecă și privi pământul.

– Ce va ieși din răsadurile astea?

– Nemțișoare.

– Florile acelea înalte și mov?

– Da.

Olivia se încruntă.

– Credeam că soiul ăsta are nevoie de foarte mult soare. Vor avea suficientă lumină, aici, sub zid?

– Alteța sa le vrea aici, *my lady*.

Pământul bogat îi căzu în ploaie printre degete, apoi începu să bătătorească în jurul răsadurilor.

– Nu îmi place să sădesc plante care nu trăiesc mult. Poate că grădinarul-șef i-ar putea explica alteței sale cum e cu nemțișoarele?

Bărbatul îi aruncă în fugă o privire.

– Doamnele vor o grădină îngrijită, frumos mirositoare, colorată și plivită.

– Rimează! spuse Olivia, gândindu-se că Justin ar fi avut ce învăța de la acest grădinar.

O mână caldă îi atinse dintr-odată spatele. Olivia scoase un strigăt și se îndreptă.

– Domnișoară Lytton, spuse ducele.

Ochii lui erau întunecați și lipsiți de orice expresie.

– Îmi cer scuze dacă v-am speriat.

Se înclină.

– Văd că l-ai cunoscut pe Riggle, grădinarul nostru șef pe care îl apreciem în mod cu totul deosebit și care este cu noi încă de pe vremea când eu aveam doar șase ani. Riggle, dă-mi voie să ți-o prezint pe domnișoara Lytton.

Riggle privi peste umăr și bolborosi ceva de genul „Săr'na".

– Sunt foarte încântată să te cunosc, Riggle, spuse Olivia. Bună dimineața, alteța voastră.

Ducele se schimbase și el pentru plimbarea călare. Pantalonii îi stăteau strânși pe coapsele musculoase; o singură privire fu îndeajuns ca să-i facă inima să o ia la galop.

Dorința – căci nu era Olivia genul care să se ascundă în spatele unei emoții mai demne, atunci când cuvântul potrivit era la îndemână – dorința se dovedea a fi o senzație copleșitoare. Își putea imagina atingerea mâinii lui pe întregul trup.

„Cumnatul meu, își spuse în gând. *Cumnatul* meu!"

– Nu-mi spune că iar te-a pus să plantezi nemțișoare! spuse ducele. Se apleacă și privi cu atenție plantele. Da, sunt frunze palmate. I-am spus să renunțe, Riggle. Alteța sa este extrem de încrezătoare, spuse grădinarul, bătătorind pământul din jurul altui răsad.

- În ce? întrebă Olivia.
- În planurile ei, răspunse ducele în locul lui Riggle. Mama mea este în stare să creadă că dacă toată lumea ar urma cu strictă îndârjire un plan - de preferat unul gândit de ea - universul ar fi un loc mult mai rațional şi mai ordonat.
- Să speri că o plantă va înflori în ciuda lipsei de lumină arată o încredere extraordinară în planurile cuiva, remarcă Olivia.
- Sunt înconjurat de rude convinse că au puteri divine.
O scânteie apăru adânc în ochii lui, care pentru Olivia era un adevărat hohot de râs. Părea gata să se aprindă, părea periculoasă.
Nu rezistă să nu îi zâmbească, deşi chipul lui - după toate aparențele exterioare - era cât se poate de sobru. Totuşi: *cumnatul meu!* îşi spuse din nou.
- Riggle, o să te lăsăm acum, spuse ducele, luându-i brațul Oliviei. Domnişoară Lytton, am pregătit doi cai pentru noi. Justin a dus deja şareta în față ca să o întâmpine pe Lady Cecily, având în vedere că glezna ei nu este încă suficient de sigură.
Olivia îşi luă rămas-bun de la Riggle, apoi păşi în tăcere lângă duce. Trebuia să spună ceva... orice. Era aproape pentru prima oară când creierul ei nu reuşea să producă nici măcar un cuvânt.
După masa de prânz, sora ei fusese absolut sigură că ducele ajunsese să o antipatizeze profund pe Olivia, din cauza comportamentului ei nestăpânit. Însă ducele nu părea să o antipatizeze...
- Vă place mult să călăriți, domnişoară Lytton? întrebă el, după câteva minute.
- Da, spuse Olivia, recunoscătoare să primească un subiect de conversație. Am avut un ponei în copilărie iar acum eu şi sora mea călărim în mod regulat în Hyde Park. Ați călărit şi dumneavoastră acolo, altețǎ?
- Nu în ultimii ani, spuse el. Logodnicului dumitale îi place să călărească?

– Lui Rupert? Îi este destul de greu să se țină în șa, spuse Olivia, amintindu-și prea târziu că nu ar fi trebuit să spună unui străin că Rupert nu fusese în stare să stea pe un cal până la vârsta de cincisprezece ani. Deși a făcut mari progrese în ultimul an. Are... genunchii slabi, se grăbi ea să adauge.

– Un motiv în plus pentru a admira hotărârea lui de a pleca la luptă.

– Tatăl lui a fost devastat, dar Rupert are o voință foarte puternică. Când îi intră ceva în minte, nimic nu-l poate face să se răzgândească.

O umbră trecătoare străbătu chipul ducelui.

– Presupun...

Se opri.

– Da?

– Logodnicul dumitale pare un bărbat admirabil. Devotat patriei lui, curajos deși are un impediment fizic și hotărât să-și urmeze principiile în ciuda dezaprobării tatălui său. L-am cunoscut pe ducele de Canterwick și îmi imaginez că a făcut eforturi considerabile ca să-și convingă fiul să rămână în Anglia. Sunt nerăbdător să îl întâlnesc pe Montsurrey.

Olivia dădu din cap. Nu putea spune prea multe fără să-i fie neloială lui Rupert și se hotărâse să nu facă asta cu nici un chip.

Însă ducele nu terminase.

– S-ar părea că ducele de Canterwick i-a spus mamei mele că mintea fiului său este la fel de amestecată ca ouăle într-o cremă de zahăr ars.

– Ah, spuse Olivia.

Desigur, era de aceeași părere, însă își dăduse seama în clipa în care ducesa vorbise într-o manieră atât de desconsideratoare despre Rupert că avea de ales între a-și petrece viața ascultând chicotelile înfundate pe socoteala soțului ei sau a se face cât se poate de clar înțeleasă că nimeni nu trebuia să îndrăznească să-l insulte pe Rupert în fața ei.

– Ducele dă dovadă de o uluitoare incapacitate de a recunoaște calitățile fiului său, spuse ea, ținându-și

promisiunea față de sine. Gândurile lui Rupert sunt adeseori surprinzător de clare.

Era destul de adevărat. Rupert înțelegea foarte bine ce simțea pentru Lucy, de exemplu. Olivia îi aruncă animalului o privire afectuoasă. Cățelușa mergea vioaie lângă ea, dând atât de tare din coadă, încât îi lovea întruna piciorul.

– Părinții au uneori această tendință, spuse ducele.

Expresia lui era imposibil de descifrat.

– Desigur, Canterwick ar fi preferat ca Rupert să rămână în Anglia, având în vedere că nu are alți moștenitori, spuse Olivia. Însă Rupert a refuzat să-și sacrifice onoarea, sau onoarea țării lui, pentru ceva atât de efemer precum un titlu.

Această replică atrase după sine o încruntare clară pe fruntea ducelui. Era foarte posibil să fi fost pentru prima oară când cineva îl invidia pe Rupert. Oliviei îi părea rău că logodnicul ei nu era prezent pentru a se bucura de acest moment.

– Ați fi vrut și dumneavoastră să vă înrolați în serviciul Majestății Sale, alteță? întrebă ea.

– Desigur.

Îi răspunsese pe un ton cam aspru.

– Dar eu sunt deja duce și încă un duce fără moștenitori. Nu puteam să plec și să-mi las toate obligațiile în mâinile altora.

– Rupert nu are nici o obligație deocamdată. Și a simțit în sufletul lui că trebuie să plece.

Ducele părea cu adevărat abătut și Oliviei începu să i se facă milă de el.

– Probabil că nu va avea vreun impact hotărâtor asupra războiului, spuse ea. Are doar o companie de o sută de oameni.

– Din câte am înțeles eu, numărul de oameni este important, însă nu la fel de important ca strategia, zise ducele.

Olivia nici măcar nu încercă să și-l imagineze pe Rupert gândind un plan strategic.

– Te temi pentru siguranța lui?

– Da, spuse Olivia.

Şi, în mod ciudat, chiar se temea. Oricât de mult ar fi insistat că detesta această căsătorie, ceva în ea se înmuiase în clipa în care îşi luase rămas-bun. Rupert era departe de a fi perfect, dar era el ei, la bine şi la rău.

Ezită o clipă, apoi se hotărî că cel mai bine era să fie cât se poate de directă.

- Domnia ta şi cu mine, duce, ne-am lăsat pradă flirtului.

El îşi întoarse capul, încet, şi se uită la ea. Pasiunea din ochii lui nu putea fi cuprinsă într-un cuvânt atât de inofensiv precum „flirt".

- Nu aş descrie situaţia cu aceste cuvinte, spuse el, ca un ecou al gândurilor ei.

Încerca să o facă să se ruşineze? Nimic nu detesta Olivia mai mult decât o persoană care încerca să-şi ascundă emoţiile în spatele unei măşti de bună-cuviinţă. Avusese destul parte de asta în familia ei. Deşi îi iubea din tot sufletul, ajunsese demult la concluzia că lăcomia era emoţia principală care domina relaţia dintre ea şi părinţii ei.

- Înţeleg dacă doriţi să pretindeţi că acest sentiment nu există, dar nu pot fi de acord cu dumneavoastră, spuse ea.

- Sincer să fiu, eu am descris-o în sinea mea mai degrabă ca o pasiune vicioasă, spuse el sec. Te asigur, domnişoară Lytton, că nu am sărutat niciodată o necunoscută într-un mod atât de impetuos, înainte să apari dumneata la uşa mea.

Olivia simţi un val de căldură cuprinzându-i tot trupul. Inima îi bătea nebuneşte. Nu îndrăznea să se uite la el. O parte din ea voia să protesteze: chiar nu vedea că era grasă şi neatrăgătoare? Îi aruncă o privire printre gene.

- Eşti logodită, spuse el, cu o voce ce era mai degrabă un mârâit.

- Încă din copilărie, zise ea, dând din cap.

Se plimbau de-a lungul unui gard de liliac. Parfumul florilor plutea în aer, pretutindeni în jurul lor. Quin se opri şi-i lăsa braţul să cadă, ca ea să fie nevoită să ridice

privirea spre el. O mână puternică îi prinse vârful bărbiei. Privirile li se întâlniră.

– Olivia, spuse el.

Și asta fu tot.

Era în brațele lui și buzele lui se apropiau de ale ei. Timp de câteva clipe, se sărutară așa cum se sărutaseră în camera de argintărie: ușor nesigur, blând, vrând parcă să guste. Apoi însă brațele lui se strânseră în jurul ei și Olivia își înclină o idee capul și sărutul se schimbă. Buzele ei se deschiseră și el fu acolo, lipit de ea.

Parfumul florilor de liliac se pierdu. În schimb, simți miros de spirt și de săpun, amestecul dintre gentleman și tâlhar, atât de caracteristic pentru duce.

Avea dreptate. Asta nu era flirt. Era pasiune, o pasiune atât de adâncă și de intensă, încât întreg trupul Oliviei tremura de nevoia de a fi mai aproape. Își înfășură brațele pe după gâtul lui, se ridică pe vârfuri, îi permise mâinii lui să o lipească strâns de el. Cealaltă mână îi prinse ceafa și îi înclină capul în așa fel încât să o poată săruta adânc, cu un sărut flămând și arzător care-i spunea fără nevoie de cuvinte că ducele nu o considera durdulie și neatrăgătoare.

Părul lui se desprinse din panglică și-i mângâie obrazul. Avea ochii închiși și părea alt bărbat. Cu ochii deschiși, era aprig, rece, amintea de un șoim. Cu ochii închiși, era cu totul altcineva.

Un bărbat prins de patima plăcerii, își spuse Olivia, instinctiv.

Buzele lui alunecară de pe ale ei, căutându-i curba delicată a gâtului. Se cutremură, străbătută de un fior. Ochii lui se deschiseră.

– Asta nu e un flirt, spuse el cu voce răgușită, răsuflarea buzelor lui arzându-i obrazul.

– Nu, răspunse Olivia, tremurând în brațele lui.

– Este o adevărată pădure în flăcări, zise el, apăsând un ultim scurt sărut pe buzele ei, apoi împingând-o la distanță de el.

Olivia înghiți în sec.

– Și totuși, ești logodită.

Era o afirmaţie, dar ochii lui întunecaţi păreau să o întrebe. Olivia avea senzaţia că întreaga lume dispăruse din jurul lor, ca şi cum nu mai erau decât ei doi în toată grădina: acest bărbat înalt şi dur, care-i cerceta chipul cu privirea, şi Domnişoara Olivia Mayfield Lytton, logodită de la naştere cu un marchiz. Inima bătea să-i spargă pieptul, dar...

Trebuia să se gândească la Rupert şi la Georgiana.

Făcu eforturi să se adune şi să spună:

- O pădure în flăcări nu este o scuză ca să trădez doi oameni pe care... ca să-mi trădez logodnicul.

- Doi oameni?

Făcu o pauză.

- Georgiana?

- Este irelevant, spuse ea repede. Nu am vrut să... În orice caz, este complet irelevant.

- Nu, nu este. Sora ta se află aici pentru că a invitat-o mama mea.

Olivia dădu din cap.

- Să nu înţelegi că o examinăm ca pe un cal scos la vânzare, spuse el uşor defensiv. Prima mea căsătorie s-a sfârşit foarte prost. Mama îşi doreşte foarte mult să nu repet greşeala.

Olivia îi atinse obrazul, cât putu de uşor, dar tot simţi o furnicătură prin vârful degetelor.

- Georgiana nu te-ar trăda niciodată.

- Aşadar, ai auzit bârfele?

Un fulger îi străbătu privirea.

- Camerista mea a spus câte ceva despre reputaţia fostei dumitale soţii.

- Mă tem că Evangeline îşi merită această reputaţie.

Nu putea citi nici ruşine, nici condamnare în vocea lui.

- Cred că ar fi mai bine să ne continuăm drumul spre grajduri, domnişoară Lytton. Mătuşa mea, ca să nu mai vorbim de tânărul Justin, îşi vor pierde răbdarea dacă îi lăsăm să ne aştepte.

Olivia îi luă din nou braţul. Îşi simţea genunchii slabi.

– Înţeleg, aşadar, că Montsurrey are loialitatea dumitale.

Olivia dădu din cap, dar îşi dădu seama că ducele se uita fix în faţă, aşa că spuse:

– Da.

Vocea îi era răguşită.

– Ar fi foarte rănit dacă... Nu se cade.

– Un răspuns foarte englezesc, spuse el privind în jos, spre ea. *Nu se cade*... Dar ai dreptate. Cel mai rău lucru pe care un bărbat l-ar putea face altui bărbat, în special unuia care-şi serveşte patria, ar fi să-i fure viitoare nevastă. Poate că, după ce se va întoarce şi va fi în siguranţă, am putea relua discuţia?

– Noi doi abia dacă ne cunoaştem, spuse Olivia, reuşind doar cu efort să-şi păstreze calmul vocii.

– Vreau să te cunosc mai bine. Despre asta e vorba.

Vocea îi era întunecată, răguşită.

Chipul plin de speranţă al Georgianei apăru în faţa ochilor Oliviei. Se adună. Rupert era una, dar Georgiana era sora ei geamănă, jumătatea ei. Şi simţea instinctiv că sora ei avea dreptate: bărbatul acesta era perfect pentru Georgie. Nu pentru Olivia.

– Nu trebuie să te căsătoreşti în urma unei nebunii, spuse ea, adăugând o nuanţă rece vocii ei.

Quin făcu încă vreo câţiva paşi, fără nici un cuvânt. Tăcere... Tăcerea nu o făcea pe Olivia decât să fie şi mai acut conştientă de prezenţa trupului puternic de lângă ea. *Cumnatul meu*, îşi spuse.

– Aşadar, eşti familiarizată cu acest gen de nebunie?

Vocea lui era lipsită de emoţie.

– O întâlneşti adesea?

Ca soţia lui. La asta se gândea. Deschise gura pregătindu-se să nege – şi se gândi din nou.

– Eu şi Rupert suntem logodiţi de la naştere. Fireşte că nu...

Încercă din nou.

– Nici unul dintre noi nu a avut posibilitatea de a-şi alege persoana cu care se va căsători. Am înţeles amândoi că fidelitatea nu făcea parte din pactul părinţilor noştri, cel puţin nu înainte de căsătorie.

Ajunseseră acum la colțul grajdurilor. Un băiat scoase capul pe ușă, apoi se retrase repede, urmat de sunetul unui tropot de copite în clipa în care o iapă bălțată apăru în lumina soarelui.

– Te ridic în șa, spuse ducele.

O conduse până lângă iapă, apoi își puse mâinile pe talia ei. Preț de câteva clipe, rămaseră amândoi nemișcați. Mâinile i se strânseră în jurul mijlocului și o ridică cu atenție în șa.

– Mulțumesc, alteța voastră, murmură ea, trecându-și piciorul în jurul oblâncului și aranjându-și fustele.

– Prefer să mi se spună Quin.

Uimită, Olivia se uită la el.

– Ar fi foarte necuviincios.

– *Necuviincios* ar fi dacă te-aș trage jos de pe cal în fața servitorilor și te-aș săruta până ți-ai pierde mințile.

– Nu poți face asta! strigă ea.

– Ba pot, spuse el, destul de calm. Și pot doar să presupun că nu te-ar deranja, *Olivia*, având în vedere că tocmai te-ai caracterizat drept o cochetă experimentată... ca să mă exprim cât mai delicat cu putință.

Cum putea răspunde la asta? *„Domnișoara Lytton*, te rog?" Ducele îi întorsese deja spatele și încălecase dintr-un singur salt. Era furios: îi putea vedea furia reținută în rigiditatea trupului, în felul în care pomeții îi păreau chiar și mai ascuțiți, și mai masculini decât de obicei.

Dar nu știa cum să răspundă. Totul în ea – mai puțin mândria și loialitatea – tânjea să se întindă după el, să-i atingă mâna, să-l prindă de mânecă. Să-i arunce o privire pătimașă, să îl ademenească înapoi ca să o sărute din nou cum o sărutase mai devreme. Ca și cum era dorită. Senzuală.

Olivia privi în jos și își zări piciorul curbat pe șa. Imaginea o trezi la realitate. O voia acum, din cine știe ce motiv.

Dar era grasă. Piciorul ei era gras. Se pare că el nu îl văzuse încă. Îl trecuse cu vederea dar asta nu s-ar fi putut repeta dacă s-ar fi aflat vreodată dezbrăcați unul lângă celălalt.

Gândul îi întoarse stomacul pe dos, dar primi senzația cu bucurie. O trezea la realitate. Quin avea să fie fericit cu Georgiana. Avea să uite de prostiile astea, de „pădurea în flăcări" cum îi spusese.

Îi zâmbi băiatului de la grajduri, care ținea frâul.

– Vrei să ai grijă de Lucy până când mă întorc, te rog? Cred că are impresia că sunt șobolani la grajduri.

– S-ar putea să aibă dreptate, spuse numaidecât băiatul.

Lucy mirosea ceva pe lângă perete, cu coada țeapănă de încântare.

– Găsește-i! îi sugeră Olivia.

Băiatul zâmbi larg și îi întinse frâul. Olivia îl luă dintr-o mișcare, trase de el, înghionti iapa și porni după duce. După Quin.

Drumul coti brusc și se treziră dintr-odată în fața casei. Conacul Littlebourne avea o fațadă splendidă, realiză Olivia, privind-o pentru prima oară cu atenție.

În loc să se întindă în mai multe direcții, ca atât de multe conace vechi cărora li se făcuseră adăugiri de-a lungul timpului, se înălța drept și perfect simetric, înconjurat de pajiști impecabil îngrijite.

Prea ordonat pentru ea. Fiecare element își regăsea copia identică pe partea opusă: ferestrele, frontoanele, coșurile.

– Cum ți se pare? întrebă ducele, când își opri calul lângă al lui.

– Prea ordonat pentru gustul meu, spuse ea, arătând cu mâna spre ferestrele care se înșirau asemenea unor soldăței de plumb. Eu una prefer învălmășeala.

– Și ce înseamnă „învălmășeală" în termeni arhitecturali? întrebă el.

Dar Olivia îi zări pe Lady Cecily și pe Justin așteptându-i, așa că își mână iapa înspre ei.

– Îmi pare foarte rău că v-am făcut să așteptați, Lady Cecily, spuse ea, odată ajunsă lângă șaretă.

– *Mie* ar trebui să-mi ceri scuze, spuse Justin cu oarecare indignare. Mătușa Cecily nu a sosit decât abia acum câteva clipe, în vreme ce eu am avut timp să scriu un întreg rondel. Și nu e rău deloc, dacă-mi scuzați lipsa de modestie.

Flutură o hârtie în direcția lor.

– Abia aștept să îl aud, spuse Olivia. Ce vă mai face glezna, Lady Cecily?

– Cât se poate de bine! Am aplicat o pomadă pe care am cumpărat-o acum doi ani din Veneția. O doctorie atât de puternică, încât a ținut-o tânără pe însăși Elena. În special recomandată pentru oase; îmi amintesc că omul care mi-a vândut-o – într-o piața din fața bisericii San Marco – a spus că o să-mi îndrepte dinții și o să-i facă să danseze precum clapele unui clavecin. Și așa a fost! Deși, desigur, a fost vorba de gleznă, nu de dinți.

– Mergem la Ladybird Ridge, îi spuse ducele lui Justin. Te-aș ruga că nu răstorni șareta, dacă se poate.

– Chestia asta e imposibil de răsturnat, spuse Justin, cu o expresie dezgustată. Ei, dacă mi-ai fi dat voie să conduc faetonul tău, aș fi avut câtuși de cât o provocare...

Ducele nu se obosi să-i răspundă, întorcându-se în schimb spre Olivia.

– Mergem?

– Mi-aș dori ca scumpa dumitale soră să fie cu noi, îi strigă Lady Cecily Oliviei. Am înțeles că suferă de durere de cap, așa că i-am trimis și ei puțin din pomada asta. Este aur curat, te asigur. Sunt convinsă că deja se simte mult mai bine. Să trimitem pe cineva înăuntru să întrebe dacă dorește să ni se alăture?

– Nu, spuse ducele, înainte ca Olivia să poată răspunde. Plecăm acum.

Și își întoarse calul. Era un armăsar mare și negru care țâșni ca o săgeată, dând semne că ar fi încercat să îl arunce din șa.

Olivia își îmboldi iapa și porni în urma lui.

capitolul 14

Zmeul de culoarea cireșei

Desigur că Oliviei nu îi era străin flirtul, darămite pofta trupească, își spuse Quin. Avea perfectă logică. Nu era nevoie de experimente pentru a demonstra

această ipoteză: din cine ştie ce motiv dezonorant, era extrem de vulnerabil în faţa femeilor care aveau o atitudine degajată faţă de conceptul de castitate.

Mai rău era că se simţea chiar şi mai ameţit acum decât se întâmplase cu Evangeline.

Evangeline îl fascinase: îşi dorise să o aducă acasă, să o iubească şi să facă dragoste cu ea. Părul ei ondulat şi râsul ei cristalin i se păruseră fermecătoare. Dar nu-şi amintea să fi simţit această senzualitate copleşitoare, această nebunie sălbatică ce îi întuneca acum raţiunea.

Nici măcar nu trebuia să se uite la Olivia ca să îi vadă trăsăturile. Avea genele puţin mai lungi la colţuri, ceea ce îi dădea un aer răutăcios, amintindu-i de Cleopatra. Doar gândul la trupul ei îi făcu muşchii să i se încordeze dureros. Avea cele mai durdulii şi mai delicioase curbe.

Şi ochii ei – erau sinceri. Spre deosebire de Evageline, îi spuse adevărul despre ea, de la bun început. Despre nici una din aceste două femei nu s-ar fi putut spune că era întruchiparea castităţii. Dar Olivia nici nu pretindea altceva.

Mai mult, când o întrebase cât se poate de explicit dacă l-ar fi luat în consideraţie pe el în faţa lui Montsurrey, îi rămăsese devotată marchizului. Şi simţea că aşa avea să fie întotdeauna. Indiferent cât de cochetă ar fi acum, odată măritată cu războinicul întors la vatră, avea să-i fie credincioasă.

Şi mai era încă o diferenţă importantă: Olivia răspundea din plin dorinţei lui. În braţele lui, fusese ca o flacără.

Evangeline... Ei bine, Evangeline îşi dorea cuvinte. Asta aştepta. Când făceau dragoste, ţipa şi îl împingea cu putere în piept, detestând clipele în care era deasupra ei. Pentru ea, tot ce conta era momentul de dinainte şi momentul de după: cuvintele. Şi el era cumplit nepriceput la *cuvinte*.

Îşi încetinise calul la trap şi Olivia îl ajunse din urmă. Obrajii i se îmbujoraseră drăgălaş de la efort şi de la vânt.

– Îmi place pălăria ta, spuse el, găsind dintr-odată câteva cuvinte.

Era ca o cireașă cocoțată în vârful unei savuroase claie de păr de culoare arămiu-închis. Fiindcă nu putea avea vreo funcție utilă, era evident că fusese gândită pentru a le stârni bărbaților dorința de a o culege.

Păru luată prin surprindere preț de o clipă, apoi îi zâmbi larg:

– Nu m-ar putea apăra de ploaie.

O apucă pe o potecă și auzi în urma lui pașii poneiului care trăgea șareta.

– Vom duce zmeiele pe culmea dealului, îi spuse, făcând semn în față, cu bărbia. Acolo zboară cel mai bine, este un loc unde vântul bate foarte puternic. Uneori ajungem să eliberăm toată sfoara înainte să piardă curentul.

Olivia îl privi curioasă.

– Vorbești ca un expert în înălțarea zmeielor, ceea ce echivalează cu a găsi un bărbat din toată firea care să admită că îi face plăcere să arunce cu pietre în baltă.

Inima îi bătu în piept.

– Îmi plăcea să... zise, înainte să aibă timp să se oprească.

Nu avea nici un motiv să îi dea detalii. Încerca să accepte ideea că nu avea să fie niciodată a lui. Aparținea unui alt bărbat, cu inimă de patriot și mintea împrăștiată.

Așa că își transformă răspunsul într-o replică slabă:

– Nimeni nu uită cum se înalță un zmeu.

– Presupun că nu, zise ea.

Părea însă curioasă, ca și cum ar fi văzut prin el.

Sări jos de pe cal, aruncă frâul peste o tufă și se întoarse lângă Olivia. Zău, era ridicol. Era foarte sigur că dorința i se putea citi pe față și asta îl făcea să se simtă vulnerabil și nu complet stăpân pe reacțiile lui. Dar se duse totuși lângă ea și îi cuprinse mijlocul între mâini, pentru că nu își putea stăpâni impulsurile, cu nimic mai mult decât oricare alt membru al regnului animal.

– La ce te gândești? întrebă ea, scuturându-și fustele în clipa în care o lăsă jos.

– La biologie, îi răspunse.

Nu era chiar o minciună.

– Să înțeleg că te interesează mai mult decât funcțiile matematice?

Aruncă frâul calului ei peste aceeași tufă.

– Da. Dar nu vreau să adormi de plictiseală, așa că nu voi dezvolta subiectul. Am fi nevoiți să te aducem înapoi acasă în șaretă.

Justin lega poneiul. Quin se duse să vadă dacă mătușa lui dorea să coboare din trăsură, însă aceasta spuse că vedea mai bine de pe banchetă.

Luă cutia cu zmeie din spatele șaretei. Capacul cedă ca și cum ar fi fost deschis ieri, ca și cum nu ar fi stat atâta timp neatins. Trebui să tragă adânc aer în piept înainte să scoată primul zmeu: roșu ca cireașa, ușor și iute, care tăia aerul și plonja înspre pământ cu egală viteză.

Dedesubt erau două zmeie bune și zdravene, care rezistaseră vânt după vânt. Și sub ele... atinse preț de-o clipă bețele subțiri, mângâind cu degetul lemnul delicat ca și cum ar fi putut atinge copilul care îl ținuse cândva în mână.

Apoi înghiți greu și închise cutia, lăsând zmeul acolo.

– Am trei, spuse el, întorcându-se.

Vocea îi răsună încordată și aspră și văzu privirea Oliviei cercetându-i chipul. Se forță să zâmbească, deși era probabil un zâmbet întunecat.

Justin se apropie țopăind.

– Nu mi-a plăcut niciodată zmeul roșu, spuse el vesel, ca și cum zmeiele nu ar fi avut nici o poveste. E prea neastâmpărat. Iau unul din celelalte.

– Va trebui să-i prinzi sfoara, spuse Quin, întinzându-i un zmeu.

Olivia luă dintr-o mișcare zmeul roșu.

– Mie îmi place ăsta.

– Ți se asortează cu pălăria, spuse el, dregându-și vocea. Dă-mi voie să-ți prind sfoara.

Apoi se aplecă pentru a îndeplini această sarcină, evitându-i privirea. Nu-și putea explica de ce, dar putea citi în ochii Oliviei, și i se părea că și ea avea o putere asemănătoare asupra lui. Putea jura că îi văzuse devastarea din suflet, că zărise un crâmpei din tăcerea neagră și monstruoasă ce sălășluia în pieptul lui.

– Acum, spuse el cu vioiciune, după ce legă sfoara de ambele zmeie, o să urcăm până în vârful dealului.

Fu un proces destul de lung, presărat cu nenumărate râsete – nu din partea lui Quin, dar asta numai pentru că el râdea extrem de rar – până când toate cele trei zmeie se ridicară în vânt, legănându-se în curentul de aer de deasupra lor.

– Ce frumos! strigă Olivia.

Alerga dintr-o parte în alta, cu pantofii sclipindu-i sub tivul rochiei.

Ca și cum ar fi trecut doar cinci minute și nu cinci ani, zmeul de culoarea cireșei alunecă sub curentul de aer, plonjă înspre pământ, apoi se ridică din nou. În timp ce zmeul lui Quin ajunse în punctul cel mai înalt și rămase acolo, un petic alb ce plutea sus deasupra capului său.

Justin se trântise pe spate și își manevra zmeul din această poziție, fără să țină cont de faptul că risca să-și murdărească magnificul costum de călărie de culoarea mușchiului de copac.

Însă Olivia alerga pe culmea dealului, urmând traseul haotic al zmeului ei.

Justin părea că mai are puțin și adoarme, cu ochii fixați pe punctul îndepărtat de pe cer.

– Cred că ar fi bine să te duci după Olivia, spuse el, aruncându-i o privire leneșă lui Quin. Nu o mai văd.

Quin oftă și trase de sfoara zmeului.

Olivia se dusese după zmeul ei undeva... în sus sau în jos, în pâlcul de copaci de la marginea dealului. Aruncă o privire în spate și văzu că mătușa Cecily dormea dusă, cu gura confortabil căscată.

Își lăsă zmeul de-o parte și o porni hotărât la pas. Anglia se întindea în fața lui, dealuri cochete mărginite de garduri vii, o trăsurică văzându-și de drum

în depărtare, iar la dreapta râul care își urma cursul unduitor. Vântul aducea miros de iarbă cosită și încă o aromă, mai subtilă și mai grea, care sugera un foc de paie.

Preț de o clipă, bucuria îi umplu pieptul, apoi vechiul sentiment își făcu apariția, nelăsându-l să uite. Sentimentul de vinovăție. De data asta însă, când îl dădu la o parte, se simți diferit. Mai curat. Mai împăcat.

Poate că era timpul.

Dintr-odată, zări un petic din ceva roșu, ce trebuia să fi fost fusta Oliviei. Coborâse pe partea dreaptă a dealului și stătea acum sub un copac, cu privirea ridicată.

Firește, zmeul de culoarea cireșelor găsise, ca întotdeauna, un copac în care să aterizeze. Încetini și savură drumul până la ea. Tot trupul îi era încordat, ca și cum abia se putea stăpâni. Ceea ce era absurd, pentru că el se stăpânea *întotdeauna*, întotdeauna se putuse controla, în orice situație.

Chiar și acum cinci ani, când alergase pe chei, știind că era prea târziu... nu își pierduse controlul. Nu. Nu era complet adevărat; nu trebuia să rescrie istoria. Încercase să se arunce în apă, strigase după o barcă, șeful portului fusese nevoit să-l țină cu forța.

Dar după aceea... După aceea plecase fără nici un cuvânt. Punând un picior în fața celuilalt.

Această emoție era diferită, ca un foc sălbatic care-i ardea în vene. Olivia își pusese mâinile în șolduri și, în timp ce o privea, își desfăcu pălărioara caraghioasă și o puse de-o parte. Grăbi pasul. Doar nu voia să...

Ba da.

Își desfăcu haina și o așeză grijulie pe pământ.

Sub privirile lui, se prinse cu mâinile de ramura cea mai de jos, apoi începu să urce, așezându-și pantofii pe coaja trunchiului cu agilitatea și încrederea cuiva care nu era la prima cățărare într-un copac.

Până când ajunse lângă ea, Olivia urcase la primul rând de crengi, apoi la al doilea.

– Olivia Lytton! exclamă el, de sub ea. Ce mama dracului îți închipui că faci?

Se uită la el printre frunzele verzi.

– Oh, spuse ea. Îmi recuperez zmeul, firește.

Stătea pe o ramură groasă și aspectul ei era la fel de îngrijit ca atunci când pornise de jos, de parcă ar fi fost o specie încă nedescoperită de pasăre.

– Nu urca mai sus! îi spuse el răspicat.

Sunetul râsului ei coborî printre frunze, dar Quin își scosese deja haina. Se ridică dintr-un salt pe crengile de jos. Începuse din nou să urce și se poziționă în așa fel încât să fie exact sub ea și să o poată prinde în caz că ar fi căzut.

Poziție care îi oferea o perspectivă foarte clară pe sub fustele ei. Avea un picior trecut peste o creangă și Quin văzu o jartieră roșie și, deasupra ei, o coapsă albă. Simți un junghi străpungându-i pieptul, apoi inima începu să-i bată mai repede.

Preț de câteva clipe, nu putu nici să respire. Ciorapii Oliviei erau de mătase albă și se terminau chiar sub genunchi. Deasupra, putea vedea o țesătură delicată din dantelă – desuurile ei, desigur.

Interesant. Nu știuse că doamnele purtau lenjerie de acest fel. Evangeline nu purtase.

Un gând amar îi străbătu mintea – Evangeline nu ar fi vrut să piardă timpul. Își alungă cu dispreț imaginea din minte.

– Domnișoară Lytton, îți văd picioarele, strigă el, realizând chiar în timp ce rostea cuvintele că nu era o observație care să-i facă cinste.

Olivia încremeni. Dar tocmai își aruncase greutatea pe acel picior. Așa că se trase repede pe ramura următoare. Aproape că alunecă, dar reuși să se echilibreze. Odată ce fu din nou în picioare, ținându-se bine, îi aruncă o privire încruntată.

– Un gentleman nu se uită sub fusta unei doamne.

– Nu sunt sigur dacă o persoană care se cațără în copaci se mai califică pentru titulatura de gentleman – sau de lady, că veni vorba.

Se ridică fără greutate pe creanga pe care ea tocmai o părăsise.

– Cât de sus ai de gând să urci? Copacul ăsta nu suportă greutatea mea mai sus de punctul în care te afli acum.

Îi arătă cu degetul. Zmeul era foarte aproape, prins în sfoară. Quin încercă ramura pe care stătea Olivia.

– Mută-te pe creanga de lângă celălalt picior, îi spuse el. Urc și eu.

Olivia sări pe o creangă alăturată, sigură pe ea ca și cum ar fi fost pe pământ. O clipă mai târziu, Quin era lângă ea. De aproape, văzu că avea obrajii îmbujorați de efort și că pieptul îi urca și-i cobora în mișcări ritmice. Avea corsajul făcut dintr-o țesătură foarte fină și îi putea ghici conturul sânilor.

Se prinse cu mâna de o creangă de deasupra lor.

– Cum poți să urci în copac purtând corset și atâtea jupoane?

O sclipire poznașă îi luci în ochi.

– E un secret.

Se rezemă de trunchiul copacului, simțindu-și genunchii puțin cam moi.

– Mă pricep foarte bine să păstrez un secret.

– Nu port corset, mărturisi ea, pe jumătate în șoaptă, pe jumătate râzând. Am învățat cu mult timp în urmă că este pur și simplu imposibil să te cațeri în copaci când porți corset. Nu că mi-am imaginat că va trebui să urc în vreun copac astăzi, când m-am îmbrăcat. Dar m-am gândit că și înălțatul zmeielor poate fi un sport destul de energic. Și, cu siguranță, așa s-a dovedit a fi.

– Când a devenit cățăratul în copaci parte din educația unei lady?

– În momentul în care mama m-a pus prima oară la regim, spuse ea, strâmbând din nas.

Quin se încruntă.

– La *regim?*

– Trebuie să slăbesc. Am un exces de greutate încă de la vârsta de treisprezece ani, sincer. Poate chiar de când eram și mai mică.

– Ba te contrazic. Nu ai nici un exces de greutate.

– Hm, eu cred că am. Și mama dumitale este de acord, având în vedere preceptul adesea repetat în *Oglindă*:

„Podoaba virtuții este o siluetă frumoasă“. De aceeași părere, își continuă ea argumentația, este și cea mai mare parte a înaltei societăți, dacă e să țin cont de nenumăratele ponturi pentru slăbit care mi-au fost oferite în șoaptă de către diferite doamne.

Ideea că Olivia fusese învățată să disprețuiască o parte a ei care – după sincera lui părere – era absolut perfectă, îi trimise un puternic junghi în capul pieptului. Își îndreptă spatele și se apropie de ea. Capul ei se aplecă instinctiv și buzele lor se întâlniră, fierbinți și dulci, cu respirația întretăiată – din cauza urcușului sau poate doar a apropierii unuia de celălalt... Avea gust de raze de soare și de iarbă. De fericire.

Cu grijă, o trase mai aproape de el, fără să întrerupă sărutul, apoi se sprijini de trunchiul copacului și o strânse la pieptul lui, având grijă ca mâna ei să nu alunece de pe ramura de la nivelul umărului.

– Olivia, murmură el lângă buzele ei. Spune-mi, te rog, cum mă cheamă?

Genele ei dese se deschiseră.

– Ce ai spus?

– Numele meu, repetă el.

Apoi nu mai putu aștepta și fură un sărut cu gura deschisă. Limbile lor se întâlniră într-o atingere de mătase.

– Quin, spuse ea, trăgându-se înapoi. Și flirtăm din nou.

– Am trecut demult de flirt. Suntem în mijlocul flăcărilor. În orice caz însă, este exclus ca două persoane de rangul nostru să se sărute într-un copac.

– Asta înseamnă că nu suntem unde credem că suntem?

Ochii îi scânteiau amuzați și buzele îi erau umflate în urma săruturilor lui.

– Sau nu suntem noi în copac? Sau tu nu ești duce?

– Probabil că nu sunt, spuse el însetat, strecurându-și mâna pe după gâtul ei. Eu nu sunt duce. Și nici tu nu ești logodită cu un marchiz.

Se cufundară în sărut ca și cum se sărutau de ani de zile. Mâinile îi ardeau să ducă sărutul mai departe, să-și

treacă un deget, o mână, ambele mâini peste țesătura fină a rochiei ei. Fără corset...

Abia se putea stăpâni să nu se uite.

Apoi se uită și din piept îi alunecă brusc un geamăt înfundat.

– Ai...

Apoi trebui să se oprească o clipă.

– Cred că ai cei mai frumoși sâni pe care i-am văzut vreodată.

Se uită din nou la ei. În mod ciudat pentru o femeie care părea atât de experimentată ca ea, obrajii i se îmbujorară și păru stânjenită preț de o clipă. Rușinată.

Apoi însă păru să se scuture de acest sentiment.

– Trebuie să luăm zmeul, spuse ea arătând spre obiectul în cauză, gest care nu făcu decât să-i întindă și mai mult rochia peste piept. Sunt sigură, domnule *Nu sunt duce*, că poți ajunge la el.

Quin se luptă cu acea parte a corpului său care-și dorea – cu putere – să se întindă nu după un zmeu, ci după încântătorul corp feminin care stătea în fața lui. Olivia încă mai respira repede – ca urmare a urcatului în copac, sau a săruturilor lor, sau din ambele motive – iar mișcarea sânilor ei îl fermeca.

Frunzele foșneau în jurul lor, creând un fel de umbrar, o mică încăpere pe ai cărei pereți dansau raze de soare și umbre.

Dacă ar fi avut și pat... Și-o imagină sub el, cu răsuflarea tăiată, cu obrajii aprinși de dorință, cu un braț strâns ca o pernă sub cap.

– Nu te uita așa la mine! spuse ea tăios. Nu trebuie.

– Dar dacă m-aș uita așa numai atunci când suntem într-un copac? sugeră el.

– Asta n-o să se mai întâmple.

– Întocmai.

Așa că se uită din nou, din cap până-n picioare.

– Ești minunată, Olivia.

Căută mai multe cuvinte dar, firește, nu le găsi. Niciodată nu găsea cuvintele potrivite atunci când avea nevoie de ele.

- Şi tu eşti foarte atrăgător, spuse ea. Nu că ar conta la ceva, atâta timp cât nu suntem păsări şi nu putem trăi în copacul ăsta. Mă mir că familia ta nu a venit după noi.

- Mătuşa Cecily adormise în şaretă şi sunt destul de sigur că şi Justin a aţipit în iarbă. Probabil că şi-a pierdut şi zmeul. E mult prea leneş ca să se ducă să-l recupereze de prin vreun copac.

- Te rog, poţi să-mi iei zmeul? îi ceru ea, amintindu-i motivul iniţial pentru care urcaseră atât de sus.

Ascultător, Quin întinse un braţ şi trase de zmeu până când îl eliberă, reuşind să nu rupă mătasea fragilă. Îl lăsă cu grijă să se răsucească până pe pământ, controlându-i căderea printre ramuri şi aruncând mosorul de sfoară după el.

- Eşti îmbrăcat în frunze şi raze de soare, remarcă ea.

- La fel şi tu, spuse el, trecându-şi încet un deget peste obrazul ei. Dacă ar fi aici, Justin ar compune o poezie. Cred că ar fi cazul să ne dăm jos. Cobor eu primul, ca să te pot prinde, dacă o să cazi.

- Stai, spuse ea, atingându-i uşor braţul.

Atingerea ei îi trimise instantaneu o flacără până în adâncul trupului.

- Pot să te întreb ceva? Ce s-a întâmplat atunci când ai scos zmeiele din cutie, Quin?

Nu se aşteptase la asta. Deşi ar fi trebuit.

- Nimic.

Mâna ei îi mângâie braţul, umărul, şi i se aşeză pe obraz.

- Nu vrei să te împing jos de pe cracă, nu?

Buzele îi zâmbeau, însă ochii îi erau gravi.

- La un moment dat, te-aş fi implorat să faci asta, spuse el, rostind cuvintele fără a le putea controla.

Olivia aşteptă.

Dar nu putea spune mai multe.

- Ar trebui să mergem, zise el, ştiind că răguşeala vocii lui era în sine o mărturisire.

- Soţiei tale îi plăceau zmeiele? A fost zmeul ei?

Olivia întoarse capul înspre zmeul roşu, care zăcea pe iarbă, sub ei.

- Nu. A fost...

Trebui să aştepte o clipă. Să împingă stratul de gheaţă neagră înapoi la locul lui, înainte să poată vorbi.

- A fost al doicii. O chema Dilys. A fost... a fost... Îi plăceau culorile strălucitoare şi veselia. Era din Shropshire.

- Ca Riggle?

- Am uitat că l-ai cunoscut. Da, era fata lui. M-a iertat, Dumnezeu ştie cum.

Privirea ei o întâlni pe a lui, blândă dar sigură.

- Sunt sigură că nu a avut ce să-ţi ierte. Câţi ani avea copilul tău?

- Cinci.

Rostise cuvântul într-o şoaptă răguşită, aşa că îşi drese vocea şi încercă din nou.

- Alfie ar fi avut zece ani acum.

- Alfie?

Întregul ei chip se transformă în clipa în care zâmbi.

- Ce nume frumos!

- Fusese botezat după tatăl meu: Alphington Goddard Brook-Chatfield. Deşi eu îi spuneam Alfie, spre disperarea mamei. Dilys îi spusese aşa. A fost cu el din clipa în care s-a născut. Şi...

Făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

- Şi a fost lângă el şi la sfârşit. S-au înecat, înţelegi. Şi soţia mea la fel.

Cu foarte mare delicateţe, Olivia îşi trecu un braţ pe după gâtul lui. Apoi dădu drumul crengii de care se ţinea şi veni lângă el. Quin simţi un moment de panică, dar creanga era zdravănă. Şi Olivia era lângă el, întunecându-i minţile.

- Îmi pare foarte rău! şopti ea.

- Sigur, zise el, stânjenit ca întotdeauna.

Ar trebui să ştie ce să spună, îşi zise el, frustrat.

Buzele ei fluturară peste ale lui.

- Rupert îşi vede tatăl în fiecare joi, de la ora două la ora trei. Ceva îmi spune că tu îl vedeai pe Alfie ceva mai des decât o oră pe săptămână.

- Nu puteam sta departe de el, zise Quin, sprijinindu-se din nou de trunchiul copacului, cu un braţ

pe după mijlocul ei, cu celălalt ţinându-se bine de o ramură de deasupra. Din clipa în care l-am văzut... Nu am mai putut sta departe de el.

Olivia deschise gura, dar Quin o opri cu un sărut uşor.

– Să nu-mi spui că este într-un loc mai bun, zise el, cu vocea rece ca piatra. Sau că am avut noroc să-l am lângă mine, atât cât mi-a fost dat. Sau că este un înger. Sau că îl voi vedea din nou, când voi trece porţile Raiului.

– Există ceva ce ţi-aş putea spune?

Quin se gândi o clipă.

– Ia-mă acum?

Olivia râse şi râsul ei îi mai alină durerea.

– Scurt şi cuprinzător. Nu voi spune nimic.

Îi luă faţa în palme iar sărutul pe care i-l dădu făcu mai mult decât toate condoleanţele pe care le primise vreodată.

Nici nu mai putu vorbi după aceea.

Degetele ei îi pătrunseră în părul fin, desfăcându-i panglica.

– Întotdeauna ai avut părul alb în faţă, sau s-a întâmplat din cauza durerii?

– Întotdeauna a fost aşa, spuse el. Cred că am fost unul dintre cei mai stranii copii care s-au născut vreodată în Kent.

Îi simţea degetele posesive, mângâindu-i părul ca şi cum ar fi fost al ei. Deşi, desigur, aşa ceva era imposibil.

Îşi drese vocea.

– Ştiu că te vei căsători cu marchizul.

Îşi simţea degetele arzându-i doar pentru că îi atingeau spatele.

Olivia parcă înlemni. Nu se mişcă, dar Quin avea senzaţia că o să cadă pe spate, aşa că o strânse mai tare în braţe.

– Olivia! Suntem într-un copac.

– Ar trebui să coborâm, zise ea.

– O clipă. Dacă nu te-ai căsători cu marchizul, îi şopti în ureche, aş face schimb cu tine.

– Poftim?

– Te-aş pune pe tine cu spatele la copac. Aş...
– Nu spune asta! strigă ea. Nu sunt vreo acrobată ca să pot să...
– Ce să poţi?
– Ei, ştii tu...
– Eşti oare aceeaşi femeie care a spus la masă o epigramă aproape completă despre o femeie foarte talentată la mânuirea unui *ac*?
Simţea râsul ridicându-i-se în piept. Era o senzaţie nefamiliară, uşor ameţitoare.
– Epigramele sunt un fel de glume mai complexe. Le reţin pentru că o înfurie teribil pe mama şi în felul ăsta pot să-mi păstrez o urmă de autocontrol. Acum, *te rog*, hai să coborâm din copac. Aş putea adăuga că mama ar exploda pur şi simplu dacă m-ar vedea acum.
– La fel şi a mea, spuse confortabil Quin, lăsându-şi mâna să coboare pe spatele ei.
– Nu! îi comandă ea.
Se opri, cu mâna poziţionată chiar deasupra unei magnifice curbe.
– Te rog?
Vocea lui avea un fel de răguşeală pe care ar fi găsit-o jenantă pe pământ, dar cine se putea simţi jenat într-un copac? Îşi lăsa buzele să alunece pe obrazul ei şi-i şopti în ureche:
– Olivia Lytton, cred că vei fi întotdeauna partenerul meu preferat pentru căţărat în copaci.
– Ceva îmi spune că sunt singurul tău partener de căţărat în copaci, răspunse ea, cu o încruntare prefăcută. Iar acum, am de gând să mă întorc pe pământul solid.
– Stai! Cobor eu primul.
Se lăsă să cadă pe ramura de dedesubt. Apoi ridică privirea, simţindu-şi stomacul strângându-i-se de anticipare. Când văzu că Olivia nu se mişcă, se aplecă pe spate, ca să-i poată vedea chipul.
– Vrei să te uiţi la picioarele mele, nu-i aşa?
– Îmi plac foarte mult picioarele tale, spuse el, cu maximă sinceritate. Şi, dacă nu m-aş uita la ele, nu mi-aş

face în mod conştiincios datoria – care, în cazul de faţă, este să am grijă să nu păţeşti nimic.

Olivia pufni, apoi – mult mai iute decât ar fi putut anticipa – se legănă, îşi dădu drumul şi ateriză lângă el. Creanga săltă şi Quin întinse instinctiv mâna spre ea, însă gestul îl făcu să-şi piardă propriul echilibru şi căzu printre două rânduri de ramuri, aterizând cu o bufnitură pe pământ.

Impactul îi scoase tot aerul din plămâni şi durerea care urmă fu îngrozitoare. Pete negre pluteau în faţa ochilor lui închişi şi nu părea în stare să tragă aer în piept.

– Oh, Dumnezeule! auzi, înainte să poată vedea din nou. Oh, Quin, oh, Quin, te rog să nu fii mort! De ce-am făcut asta?

Olivia coborâse din copac.

– Te rog să respiri... Respiri!

Da, respira. Era sigur de asta pentru că simplul gest durea ca... o serie de înjurături îi năpădiră mintea şi cu greu reuşi să le oprească, înainte să-i iasă pe gură.

Îi simţi mâinile Oliviei atingându-i pieptul. Deşi aproape sigur durerea îi afecta capacitatea mentală, Quin luă pe dată decizia de a-şi ţine ochii închişi. Nici un bărbat întreg la minte nu întrerupea o femeie cu o misiune. Cel puţin cu această misiune. Mai degrabă înceta să mai respire decât să o descurajeze.

– Nu simt nici un os rupt, spuse ea pentru sine, apăsându-l şi mai tare.

Poate că era din cauză că începuse să-i pipăie acum abdomenul, unde Quin era destul de sigur că nu exista nici un os. Dar nu se plângea. Mâinile ei ezitară preţ de-o clipă, apoi foarte repede, foarte uşor, îl atinseră şi sub abdomen.

Un geamăt îi scăpă de pe buze înainte să se poată opri şi se încruntă. Nu era obişnuit să fie atât de indisciplinat. Întotdeauna îşi controlase fără nici o problemă reacţiile fizice, chiar şi cu Evangeline, propria lui soţie.

- Oh, Doamne! strigă din nou Olivia. Mă duc după Justin. Te rog, nu te mişca. Mă tem că ţi-ai rupt ceva. Sper că nu spatele... N-o să mi-o iert niciodată!

Tonul ei precipitat îl făcu să deschidă ochii şi îi prinse braţul chiar în clipa în care se pregătea să sară în picioare.

- N-am nimic, spuse el printre dinţi. Lasă-mă doar o clipă.

- Îmi pare rău, zise Olivia şi vocea îi cedă. A fost o prostie din partea mea, Quin. Nu m-am gândit. Aşa cobor întotdeauna din copacul din faţa dormitorului meu. Mă las să cad şi aterizez în picioare.

- Ieşi pe fereastra dormitorului?

Se forţa să respire acum şi-şi dădu seama că, deşi îl durea întreg corpul, nu părea să fie nimic rupt.

- Doar prin copacul ăla se poate ieşi din casa noastră, fără să ştie mama, zise ea. Poţi să-ţi mişti degetele de la picioare? Am auzit că e un semn îngrozitor dacă nu poţi să ţi le mişti. Văd că mişti în alte locuri, dar...

Quin îşi înălţă capul, strâmbându-se de durere. Olivia se uita înspre picioarele lui, prin urmare înspre acea parte din el care se mişca. Care mai avea un pic şi-i rupea pantalonii.

- Pot să-mi mişc degetele, spuse el, ridicându-se repede în şezut, ca să se ascundă.

I se învârtea capul.

Olivia nu părea să fi recunoscut ce văzuse. Quin sincer nu-şi putea da seama dacă experienţa ei se limita doar la flirturi, sau era mai avansată.

Evangeline nu fusese virgină când venise în patul lui. Fusese surprins la început, dar, după ce ajunsese să o cunoască, înţelesese. Evangeline nu avea o extraordinară dorinţă sexuală, însă avea o extraordinară nevoie de a se simţi dorită, o nevoie atât de adâncă, încât nici un bărbat nu i-ar fi putut-o satisface.

Îi vâjâia capul, dar, chiar şi aşa, simţea parfumul Oliviei, o aromă dulce şi delicată care era numai a ei. Era mai mult decât o tentaţie. Era *o nevoie.*

Doar cum stătea aşa, în genunchi lângă el, îl făcea să vrea să renunţe la toate convenţiile. Chiar şi acum,

cu trupul lovit și cu o înfiorătoare durere de cap, nu-și dorea nimic mai mult decât să o întindă pe spate și să o strângă în brațe.

Și să o aibă.

Gândul îl făcu să geamă din nou.

– Mă duc după Justin, strigă Olivia, sărind în picioare. Ai dureri! O să te ducă el până la șaretă.

– Nu!

Quin aproape că râse imaginându-și-l pe vărul lui cel subțirel târându-l după el peste deal.

– Pot să mă ridic.

Și se ridică, deși oasele îi protestau și fiecare mușchi striga de durere.

– Nu am căzut prea de sus, spuse el tare, ca și cum ar fi vrut să se convingă pe sine. Și ramurile copacul au atenuat impactul.

– Prostii! spuse Olivia, supărată. Puteai să mori. Nu ar fi trebuit să te urci în copac după mine. Este clar că ești prea...

Se opri.

– Prea bătrân?

Îi aruncă o privire încruntată și începu să meargă, încet și simțind durerea la fiecare pas. Își putea da seama deja că nu pățise nimic grav. Dar, la dracu', chiar era prea bătrân ca să se mai cațere în copaci.

– Da, spuse ea curajoasă. Ești prea bătrân.

Apoi adăugă:

– Câți ani ai?

– Treizeci și doi, spuse el. Dar în clipa asta mă simt de parcă aș avea șaizeci și trei.

– Câți ani au trecut de când l-ai pierdut pe Alfie?

Nu se uită la ea, merse mai departe.

– Se fac cinci ani în octombrie.

– Te-ai căsătorit tânăr.

– Da.

Dar părea că Olivia așteaptă o continuare și cuvintele veniră singure de undeva, așa că le rosti:

– Tocmai mă întorsesem din Franța și Germania și imediat m-am dus la Londra pentru primul meu sezon. Era primul sezon și pentru Evangeline. Să știi

că nu am cunoscut-o în primele două luni, dar din clipa în care am văzut-o...

– Dragoste la prima vedere? sugeră ea.

– Ceva de genul ăsta.

Nu s-ar fi crezut niciodată capabil să iubească. Dar, cu siguranță, fusese capabil să simtă fascinație. Și obsesie.

Justin venea spre ei.

– Lady Cecily vrea să ne întoarcem acasă! strigă el. Mișcă-te mai repede, Quin! Clocotește ca un ceainic pe foc.

Olivia scoase un geamăt scurt și o porni iute înspre șaretă.

Dar Quin o văzuse de nenumărate ori pe mătușa lui furioasă și, oricum, nu se putea mișca mai repede. Continuă în același ritm, gândindu-se ce însemna să te îndrăgostești la prima vedere.

Știa că el personal pierduse pentru totdeauna această capacitate, sau poate că pur și simplu nu făcea parte din caracterul lui. De fapt, nu-și putea imagina pe nimeni din familia lui – în afară de Justin – trăind o astfel de emoție. Totuși, nu se putea abține să-și dorească să o fi cunoscut pe Olivia în locul lui Evangeline. Olivia era genul de femeie de care cineva se putea îndrăgosti, chiar și la prima vedere.

Dacă nu avea inima veștejită, cum era cazul lui.

capitolul 15

„Pezevenghi înțepat, închipuit, dezgustător, bun de nimic și plin de aere"

– Așadar, ai înălțat un zmeu, după care te-ai cățărat într-un copac?

Fruntea Georgianei se încreți.

– Îmi sună foarte ciudat.

Se retrăseseră în camera ei, după masa de seară.

– Zmeul rămăsese în copac, îi explică Olivia.

Georgiana lăsă ceașca de ceai din mână.

– Când ai de gând să crești, Olivia?

Tonul ei era nefiresc de tăios. Olivia se simţi uşor jignită.

- Consider că am crescut deja.

- Te sui în copaci, spuse Georgiana, începând să numere pe degetele mâinii stângi. Ţi se pare amuzant să insulţi o ducesă. O aduci pe Lucy în casă, deşi ştii foarte bine că ai putea să o laşi la grajduri; Rupert nu ar afla niciodată. Faci glume cu Lordul Justin de parcă aţi fi de aceeaşi vârstă - iar el nu are decât şaisprezece ani.

- Nu l-aş fi putut minţi pe Rupert în legătură cu Lucy, spuse Olivia, alegând cel mai uşor dintre argumentele surorii ei pentru a se apăra.

Georgiana ridică din umeri.

- Îţi închipui că nu te-a auzit întreaga masă cum glumeai cu Lordul Justin în seara asta? Cum crezi că ne-am simţit noi, care încercam să purtăm o conversaţie serioasă, când vouă nu vă ardea decât de râs? Ducesa i-a spus lui Lady Sibblethorp că se gândeşte să scoată cuverturile de pe mobila din camera copiilor. M-am simţit umilită.

- Îmi pare rău dacă v-am întrerupt conversaţia, spuse Olivia.

Vorbise înţepat, deşi nu avusese această intenţie.

- Sincer, îmi pare rău, Georgie. Nu am vrut să fac asta. Justin mai inventase o serie de insulte caraghioase şi nu m-am putut abţine să nu râd.

- Puteai să încerci, spuse rece sora ei. Vă auzeam cu toţii şi până şi ducele a trebuit să vă asculte. Aia lungă pe care aţi găsit-o tu şi Justin împreună... Cum era?

- *Pezevenghi înţepat, închipuit, dezgustător, bun de nimic şi plin de aere?*

- Exact! *Înţepat? Plin de aere?* Cum ai putut, Olivia? Chiar nu ţii câtuşi de puţin la mine?

- Fireşte că ţin la tine! N-am spus nici despre tine, nici despre duce că aţi fi *înţepaţi*. Nici măcar despre înfiorătoarea autoare a *Oglinzii măgulitoare*. Era doar o glumă!

- Totul e o glumă la tine! răbufni Georgiana, ridicându-şi din nou ceaşca cu o mişcare atât de furioasă, încât

ceaiul se vărsă în farfurioară. Nu o să reuşesc dacă vei continua să te porţi aşa.

– Ce nu o să reuşeşti? întrebă Olivia.

O parte din ea voia să-i răspundă că evitase discuţiile adulte doar ca să-l convingă pe duce că era atât de puţin interesată de el, încât prefera să converseze cu Justin.

Dar o altă parte din ea, partea care-şi iubea sora, se uită lung la Georgiana şi văzu expresia chinuită şi nefericită pe care sora ei o avea adeseori după o seară lungă petrecută în compania văduvelor. Se aşeză în genunchi lângă scaunul ei.

– Ce s-a întâmplat, Georgie? Îmi dau seama că m-am purtat înfiorător. Promit că nu voi mai face decât comentarii distinse şi merituoase pe parcursul vizitei noastre; vei fi mai fericită?

– Nu merge, îi răspunse imediat Georgiana, cu vocea tremurândă.

– Ce anume? Nu crezi că te poţi ataşa de Sconce?

– Aş putea, şopti sora ei. Chiar aş putea. Este atent şi sobru şi are toate calităţile pe care le preţuiesc la un gentleman.

Olivia îşi puse mâna peste a surorii ei, care era încleştată pe coada fragilă a ceştii de porţelan.

– O să spargi ceaşca.

Georgiana privi fără nici o expresie în jos, apoi lăsă ceaşca de-o parte.

– Spune-mi ce anume nu merge. Să ştii că nu am glumit chiar tot timpul cu Justin. Am stat cu ochii pe tine şi pe Sconce şi mi s-a părut că v-am văzut cufundaţi într-o discuţie despre ştiinţă. Despre esenţa luminii, parcă?

Georgiana ridică privirea.

– A fost fascinant!

Apoi însă se opri.

– Ei bine, e minunat că aveţi asta în comun, spuse Olivia. Interesele asemănătoare sunt baza unei căsnicii lungi şi solide. Uită-te la părinţii noştri.

– Ce e cu ei?

– Au avut întotdeauna o pasiune comună: *ducesificarea* celor două fiice. N-aş putea spune că au reuşit mare

lucru în ceea ce mă privește, dar cu siguranță au reușit să te transforme pe tine într-un model de bună cuviință. După ce te vei căsători cu Sconce, vor avea două fiice ducese. Presupun că vor considera că toate sacrificiile pe care le-au făcut și-au atins scopul.

Georgiana dădu din cap.

– Și eu cred la fel. Vreau să spun, cred că întotdeauna mă vor interesa cercetările alteței sale, fie ele științifice sau matematice. Și mi s-a părut că și el era interesat de ideile mele în chimie. Nu cred că a fost doar politicos.

– Am distincta impresie că Sconce este absolut incapabil să se poarte altfel decât exact așa cum este, își dădu Olivia cu părerea.

– Ei bine, în cazul ăsta înseamnă că îl interesează licorile mele. Mi-a spus chiar că, dacă i-aș putea da rețeta unui unguent pentru artrită, ar pune să fie preparat amestecul pentru grădinarul-șef. Am înțeles că bietul om suferă cumplit după ani de zile petrecuți afară, în umezeală.

– Asta e minunat, spuse Olivia, întrebându-se dacă vocea nu îi suna goală. Splendid! Și nimeni nu merită asta mai mult decât tine, Georgie. Așa că de ce nu faci mai bine să o ignori pe zăpăcita ta de soră și să discuți mai departe cu frumosul duce?

– Ți se pare că e frumos?

Olivia clipi.

– Nu încape îndoială. Cred că este...

Își mușcă limba pentru a opri cuvintele. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să-i spună surorii ei că nu văzuse, că nu-și imaginase vreodată un bărbat mai frumos decât Quin.

– Are un aspect mai mult decât tolerabil.

– Nu ți se pare cam ciudat părul lui?

– Nu, spuse Olivia, amintindu-și cum îi alunecase printre degete ca mătasea, alb și negru la un loc, la fel ca laturile duale ale vieții, întuneric și lumină, bine și rău, ispită și cumpătare. În special ispită.

– Hm, mie mi se pare. Crezi că, dacă ar fi să amestec eu o vopsea, ar accepta să și-l coloreze? Ții minte zebra

de la circul ambulant, Olivia? Sconce îmi amintește de creatura aia.

- Da, o țin minte, iar ducele nu seamănă câtuși de puțin cu o zebră. Și nu, nu ar accepta niciodată să-și vopsească părul. Nu cred că e genul de bărbat care să accepte ascunderea adevărului în spatele unei înșelătorii.

Olivia n-ar fi putut spune de ce era atât de sigură de acest lucru, dar era.

- Nici eu nu mă gândeam că ar accepta.

- Ce nu merge? întrebă din nou Olivia, după câteva clipe. Mie mi se pare că totul decurge minunat, Georgie. Ești cu cinci clase deasupra bietei Althea. Servitoarea ei a avut dreptate când a descris-o ca pe o găină în ploaie. Este absolut imposibil ca mama lui Sconce să o aleagă pe ea în detrimentul tău.

- Văduvele m-au plăcut întotdeauna.

În mod clar, Georgiana nu vedea acest lucru ca pe un avantaj.

- Și ducele te place și el.

Olivia făcu un efort conștient de a-și relaxa maxilarul. Părea că e pe cale să dezvolte un obicei din a sta cu dinții încleștați.

- Ați fi o pereche absolut ideală. Gândește-te numai cât de fericiți vor fi mama și tata.

- Chiar crezi?

Georgiana avea o expresie surprinzător de chinuită pentru o tânără pe cale să se logodească cu un duce.

- Îmi pare posibil acum, când discutăm despre asta, dar, la masă, eram foarte supărată pe tine.

- De ce? Asta nu înțeleg eu, Georgie, scumpo. Întotdeauna am fost o zănatică și o caraghioasă în comparație cu tine, deși promit să mă port absolut ca la carte de acum înainte. Spune-mi, ce ți-a venit măcar să te uiți în cealaltă parte a mesei, la Justin și la mine.

- Pentru că acolo se uita *el*!

Olivia își drese vocea.

- *El*, adică ducele?

- Da.

Georgiana își frângea mâinile în poală.

– Când râzi, se uită la tine. De fiecare dată. Nu am putut să nu remarc.

– Îmi pare foarte rău, Georgie. Este din cauza râsului meu nesuferit. Râs din burtă, așa îi spune mama. Și pe ea o scoate din sărite. O să țin minte mâine, îți promit.

Rușinea îi făcea inima să-i bată mai repede în piept, dar nu era ceva cu care să nu fie obișnuită.

– Nu mi-am dat seama că i-am îngrozit pe toți cei prezenți.

– Nu înțelegi, spuse sora ei, privind-o cu mâinile împreunate. Stai de cealaltă parte a mesei și ne trezim cu toții că nu ne putem lua ochii de la tine. Mă simt ca o păpușă de hârtie.

Olivia se încruntă.

– Ce vrei să spui?

– Palidă. Georgiana făcu o pauză, apoi adăugă: Fragilă și lipsită de orice putere.

– Asta-i absurd! Spune-mi numai ce vrei de la mine și promit că așa o să fac. Nu trebuie neapărat să fac glume. Unde mai greșesc?

– Nu înțelegi ce spun. Când râzi tu... râde toată lumea.

– Cred că te-ai țăcănit. Dacă ai văzut-o tu pe văduvă să zâmbească măcar în colțul buzelor, darămite să râdă, îți jur că mie mi-a scăpat acest amănunt. Cât despre duce, Sconce are multe calități, dar nu l-aș lua drept un om care să râdă cu ușurință.

Georgiana clătină din cap.

– Ducele știe să râdă. Aș spune mai degrabă că se stăpânește. Dar văd cum i se aprind ochii când râzi *tu*.

– Prostii! spuse apăsat Olivia, prefăcându-se că nu observase și ea același lucru.

Însă sora ei întinse mâna și îi trase o șuviță de păr.

– Ai un râs minunat, Olivia. Întotdeauna am fost de părere că era unul dintre cele mai triste lucruri la mama și tata. Erau atât de preocupați să te transforme într-o ducesă, încât nu râdeau niciodată împreună cu tine.

Olivia simţi lacrimile usturându-i ochii.

– Oh, Georgie! Cred că este cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

– Râsul tău e plin de atâta bucurie! După părerea mea, Sconce este fascinat de tine din acest motiv.

Fiori reci de remuşcare începură să urce pe spinarea Oliviei. Se ridică împiedicându-se în picioare şi se răsuci pe călcâie, făcându-şi de lucru cu ceainicul şi cu o nouă ceaşcă de ceai. Mâinile îi tremurau puţin.

– Sunt sigură că nu este adevărat, Georgie. Nu mai spune prostii! Râdeam ca o hienă şi bietul om probabil că nu se putea auzi vorbind din cauza mea.

Îşi puse trei linguriţe de zahăr, înainte să-şi dea seama ce făcuse.

Se aşeză în faţa surorii ei şi începu să amestece în ceai.

– Bărbaţii nu sunt fascinaţi de femeile prea libertine, Georgie.

– Presupun că nu. Dar oricine îşi poate da seama că ducele este atras de tine.

– Sunt o femeie grasă şi gălăgioasă, logodită cu un alt bărbat, spuse sec Olivia. Interpretezi greşit atenţia pe care mi-o acordă, pentru că mă iubeşti.

– Nu eşti grasă! Eşti o piersică, ai uitat?

– Adevărul este că nu mă deranjează prea tare. Tu eşti o persoană frumoasă, mlădie ca o trestie, iar eu nu sunt. Lui Rupert nu îi pasă câtuşi de puţin.

Georgiana deschise gura ca să o contrazică, dar Olivia ridică mâna.

– Citeşti prea mult în simplul fapt că ducele s-a uitat în direcţia mea o dată sau de două ori. De acum înainte, mă voi purta ca cea mai scorţoasă aristocrată de pe pământ, pentru ca nimic să nu mai perturbe aura ducală ce ne înconjoară masa.

Sora ei zâmbi timid.

– Cred că ai dreptate. După ce şi-a pierdut soţia şi fiul, bietul bărbat a uitat să se distreze, presupunând că a ştiut vreodată. De aceea se uită la tine atunci când râzi.

Olivia nu avu curaj decât să dea din nou din cap. Ceva în ea, o parte încăpăţânată şi stupidă, voia să urle, să ţipe, să strige că Quin era *al ei!* Ceea ce era ridicol. Ştia foarte bine că nu-l putea părăsi pe Rupert. Iar Quin era cea mai bună şansă ca scumpa ei soră să devină o aristocrată, aşa cum merita pe deplin.

– Cu ce te îmbraci mâine, la bal?

– Cu rochia de mătase albastră, cu dantelă Chantilly, mă gândeam.

– Ah, o necăji Olivia. Scoţi artileria grea.

– Am ciudata senzaţie că mama lui Sconce dă acest bal ca un fel de test, spuse sora ei. Nu e straniu? Parcă ne interoghează, pe mine şi pe Althea, comparându-ne răspunsurile cu o listă preaprobată.

Olivia ridică din umeri.

– În cazul ăsta, tu o să câştigi. Ce altceva a fost copilăria noastră, dacă nu o serie nesfârşită de teste?

Fruntea surorii ei se încruntă.

– Chiar aşa crezi? Şi să nu ridici iar din umeri.

– Da.

– Presupun că înţeleg ce spui.

– Toate lucrurile pentru care am fost certate, sau lăudate, au fost îndreptate către un singur scop, zise Olivia. Să devenim ducese.

– Înţeleg de ce eşti aşa de pornită.

– Înţelegi?

– Pentru că tu nu ai trecut nici măcar un singur test! spuse sora ei geamănă, izbucnind în râs şi fugind în spatele canapelei în clipa în care Olivia se năpusti după ea, învârtind un şervet.

capitolul 16

Diverse nelinişti legate de copii şi câini, dar nu şi de canapele

Ori de câte ori Ducesa văduvă de Sconce anunţa un bal – chiar şi unul de mici dimensiuni – toate marile familii de pe o rază de patruzeci de mile îşi schimbau

planurile. Nici o persoană care se considera parte din lumea aristocrată nu s-ar fi putut gândi să rateze un asemenea eveniment, decât poate doar pentru înmormântarea propriei mame.

Iar unii ar fi considerat chiar şi în această situaţie că pierd o mare ocazie.

Nu că balul Sconce ar fi fost o petrecere foarte fastuoasă. Alteţa sa nu se obosea niciodată să importe două sute de lămâi încărcaţi de fructe, sau să-şi îmbrace sala de bal în orhidee, sau măcar să trimită la Gunter's după gheaţă făcută special.

Mai degrabă urma rutina prestabilită de ducesele dinaintea ei: un strămoş îl găzduise în două rânduri pe regele Henric VIII, însoţit de fiecare dată de altă soţie, iar altul o întâmpinase pe Regina Elisabeta de trei ori.

Pe scurt: sala de bal era frecată şi lustruită până când totul strălucea, era angajată o orchestră de dimensiuni reduse, iar din pivniţă era adusă o mare cantitate de vin excelent.

Şi asta era tot.

Restul se rezolva de la sine, după părerea văduvei, şi aşa se şi întâmpla întotdeauna. Nu exista nimic mai deplorabil decât imaginea unei gazde agitate.

După cum îi era obiceiul, ceva mai devreme în respectiva seară, oferea o masă simplă acelor invitaţi care aveau să rămână la Littlebourne peste noapte, venind de la mare distanţă. După masă, oaspeţii adunaţi erau poftiţi în camera de muzică. Mai rămânea ceva vreme până la începerea balului, iar alteţa sa considerase acest interval nimerit pentru a da curs unui alt aspect al chestionarului ei pentru găsirea nurorii celei mai potrivite.

În acest scop, dădu un ordin, slab mascat într-o invitaţie:

– Cred că le-am fi cu toţii recunoscători tinerelor domnişoare aici de faţă, dacă ne-ar delecta cu ceva.

Lady Althea şi domnişoara Georgiana se ridicară numaidecât, la fel şi cele două domnişoare Barrys. (Familia Barrys locuia în cealaltă parte a ţării şi era

o familie foarte stimată, însă ducesa de Sconce nu le considerase pe cele două fiice pentru poziția de eventuală noră, din cauza unui frate al unui bunic, cunoscut drept mare bețiv. Nu se știe niciodată cât de departe poate sări așchia de trunchi.) Alteța sa se așeză pe o canapea, de unde putea vedea foarte bine instrumentele, spunându-i prietenei sale Mary, Lady Voltore, să ia loc lângă ea.

Domnișoarele Barrys se prezentară încântător. Lady Althea cântă foarte frumos din voce. Domnișoara Georgiana nu numai că dădu o minunată reprezentație vocală – o arie dintr-o operă și o baladă – dar se și acompanie la clavecin. Era mai mult decât evident că domnișoara Georgiana Lytton ar fi fost o Ducesă de Sconce desăvârșită. Văduva nu-și permitea niciodată excese emoționale, însă în sinea ei era conștientă că, dacă avea totuși o slăbiciune, aceea era singurul ei fiu. Suferința pe care o îndurase după prima lui căsătorie era inacceptabilă.

– Alteță?

Ridică privirea și le văzu pe domnișoarele Barrys în fața ei.

– Da?

– Alteța voastră, spuse una dintre ele, sunteți atât de bună încât să-i îngăduiți Lordului Justin să cânte ceva pentru cei de față?

Cea de a doua soră făcu o reverență.

– Suntem sigure că toată lumea ar fi încântată.

Văduva își îngădui să-și arcuiască o sprânceană. Da, făcuse alegerea corectă când le eliminase pe surorile Barrys din lista de posibile ducese.

– Dacă Lordul Justin este de acord, cu siguranță eu nu am nici o obiecție, spuse ea, destul de glacial.

Firește, nepotul ei nu-i sesiză aluzia din glas, ci sări numaidecât – și câtuși de puțin rafinat – în picioare și se așeză la pian. Nu se cădea, după părerea ei. Doamnele cântau din voce și la instrumente muzicale. Singurii bărbați care cântau erau muzicienii, cu care, firește, nu se cădea să te asociezi.

Adevărul fie spus, Justin era nesatisfăcător din mai multe puncte de vedere. În seara aceasta, de exemplu, era îmbrăcat în mov. După părerea ei, movul era la fel ca şi cântatul: se înţelegea de la sine că nu se potrivea unui gentleman. Dar iată-l pe propriul ei nepot (chiar dacă prin alianţă) îmbrăcat în culoarea liliacului, cu mânecile tivite cu dantelă gri, ceea ce era şi mai rău. Vulgar, ăsta era cuvântul. Răposatul duce s-ar fi răsucit în mormânt dacă ar fi văzut un membru al familiei sale astfel îmbrăcat, fie el pe jumătate francez.

Şi de ce, Doamne iartă-mă, se îngrămădeau toate fetele astea în jurul pianului, ca nişte mâţe în jurul vasului cu smântână?

Îi făcu semn să tacă lui Lady Voltore, care trăncănea ceva despre un soi nou de trandafir, şi îşi îndreptă din nou atenţia către nepotul ei şi cârdul lui de admiratoare.

– Ce cântă acolo? întrebă în gura mare Mary. Era destul de surdă. Nu pare să fie *Greensleeves*. Îmi place când se cântă *Greensleeves*. Vrei tu să-l rogi să interpreteze piesa asta, Amaryllis?

Văduva îi îngăduia lui Lady Voltore să i se adreseze pe numele mic numai pentru că se cunoşteau de la vârsta de doi ani.

– Nu pot să-i spun pur şi simplu ce să cânte, zise ea. Pot să îl rog, dacă vrei.

– Nu fi absurdă, Amaryllis. Doar l-ai plătit pe băiat. Trebuie să facă ce-i spui, de banii ăştia.

Mary fusese întotdeauna cam din topor, ca să folosim un termen blând.

– Nu l-am plătit, spuse ducesa înţepată. Îmi este rudă, se află aici din acest motiv.

– Decorativ? Da, chiar că este. Lucrează cumva la vreun circ? În locul tău, eu m-aş feri să invit circari în casa mea.

Văduva se mulţumi să îi arunce lui Mary o privire severă.

– Nu știu unde l-ai găsit pe băiatul ăsta, dar trebuie să îți mărturisesc că-mi place. Frumos cântec. Frumos chip.

Mary avea un râs destul de deocheat.

– Nu sunt chiar atât de bătrână încât să nu pot aprecia un chip frumos. Arată aproape ca un gentleman, dacă facem abstracție de haină, firește. Haina aia ridicolă îl face să semene cu un maimuțoi.

Justin era înconjurat de fete vesele, în rochii colorate. Surorile Barry stăteau la stânga și la dreapta lui, Lady Althea i se aplecase peste umăr.

Văduva ciuli urechea și ascultă preț de câteva clipe.

– *Era soarele lui,* îngâna Justin. *Era pământului lui.*

Hm, părea ceva destul de inofensiv. Dar, având în vedere că Lady Althea primise inestimabila onoare de a fi luată chiar și în considerație pentru titlul de Ducesă de Sconce, ar fi putut măcar să se comporte într-o manieră mai demnă. Adevărul era că Althea era tută ca noaptea și nu l-ar fi făcut niciodată fericit pe Tarquin.

Justin începuse un cântec nou, ceva despre dragoste. Dragoste! Dragostea era o emoție distructivă și foarte dezagreabilă, după părerea ei. Uită-te numai ce-i făcuse lui Tarquin: aproape că-l sfărâmase pe săracul băiat.

Se întoarse, remarcând aprobator că domnișoara Georgiana stătea lângă o mătușă mai în vârstă a ducelui, cu care purta o conversație liniștită. Nu părea că își dorește să se alăture grupului strâns în jurul pianului, ceea ce spunea foarte multe despre bunul ei simț.

Și Tarquin?

Îi trebuiră câteva clipe, însă reuși să își găsească fiul. Stătea așezat într-un colț și părea să o urmărească pe domnișoara Lytton, care stătea în alt colț, de vorbă cu episcopul de Ramsgate. În această seară Olivia Lytton era imaginea desăvârșită a unei viitoare ducese de Canterwick, singura obiecție posibilă fiind poate că decolteul era o idee prea îndrăzneț.

Văduva miji ochii, până când putu vedea mai clar. Episcopul, catâr bătrân, părea să se bucure de priveliștea oferită de nurii domnișoarei Lytton.

Însă expresia lui Tarquin fu cea care îi captă atenția. Era o expresie oarecum familiară. De fapt, o mai văzuse cândva, dar sperase să nu o mai vadă vreodată. Înainte să-și dea seama, se ridicase deja pe jumătate din scaun.

Dar se așeză la loc.

Era cu neputință să se fi ajuns prea departe. De fapt, dacă se gândea bine la ultimele zile, văduva era destul de sigură că relația, dacă i se putea spune așa, nu avea cum să existe. Cel puțin, nu pentru domnișoara Lytton. Domnișoara Lytton era deja logodită cu un marchiz. Mai mult chiar, părea să-i fie devotată sărmanului băiat.

Iar Canterwick însuși insinuase că era posibil ca domnișoara Lytton să poarte în pântec pe viitorul său moștenitor.

Desigur, asta nu însemna că Olivia Lytton nu ar fi renunțat într-o secundă la logodnicul ei, dacă și-ar fi închipuit că îl putea schimba pe marchiz cu un duce care, fără îndoială, avea toate mințile cu el.

Degetele văduvei se strânseră pe brațele fotoliului. Domnișoara Lytton era, aproape sigur, o altă Evangeline.

Posibil să-l poarte în pântec pe moștenitorul ducelui, deși băiatul avea doar optsprezece ani și, din câte auzise, era foarte subțire la minte. Iar acum flirta cu episcopul. Incredibil!

– Trebuie să-ți spun că ai un câine foarte urât, Amaryllis, spuse Mary, întrerupându-i gândurile.

– Nu am eu nici un câine!

Iritația față de domnișoara Lytton i se simțea în voce.

– Atunci, al cui este?

Cu o sumbră presimțire, văduva privi în direcția lornetei lui Mary. Animalul acela ciudat al domnișoarei Lytton – nu putea să îi spună câine, având în vedere cât era de mic și de caraghios – se așezase pe fustele ei. Și își pusese lăbuța îngrozitoare pe pantoful ei. Din nou!

Preţ de câteva clipe, rămase înmărmurită, uitându-se la Lucy.

– E destul de drăgălaş în felul lui, spuse Mary. Şi cu siguranţă te adoră. Îmi aminteşte de câinii de vânătoare pe care îi avea soţul meu. Tot aşa îl priveau şi ei.

– Detest câinii. Ia-l de pe mine, te rog.

Mary izbucni în acel râs spart al ei, care o făcea să semene cu o vrăjitoare nebună.

– Prostii, Amaryllis! La vârsta noastră, nu ne mai permitem fandoseli de genul ăsta.

– Detest orice animal cu labe.

Era un adevăr, deşi nu se putea abţine să nu observe că acest animal părea să aibă ochii deosebit de dulci.

– Ar trebui să renunţi la această aversiune, spuse Mary. Te face să pari ridicolă. Eşti prea bătrână ca să te mai comporţi ca o fetiţă simandicoasă.

Şi, cu aceste cuvinte, se ridică în picioare – cu un scârţâit din genunchi – şi se depărtă.

Câinele era un animal mic şi urât, aproape complet lipsit de blană şi cu o cicatrice evidentă pe o pleoapă. Avea nasul mai lung decât se cădea pentru un nas de căţel. O privi lung şi potaia se aşeză cu botul pe labe, la picioarele ei.

– Nu este nimic ridicol în a nu-ţi plăcea animalele, supse ea cu voce tare.

Dar nu se putu abţine să nu privească încruntată căţelul negru care-şi apropia din nou nasul de pantoful ei. Fireşte...

Îşi alungă gândul din minte şi se uită din nou la Tarquin. Când îi surprinse privirea, îi făcu un semn discret dar poruncitor. O clipă mai târziu, fiul ei se înclina lângă ea.

– Mamă?

O ascultase întotdeauna, chiar şi în copilărie. Era prea sobru, îşi spusese la acea vreme. Fusese prea tânăr când moştenise titlul. Apoi însă, îşi preluase cu atâta uşurinţă îndatoririle, încât ai fi crezut că fusese întotdeauna duce.

– Aş vrea să o conduci pe domnişoara Georgiana la o plimbare prin grădină, spuse ea. Vorbeşte deja cu Lady Augustina de jumătate de oră, ceea ce este mai mult decât suficient pentru o seară. Puteţi sta până când încep festivităţile.

Tarquin se înclină, tăcut ca întotdeauna, apoi plecă. Însă mama lui privi după el, căzută pe gânduri.

Georgiana Lytton era soţia perfectă pentru fiul ei. Era sigură de acest lucru până în măduva oaselor. Georgiana nu era o tinerică superficială, care să urmeze regulile doar pentru că aşa trebuia. Era dăruită cu o adâncă bună-cuviinţă înnăscută, ca o adevărată Lady. Ea ar fi înţeles de ce fusese nevoie de *Oglinda măgulitoare*: pentru că civilizaţia era singurul lucru care îi putea ţine pe oameni departe de durerea cea mai cruntă.

Genul de durere pe care Evangeline i-o provocase fiului ei. Văduva scrisese cartea în anul următor celui în care fiul ei se căsătorise cu prima lui soţie, un volum născut din disperare, tristeţi şi din convingerea că, dacă numai o Lady se putea comporta ca o Lady, toată această durere nu ar fi trebuit să apară.

Durerea pe care Evangeline i-o provocase lui Tarquin când sărise din patul lui în patul străinilor, vecinilor, prietenilor... Şi asta nici măcar nu se compara cu ceea ce simţise la moartea ei. Femeia aia nesăbuită! Murise şi îl luase cu ea şi pe micuţul Alphington. Crezuse cu toată sinceritatea că Tarquin nu avea să mai zâmbească vreodată.

Şi nu mai era nevoie de alte teste. Georgiana era o ducesă perfectă. Puteau fi logodiţi cât de curând. O clipă, se gândi chiar să-i spună fiului ei să o ceară în căsătorie chiar în acea seară, apoi îşi aminti că fuseseră ocazii în care Tarquin – blândul şi sobrul ei Tarquin – pusese piciorul în prag. Şi, ţinând cont de ce vedea în ochii lui în clipa în care o privea pe Olivia Lytton, ştia că trebuia să fie foarte atentă.

Mâine, îşi spuse, aşezându-se din nou pe canapea. Puteau rezolva întreaga problemă mâine.

capitolul 17

La bine și la greu

Georgiana era o companie foarte odihnitoare. Merseră până în fundul grădinii, unde era o băncuță. Georgiana era la fel de fascinată ca și el de compoziția luminii, în termeni de unde și particule[1]. Era o adevărată plăcere să dezbată cu cineva chestiunea.

Quin nici măcar nu observă că se făcuse răcoare, până când, fără să vrea, îi atinse brațul și constată că era înghețat.

– Domnișoară Georgiana, s-ar părea că îți este foarte frig. Ar trebui să ne întoarcem în casă.

Nu îl luă în seamă.

– Mă întreb dacă ar avea vreo influență asupra experimentului dacă am înclina hârtia pe care o folosiți pentru a separa lumina în curcubeie.

– Ce vrei să spui?

– Ei bine, dacă am înțeles eu corect, ați poziționat pe fereastră un carton, cu o deschizătură verticală.

Quin dădu din cap.

– În clipa în care lumina pătrunde prin această deschizătură, se separă într-un curcubeu, demonstrând astfel că lumina este formată din raze, mai degrabă decât din particule. Deși nu îmi este foarte clar de ce ies în evidență razele doar pentru că trec printr-o despicătură într-o hârtie.

– Poate din cauză că razele se îndoaie în clipa în care trec prin hârtie. Deși, sincer să fiu, nu sunt sigur.

– Și dacă deschizătura ar fi dintr-un colț în altul? Oare razele s-ar îndoi în același fel? Și dacă ar fi paralelă cu fereastra, mai degrabă decât verticală? Ce s-ar întâmpla atunci?

Quin se opri.

– Nu știu, zise în cele din urmă. Dar este o idee foarte bună. Voi încerca chiar mâine.

---

[1] Este vorba de caracteristica duală, corpuscular-ondulatorie a luminii (n.tr.)

Își puse o mână sub cotul ei înghețat și o ajută să se ridice.

– Începe să mi se facă și mie frig.

Georgiana îi zâmbi.

– Nu am observat, fiindcă discuția noastră era prea interesantă.

Îi luă brațul și o porniră împreună înapoi spre casă. Între ei doi era o tăcere mulțumită. Quin se gândea intens la alinierea despicăturii în hârtie față de lumină, iar pe Georgiana nu părea să o deranjeze liniștea.

Zgomotul unor pași îi întrerupse gândurile și ridică privirea tocmai în clipa în care Olivia năvăli în fața lor, în locul în care poteca forma o curbă. Quin nu se pricepea să descrie astfel de lucruri, dar rochia ei era făcută dintr-un material auriu, acoperit cu dantelă așezată în diagonală. Dantela era confecționată din fire subțiri, mii de fire subțiri, care provocau un bărbat să-și treacă degetele printre ele.

Firele se legănau atunci când fugea. Și, într-o clipă, din înghețat, trupul îi deveni fierbinte. Sângele îi năvăli în fiecare celulă.

– Georgie! spuse Olivia. Alteța voastră...

Făcu o reverență.

Degetele Georgianei îi strânseră brațul.

– Îmi pare rău că a trebuit să vii după mine, Olivia. Am discutat despre bazele științifice ale luminii.

– Sigur că da!

Zâmbetul Oliviei era larg și cât se poate de natural – până când o priveai în ochi.

Sau își imagina doar el acea scânteie posesivă?

În mod intenționat, Quin își puse cealaltă mână peste degetele Georgianei.

– Am purtat o conversație atât de fascinantă încât, spre marele meu regret, am lăsat-o pe sora dumitale să înghețe.

Georgiana se uită la el – nu îi putea citi nimic în ochi – apoi din nou la sora ei.

– Tocmai ne întorceam în casă, Olivia. Mulțumesc că ai venit după mine.

– Îmi cer scuze că v-am întrerupt conversația, spuse Olivia, pe cel mai prietenos ton cu putință.

Se așeză apoi lângă Georgiana și începu să meargă alături de ea.

– Am auzit eu bine că i-ai spus surorii dumitale „Georgie"? întrebă Quin, uitându-se la ea, peste Georgiana.

– Da, zise Olivia. Așa o alint eu. Vai de mine, este foarte frig, nu-i așa? Aproape că îmi ies aburi din gură când vorbesc.

Suflă aer în față.

Georgiana râse.

– Nu spune prostii, Olivia! Pentru ca umezeala din respirația ta să facă un condens suficient de puternic cât să fie vizibil, ar trebui să fie mult mai frig decât este acum.

Quin înregistră vag răspunsul Georgianei, însă nu reuși să scoată vreun cuvânt pe gură. Cu fiecare respirație, pieptul Oliviei sălta sub dantela delicată. Avea impresia că acele firicele delicate erau singurele care-i fereau sânii de privirile tuturor bărbaților de la bal.

Un geamăt i se ridică în piept și îl deghiză în tuse.

– Îmi place cum sună „Georgie", zise el.

Rostise cuvintele pe un ton răgușit, care crea impresia că aveau o cu totul altă importanță pentru el.

Georgiana – Georgie – ridică privirea spre el cu un zâmbet surprins. Iar Olivia clipi și întoarse capul.

Amândouă îi auziseră vocea și amândouă înțeleseseră greșit.

– Ei bine, spuse el repede, sugerez să mergem direct în bibliotecă și să ne încălzim în fața șemineului, înainte de a ne alătura invitaților din sala de bal.

– Oh, mie nu-mi este frig deloc, spuse degajat Olivia. O să mă încălzesc dansând.

Se apropiau de scările ce conduceau spre terasa de marmură. Simplul gând de a o vedea pe Olivia în brațele altui bărbat îl străpunse ca o sabie.

Fu nevoie doar de o mișcare abilă. O îndreptă politicos pe Georgiana pe o treaptă din fața lui, se lăsă să alunece într-o parte și își așeză apoi în așa fel piciorul

încât să calce direct pe trena rochiei ei, fixând-o de scări. Apoi se aruncă în faţă, prefăcându-se că se împiedică.

Savantul din el fu pe deplin satisfăcut de zgomotul de material sfâşiat ce rezultă în urma acestei manevre.

Înăbuşindu-şi un surâs, se lansă într-o serie de scuze - cu surprinzător de multă fluenţă pentru el. Georgiana îşi păstră calmul, deşi multe doamne ar fi făcut o adevărată criză. Cusătura din talia rochiei ei se desfăcuse şi stătea acum deschisă, lăsând să i se vadă combinezonul.

- Vin eu în spatele tău, îi spuse Olivia surorii ei. Trebuie doar să traversăm încăperea, apoi mergem direct la scări!

- Prostii! spuse Quin. Eu sunt vinovat, aşa că te voi duce în braţe până la camera dumitale. Domnişoară Georgiana, ţi-ai sucit glezna.

O ridică în braţe şi descoperi că era uşoară ca un fulg. Parcă ar fi ţinut în braţe o pasăre, doar puf şi oase goale pe dinăuntru.

Georgiana nu strigă, dar trase nervoasă aer în piept.

- Olivia, va trebui să vii cu noi, spuse Quin, peste umăr. O pot duce pe sora dumitale la etaj, dar am nevoie de un supraveghetor.

Fără să aştepte răspunsul, păşi prin uşile deschise. Numaidecât, din toate direcţiile începură să răsune voci îngrijorate, întrebări în legătură cu starea Georgianei şi cu ceea ce i se întâmplase.

- Şi-a sucit doar glezna, repeta Olivia, mergând chiar în faţa lor.

- Nu am absolut nimic, spuse Georgiana, cu vocea la fel de controlată ca întotdeauna. De fapt, cred că o să mă odihnesc câteva minute, după care mă voi întoarce în sala de bal.

- O să te duc la servitoarea dumitale, spuse cu voce tare Quin, asigurându-se că îl auzeau toţi cei de lângă el. Desigur, numai de dumneata depinde dacă vei considera că este indicat să te întorci sau nu. Nu am vrea să te vedem dansând cu glezna vătămată, domnişoară Georgiana.

Această mică scenetă îi aduse până în capul scărilor. Quin începu să urce, gândindu-se la diferența dintre cele două surori. Georgiana parcă ar fi fost un sac de puf în brațele lui, în timp ce gândul de o ține astfel pe Olivia... de a o duce la etaj, spre dormitor...

Grăbi pasul. Când ajunseră în capul scărilor, se dădu într-o parte, lăsând-o pe Olivia să o ia înainte.

De îndată ce intrară în dormitorul Georgianei, aceasta se eliberă, politicos dar ferm, din strânsoarea lui, după care execută o reverență perfectă.

– Vă mulțumesc foarte mult pentru că m-ați salvat, altețța voastră.

– Mă bucur că am fost de ajutor. La urma urmei, eu m-am făcut vinovat pentru necazul dumitale. Și cred că ar trebui să ne spunem pe numele mic, zise el, ridicându-i mâna și sărutându-i-o. Apropiații îmi spun Quin.

Era o privire ciudată în ochii ei, o privire pe care nu o putea interpreta, nu așa cum putea citi în ochii Oliviei.

– Îmi permiți să-ți spun Georgie? Numele ți se potrivește foarte bine.

Georgiana dădu din cap.

– Aș fi onorată.

Apoi se întoarse spre sora ei.

– Olivia, voi coborî peste aproximativ o jumătate de oră. Vă mulțumesc din nou, altețța voastră.

– Numele meu este *Quin*, insistă el.

Cu adevărat, era o tânără foarte sobră. Zâmbetul nu îi atinse ochii.

– Desigur, acceptă ea.

Apoi le închise ușa în nas.

Olivia rămase privind încruntată ușa, însă pe Quin puțin îl interesa ce gândea sau ce simțea Georgiana. Aruncă o privire iute în jur și descoperi, spre marea lui mulțumire, că erau complet singuri și că nimeni nu părea să vină după ei. Mâna lui o prinse pe a Oliviei ca într-o menghină și o trase după el pe coridor. Deschise de perete ușa dormitorului lui și o trase după el înăuntru, ca pe un copil recalcitrant.

– Ce-ţi închipui că faci? întrebă ea, într-o şoaptă severă.

Quin nu numai că ştia exact ce voia să facă, dar mai ştia şi că voia şi ea. Nu avea decât să protesteze, învăţase să îi citească ochii.

Fără nici un cuvânt, închise uşa şi o rezemă cu spatele de ea, apoi îşi aplecă buzele spre gura ei, făcând să crească tensiunea sălbatică şi mistuitoare care era mereu prezentă între ei.

– Quin, spuse ea cu răsuflarea tăiată, însă el îi aplecă într-o parte capul, incapabil să gândească, cu tot trupul încordat de o înnebunitoare dorinţă.

Trebuia să o atingă, să o aibă, să fie a lui.

– Am nevoie de tine, spuse el, abia şoptit.

Îşi puse mâinile pe talia ei şi o ridică, o trase mai aproape de el, îi lipi trupul savuros de al lui.

– Olivia!

Îi rosti numele cu voce joasă şi adâncă, ca într-o rugăminte, ca într-o implorare. Ea stătea în vârfurile picioarelor, îl săruta la rândul ei şi tot nu era de ajuns.

Dintr-o singură mişcare, o trase de lângă uşă şi o aşeză pe patul lui. Coborî deasupra ei încet, asigurându-se că fiecare parte a trupului îi atingea pielea moale şi catifelată, privind-o ca să se asigure că înţelegea ce face.

Olivia scoase un sunet dulce şi nearticulat, un oftat mai degrabă, dar nu spuse nimic. Apoi începu să îl sărute şi ea. Îi simţea trupul moale sub muşchii tari ai coapselor, degetele prinse în părul lui.

Rămaseră aşa, fără să se mişte prea mult, preţ de câteva minute lungi. Nu se sărutau aşa cum se gândise Quin vreodată la un sărut. Credea că ştie exact ce este sărutul: o mângâiere a buzelor care poate implica sau nu explorarea gurii partenerului cu limba.

Nimic din toate astea nu mai avea nici un sens în comparaţie cu ce trăia acum. Simţea fiecare atingere cu dublă ferocitate: felul în care degetele ei îi mângâiau părul, apoi se strângeau aproape dureros dacă o strângea lângă trupul lui. Respiraţia ei – dulce şi cu miros de ceai şi lămâie. Sunetele micuţe pe care le scotea din

adâncul gâtului, îndemnându-l să continue, spunându-i fără cuvinte că...

Se ridică în genunchi şi o privi, trecându-şi posesiv mâna peste gâtul ei, peste umerii ei, coborând către sâni. O simţi cutremurându-se sub atingerea lui.

Deschise gura, pregătindu-se să vorbească, aşa că îi puse un deget pe buze. Vârful limbii ei ieşi şi îi atinse degetul. Apăsă uşor, lăsându-şi degetul să alunece printre buzele moi în căldura umedă. Geamătul i se smulse parcă din piept şi îi cutremură întreg trupul.

Îl făcu să gândească limpede.

– Nu mă voi căsători cu Georgiana.

Vorbea direct pentru că nu se pricepea la vorbe, deşi era puţin mai fluent în preajma Oliviei. Cu ea reuşea cumva să vorbească.

Ochii ei se deschiseră brusc şi trupul îi deveni rigid.

– Dumnezeule, sunt cea mai rea soră din întreaga lume! Dă-mi voie să mă ridic.

Quin clătină din cap, mângâindu-i maxilarul cu degetul mare.

– Ai pielea atât de frumoasă!

– Mi se învârteşte capul, spuse ea, cu vocea pătimaşă şi joasă. Iar tu... mă seduci!

– Da.

– Încetează. Şi lasă-mă să mă ridic!

Cu părere de rău, se rostogoli într-o parte dar o strângea în continuare cu braţul.

– Nu mă pot căsători cu ea şi nu are nici o legătură cu tine.

– Mincinosule!

Îl străpungea cu privirea şi Quin îşi îngădui câteva clipe să savureze momentul. Olivia era ca o flacără.

– Dacă vrei să ştii, eu nu mint niciodată.

– Minţi acum. Dacă nu m-ai fi întâlnit pe mine, te-ai fi căsătorit cu Georgiana şi aţi fi fost fericiţi ca două boabe într-o păstaie sau, mai bine zis, ca doi alchimişti într-un laborator.

– Nu pot şti cu certitudine, desigur, dar nu cred. Abia după ce mama le-a adus aici pe Lady Althea şi pe domnişoara Georgiana mi-am dat seama că nu mă pot

căsători pur şi simplu cu orice femeie, doar pentru că a fost aleasă de ea.

– A ales bine, spuse Olivia, încăpăţânată ca întotdeauna. Sunteţi perfecţi unul pentru celălalt. Ce se întâmplă cu noi nu este nimic mai mult decât un foc într-o pădure, după cum singur ai spus. E trecător. Flăcările se vor stinge. Lasă-mă să mă ridic, te rog.

– Nu cred că ştiu ce este dragostea, cel puţin dragostea despre care am auzit vorbindu-se, între un bărbat şi o femeie. Dar aş risca să spun că unii oameni ar caracteriza sentimentul pe care l-am avut pentru Evangeline drept iubire. Cred că mai potrivit ar fi să spun că *am ţinut* la ea, mai ales dacă asta ar include şi un sentiment puternic de dorinţă.

Olivia se linişti. Ridică o mână, îi atinse obrazul.

– Îmi pare rău.

– Nu a fost o căsătorie reuşită. Ea nu mă iubea şi avea o puternică dorinţă de a fi cu alţi bărbaţi. Era problematic. Dar am ţinut la ea, chiar şi atunci când m-a înşelat în văzul tuturor şi în cele din urmă m-a părăsit. Nu m-am putut abţine. Este stupid, ştiu.

Olivia se aplecă şi îi dădu un sărut care-i rămase pe buze.

– Ar trebui să fii mândru de devotamentul tău. Eşti minunat, Quin.

– Nu, sunt un neghiob. Ar fi trebuit să reuşesc să mă stăpânesc.

– Nu cred că există cineva care să poată alege dacă să se îndrăgostească sau nu.

– Exact, spuse el cu adâncă satisfacţie. Sunt de acord cu tine. Şi când ţi-am spus că eu nu mint, am vorbit serios.

Olivia clătină din cap.

– Trebuie să cobor la parter, în caz că Georgie se hotărăşte să se întoarcă la bal.

– Încerc să îţi spun ceva.

Încerca să-şi amintească ce anume, dar părea că întregul lui trup era concentrat doar asupra buzelor ei pline şi dulci.

– Nu minți niciodată, spuse ea ridicându-se și dezlipindu-și privirea de a lui. Accept asta.
– Nu mă pricep să... interpretez afirmații complexe.
Olivia își trase genunchii la piept, și-i cuprinse cu brațele, apoi își sprijini bărbia pe ei, privindu-l curioasă.
– Și totuși ești cea mai inteligentă persoană pe care am întâlnit-o.
– Doar pentru că nu ai fost la universitate.
Olivia râse.
– Cei mai mulți oameni s-ar eschiva în fața unui asemenea compliment și ar insista că exagerez.
– După cum ți-am spus, eu nu mint. Există o posibilitate foarte mare să fiu, într-adevăr, cel mai inteligent om pe care l-ai întâlnit. Dar asta nu înseamnă că sunt și cel mai înțelept. Iată, drept dovadă, faptul că am ținut atât de mult la Evangeline.
– Fapt care dovedește că ești om.
– Mizerabil mod de a obține umanitatea, spuse el cu un zâmbet amar. Ce vreau eu să spun este că nu pot rosti acele jurăminte fără să fiu sincer.
– Jurăminte?
Privirea ei se schimbă.
– Oh, jurămintele de căsătorie!
– *Să-ți fiu alături*, spuse el, *la bine și la greu, să te iubesc și să te prețuiesc până când moartea ne va despărți.*
Olivia înghiți în sec.
– Biata Evangeline.
– Ea face parte din trecut acum.
Și chiar credea asta.
– Dar nu pot spune aceste cuvinte oricui. Înseamnă mult pentru mine. Sunt puternice.
– Chiar dacă Evangeline nu a putut respecta aceste jurăminte?
– Da. Știi cum a murit?
Olivia își trase genunchii și mai aproape de piept.
– Nu.
– Mă părăsea. Se hotărâse să fugă în Franța cu amantul ei din acel moment, un imbecil pe nume Sir Bartholomew Fopling.
Olivia râse înfundat.

- Nu glumesc, zise el. Fopling era un bărbat foarte talentat: putea cânta în mai multe limbi, știa toate dansurile și avea eșarfele întotdeauna apretate. În orice caz, Evangeline și Fopling l-au luat pe Alfie cu ei.

Se opri și-și drese vocea.

- Au plecat spre Franța, deși se apropia furtuna. Fuseseră avertizați să nu ridice ancora, dar Evangeline l-a mituit pe căpitan. Era îngrozită că voi veni după ea, că o voi prinde.

- Ești sigur că vrei să-mi spui asta?

- De ce nu? Nu e nimic ce nu ți-ar putea spune și camerista, dacă ai întreba-o.

- Și veneai după ea?

- Aproape că mi-am omorât calul în goană, dar am ajuns prea târziu. Cel mai cumplit este că încă mai visez pontonul ăla. Nu reușisem să ajung la timp și tot ce puteam vedea era marea, învolburată, cu valuri înspumate. Corabia nu s-a depărtat mai mult de două mile de țărm.

Urmă un moment de tăcere.

- Presupun, spuse încet Olivia, că nu se cade ca o viitoare ducesă să rostească injurii, mai ales la adresa morților. Așa că voi spune, Quin, evitând blestemățiile, că soția ta a fost o dobitoacă.

Simțea un zâmbet jucându-se pe buzele ei.

- A fost acum mult timp. Cinci ani. Practic, o viață întreagă.

- Aiurea! zise ea. Nu poți uita niciodată pierderea cuiva drag. Mai ales a unui copil.

Nu avea nici un rost să răspundă acestui comentariu. Era crud de adevărat.

- În orice caz, nu mă pot căsători cu Georgiana. Apoi adăugă, pentru a fi sigur că înțelegea: Niciodată!

- Cred că ai putea ajunge să o iubești - sau *să ții la ea*, dacă preferi acest termen.

- Evangeline nu mi-a fost credincioasă, dar eu i-am fost. Eram mistuit de o pasiune atât de puternică pentru ea, încât existau momente în care îmi puneam

la îndoială propria putere de a-mi păstra cumpătul. Deși, desigur, nu l-am pierdut niciodată.

O umbră îi străbătu privirea.

- Evangeline a aruncat ceva ce orice femeie din acest regat și-ar dori să aibă. Nu merita dragostea ta.

- Că o merita sau nu, a avut-o. Când am urcat-o pe sora ta pe scări, nu am simțit nici măcar o umbră de dorință.

Olivia se încruntă.

- Georgie are o siluetă perfectă. De fapt, este perfectă din toate punctele de vedere.

- Mă simțeam de parcă aș fi ținut în brațe o copilă, slabă și cu părul lung.

- Este foarte *elegantă*, spuse Olivia. Aș da orice să am silueta ei.

- Serios?

- Desigur. Întotdeauna mi-am dorit să arăt exact ca ea. Deși, evident, nu îndeajuns cât să mă abțin de la mâncare, adăugă ea.

- Asta-i o nebunie. Tu ai tot ce ea nu are.

Olivia deschise gura, pregătindu-se să riposteze.

- *Tot* ce ea nu are.

Îl privi încruntată.

- Inclusiv pe mine.

capitolul 18

Nebunie, în toate formele

Ultimele cuvinte ale lui Quin - rostite cu același calm rațional care îl caracteriza - o zdruncinară pe Olivia până în adâncul ei.

- Poftim? întrebă ea în șoaptă. Ce spui?

- Spun că țin la tine. Spre rușinea mea, s-ar părea că țin la tine mai mult decât am ținut la Evangeline. S-ar putea să fiu nebun.

Făcu o pauză de câteva clipe, gândindu-se.

– Totuşi, nu am sesizat alte semne de slăbiciune mentală, aşa că sunt înclinat să cataloghez situaţia drept o slăbiciune umană. Nu aş vrea să o consider un eşec.

Olivia clătină din cap, ameţită.

– S-ar putea să fiu pur şi simplu genul de bărbat stăpânit de dorinţele trupeşti.

Olivia trase adânc aer în piept.

– Sunt onorată de ceea ce mi-ai spus. Te asigur că nici unei femei nu îi displace să i se spună că este dorită. Dar trebuie să mă asculţi, Quin. Nu îl voi trăda pe Rupert, părăsindu-l în timp ce e plecat pe front. Mai important decât atât, nu îmi voi trăda *niciodată* sora. Ai stat cu ea în grădină timp de aproape o oră. Ai dus-o în braţe până în camera ei. Ai curtat-o.

– Nu m-am purtat cu ea cu nimic altfel decât aş fi făcut-o cu orice altă femeie care locuieşte sub acoperişul meu.

– Să stai pe o bancă aproape o oră? Nu mi te pot imagina făcând asta cu nici un alt musafir.

– Sora ta este remarcabil de inteligentă; am discutat despre ştiinţă. Este o plăcere să stau de vorbă cu ea. Cu toate acestea, o discuţie de patruzeci şi cinci de minute nu mă obligă să mă căsătoresc cu ea.

– Punând asta în întregul context, înseamnă că se poate aştepta, în mod rezonabil, să te căsătoreşti cu ea. Şi nu voi sta niciodată, în nici un fel, în calea dorinţei ei. Dacă voi doi nu vă căsătoriţi, din cine ştie ce motiv, asta este. Dar nu se va spune vreodată despre mine că i-am furat alesul.

Se ridică.

– Trebuie să îmi prind părul.

Fu lângă ea dintr-un singur salt, o mişcare iute, tăcută şi încărcată de energie.

– Nu te mărita cu mine, spuse el, strângând-o cu putere.

– Nu mă mărit.

Dar îi putea auzi tremurul din voce.

– Dar nu te preface că nu vrei. Că nu există între noi ceva, mult mai mult decât am avut eu cu Evangeline, decât ai tu cu Montsurrey sau chiar şi cu sora ta.

Inima Oliviei îi bătea atât de tare în piept, încât era convinsă că o putea şi el auzi.

– Nu cred că are vreo importanţă.

– Nu are importanţă? strigă el. Ce ar putea avea mai multă importanţă? Ce?

– Taci, spuse ea aspru. Voi fi obligată să mă mărit cu tine dacă ne prinde cineva aici şi nu ţi-aş ierta-o niciodată.

O trase mai aproape de el, în aşa fel încât trupul îi era acum lipit de al lui.

– Nu mă înţelegi pentru că tu nu ai pierdut niciodată pe cineva. Nu există *nimic* care să conteze mai mult, nici ştiinţa, nici ecuaţiile matematice, nici titlul, nici averea mea... Nimic.

– Există onoarea, spuse ea, simţindu-şi inima străpunsă parcă de o săgeată. Onoarea mea. Nu-mi pot trăda sora, nu-l pot trăda pe Rupert.

Ceva se schimbă în privirea lui.

– Dragostea ta nu este nesfârşită ca marea, nici la fel de adâncă.

– Nu am spus niciodată că te iubesc, cu atât mai puţin nu am folosit astfel de metafore, spuse ea, păstrându-şi calmul vocii. Abia te cunosc.

Îi simţi degetele încordându-i-se pe coapse, ca şi cum ar fi vrut să o contrazică. Olivia se simţi străbătută de un fior. Ştia ce simte pentru el.

Dar îi dădu drumul.

– Mama a spus întotdeauna că sunt incurabil când vine vorba de emoţii. Le simt doar foarte rar şi atunci iau forma unei nebunii.

Olivia îşi scutură fustele, evitându-i privirea. Împărtăşea aceeaşi nebunie, deşi nu-i putea spune lucrul ăsta. Dacă i-ar fi spus... ar fi luat-o. Citea asta în ochii lui. Ar fi strigat : „A mea!" şi i-ar fi atras pe toţi în cameră.

Şi ar fi trebuit să trăiască ştiind că îşi rănise – şi că îşi trădase – propria soră.

Nu.

– Mă voi retrage în camera mea pentru câteva minute, apoi mă voi întoarce la parter, spuse ea. Dacă dumneata

ai avea amabilitatea să te întorci la bal acum, există posibilitatea ca nimeni să nu observe că am lipsit în același timp.

Quin se înclină și Olivia trecu pe lângă el, închizând fără zgomot ușa în urma ei.

Pulsul nu i se domoli decât abia după ce Norah îi prinsese părul la loc și se dusese din nou în camera surorii ei.

– Georgie?

Georgiana stătea în fața șemineului, cu o carte în mână – imaginea serenității.

– A trecut destul timp cât să mă pot întoarce la bal?

– Cred că ți-ai odihnit suficient glezna, spuse Olivia, reușind să zâmbească.

– Nu crezi că ar trebui să mă prefac că șchiopătez, nu-i așa?

– Nu, firește că nu. Ți-ai ținut piciorul în oțet și apă rece – deși, firește, vei avea delicatețea de a nu menționa detaliile – și ți-a trecut numaidecât. Poate că ar fi totuși mai bine să nu dansezi.

– N-ar fi un mare sacrificiu. Nu-mi place să dansez.

Georgiana se ridică și își aranjă părul în oglindă.

– Nu-ți place să dansezi? întrebă Olivia, surprinsă. Nu știam.

– Încep să descopăr că există obligații ce însoțesc titlul de ducesă care nu îmi plac, spuse sora ei, întorcându-se. Cum ar fi dansul, de exemplu. Și nu-mi place nici să discut despre broderii, cum a trebuit să discutăm în această după-amiază cu mama Altheei. Timp de două ore.

– *Tu* ai discutat, spuse Olivia. Eu personal am alunecat într-o stare foarte apropiată de stupoare.

– Dacă aș fi avut un sicriu la îndemână, îți garantez că m-aș fi aruncat în el.

Olivia râse.

– Georgie! Tu nu ești așa.

– Cred că încep să devin cea care sunt cu adevărat.

Georgiana nu râdea.

– În grădină, am discutat cu ducele despre natura luminii.

Râsul Oliviei se opri numaidecât.

– Desigur. Şi a fost un subiect mult mai interesant decât broderia. Fireşte că a fost.

– Nu este drept că nu pot merge la universitate, răspunse sora ei, cu privirea feroce a unui şoim legat cu o sfoară de picior. Aş putea face asta, Olivia. Aş putea să o fac la fel de bine ca el. Poate chiar mai bine.

– Serios?

Sora ei dădu scurt din cap.

– Nu ştiu nimic... nici pe departe atât de multe ca el. Dar este doar o chestiune de studiu. Cum a fost atunci când am învăţat să fiu ducesă, dar cu mult mai interesant.

Era un strigăt ce pornea din adâncul sufletului ei.

Olivia rămase înmărmurită.

– Vrei să spui că ai învăţat să fii ducesă doar pentru că era singura materie disponibilă?

Georgiana trecu pe lângă ea şi ieşi în coridor.

– Tu eşti întotdeauna prea emoţională. Ni s-a dat o sarcină. O puteam face bine sau prost. Eu am ales să o fac bine. Tu ai permis emoţiilor să te împiedice să-ţi atingi scopul.

Olivia se duse după ea şi o prinse de mână.

– Georgie!

– Da?

Ochii surorii ei erau reci.

– Eşti supărată pe mine?

La aceste vorbe, privirea i se încălzi.

– Nu, câtuşi de puţin. Sunt supărată pe faptul că am fost învăţată să fiu soţie de duce. Nici dacă aş fi fost învăţată să fiu soţie de savant, nu ar fi fost destul.

– Tu vrei *să fii* savant!

Georgiana dădu furioasă din cap.

– Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu ducele. În acelaşi timp însă, simţeam că mă sufoc de indignare.

Olivia se aplecă şi o sărută pe obraz.

– Poţi să studiezi orice vrei, Georgie.

Sora ei ridică din umeri, un gest lipsit de rafinament, care arăta mai bine decât ar fi putut exprima în oricâte cuvinte că era pe punctul de a ceda presiunii nervoase.

– Vorbesc foarte serios! continuă Olivia, închizând uşa dormitorului în urma lor. Zău aşa, ce nevoie ai de universitate? Totul este tipărit în cărţi şi putem face rost de orice carte vrei să citeşti.

– Când spui „*putem*" te referi la tine şi la Rupert?

– Exact. Şi putem chema un profesor de la Oxford sau de la Cambridge. O să-l plătim ca să te înveţe tot ce nu poţi găsi în cărţi. Vei învăţa ca fulgerul, Georgie.

– Aş putea.

Vocea i se ridică.

– Chiar aş putea!

– După ce te măriţi cu Sconce, vei putea să-ţi cumperi toate cărţile pe care o să le vrei. Ca să nu mai spun că o să poţi şi să-ţi discuţi ideile cu el. Înţelegi, fireşte, că nici eu nici Rupert nu-ţi putem oferi o conversaţie intelectuală serioasă.

Georgiana privi în lungul coridorului, dar se opri.

– Ştiu că ţi-am spus că este perfect, Olivia, dar nu este. Nu există scântei între noi. Nici măcar una.

– Poate, cu timpul? zise Olivia, forţându-se să rostească aceste cuvinte.

– Am crezut... Am crezut din toată inima că în clipa în care voi întâlni bărbatul ideal voi simţi ceva. O dorinţă de a fi cu el. Pasiune, iubire, spune-i cum vrei. La început, am crezut că asta simt pentru Sconce. Îmi place să stau de vorbă cu el. Dar nu am nici cea mai mică dorinţă să-l strig pe numele acela ridicol, Quin.

– Nu-ţi place numele lui?

Georgiana începu să coboare scările.

– Îmi aminteşte de o gutuie![1]

Olivia o privi lung din spate, împingând cât mai departe acel sentiment lichid de fericită uşurare care îi inunda întreg trupul.

– Şi chiar dacă nu ar arăta ca o încrucişare între o zebră şi o gutuie, spuse Georgiana peste umăr, nu se uită la mine aşa cum se uită la tine.

– Nu se... zise Olivia fără prea multă convingere.

Georgiana se răsuci spre ea, în capul scărilor.

---

[1] *Quince* – gutuie, în lb. engleză

– Nu sunt *proastă*, îi atrase atenția, deși nu era necesar. Poate că mi-am dorit să mă mărit cu Sconce, înainte să ajung să îl cunosc mai bine. Dar chiar dacă aș mai vrea încă acest lucru, ceea ce nu e cazul, nu sunt un os pe care să i-l arunci doar pentru că te simți prea vinovată ca să dai curs sentimentelor tale.

– Nu te consider un os!

Privirea surorii ei deveni ascuțită.

– Dacă îl vrei, Olivia Lytton, *ia-l!* Este duce, pentru Dumnezeu! Ai putea avea șansa de a o face pe mama fericită, fiind fericită la rândul tău. Rupert se va întoarce în cele din urmă, iar mintea lui nu va fi cu nimic mai sclipitoare decât atunci când a părăsit țara. Spune-mi, te rog, ce mai aștepți?

– Rupert, spuse slab Olivia. Nu-l pot trăda pe Rupert.

– L-ai trăda pe Rupert dacă a-i da-o pe Lucy unui tinichigiu care trece pe stradă. Eu una nu cred că o să plângă mai mult de cinci minute de durere că nu se mai însoară cu tine.

– Credeam...

Olivia simți cum i se pune un nod în gât.

– Credem că te-aș trăda *pe tine.*

Zâmbetul Georgianei era strălucitor.

– Dacă l-aș fi vrut, m-aș fi bătut cu tine pentru el. Te-aș fi provocat la un duel în zori. Dar nu-l vreau.

Olivia o strânse cu putere în brațe, atentă să nu îi strice coafura, apoi spuse:

– O să-ți facem o zestre, Georgie. Știi asta.

– Da, spuse Georgiana.

În clipa în care intrară în sala de bal, arăta mai fericită decât o văzuse Olivia în ani de zile.

– Ai face bine să te ții de cuvânt, spuse Georgiana. Pentru că, în cazul în care te întrebi, nu am de gând să îți iau locul și să mă mărit eu cu Rupert. Încă mi se face greață când mă gândesc la scena din bibliotecă. Mai bine mor fată bătrână. Și, dacă voi găsi destule cărți de citit, exact asta voi face.

– Poți să faci orice vrei tu, spuse Olivia, simțind un val de căldură năpădindu-i trupul. Una dintre noi sacrificată pe altarul ducal este suficient.

Georgiana izbucni într-un râs atât de vesel, încât doi domni întoarseră capul spre ea.

– Dacă ce faci tu se numeşte sacrificiu, aş vrea să avem toţi norocul ăsta!

Olivia îşi simţi obrajii îmbujorându-i-se.

– Ştiu...

Sora ei îi mângâie obrazul cu degetul.

– Meriţi asta, după toată bunătatea pe care i-ai arătat-o lui Rupert. Putem să-i găsim o soţie, să ştii. Nu pe Althea, dar o fată înţelegătoare şi bună.

– Şi suficient de deşteaptă cât să administreze averea, spuse Olivia. Chiar crezi...

Georgiana zâmbi larg şi privi într-o parte.

– Vai de mine! Se pare că ducele dansează cu Annabel Trevelyan. Ei uite, *ei* tare i-ar mai plăcea să fie ducesa lui.

Olivia se răsuci pe călcâie; o auzi pe sora ei râzând; îl văzu pe Quin rezemat de perete, urmărind îmbufnat perechile care dansau.

– Întotdeauna stă într-un loc din care să te poată vedea, îi şopti Georgiana la ureche. Şi, dacă ai ieşi din încăpere şi te-ai duce în bibliotecă... ar veni după tine.

– N-aş îndrăzni, spuse Olivia, simţindu-şi inima urcându-i în gât.

– Să fie oare aceasta cea mai curajoasă femeie pe care o cunosc? o luă Georgiana peste picior. Femeia care a intrat în biroul tatei cu Rupert, ştiind prea bine că următoarele ore aveau să includă cea mai neplăcută experienţă îndurată vreodată de o femeie? Ai curaj, Olivia. Foloseşte-l.

Olivia trase adânc aer în piept. În acea clipă, Quin întoarse capul. Georgiana avea dreptate: chiar se uita după ea.

O iubea. Sau, mai degrabă, ca să folosească chiar cuvintele lui, *ţinea* la ea.

Fără să vadă nimic în jur, făcu vreo câţiva paşi, auzind în urma ei râsul Georgianei. Exact în clipa potrivită, se uită la Quin şi îi aruncă o privire în care se citea o invitaţie.

Quin se îndreptă numaidecât și ochii lui scânteiară drept răspuns. Așa că merse mai departe, croindu-și drum prin încăpere, oprindu-se pentru a răspunde la saluturi, plecând de îndată ce putea, refuzând să danseze. Parcă era un joc, cel mai palpitant joc pe care îl jucase vreodată.

Quin era, firește, în spatele ei, venea după ea. Ar fi pariat cu viața ei că nu putuse rezista acelei priviri. Puterea era amețitoare... îi făcea inima să-i bată mai tare, îi înmuia genunchii.

Odată ajunsă în celălalt capăt al sălii de bal, se duse direct la ușa ce conducea spre bibliotecă, o deschise și păși înăuntru.

Încăperea era goală, cu excepția unui valet. Ducesa nu era de părere că musafirilor trebuia să li se dea vreo ocazie de a se aventura în flirturi și cochetării, prin urmare postase servitori în fiecare încăpere.

Olivia îl salută, înclinând capul.

– Roberts. Ai o seară liniștită?

Valetul își relaxă postura rigidă în clipa în care o recunoscu.

– Trei perechi până acum, spuse el, cu un rânjet pe toată fața.

– Să ghicesc... ați pus pariuri pe camere?

– Pe fiecare cameră, zise el. Doi penny pentru fiecare. Eu am pariat că cinci perechi vor încerca să se ascundă pe aici.

Ușa se deschise fără zgomot în spatele ei. Nu avea nevoie să se întoarcă. Aerul parcă se schimba în jurul ei, când era el aproape.

– Roberts, spuse Quin.

Vocea lui gravă îi trimise fiori pe șira spinării.

– Cu siguranță alteța sa are nevoie de tine undeva în spate.

Roberts era un valet mult prea fin pentru a trăda chiar și o brumă de curiozitate. Se înclină și ieși tot atât de încet pe cât intrase Quin.

Abia atunci Olivia se întoarse.

Era magnific: umeri largi, care păreau chiar mai largi în haina fină, de culoare albastru-închis, care-i scotea în evidență verdele ochilor.

Privirea din acei ochi o făcu să se retragă un pas.

– Quin! scânci ea fără suflare, caraghioasă ca o fetiță de treisprezece ani.

– M-ai chemat, spuse el, direct ca întotdeauna. Și am venit, Olivia. Sper că nu te joci cu mine, pentru că nu cred că voi putea vreodată să-ți rezist.

Nu putea găsi nimic de zis. Era atât de frumos... zvelt și puternic și musculos. Până și părul lui era extraordinar.

În timp ce ea era dolofană și cât se poate de banală.

Quin străbătu spațiul dintre ei dintr-un singur salt. Văzându-l atât de aproape, nu făcea decât să remarce și mai acut contrastul dintre ei. Era imposibil. Îi luă mâinile într-ale lui și i le ridică la buze, trimițând noi fiori pe spatele Oliviei.

– Sunt grasă, bolborosi ea.

– Nu ești grasă. Ești cea mai frumoasă și mai voluptuoasă femeie pe care o cunosc.

Privirea îi alunecă pe trupul ei, voit, încet, apoi se întoarse la chipul ei. Expresia din ochii lui porni un adevărat foc în stomacul Oliviei, un foc ce părea să coboare din ce în ce mai jos.

– Vreau fiecare parte din tine, spuse el, cu voce joasă și răgușită. Vreau să cad în genunchi și să-ți ador coapsele.

Întinse mâinile și îi atinse curbele, de la sâni până la coapse, cu o mișcare arzătoare pe care un bărbat nu se cuvenea să o aibă decât cu soția lui.

Dar Olivia nu ar fi putut suporta să-l vadă regretând mai târziu... să vadă în ochii lui acea dezamăgire pe care o vedea în mod constant în privirea mamei ei. Se grăbi să continue:

– Nu voi fi o ducesă prea bună. Nu cred că văduva mă place prea mult. Ar prefera să te însori cu Georgiana. De fapt, sunt foarte sigură că o va îngrozi ideea că te-ai putea căsători cu mine.

– Şi tocmai de aceea, pe moşia mea există o casă pentru ducesa văduvă. Nu mă căsătoresc cu mama. Mă căsătoresc cu tine.

Ochii gri-verzui ai lui Quin erau atât de... nici în vis nu-şi închipuise că un bărbat putea arăta astfel.

Dar avea o listă, în mintea ei, de caracteristici care o descalificau pentru poziţia de Ducesă de Sconce.

– Fac glume deplasate. Vreau să spun că nu am un simţ al umorului foarte ducal.

Ochii lui scânteiară amuzaţi, deşi expresia feţei îi rămase neschimbată.

– Eu unul ştiu o singură epigramă, pe care am învăţat-o de la vărul meu, Peregrine, când eram mici. *A fost cândva o domniţă din Bude, care s-a dus să înoate-ntr-un lac.*

Se opri, aşteptă... o invitaţie. Olivia simţea cum i se îmbujorează obrajii.

– *Un bărbat într-o luntre,* zise ea încet, *şi-a aruncat undiţa...*

Quin continuă versul:

– Şi a spus: *Nu poţi să înoţi aici, e privat!* Sincer să fiu, nu am înţeles niciodată care-i poanta. Am dreptate să cred că doamna din *Bude* sugerează că se scălda *nud?*

– Da.

– Înţeleg treaba cu undiţa. Dar, dacă trebuie să explici, nu mai este amuzant. Eşti sigură că vrei să fii cu un bărbat căruia trebuie să i se explice toate jocurile de cuvinte ca să înţeleagă de ce sunt amuzante?

– Tu eşti sigur că vrei să fii cu o femeie care nu-ţi împărtăşeşte pasiunea pentru ştiinţă? Mă tem...

– De ce anume, scumpa mea?

– Că o să te plictiseşti de mine, spuse ea repede. Nu pot să discut despre dualitatea luminii şi, dacă îmi povesteşti despre funcţiile matematice, îţi mărturisesc sincer că adorm. Am o minte extrem de trivială.

– Tu înţelegi emoţia. Eu nu. Nu înseamnă că mintea mea e mai prejos. Ne plac lucruri diferite. De ce te-aş plictisi cu discuţii despre matematică? Mai bine mă înveţi tu pe mine să râd.

Un fel de suspin i se ridică în gât.

- O să-i înveți pe copiii noștri versuri deocheate în loc de rime de grădiniță?

Olivia stătu să se gândească.

- Posibil.

- Atunci, va trebui să mă înveți mai întâi pe mine câteva. Îmi pare rău să spun că Alfie nu a învățat niciodată nici măcar două versuri.

Mâinile lui îi prinseră umerii și-i urcară în păr, separând șuvițe între degete.

- Știi că este pentru prima oară când vreau să vorbesc despre Alfie, de când a murit? I-am rostit numele cu glas tare în fața ta și nu mă mai simt ca și cum m-aș prăbuși într-un abis întunecat.

Olivia înghiți nodul din gât.

- Poate, spuse el cu delicatețe, poate că o să-i dăm unuia dintre copiii noștri înfiorătorul nume de Alphington? Așa, ca să nu fie... uitat?

- Oh, Quin! șopti ea.

Apoi, pentru că întrebarea lui nu avea nevoie de răspuns, pentru că știa și el răspunsul la fel de bine ca ea, adăugă:

- Cam câți copii crezi tu că o să avem?

- Mulți?

Privea fix în ochii ei.

- Întotdeauna mi-am dorit o casă plină de copii, atât de mulți încât nimeni să nu se simtă vreodată singur.

Olivia simți o strângere de inimă gândindu-se la doi mici viitori duci, Quin și Alfie.

- De-asta înalți zmeie? Ca Alfie să nu fie singur?

- Evangeline a refuzat să mai avem copii. O îngrozeau schimbările care se petreceau cu trupul ei. Chiar și mai mult pentru că mie îmi plăcea cum arăta.

- Îți plăcea?

- Mi se părea că nu fusese nicicând mai frumoasă. Ea credea că nu fusese nicicând mai respingătoare. Nu m-a lăsat să o ating, nici măcar să o văd dezbrăcată, timp de doi ani.

Olivia clipi.

- Nu ți-a fost infidelă pe toată durata căsătoriei?

– Ba da, spuse el calm, ca şi cum ar fi discutat despre vreme. Se purta altfel cu mine decât cu amanţii ei.

Olivia se gândi, nu pentru prima oară, că nu avea nici un rost să-şi exprime cu vocea tare părerea despre Evangeline.

– Nu vreau să vorbesc despre fosta mea soţie, spuse Quin. De fapt, aş prefera să nu-i mai pomenesc niciodată numele.

– Eşti sigur? Eu cred că sunt atât de comună pe lângă tine, Quin.

Expresia totalmente perplexă din ochii lui nu putea fi prefăcută.

– Ce dracu' vrei să spui? Eşti frumoasă şi amuzantă şi întreaga casă te adoră. Poate, ţinu să adauge, cu excepţia mamei mele. Dar va ajunge şi ea să te îndrăgească.

Olivia simţi un suspin eliberându-i-se din capul pieptului, aducând după el o lacrimă sau două.

– Nu, spuse Quin, trăgându-o în braţele lui. Fără lacrimi.

Începu să i le şteargă cu săruturi, mângâindu-i iar şi iar faţa cu buzele lui fine şi moi.

Olivia se cuibări în braţele lui.

– Poţi să-mi spui, te rog, ce anume te-a făcut să intri în această cameră? şopti Quin printre săruturi. Când te-am văzut, acum o oră, erai pregătită să mă sacrifici pentru onoarea ta.

Olivia râse, tremurând uşor.

– Îmi pare nespus de rău pentru Rupert. Dar Georgie spune că o să-i găsim o soţie potrivită: o fată înţelegătoare, puternică şi bună.

– Ah, aşadar sora ta a ghicit adevărul.

– Mi-a spus că nu este nici o scânteie între voi.

– La fel cum ţi-am spus şi *eu*.

Se simţea o adâncă satisfacţie în vocea lui.

– Să ştii că sora ta ar fi o savantă de excepţie.

– *Este* o savantă de excepţie şi va fi o savantă genială, după ce o să-i cumpărăm toate cărţile pe care şi le doreşte. Tata i le-a refuzat întotdeauna, ştii... Considera că o lady nu se cuvine să citească şi mama era de aceeaşi părere.

Quin pufni.

Se lipi mai tare la pieptul lui, savurând brațele puternice care o înconjurau, mirosul aspru și masculin al pieptului său, duritatea mușchilor lui... îi spunea, fără cuvinte, că o dorea. Că voia să-i sărute fiecare părticică a sânilor, a stomacului și a coapselor.

– Simt o oarecare remușcare pentru că te fur de lângă Montsurrey. Nu este un lucru onorabil să furi logodnica unui bărbat plecat să își servească țara.

Olivia se lipi de el, lăsându-se învăluită în căldura trupului lui.

– Rupert a pierdut aer la naștere, spuse ea. Nu va fi niciodată atât de bun pe cât ar fi putut să fie.

– Este suficient de bun, spuse Quin simplu. Își servește țara, își riscă viața pentru apărarea Anglia.

Alte câteva lacrimi căzură pe haina lui Quin.

– Ai dreptate.

– Vom fi întotdeauna prieteni cu el.

Era un fel de jurământ.

– Ai fost a lui și acum eu te iau de lângă el și nu voi uita niciodată la ce l-am forțat să renunțe.

Olivia își trase foarte neceremonios nasul și luă batista pe care i-o întindea Quin.

– Rupert ar fi mai supărat dacă i-ai lua-o pe Lucy.

Quin râse.

– Vorbesc foarte serios, protestă ea. Și Georgie este de acord cu mine.

Îi ridică bărbia și-i sărută din nou ochii umezi. Apoi buzele lui coborâră peste ale ei. Iar mâinile lui erau dintr-odată peste tot: posesive, aproape dure, cerând-o și făcând-o a lui.

Olivia se topi în el ca și cum acolo i-ar fi fost dintotdeauna locul. Sărutul lui Quin era blând, dar în spatele lui simțea hotărâre, simțea un atac masculin. Mâinile lui îi cuprinseră gâtul și Olivia deschise numaidecât gura, invitându-l. Mirosul lui masculin o amețea, îi întuneca mintea. Avea gust de șampanie și de încă ceva, ceva ce era exclusiv Quin.

Sărutul o făcu să se simtă sălbatică şi plină de viaţă. Îşi ţinea mâinile pe obrazul ei, înclinându-i capul pe spate, sărutând-o arzător.

Asta era *intimitate*, îşi dădu dintr-odată seama.

Quin îi muşcă blând buza de jos şi Olivia tremură în braţele lui ca şi cum fusese lovită de o rafală îngheţată. Quin îi răspunse cu un geamăt adânc şi o lăsă şi mai mult pe spate. Apoi buzele i se desprinseră de ale ei şi îi alunecară pe curba maxilarului, lăsând-o fremătând în braţele lui. Mâinile lui îi alunecau încet pe spate, trăgând-o spre el.

Olivia se ridicase în vârful picioarelor, atât de pătrunsă şi de ameţită de căldura braţelor şi buzelor lui, încât...

Aproape că nu auzi uşa deschizându-se.

capitolul 19

Multe săruturi spontane. Şi altele, de altă natură

Olivia scoase un strigăt şi, dezlipindu-şi buzele de ale lui Quin, se întoarse, rămânând însă în continuare în braţele lui. Văduva nu părea deosebit de furioasă sau critică. Se uita mai degrabă la ei cu expresia cu care un copil se uită la o omidă: curios, dar nu cu repulsie.

– Tarquin, începu ea.

– Mamă, răspunse Quin, fără să-şi retragă braţele din jurul Oliviei.

– Ce îţi închipui că faci?

– O sărut pe Olivia, zise Quin, spontan.

Fruntea văduvei s-ar fi putut încrunta – doar că era de presupus că ducesa nu era adepta unor asemenea expresii faciale extravagante.

– Domnişoară Lytton, te-aş putea întreba acelaşi lucru.

Olivia se gândi să-i răspundă *Eu sunt sărutată*, însă se gândi că ar fi fost mai prudent să nu fie chiar atât de directă.

- Cred că oboseala din această seară mi-a provocat o neobişnuită stare de euforie, spuse ea, încărcând fraza în speranţa că văduvei îi va fi mai greu să o înţeleagă.

Ce era în mintea ei? Femeia asta scrisese *Oglinda măgulitoare*. Nu se lăsa ea încurcată de un labirint lingvistic.

- Mie nu mi se pare că aş fi martoră la o manifestare euforică, remarcă văduva. Tarquin, ţi-aş putea aminti de impactul dezastruos pe care l-a avut spontaneitatea asupra primei tale căsătorii, dar nu o voi face.

- Foarte bine, spuse Quin, strângând-o şi mai tare în braţe pe Olivia.

- Nu este nevoie să fac acest lucru, continuă mama lui, pentru că tânăra aici de faţă este promisă altcuiva, prin urmare săruturile, spontane, euforice sau de orice altă natură, sunt lipsite de orice consecinţă. Domnişoară Lytton, înainte de a te implica în acest flirt neobişnuit de euforic, i-ai amintit fiului meu că vei deveni în curând ducesă?

Olivia avu dintr-odată senzaţia că văduva era un vultur care i se învârtea deasupra capului. Ceea ce o transforma probabil pe ea într-o leoaică rănită. Sau în ceva chiar şi mai vulnerabil: un iepure căzut lângă roţile unei căruţe.

- Da, spuse ea.

Apoi se uită la Quin.

- După cum v-am informat, alteţă, sunt, într-adevăr, promisă altui bărbat.

- Marchizului de Montsurrey, zise Quin. De îndată ce Montsurrey se va întoarce în Anglia, vei desface logodna şi te vei căsători în cea mai mare grabă cu mine.

Se întoarse spre mama lui.

- Olivia va fi Ducesa de Sconce.

- Nu sunt de acord.

Urmă un moment lung de tăcere încărcată.

- Poate că ar fi mai bine să vă las să discutaţi singuri, spuse Olivia, eliberându-se încet din îmbrăţişarea lui Quin.

Văduva o ignoră cu desăvârşire, ţinându-şi privirea fixată asupra fiului ei.

- Domnişoara Lytton este foarte potrivită pentru un bărbat naiv şi sărac la minte ca Montsurrey. Mai mult, a demonstrat un admirabil devotament faţă de bietul băiat şi i-am scris personal tatălui său pentru a-i spune acest lucru. Totuşi, nu este potrivită pentru tine.

- Eu cred că este, spuse Quin.

Olivia se lăsă să alunece într-o parte.

Ducesa se întoarse spre ea.

- Sper că nu ai de gând să te furişezi afară din cameră, ca o servitoare vinovată care a spart o farfurie.

Spatele Oliviei se îndreptă numaidecât.

- Mi s-a părut mai politicos să vă permit să continuaţi această discuţie cu fiul dumneavoastră în particular.

- În mod obişnuit aş fi de acord, doar că ceea ce am de spus te vizează pe dumneata - şi pe sora dumitale. *Ea* este potrivită pentru a deveni Ducesă de Sconce, nume care este, apropo, mult mai vechi şi mai distins decât Canterwick. Tu nu eşti potrivită pentru această poziţie.

În clipa în care se trezi ţinta directă a privirilor ducesei, Olivia îşi dădu seama că putea fie să plece privirea - şi să piardă pentru totdeauna orice poziţie superioară - sau să lupte.

- Sora mea ar fi, într-adevăr, o Ducesă de Sconce remarcabilă, spuse ea, sperând să evite o confruntare directă.

- Acest lucru este irelevant, spuse Quin.

Olivia nu trebuia să îl vadă ca să-şi dea seama că zâmbea; îi simţea zâmbetul în voce.

- Intenţionez să mă căsătoresc cu Olivia, nu cu Georgiana.

- Din dragoste, fără îndoială! spuse văduva, într-un brusc acces de furie. Şi ce ţi-a adus ţie dragostea, Tarquin, în afară de o reputaţie de bărbat încornorat, care nu te-a părăsit nici după atâţia ani?

Se întoarse spre Olivia.

- Ştiai că nu a vorbit timp de un an întreg după ce i s-a înecat netrebnica aia de soţie? Nu a *vorbit!*

- Am vorbit, protestă Quin.

– Oh, poate că cereai să ți se aducă friptura la masă, dar nu spuneai nimic care să merite a fi auzit. Timp de un an întreg, nu ai arătat nici cel mai mic interes față de ce se petrecea în jurul tău.

– Mă simțeam ca un somnambul, recunoscu Quin.

Spre mirarea Oliviei, nu părea să fie câtuși de puțin furios.

– Montsurrey este un pămpălău, spuse apăsat văduva.

Olivia se încordă.

– Acesta e adevărul, sări ducesa, înainte ca Olivia să apuce să spună ceva. Ești o pereche potrivită pentru el, însă acest lucru nu e valabil și în cazul fiului meu. Ești, domnișoară Lytton – și sper că îmi vei ierta francheţea – mult prea corpolentă, vulgară și foarte prost crescută. Ultima caracteristică este chiar foarte surprinzătoare, având în vedere că sora dumitale a reușit să atingă un nivel desăvârșit de rafinament. Și mai la obiect, ești neinteresantă. Nu ai dovedit nici o abilitate de a te implica în chestiuni ce prezintă importanță pentru fiul meu.

Olivia își îndreptă cât putu mai mult statura corpolentă și, cu capul cât mai ridicat, spuse cu cel mai rece ton cu putință:

– Voi răspunde numai acuzației care îi vizează pe părinții mei, deși țin să precizez că necuviința dumneavoastră nu vă îndreptățește la nici un răspuns. Este drept că părinții mei nu fac parte în mod direct din clasa aristocrată, alteța voastră, dar au rude foarte sus puse de ambele părți. Și țin să mai adaug că nimeni din familia mea nu s-a căsătorit vreodată cu un *Bumtrinket!*

Pieptul ducesei se ridică ușor, amintindu-i Oliviei de un balon pe care îl văzuse odată în Hyde Park.

– Nu mă refeream la nașterea dumitale, spuse ea, rostind cuvintele pe un ton ușor disprețuitor, ci mai degrabă la manierele de care dai dovadă.

– Mie îmi place foarte mult cum arată Olivia, spuse Quin, intervenind.

Pentru prima oară, tonul lui avea o notă distinctă de atenționare.

– Ba chiar ador felul în care arată. Și consider că manierele ei sunt perfecte pentru o ducesă.

– Sunt convinsă de asta! pufni văduva.

Se înroşise toată la faţă şi ochii negri îi scânteiau de furie.

– Ce vreţi să spuneţi cu asta? întrebă Olivia.

– Vreau să spun că eşti făcută din acelaşi aluat ca şi prima ducesă, Evangeline. Tot aşa *adora* şi felul în care arăta ea. Şi a aflat prea târziu că formele senzuale sunt masca unei femei care numai în cei mai blânzi termeni poate fi numită o desfrânată.

– Mamă!

Vocea lui Quin era la fel de rece ca a mamei lui.

– Mergi prea departe. Te rog, de dragul tuturor, să îţi schimbi tonul şi comportamentul.

– Nu schimb nimic!

În mod evident, ducesa îşi ieşise din fire.

– Ducele de Canterwick mi-a scris înainte de sosirea voastră, spuse ea, întorcându-se spre Olivia cu expresia unei tigroaice care îşi apără puiul ameninţat.

Olivia aşteptă, cu capul sus.

– L-ai informat pe fiul meu că este foarte posibil să fii însărcinată cu moştenitorul numelui Canterwick? Te rog să observi că nu spun nimic despre faptul că nu eşti măritată; se ştie despre duce că este o fire atât de nevinovată încât, aproape sigur, l-ai agresat pe bietul băiat. Abia dacă a împlinit optsprezece ani. Aceste amănunte sunt atât de neplăcute, domnişoară Lytton, încât ar trebui să speri din tot sufletul ca nimeni în afara familiei dumitale să nu le afle, pentru că nu te pun câtuşi de puţin într-o lumină bună.

– Mă *ameninţaţi?* exclamă Olivia.

Văduva fu luată prin surprindere de reacţia ei şi făcu un pas în spate, apoi însă îşi puse mâinile în talie şi rămase fermă pe poziţie.

– Cu siguranţă nu. Noi, aristocraţii, nu avem nevoie să recurgem la asemenea metode josnice la care, în mod evident, te gândeşti dumneata.

Quin privi în ochii Oliviei cu o întrebare tăcută.

– Nu e nici un moştenitor, reuşi ea să spună.

– Mamă!

Vocea lui Quin era tăioasă şi rece ca gheaţa.

– Îmi vei face plăcerea de a-i informa pe servitori că te vei retrage la casa văduvei începând de mâine-dimineață. Și nu mă refer la casa de pe acest domeniu, ci la cea din Kilmarkie, domeniul nostru din Scoția.

Spre surprinderea Oliviei, ea – și nu văduva – fu cea care strigă: „Nu!" ca răspuns la această poruncă.

Văduva nu spuse absolut nimic preț de o clipă. Apoi își plecă privirea și făcu o reverență.

Olivia îi scutură brațul lui Quin.

– *Nu* o să faci asta! îi spuse ea apăsat, pe un ton deloc blând.

O privi încruntat.

– Eu nu...

– Eu și mama ta avem tot dreptul să nu fim de acord cu privire la ce e cel mai bine pentru tine, fără ca tu să te amesteci!

– Nu mă amestecam. A fost doar o reacție la felul în care te-a jignit mama. Nu pot și nu voi tolera așa ceva din partea nimănui.

Se uită la mama lui și spuse din nou, strângând din dinți:

– A *nimănui!* Ar trebui să știi că orice bărbat, fie că face sau nu parte din această familie, care va insinua că Olivia și Evangeline au ceva în comun, va trebui să îmi dea satisfacție cu sabia în mână.

– Of, pentru Dumnezeu! spuse Olivia, apucându-l de eșarfă, având în vedere că scuturatul brațului nu avea nici un efect. Poți să cobori o clipă de pe Muntele Ducelui și să fii puțin atent? Mama ta este îngrozitor de îngrijorată pentru tine și tu o amenințí că o trimiți în Scoția? Se pare că nu ai glumit când ai spus că nu înțelegi întotdeauna emoțiile.

Văduva scoase un sunet, dar Olivia nu se uită la ea. Își ținea privirea fixată asupra lui Quin.

Acesta se încruntă.

– Firește că mama ta crede că semăn cu Evangeline – desigur, mai puțin la siluetă. Am venit aici logodită cu un duce și, când toată lumea se aștepta să te logodești la rândul tău cu sora mea, i te-am furat de sub nas. Mama ta a intrat într-o cameră unde ne-a găsit nesupravegheați

și aproape întinși pe podea, îmbrățișați. Într-adevăr, par a fi cea din urmă destrăbălată. Și dacă intenționezi să-i provoci la duel pe toți cei care vor remarca acest lucru, vom avea o căsătorie foarte scurtă.

Cuta de pe fruntea lui Quin se adânci.

- Nu vom mai avea timp să facem toți copiii pe care ți i-ai imaginat, continuă Olivia, necruțătoare. Nu vei mai avea timp să faci altceva decât să alergi prin toată țara și să-i ataci pe cei care, la urma urmei, nu vor spune decât ceea ce li se va părea evident. Și poți fi sigur că asta nu va fi tot. Vor râde de tine pe la spate, cel puțin câțiva ani.

O expresie de raționalitate începea să se întrezărească în ochii lui.

- Nu înțelegi? spuse ea, lăsându-i eșarfa. Nimic din toate astea nu contează. Mama ta te iubește. Vrea să te apere de coarne, de bârfe și de o soție grasă...

Se uită la văduvă.

- Asta este singura parte pe care îmi este greu să v-o iert.

Quin se întinse, o întoarse cu fața spre el, o trase în brațele lui și o îmbrățișă cu putere, atât de strâns încât abia dacă mai putea respira.

- Am nevoie de tine, șopti el cu voce joasă și aspră în părul ei. Oh, Doamne, Olivia, cum am putut trăi până acum fără tine?

Olivia se întinse și îi trase fața înspre a ei.

- Sunt a ta, la bine și la rău.

Se auzi un scurt clichet în clipa în care ușa dinspre sala de bal se închise, însă Olivia nu îi dădu atenție.

- Tu ești ce lipsește din mine, spuse Quin. Tu mă faci *să simt*.

- Ai simțit întotdeauna. Ești unul dintre cei mai sensibili și iubitori oameni pe care îi cunosc. Oricine își poate da seama.

Quin clătină din cap, așa că Olivia îi trase fața înspre a ei și îi dădu un sărut atât de arzător încât spunea tot ceea ce nici unul dintre ei nu reușea să pună în cuvinte... încă.

Fără nici un cuvânt, Quin se prăbuşi într-un fotoliu, trăgând-o pe Olivia după el. De data asta nu avea să se mai oprească şi o ştia; şi o ştia şi el. Se sărutară până când gemete mici începură să-i scape necontrolat din gât. Tremura şi îl atingea oriunde putea ajunge cu degetele.

Quin trase încet de corsaj... şi sânul ei i se rostogoli în mână. Preţ de o clipă, încremeni. Apoi spuse:

– Eşti cea mai frumoasă femeie pe care mi-am imaginat-o vreodată, Olivia. Îmi permiţi?

Olivia nu ştia cu certitudine ce avea de gând să facă, dar dădu din cap. Ştia că întotdeauna îi va spune da, deşi nu era bine să afle şi el asta.

Gura lui era fierbinte şi udă pe curba sânului ei. Îşi arcui spatele, oferindu-i-se, până când buzele lui îi găsiră sfârcul.

Olivia n-ar fi putut spune sigur ce se întâmplă apoi. Crezuse că, în cel mai rău caz, va scoate o exclamaţie surprinsă, poate un strigăt drăgălaş, de domnişoară, sau un mic geamăt... nu. Cu o întreagă sală de bal plină de aristocraţi de cealaltă parte a uşii, scoase un strigăt din adâncul pieptului, expresia unei nevoi şi a unei dorinţe arzătoare.

Fără să se oprească, Quin îi puse o mână peste gură, apoi trase şi mai tare sfârcul între buzele lui.

Olivia îi muşcă degetul, simţind spirale începând să i se ridice înăuntrul trupului, împingându-i inima în gât.

Quin îşi înălţă capul, îşi luă mâna de pe gura ei şi îi mângâie sfârcul cu degetul mare. Olivia se arcui peste braţul lui, înnebunită de dorinţă, ameţită de senzaţiile sălbatice care alergau prin ea.

– Nu putem face asta aici, spuse Quin, cu vocea ca un geamăt lângă gâtul ei.

– Nu?

Se cutremură, şocată de propria ei voce, de foamea imploratoare ce răzbătea din ea.

– Sigur că nu putem.

Se îndreptă, pregătindu-se să se ridice.

Quin se uită la ea, cu o invitație pătimașă în privire, și îi mângâie din nou sfârcul cu degetul. Trupul ei se lipi din nou de al lui și picioarele i se desfăcură într-o invitație de care el nu profită.

Mâna i se opri în cele din urmă. Olivia înghiți cu greu, luptându-se cu impulsul de a-l implora să continue.

– Ești sigură că nu porți copilul lui Montsurrey?

Vocea lui nu era o condamnare, doar o solicitare de informații.

Olivia își întoarse capul pe pieptul lui.

– Sunt sigură, îi răspunse.

– Dar tu și cu el...?

Olivia încercă să găsească un mod de a-i explica, ținându-și totodată promisiunea pe care i-o făcuse lui Rupert. Georgiana era sora ei geamănă, jumătatea ei; Rupert ar fi înțeles de ce îi spusese ei adevărul.

Dar Quin... Quin era bărbatul care urma să o ia de lângă Rupert. Și, chiar dacă Rupert nu o dorea cu adevărat, era totuși obișnuit cu ea. Fiind genul de bărbat care punea preț pe familiaritate, pierderea ei avea totuși să îl afecteze. Nu încăpea îndoială că Rupert nu ar fi vrut ca Quin să afle despre tulpina de țelină bleagă.

– Tatăl lui era îngrijorat, pentru că Rupert pleca la război, spuse ea, alegându-și cu grijă cuvintele.

Tăcere.

Apoi:

– Canterwick te-a obligat să te culci cu fiul lui idiot fără a fi căsătoriți pentru că se temea să nu rămână fără moștenitori?

Ei, dacă o punea așa, suna înfiorător...

– Nu am fost obligată.

– Te-ai oferit?

– Nu.

– Asta e viol, spuse el sec.

– Nu! Rupert nu a... Rupert n-ar face asta *niciodată*.

Olivia oftă adânc.

– Îl faci să pară un nemernic. Țin foarte mult la Rupert și el la mine. Am făcut tot ce am putut. Și mi-a spus o poezie pe care o scrisese. E foarte bună.

– Cum sună?

– E despre moartea unei vrăbii care a căzut dintr-un copac. *Iute, strălucitoare, pasărea cade spre noi. Întunericul se ridică între ramuri.*

Quin se încruntă.

– Nu o înțeleg cu nimic mai mult decât am înțeles epigrama lui Peregrine. Cum adică *întunericul se ridică între ramuri?* În calitate de om de știință preocupat de studiul luminii, te asigur că întunericul nu se poate ridica.

Olivia își ridică la loc corsajul, apoi își lăsă capul pe brațul lui ca să îi poată vedea chipul.

– Nici poezia lui Rupert, nici epigrama nu trebuie analizate prea amănunțit. Singura lor menire este să provoace sentimente.

– Întunericul care se ridică e un sentiment?

Quin părea adorabil de nedumerit.

– Descrie durerea: durerea pe care a simțit-o în clipa în care vrabia a căzut din copac. Pasărea era iute și strălucitoare. Apoi nu mai era. Întunericul se ridica în copacul în care cântase pasărea.

Privirea lui se schimbă.

– Da, așa cum a fost cu Alfie, spuse ea și își lipi obrazul de pieptul lui.

Emoția de pe chipul lui era atât de vie, încât era dureros să o vezi.

Rămaseră așa o vreme, cu brațele lui Quin strânse în jurul ei. Acordurile unui dans străpungeau tăcerea, pătrunzând din sala de bal pe sub ușă. Muzica era veselă și dulce, ca și cum ar fi venit de la mile depărtare, dintr-o lume în care nici un băiețel – și nici o vrabie – nu cădea din copac.

În cele din urmă, Quin își drese vocea.

– Îți dai seama că Montsurrey...

– Rupert, îl corectă ea. Rupert detestă să i te adresezi cu titlul de noblețe. Dacă ar fi după el, s-ar tutui cu toată lumea.

– Îți dai seama că Rupert îmi este din ce în ce mai dezagreabil? A scris singura poezie pe care am reușit să o înțeleg vreodată, își apără țara în timp ce eu dorm confortabil în patul meu și îi fur logodnica.

– Rupert ar fi încântat să știe că ai fost câtuși de puțin invidios pe el, spuse Olivia. Poate că nu gândește el limpede, dar înțelege sentimentele și îl doare când oamenii îl resping.

– Cu siguranță, înțelege sentimentele.

– Cred că problemele pe care le are l-au eliberat. Plânge ori de câte ori îl mișcă ceva, când aude sau când vede ceva trist.

Quin se gândi preț de câteva clipe. În cele din urmă se ridică, așezând-o și pe ea în picioare.

– Ești sigură că vrei să te măriți cu mine? Nu m-am simțit năpădit de sentimente decât abia după ce mi-ai explicat poezia. De ce nu a putut scrie propoziții complete?

– Rupert vorbește foarte rar în propoziții complete.

– Dar ar fi putut fi mai explicit. De ce nu a spus: *Când a murit vrabia cu viteză remarcabilă – probabil de bătrânețe – și a căzut din copac, am simțit întunericul cuprinzându-mi inima?*

Olivia îl cuprinse în brațe.

– Ai uitat de *strălucitoare*, dar cred că te-ai descurcat admirabil cu *întunericul*.

– *Strălucitoare* nu are sens. Păsările din familia Passeridae sunt de obicei gri sau maro. Îmi dau seama că versiunea mea este mult mai lungă, dar este mult mai precisă. Și corectă, din punct de vedere gramatical.

– Dar versiunea ta vorbește despre sentimentele lui Rupert, în timp ce Rupert a descris ce simți tu pentru Alfie.

– Ah!

Se gândi o clipă, apoi spuse:

– În continuare mi se pare că îmbinarea acestor cuvinte specifice este ilogică.

– Consider-o echivalentul poetic al unei funcții matematice, îi sugeră Olivia. Deci, crezi că ar trebui să intrăm în sala de bal și să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic? Va trebui să-ți legi părul la loc.

– Nu.

– Nu în sensul că nu ne întoarcem la bal sau că nu ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic?

– Nu am nici o obiecţie vizavi de a ne întoarce în sala de bal, pentru că numai pe acolo putem ajunge la scările care duc spre dormitoare. M-am răzgândit.

Olivia scoase un strigăt scurt.

– Vrei să spui...? *Nu!* Ar însemna să creăm un scandal teribil. În nici un caz.

Mâinile lui i le strânseră cu putere pe ale ei.

– În fiecare secundă cade câte o vrabie, Olivia.

O sărută ca şi cum i-ar fi dat o poruncă erotică.

Nu-i fu uşor, dar reuşi să se desprindă de sărutul şi din braţele lui.

– Mama ta ar fi îngrozită de un asemenea scandal. Rămâi aici cel puţin jumătate de oră. Voi încerca să mă strecor neobservată în sala de bal şi să sperăm că lumea va crede că am aşteptat doar să-mi revin după conversaţia avută cu mama ta.

– Este un valet în faţa uşii.

– *Cum?*

– Mama l-a postat acolo când a plecat, ca să se asigure că nu intră nimeni. Uită-te pe sub uşă şi o să-i vezi umbra cizmelor. Servitorii mamei sunt instruiţi să stea cu umerii la perete. Dacă deschizi uşa, îl vei lovi în spate, lucru care va atrage atenţia.

Olivia îşi muşcă buza.

– Nu intenţionasem să îmbrăţişez cu atâta viteză viaţa de femeie cu proastă reputaţie.

Quin se duse în spatele camerei, deschise fereastra şi îi făcu semn să se apropie.

– E bine că eşti o căţărătoare pricepută.

– De ce? Suntem aproape la acelaşi nivel cu pământul.

Quin îşi trecu piciorul peste parapet şi se lăsă să cadă de la o distanţă de aproximativ un metru până la pământ. Apoi întinse braţele şi zâmbi încântat, cu ochii încărcaţi de neascunsă dorinţă.

– Tocmai mi-am dat seama că nu putem ajunge la dormitoare fără să trecem prin bucătărie.

Olivia îşi ridică fustele cu cât mai multă delicateţe fu în stare, şi reuşi să îşi treacă un picior peste marginea ferestrei. Era mai greu decât crezuse şi sfârşi prin a cădea în braţele lui Quin, într-un fâlfâit de jupoane.

– Așa că, spuse el ținându-o foarte strâns și așezându-o cu picioarele pe pământ, nu ne întoarcem în casă. În schimb, cred că o să mergem la cățărat.

– La cățărat? Unde la cățărat?

Olivia privi în jur. Erau într-o parte a casei, după colțul sălii de bal. Cu excepția petelor de lumină galbenă create de ferestre, grădina era argintie, răcoroasă și scăldată în razele lunii pline.

– Te gândești să urcăm în dormitor pe o scară? Pentru că refuz categoric să mă sui pe o scară. Nu sunt o caraghioasă naivă care să fugă cu iubitul ei, în lumina lunii.

– Nu mi-ai spus tu că nu mă pot uita *așa* la tine decât atunci când suntem într-un copac?

– Nu vreau să mă mai urc în nici un copac, Quin! Dacă o să cazi iar? Ai noroc că nu ai murit!

Quin zâmbi larg.

– Chiar și la vârsta mea înaintată, pot să urc în copacul la care mă gândesc.

Îi întinse o mână.

Dar Olivia ezită.

– E frig afară. Nu știu la ce te gândești, dar sunt sigură că nu este cuviincios.

– Nu este câtuși de puțin cuviincios. Și nu-ți face griji în legătură cu frigul. Iau vreo două pături de la grajduri.

– Vrei să rămânem *afară?*

Olivia se pregătea să enumere un întreg șir de proteste, dar Quin alese să contra-argumenteze cu un sărut. Tactica fu atât de eficientă, încât Olivia se trezi din nou cocoțată pe pervazul ferestrei, poziție care îi plasa sânii într-un unghi pe care Quin îl aprecia în mod evident.

– E bine că e închisă ușa, spuse Quin mai târziu, cu vocea încărcată de dorință.

Olivia înghiți și își veni în fire. Acele îi căzuseră demult din păr și buclele îi cădeau pe umeri. Mai rău, corsajul îi alunecase aproape până în talie. Pielea – mult prea multă piele – îi strălucea în lumina lunii.

– Oh, ho! strigă ea, trăgând de rochie. Oh, nu.

- Oh, da! spuse Quin, prinzându-i mâinile cu ale lui, ţinându-le depărtate ca să o poată admira. N-o să mă satur niciodată de tine, Olivia. Eşti ca un drog.
Îi lăsă mâinile şi-şi coborî din nou capul.
Olivia rămase nemişcată, cu mâna pe părul negru care cădea ca mătasea pe sânul ei în timp ce el o săruta cu săruturi nesăţioase şi ude care-i trimiteau furnicături chinuitor de plăcute până în vârful degetelor de la picioare.
- Nu-mi mai e frig, şopti ea, prinzând curaj.
Făcea bine. Îşi alegea singură ducele.
- Unde este copacul tău?
Îl urmă. De fapt însă, urmă râsul solemn - şi era râs - care înflori în ochii lui în clipa în care îşi trase la loc corsajul. Căldura dulce a gurii lui. Vocea lui răguşită şoptindu-i numele.
L-ar fi urmat oriunde.

capitolul 20

Domniţa care ştia să mânuiască acul

Copacul se dovedi a fi în spatele grajdurilor. Şi nu era doar un copac. Era o casă *într-un* copac.
Olivia se opri la baza lui, privind uluită în sus.
- Ce mai e şi asta?
- O casă într-un copac. A fost a lui Alfie.
- Alfie avea o căsuţă în copac?
Ce întrebare stupidă! La urma urmei o vedea cu ochii ei, o căsuţă cocoţată într-un copac. Avea chiar şi ferestre şi o uşă.
- Lui Alfie îi plăcea să pună întrebări, spuse Quin, ţinând-o în continuare de mână. Avea întrebări despre orice: ce ţine luna pe cer, de ce se fac merele roşii, cine a inventat alfabetul? Într-o zi, a vrut să ştie de ce trăim pe pământ şi nu în copaci.
Olivia se apleca spre el şi îi atinse buzele cu ale ei.
- El a fost vrabia ta.
- Da.

Dar vocea nu-i era încărcată de durere. Era mai degrabă veselă.

– I-am construit casa din copac lui Alfie pentru că mi s-a părut o întrebare deosebit de bună, care merita experimentată. Am locuit în ea timp de două zile.

– Şi la ce concluzie a ajuns Alfie?

– Că distinsa familie Sconce locuieşte pe pământ pentru că le este foarte greu valeţilor să urce în copac cu tava cu mâncare. Iar Cleese nu putea să urce deloc. Alfie mi-a atras atenţia că bunul nostru Cleese nu este fericit decât dacă ştie tot ce face toată lumea, aşa că i-am fi provocat o mare supărare dacă ne-am fi hotărât să trăim în permanenţă într-un copac.

Olivia râse tare.

– O logică demnă de un viitor duce. Ia stai puţin! Oare am mai auzit şi pe altcineva râzând, în afară de mine?

Quin o lipi de trupul lui.

– Dacă urci în casa din copac cu mine, Olivia, nu mai e cale de întoarcere. Nu-ţi voi permite niciodată să te măriţi cu Rupert. Şi să îţi fie limpede – lui Evangeline i-am permis să facă după capul ei, dar lucrurile stau altfel cu tine. Dacă te văd aruncând măcar o privire cochetă unui bărbat, probabil că o să-l omor.

Olivia se ridică în vârful picioarelor şi îl muşcă uşor de bărbie.

– Este valabil de ambele părţi. Dacă te prind uitându-te la sânii altei femei aşa cum te uiţi la ai mei, eu nu o omor pe ea – o să vin direct după tine! Consideră-te avertizat.

Quin râse.

– De două ori într-un minut! îl necăji Olivia. În ritmul ăsta, o să ajungi să râzi atât de tare, încât mama ta va fi îngrozită.

– I-am fost devotat lui Evangeline, spuse el, ignorându-i gluma. Şi ce simt pentru tine este de două ori mai puternic decât ce simţeam pentru ea. Nu îmi imaginez că ţi-aş putea fi necredincios.

Buzele Oliviei tremurară și simți un nod ridicându-i-se în gât. Trase adânc aer în piept și se întoarse spre trunchiul copacului.

– Cum urcăm acolo?

– Sunt niște trepte bătute în cuie pe trunchi. Așteaptă o clipă.

Se aplecă și intră în grajduri, apoi reapăru cu două pături aruncate peste umăr. Olivia era în căsuța din copac câteva clipe mai târziu.

Toți cei patru pereți aveau câte o fereastră, prin care pătrundeau razele lunii, sclipind ca un praf magic și îmbrăcând totul într-o lumină argintie. Stând în picioare, Olivia aproape că ajungea cu capul la tavan. Quin trebuia să stea aplecat. Podeaua era acoperită cu o rogojină, pe care Quin aruncă păturile.

Olivia ezită. Quin putea să spună și de o mie de ori cât de mult îi plăceau sânii ei. Dar nu avea cum să oprească lumina care intra pe ferestrele astea. Crezuse că vor face dragoste într-un dormitor, pe întuneric.

Quin se așeză și îi întinse mâna.

Olivia îi zâmbi timid.

– Gata, nu mai ai voie să te răzgândești, spuse el vesel.

Se întinse, o apucă de mână și o trase în brațele lui.

– Știi, nu sunt draperii...

– Știu... și sunetele se aud destul de bine de aici.

– Nu știu de ce ești așa de vesel. Cred că-l preferam pe Quin cel de dinainte, care nu zâmbea niciodată.

– Prea târziu.

O mușcă de ureche, mângâind-o apoi cu limba lui caldă.

– Am trimis toate ajutoarele de la grajd la bucătărie, cu excepția a doi bătrâni care sunt prea surzi ca să te audă.

– Să mă audă?

Nu-i plăcea acest comentariu. O făcea să pară lipsită de control.

Dintr-o mișcare, Quin se răsuci și o așeză pe spate, poziționându-se între picioarele ei. Se potriveau perfect.

Olivia își simți pielea dintr-odată trezită la viață. Poate că, într-adevăr, nu se putea controla.

Quin se sprijini într-un cot, și rămase privind-o câteva clipe lungi.

– Până ce moartea ne va despărți?

Umbra unei sfâșietoare neliniști se putea zări în ochii lui. Olivia îi adresă în gând o blestemăție fostei lui soții... apoi dădu din cap.

– La bine și la rău.

Când Ducele de Sconce aborda o problemă în mod matematic, chestiunea, oricât de complexă, se soluționa în general pe dată, iar hainele Oliviei nu erau o excepție. Mai repede decât și-ar fi imaginat că este posibil, îi scoase pantofii, rochia, corsetul...

Îngenunche lângă ea, cu ochii arzându-i de dorință, și întinse mâna spre cămașa ei..

– Nu! strigă Olivia, oprindu-l.

Chiar și așa, cămașa era atât de delicată încât lăsa să se vadă totul. De ce alesese ceva transparent ca o fereastră? Își privi trupul și își văzu cămașa prinsă între coapse, întinsă peste burtă. De ce mâncase atât de multe plăcinte? Nu-și putuse imagina un moment ca acesta? Vederea corpului ei o îngrozea și o umplea de regrete.

Ce bine ar fi fost să fie ca Georgiana – să se poată abține de la atâtea plăcinte!

Ar fi fost mult mai bine pentru amândoi dacă ar fi avut coapsele subțiri ale Georgianei. Dacă ar fi avut picioarele surorii ei, și le-ar fi expus cu mândrie, s-ar fi rostogolit într-o parte și ar fi *știut* că el nu și-ar fi putut lua ochii de la ea.

Înghiți greu.

– Nu fac asta decât dacă rămân cu cămașa pe mine. Vorbesc foarte serios.

Vorbise cu toată hotărârea de care se simțea în stare, aspru și accentuând fiecare cuvânt.

Sprâncenele lui Quin se împreunară preț de o clipă, dar dădu din cap. Semăna cu un șoim – dresat să stea pe mână, dar încă sălbatic. Pielea îi strălucea ca mierea în lumina lunii. Olivia se ridică în șezut și își dezlipi cămașa de piele, ca să nu se mai vadă atât de bine prin ea.

Ce făcea o Lady într-o astfel de situație? Undeva într-un colț îndepărtat al minții ei, Olivia realiză, ca prin ceață, că programul de *ducesificare* al mamei ei nu acoperise acest aspect. Și era evident că *Oglinda măgulitoare* susținea vehement păstrarea castității și nu abandonarea ei.

- Nu știu ce trebuie să fac acum, recunoscu ea, sperând din tot sufletul că Quin nu-i va cere detalii despre așa-zisa ei experiență cu Rupert.

Sclipirea din ochii lui trăda o aroganță pur masculină.

- Ai noroc că știu eu.

Așteptă.

- Scoate-mi haina, șopti el, atât de încet, încât abia îl auzi.

Un zâmbet îi tremura pe buze în timp ce se întindea spre umerii lui și-i împingea haina în jos pe brațe. Apoi îi desfăcu nasturii vestei, o aruncă într-o parte și îi trase cămașa din pantaloni. Dădu să i-o scoată, însă atenția îi fu atrasă de pielea pe care o descoperi pe talia lui. Se ridică la rândul ei în genunchi și-i atinse cu mâna abdomenul tare și mușchii spatelui.

- Cum de ești atât de bine făcut? Din experiența mea, bărbații sunt mai degrabă moi.

Quin ridică din umeri.

- În mod evident, exercițiul fizic are un efect pozitiv asupra fiziologiei umane. Am avut suficiente dovezi în acest sens încât să mă convingă să mă angajez zilnic în astfel de activități.

Îi simțea pielea netedă și fierbinte. Olivia își lăsă degetele să exploreze sub cămașa lui: să urce pe spatele lui lat, până la umeri, să coboare din nou, să vină în față... Deși se cutremură ușor, Quin o lăsă să facă ce voia. Când își trecu degetele peste sfârcurile lui aspre, un geamăt răgușit îi scăpă dintre buze. Olivia ridică privirea și văzu că avea ochii închiși.

- Ține-ți ochii închiși, îi ordonă ea, simțind o brumă de curaj.

Dacă-și ținea tot timpul ochii închiși, ar fi fost ca și cum ar fi avut draperii într-un dormitor suficient de întunecat.

Quin dădu ascultător din cap. Se simțea mai încrezătoare atunci când el nu o privea. Nu trebuia să se mai îngrozească la gândul cămășii ridicol de transparente.

Reuși să-i scoată cămașa peste cap, descoperind că avea un trunchi foarte frumos, cu talia îngustă și bine conturată. Îi mângâie fiecare părticică a pieptului, apoi – aruncând din nou o privire înspre ochii lui, încă închiși – se apleacă și-și apăsă buzele în același loc unde fuseseră mai devreme mâinile ei.

Un geamăt adânc scăpă dintre buzele lui.

– Nu deschide ochii! îl avertiză ea.

Quin își mușcă buzele, dar dădu din cap.

Olivia se aplecă din nou, sărutându-l, gustându-l, acoperindu-i pieptul cu săruturi mici și ușoare. Și se întorcea mereu la sfârcurile lui pentru că, de câte ori își atingea buzele de ele, Quin reacționa cu un sunet care îi amintea de sfârâitul șampaniei. Se simțea îmbătată de putere.

Uită să mai privească spre chipul lui, să se asigure că nu are ochii deschiși. Se apropie în schimb și mai mult de el, cuibărindu-se în poala lui în așa fel încât să-și poată atinge nu numai buzele de el.

– Olivia!

Vocea lui era blândă, lichidă, încărcată de pasiune.

Speriată, ridică privirea și-i văzu ochii gri-verzui ațintiți asupra ei. Lumina lunii îi atingea genele dese și părea venit parcă din altă lume; parcă ar fi fost un rege dintr-o poveste și nu un simplu muritor.

– Trebuia să ții ochii închiși, spuse ea, cedând tentației și mângâindu-i genele cu vârfurile degetelor. Ești atât de frumos, Quin! Prea frumos pentru mine.

Quin râse la cuvintele ei. A treia oară, într-o oră.

Olivia își lăsă degetele să-i alunece peste buza lui de jos, apoi se aplecă și, cu mare atenție, trasă aceeași linie cu limba.

– Pot să te ating și eu acum? murmură el, sub buzele ei.

– Mmm, gemu ea drept răspuns.

Avea un gust minunat.

Îi simți mâinile mari alunecându-i pe spate și lipind-o de pieptul lui gol. Olivia trase aer în piept în clipa

în care sânii ei se lipiră de el; îi simţea mari şi mult prea sensibili.

O mână o ţinea lipită de el, în timp ce alta îi alunecă pe spate, într-un gest lent şi senzual.

– Nu îmi scoţi şi restul hainelor?

Vorbise cu voce înceată şi blândă, ca şi cum ar fi rostit o provocare, ştiind prea bine că nu îi va putea rezista.

Olivia se întoarse cu faţa spre el atât de repede, încât aproape că se rostogoli din braţele lui.

– Pantalonii mei au şliţ, spuse el, fără a face singur vreo mişcare spre locul la care făcea aluzie.

Olivia se aplecă uşor şi găsi lucrul la care se referea. Bâjbâi cu degetele, încercând să deschidă nasturii, conştientă că respiraţia lui devenise agitată şi întretăiată. Când îl văzu tremurând sub atingerea ei, încetini şi-şi strecură degetele înăuntrul pantalonilor lui, ameţită de felul în care respiraţia i se opri în clipa în care degetele înaintară şi mai jos.

Încet, încet, îi coborî pantalonii peste şoldurile subţiri, lăsându-i să alunece de pe coapsele puternice. Când ajunseră în dreptul genunchilor, Quin îi scoase dintr-o mişcare rapidă şi îi aruncă într-o parte. Rămăsese acum doar în lenjerie, iar aceasta abia dacă putea ascunde cât de cât ce se petrecea dedesubt.

Asta nu era un vrej bleg de ţelină – remarcă Olivia, deşi îşi alungă numaidecât din minte acest gând, considerându-l un gest de neloialitate faţă de Rupert. Nu se va căsători cu el, dar îi va rămâne întotdeauna o prietenă credincioasă.

Încet şi cu multă atenţie, îi scoase şi ultimele haine care îl acopereau, încercând să-şi ascundă uimirea în clipa în care văzu cât era de mare.

Quin îşi aruncă lenjeria peste pantaloni şi se întoarse la ea. Se aşeză în genunchi, cu mâinile cuminţi pe lângă el, dar Olivia îi simţea puterea abia stăpânită din ele, gata să ţâşnească. Să se dezlănţuie asupra ei.

Un val de nelinişte o năpădi din nou, îi făcu privirea să i se dezlipească de el, de trupul lui absolut perfect, şi să îi coboare din nou pe coapsele ei – doar ca să constate că blestemata de cămaşă i se lipise din nou de corp

şi îi scotea în evidenţă pulpa mult prea plină. Îşi simţi obrajii arzându-i în timp ce trăgea de ţesătura fină.

Quin nu spuse nici un cuvânt. Olivia se uită la el şi descoperi că o privea cu o expresie atât de tandră, încât se înfioră.

– Să nu-ndrăzneşti să-ţi fie *milă* de mine! sări ea.

Mirarea inundă privirea lui Quin.

– Ce vrei să spui?

– Nimic, zise Olivia. Îmi pare rău. Am înţeles greşit. Ei bine...

Spre surprinderea ei, simţi lacrimi ameninţând să-i umple ochii.

– Ce facem acum?

Chipul lui era din nou grav, cu acea expresie pe care o avea atunci când se gândea la lumină, sau la poezie.

– Ştii, eu nu sunt prea sigură ce-ar trebui să fac, zise ea şi vocea îi tremură.

Ochii o usturau din nou.

– Scumpa mea, spuse el, ce s-a întâmplat?

O cuprinse în braţe.

– Nimic, spuse ea, simţindu-se înfiorător de caraghioasă. Mă săruţi?

– Bună idee.

O sărută încet şi dulce, cu ochii închişi – verifică acest amănunt, înainte să-şi permită să se relaxeze şi să se bucure de senzaţia de a fi lângă el.

Apoi, după ce fu ameţită de săruturi, Quin o mişcă în aşa fel încât se trezi întinsă pe spate, cu părul căzându-i pe lângă umeri. Era aproape prea mult: să facă faţă senzaţiei de a-i simţi trupul greu lângă ea, *gol*, cu acea parte a lui care-i trăda indiscutabil dorinţa lipită de coapsa ei. Iar luna era nemiloasă, aruncându-şi lumina argintie pretutindeni în jur.

Era frumos; trebuia să recunoască asta. Interiorul căsuţei sclipea în razele diafane şi arăta de-a dreptul magic. Dacă nu i-ar fi luminat atât de clar trupul... un pic mai puţină magie, era tot ce-şi dorea.

– Ceva nu e-n regulă, spuse Quin, ridicându-se pe mâini şi uitându-se la ea.

Buza începu să-i tremure şi apoi, pentru că nu şi-o mai putu stăpâni, o lacrimă i se rostogoli pe obraz, chiar în timp ce-şi spunea cu vehemenţă: *Nu plânge, nu plânge, nu plânge!*

Quin şterse blând lacrima, cu degetul mare.

– Ajută-mă, scumpo. Emoţiile nu sunt punctul meu forte. Am nevoie să îmi spui ce se întâmplă.

Olivia clătină din cap.

– Nimic! Pur şi simplu, sunt o caraghioasă.

Ochii lui îi căutară pe ai ei şi Olivia întoarse capul, repede. Dar Quin văzuse prea mult cu privirea lui afurisit de inteligentă.

Fără să-şi dea seama cum, Olivia se trezi cu mâinile prinse şi ridicate deasupra capului.

– Dacă nu vrei să-mi spui, va trebui să recurg la logică. Nu te temi să fii cu mine. Şi mi-ai spus că nu eşti virgină, aşa că nu-ţi este frică de durere.

Îi spusese ea asta? Quin presupusese că ea şi Rupert făcuseră dragoste. Iar ea nu-i putuse spune altceva, fără să-şi încalce promisiunea.

– Doar dacă...

Ezită.

– Sunt mult mai mare decât Rupert?

Privirea ei zăbovi cu plăcere asupra lui. Iar el păru să pulseze şi să crească sub acea privire.

– Da, murmură ea cu voce sugrumată.

Quin râse.

– Ce aud eu acum în vocea ta nu e frică.

– Te deranjează că... că l-am văzut pe Rupert înaintea ta?

Quin se încruntă.

– De ce m-ar deranja? Nu a fost alegerea ta să-ţi pierzi virginitatea cu Rupert, la fel cum nu a fost nici alegerea lui. Simt o doză de dispreţ faţă de tatăl lui Rupert, dar absolut deloc faţă de tine.

Aşa era Quin: logic şi drept. Reuşi să zâmbească, şovăitor.

– Chiar şi aşa... începu ea.

Dar Quin o întrerupse.

– Nu asta e problema, Olivia. Te rog să nu mă minţi.

Privirea îi coborî.

- Când am îndoieli, fac o listă de întrebări, zise el.

Apoi se apleca şi o muşcă de lobul urechii, făcând-o să ţipe uşor.

- Prima întrebare: se teme curajoasa Olivia de dimensiunile mele?

Îi luă mâna şi i-o strânse în jurul erecţiei lui. Olivia exclamă surprinsă, încântată de căldura mătăsoasă, de pielea netedă, de felul în care îi pulsa în mână. Lăsă degetele să îi alunece în sus... în jos. Aruncă o privire scurtă şi văzu că ochii lui Quin erau închişi şi că îşi ţinea capul pe spate. Exact aşa cum îi plăcea să-l vadă. Îl strânse şi mai tare, întrebându-se oare ce gust o fi având.

Quin îi dădu mâna la o parte, păru mulţumit de răspunsul ei tăcut la întrebarea pe care i-o adresase.

- Nu îţi este frică de asta, murmură el, cu vocea uşor mai adâncă şi mai întunecată decât mai devreme.

- A doua întrebare: se teme Olivia mea că s-ar putea să o doară?

O privi intens.

Clătină din cap.

- Nici nu credeam, spuse el, cu satisfacţie. În plus, am de gând să te fac să simţi atât de multă plăcere, încât să îmi ceri implorând mai mult.

De această dată, zâmbetul lui fu sută la sută masculin.

Inima Oliviei se opri o secundă.

- A treia întrebare, spuse el şi se ridică în genunchi. Nu cumva oare prostuţa, atât de prostuţa Olivia, se teme că nu îmi va plăcea corpul ei?

Apoi, iutea ca o pisică, în timp ce Olivia încă se mai gândea ce să răspundă - pentru că, deşi avea dreptate, cu siguranţă nu intenţiona să recunoască - Quin întinse mâinile şi îi sfâşie cămaşa până la brâu.

Fusese o idee bună să-i trimită la bucătărie pe servitorii de la grajduri, pentru că ţipătul înfuriat al Oliviei se putea auzi de la jumătatea grădinii.

Însă Quin deja sfâşia ultima bucată de material. Olivia strânse cu putere ochii, pentru a nu-i vedea faţa.

Blestemata aia de lumină a lunii era peste tot, îi scotea în evidență fiecare rotunjime a corpului.

Quin nu o atinse și nu spuse nimic. Olivia avea senzația că timpul rămăsese în loc, imobilizând-o în cel mai umilitor moment al vieții ei.

Când în cele din urmă vorbi, vocea lui era lacomă și aspră.

– Doar nu-ți dorești cu adevărat să fi fost o slăbătură ca sora ta, nu?

– Georgiana nu e o slăbătură! spuse Olivia, deschizând brusc ochii.

– Parcă-i un vrej de țelină, zise Quin. Și are picioare ca o lăcustă. Un bărbat își dorește așa ceva, Olivia!

Mâinile lui îi coborâră pe trup și începură să o mângâie ușor.

– Știu asta, spuse Olivia, tremurând în timp ce atingerea lui îi trimitea limbi de foc în tot trupul. Îmi plac și mie sânii mei.

Mâinile lui coborâră, pe stomacul care nu era tare, ca al lui, sau subțirel ca de balerină, ca al Georgianei.

– Un bărbat își dorește *așa ceva.*

Vocea lui era în continuare întunecată, răgușită de pasiune, iar degetele lui se afundau cu nesaț în carnea moale a curbelor ei.

Îi alunecară și mai jos, pe coapse.

– Îți aduci aminte că nu mint niciodată? întrebă el, cu privirea fixată pe mâinile lui.

Olivia privi și ea în jos, curioasă, și îi văzu mâinile cuprinzându-i șoldurile. Pielea ei era albă în lumina lunii, ca și cum ar fi strălucit cu o lumină ce venea din interior.

– Da, îmi amintesc, reuși ea să spună.

– Cred că șoldurile tale îmi plac cel mai mult.

Emoția din vocea lui era evidentă.

– Apoi însă îmi amintesc de sânii tăi și de cât de mult îmi plac și aceștia. Ador fiecare rotunjime delicioasă a corpului tău, Olivia, inclusiv pe acelea pe care nu m-ai lăsat încă să le ating sau să le sărut.

Până în acest moment, Olivia își ținuse trupul rigid, coapsele strânse, stomacul tras. Acum se relaxă încet,

privindu-l. Quin nu putea minți. Știa asta; asta îi spusese și lui Georgie. Îl credea.

Dorința de pe chipul lui, felul în care o atingea, aproape ca pe o zeiță, aplecându-și acum capul, sărutând-o lacom... Spunea adevărul.

– Ești suculentă, murmură el.

– Vorbești de parcă aș fi un pui fript.

– Coaptă și durdulie și delicioasă. *Moale.*

Olivia clătină din cap.

– Nu sunt cuvintele pe care o femeie vrea să le audă de la un bărbat care-i privește coapsele.

Dar se simțea mai bine și o știau amândoi.

– Georgie nu are picioare de lăcustă, spuse ea, dându-i un ghiont ca să fie sigură că o auzise.

Ce-i făcea el acum avea să-i topească cât de curând toate oasele, însă trebuia să se asigure că înțelegea un lucru.

– Are picioare elegante și subțiri, picioare pe care și le-ar dori orice femeie.

Quin își coborî privirea de animal de pradă, ținând-o strâns în mâinile lui mari.

– Nu și femeia *mea.* Nu și tu.

Olivia se pregătea să-i ia din nou apărarea surorii ei, însă Quin îi desfăcu picioarele și-și puse gura pe ea. Pe acea parte din ea.

Încremeni din nou, preț de o secundă, suficient pentru un sărut fierbinte și ud, un deget pus pe locul pe unde tocmai trecuse limba...

Olivia uită cu desăvârșire de Georgie. Își uită și propriul nume. Uită totul, în afară de bărbatul care o târa din ce în ce mai adânc în furtuna de flăcări. Nu se putea abține să nu se miște, nu-și putea înăbuși gemetele care-i ieșeau din gât, unul după altul, guturale, complet lipsite de orice demnitate, *animalice.*

Mâinile lui Quin erau peste tot, o atingeau, o adorau, alunecau sub ea și îi strângeau cu nesaț fundul, apoi o mângâiau, îi alunecau în jurul coapselor, asigurându-se că fiecare parte a trupului ei era satisfăcută, urcând în cele din urmă tot mai sus, depărtându-i buzele, un deget alunecând... *acolo.*

Olivia se încordă din nou şi un geamăt îi ieşi de pe buze.

– Eşti aşa de strâmtă, murmură Quin. Asta este, Olivia. *Acum.*

O ultimă limbă aspră şi fierbinte, o răsucire dibace din deget...

Acea parte din ea care era Olivia – isteaţă, spirituală, iubitoare de jocuri de cuvinte – fu înghiţită de un val de plăcere atât de intensă, încât trupul i se răsuci, i se arcui într-un ţipăt tăcut care se potrivea cu cel care-i ieşea de pe buze.

Quin urcă deasupra ei, îi prinse gura într-un sărut sălbatic, o aşeză în poziţia potrivită şi împinse...

Fu punctul maxim al acelei înnebunitoare ameţeli, suprema clipă de totală abandonare şi, preţ de câteva secunde, Olivia nu înregistră pătrunderea.

Dar o simţi în clipa imediat următoare. Era uriaş, o ardea. O *sfâşia.*

Totuşi, deasupra ei era Quin, cu capul dat pe spate, cu ochii închişi.

– Eşti atât de...

Avea vocea răguşită, încărcată de pasiune. Nu putu termina propoziţia.

Era ceva la fel de firesc ca şi respiratul. Se legănă în spate, se arcui, îl primi în ea până la ultimul milimetru.

Se răzgândi şi îşi dori să nu o fi făcut. Dorinţa era una; agonia era altă poveste.

Un geamăt adânc ieşi din gâtul lui Quin, un sunet instinctiv de posesie şi plăcere.

Dacă mintea Oliviei fusese întunecată mai înainte, acum era limpede. O durea. O durea ca... ca... se simţi mai bine după ce înşiră în mintea ei o serie de blestemăţii pe care Georgiana nu le-ar fi rostit niciodată cu voce tare. Cine ar fi crezut că o parte a trupului putea fi atât de *fierbinte?*

Dintr-odată, expresia de pe chipul lui se schimbă şi ochii i se deschiseră brusc.

– E ceva la tine...

Olivia încercă, fără să reuşească, să lase impresia că se simţea bine.

- Erai virgină!

Nu se obosi să-l răspundă. Se întreba dacă femeile se prefăceau vreodată în timpul actului.

Quin își coborî ușor trupul și își apropie fața de a ei. Olivia își înăbuși un geamăt. Mișcarea... nu era o idee bună. Câteva blestemății tăcute - pe care Georgiana nici nu le auzise vreodată, darămite să le mai și spună - îi trecură prin minte.

- Vorbește cu mine, scumpo.

Vocea lui Quin pătrunse prin protestele violente ale trupului ei. Se mișcă din nou.

- Oprește-te! spuse ea hotărâtă. Nu te mai mișca.

Quin dădu din cap.

- Îți amintești epigrama despre femeia care se pricepea să mânuiască acul?

Din nou, Quin dădu din cap.

- De ce nu m-am îndrăgostit și eu de bărbatul de la care a învățat ea? Nu vreau să te mai miști niciodată. Nici înainte, nici înapoi. Ești prea *mare*!

O scânteie amuzată pătrunse prin foamea feroce din ochii lui. Își coborî capul și o sărută lung.

- Sunt fericit să rămân aici pentru totdeauna, șopti el. Cred că este locul meu preferat, din întreaga lume.

- Va trebui să ne îngroape într-un sicriu foarte mare, spuse Olivia, glumind - pentru că altfel, ar fi fost nevoită să se gândească la tragedia întregii situații.

Nu se potriveau. Quin era, pur și simplu, prea mare.

- Nu o să meargă, spuse ea, când Quin nu răspunse la gluma ei stupidă despre sicriu.

Îi săruta obrazul și urechea. Foarte drăguț, dar, cum fiecare nerv din corpul ei se concentra pe valurile de durere care porneau dintre picioarele ei, s-ar fi lipsit bucuroasă de săruturi.

- De fapt, retrag ce-am spus despre mișcat. Cred că este, probabil, timpul să te miști... de acolo.

Încercase să fie cât putuse de drăguță.

Quin murmură ușor și începu să-i sărute sprâncenele. Enervant. Foarte enervant.

- Ieși! strigă ea, împingându-l.

- Nu pot. Cineva mi-a spus să nu mă mișc.

– Nu e momentul să-ţi descoperi simţul umorului.
Îşi frecă nasul de al ei, o mişcare atât de tandră şi de surprinzătoare, încât o lăsă fără cuvinte.
– Nu aş fi intrat aşa de brusc dacă aş fi ştiut că eşti virgină. Şi aveam impresia că m-ai informat în legătură cu experienţa ta.
– A fost presupunerea ta, îi spuse Olivia. Eu nu am... nu am clarificat.
– Dar l-ai lăsat pe duce să creadă că fiul lui ar putea aştepta un moştenitor?
Râsul i se citea în priviri.
– Aşa merită, spuse Olivia, muşcându-l uşor de bărbie doar pentru că era acolo şi era atât de frumos. Acum, n-aş vrea să sune ca şi cum aş avea o programare, dar sunt sigură că există un loc important în care ar trebui să fiu.
– Doare, nu-i aşa?
O sărută uşor pe buze.
– Nici nu-ţi pot descrie cât de mult.
– Pentru că eşti o lady?
Olivia dădu din cap.
– Dacă aş fi ştiut că eşti virgină, aş fi intrat mult mai blând şi foarte încet.
– Ar fi avut acelaşi rezultat.
Olivia nu-şi putea imagina că s-ar fi schimbat ceva esenţial, având în vedere dimensiunea fixă a respectivei părţi anatomice.
– Dar vrei totuşi să îndoi genunchii? Doar... ca să încerci?
Îşi îndoi genunchii, fără prea mare entuziasm.
– Uneori, o femeie îşi prinde picioarele în jurul amantului ei.
Sigur, se şi vedea făcând asta! De parcă ar fi fost vreo acrobată. Cum de nu-şi dăduse seama cât era de nepotrivită pentru activităţile din dormitor? Poate că nu ar fi insistat ca draperiile să fie trase chiar în fiecare noapte, dar să-şi ridice picioarele într-un mod atât de ruşinos?
– În nici un caz. Niciodată! adăugă, ca să fie sigură că înţelesese.

Privirea lui râdea de ea, dar asta numai pentru că el nu înţelegea cât o durea de tare.

– Olivia, spuse el, coborându-şi din nou gura peste a ei, ca şi cum avea de gând să rămână în aceeaşi poziţie întreaga noapte. Te iubesc.

Apoi o sărută, cerându-i fără cuvinte să deschidă gura, aşa că o deschise.

Se adânci înăuntru, limba lui jucând un joc ud şi fierbinte cu a ei, şi Olivia înţelese pentru prima oară. Genul ăsta de sărut era... *carnal*. Era scandalos.

– Nu-i de mirare, murmură ea.

El se retrase puţin şi-şi arcui o sprânceană.

– Nu-i de mirare că nu li se permite debutantelor să se sărute, explică ea. Este doar un alt fel de a face dragoste, nu-i aşa?

Drept răspuns, el o sărută din nou. Posesiv, fierbinte, dulce. Toate trăsăturile lui Quin, la un loc.

– Iubirea mea, spuse el puţin mai târziu, după ce mâna îi alunecase pe sânul ei, mai doare tot atât de mult?

– Fireşte, răspunse Olivia automat.

Deşi îi plăceau mângâierile lui – cum să nu-i placă? – era în permanenţă conştientă de durere şi de sentimentul că ceva străin şi mult prea mare o rupea în două.

Apoi însă se mişcă uşor şi îşi dădu seama că nu durea *chiar* la fel de rău ca mai devreme.

– Parcă ar fi ceva mai bine. Cred că te micşorezi dacă stai o vreme fără să faci nimic.

Quin clipi.

– Scumpo, dacă-ţi închipui că un bărbat se poate micşora când se găseşte astfel, în cel mai dulce şi mai strâmt loc din lume...

Se mişcă din nou, gândindu-se la senzaţia feerică pe care o avusese înainte de toată povestea *asta*! Nu era cinstit să îl lase cu buza umflată. Nu îi era frică de durere. Cel puţin, credea că nu îi este.

– Ar trebui să începi din nou, spuse ea.

Adevărul fie spus, îi era frică. Dar asta nu însemna că nu avea curaj.

Quin nu părea convins.

-Acum, detalie Olivia. Poţi să te mişti în faţă şi-n spate acum.

Încet, se retrase. În mod ciudat, după ce ieşi, se simţi goală. Era chiar ridicol. Apoi intră din nou. Încet, de data asta, foarte încet. O parte din ea ar fi vrut să se grăbească, să termine odată. O altă parte era vrăjită de această invazie înceată. Îi crea o stare...

Îşi dădu seama că respiraţia i se înteţise şi că spatele i se arcuise uşor.

-E mai bine? întrebă el, în şoaptă, dar îi putea auzi răguşeala din voce.

Dădu din cap.

-Din nou?

Acceptă.

Împinse încet şi continuu. Nu era confortabil. Deloc. Dar era tolerabil. Senzaţia aspră, de frecare, era chiar plăcută, în mod ciudat.

Şi în ochii lui Quin se vedea o sclipire care îi trăda plăcerea.

-Începe să-mi placă, spuse ea, zâmbindu-i larg. Aş putea face asta toată noaptea. Cred că...

-Mincinoaso! spuse el, muşcându-şi buzele ca să nu zâmbească. Ştiu că e îngrozitor pentru tine. Dar, Olivia, pentru mine este divin. Nu mi-aş fi imaginat vreodată că mă pot simţi aşa cum mă faci tu să mă simt.

Sprijinindu-se pe braţe, se uită la ea, cu pleoapele pe jumătate lăsate, cu ochii mistuiţi de pasiune.

Olivia lăsă această bucurie să-i umple inima. Îşi arcui spatele, se mişcă spre el. Era o mişcare stângace, dar Quin înţelese.

Îşi dădu capul pe spate, cu ochii închişi, şi se împinse înainte, repede şi dur, o dată, de două ori, din nou...

Chiar când Olivia începuse să-şi spună că, poate, nu era chiar atât de îngrozitor, Quin scoase un sunet, un sunet brutal şi periculos, şi se împinse pentru ultima oară.

Dacă s-ar fi prăbuşit peste Georgiana aşa, ca un copac doborât, ar fi putut s-o omoare.

Vestea bună era că, datorită faptului că nu ţinuse niciodată dieta cu salată, Quin căzu peste ea în cel mai

plăcut mod cu putinţă. Olivia îl cuprinse cu braţele în jurul gâtului, ca să-l ţină acolo. Şi arsura cumplită părea să se mai fi calmat. Ba chiar, simţea acum nişte furnicături aproape confortabile.

Era atât de *intim*. Îl simţea parte din ea. Erau legaţi, doi oameni, ca într-un puzzle ce nu putea fi desfăcut. Gândul îi aduse lacrimi în ochi.

– Quin, spuse ea încet, întorcând capul, atingându-i uşor obrazul cu buzele.

Voia să împartă cu el acest moment încântător, perfect, atât de intim.

Quin adormise.

Olivia începu să râdă şi mişcările pieptului ei îl treziră.

– Îmi pare rău, scumpo, zise el cu vocea răguşită de somn, în timp ce se răsucea într-o parte. Nu ai unde să te speli, mormăi el.

Ochii i se închiseră din nou. Era dus.

Olivia rupse o bucată din cămaşa sfâşiată şi se curăţă cât putu mai bine. Nu era prea mult sânge, ceea ce era chiar surprinzător. La cum se simţise, credea că ţâşniseră şuvoaie din ea.

Dar nu.

Întinse mâna după cea de a doua pătură, o trase peste corpul gol al primului ei amant – al singurului ei amant – se cuibări lângă el şi se pregăti să doarmă.

Îşi simţea trupul străbătut de tremurături şi furnicături nefamiliare, care nu o lăsau să se liniştească. Aşa că începu să se gândească din nou la afurisita de domniţă cu *acul* ei.

Ridicolă descriere pentru ceva mare cât un berbec de asalt.

Dar...

Era ceva copleşitor, minunat în această experienţă. O făcea să simtă...

Absurd, îşi spuse, ghemuindu-se şi mai strâns.

Nici un om nu poate deţine alt om. Era posesivitate? Nu.

Probabil că interpretase greşit privirea lui Quin. Nici nu era încă soţia lui.

Totuşi, adormi gândindu-se la expresia lui de la final: feroce, flămândă, posesivă.

Mmmm.

capitolul 21

Definiţia căsătoriei

Quin se trezi foarte devreme dimineaţa, cum făcea adesea. Realiză însă numaidecât că nimic altceva nu era obişnuit în *această* dimineaţă.

În mod normal se trezea într-un pat moale şi imaculat, strângând în braţe... pe absolut nimeni.

Acum însă, stătea întins pe o suprafaţă aspră, strângând în braţe o femei moale, care dormea. Mai mult, faţa îi era scăldată de raze de soare nefiltrate de draperii şi nişte păsări vesele îi cântau în ureche.

Dintr-odată, se trezi la realitate şi îşi aminti cu exactitate unde anume era şi cu cine. Pe Olivia o strânsese în braţe întreaga noapte, ca şi cum s-ar fi temut să nu fugă. Pe Olivia, ai cărei ochi plin de veselie şi spiritualitate îl încântau... şi îl înnebuneau de dorinţă.

Olivia era *a lui*. Reuşise să găsească o femeie care era opusul lui Evangeline.

Evangeline se dăduse drept virgină, dar nu fusese.

Olivia se dăduse drept femeie cu experienţă, dar nu fusese. Preţ de câteva clipe, se întrebă ce anume se întâmplase, exact, între ea şi evlaviosul Rupert, dar hotărî să nu-şi bată capul. Nu i-ar fi spus niciodată; cu siguranţă, îi făgăduise acest lucru lui Montsurrey.

Dacă ar fi ştiut... Fusese destul de dur cu ea, convins că era obişnuită să se joace printre cearşafuri cu logodnicul ei, crezând că era o femeie foarte obişnuită cu plăcerea. Asta îl învăţase fosta lui soţie. De câte ori făcuse dragoste cu Evangeline, ştiuse că mai trecuseră şi mulţi alţii pe acolo.

Să facă dragoste cu Olivia fusese cu totul altfel, şi nu doar datorită diferenţelor fizice. Fiecare geamăt şi fior al ei părea să aibă ecou în propriul său trup.

Şi totul era însoţit de un sălbatic sentiment de posesivitate. Olivia era *a lui*, numai a lui. Nici un alt bărbat nu o atinsese vreodată aşa cum o atinsese el. Sălbăticia acestui sentiment era uluitoare – şi deloc logică.

Rămase întins acolo o vreme, ascultând o mierlă cântând, gândindu-se la genul de trădare care îl face pe un bărbat să caute cu disperare o femeie care să îl iubească *numai* pe el. Virginitatea Oliviei era cel mai frumos dar pe care i l-ar fi putut oferi.

Braţele i se încordară doar gândindu-se la acest lucru. Îi provocase durere şi asta îl făcea să se simtă îngrozitor. Dar să ştie că el fusese primul...

Făcu un efort să-şi alunge acest sentiment; era ilogic. Nu conta cu câţi bărbaţi se culcase înainte o femeie. Asta îşi spusese după ce Evangeline – în noaptea nunţii lor – îi povestise despre experienţele ei (care începuseră cu un valet, la vârsta de doar cincisprezece ani). Avusese dreptate.

Nici unul dintre acei bărbaţi nu schimbaseră cine era în esenţă Evangeline sau ce simţea el pentru ea.

Totuşi, acea strălucire – acea strălucire sălbatică, animalică, posesivă din străfundul inimii lui – nu se risipi. Alese să nu se mai gândească la ea, hotărând că era ceva asemănător cu poezia: nejustificabilă, ilogică.

Sărmana Olivia cu siguranţă avea dureri după evenimentele nopţii precedente. O întinse uşor pe spate, apoi îi mângâie îndelung rotunjimile albe, moi şi ameţitoare. Nu se trezi; începu să-şi presară mângâielile cu câte un sărut, din când în când. Se mişcă de câteva ori, dar abia după ce începu să-i mângâie cu o mână pielea delicată din interiorul coapsei...

Se trezi.

Nu murmură nici un fel de salut. Se ridică în schimb în capul oaselor şi ţipă:

– Dumnezeule mare, unde sunt?

Quin nu se pricepea prea bine să răspundă la întrebări nici în cele mai fericite momente (decât, desigur, dacă aveau legătură cu matematica). În loc de răspuns, se întinse, o trase la piept şi o sărută. Şi senzaţia

de posesivitate de mai devreme îi cuprinse din nou întreg corpul.

O lăsă.

Nu era o senzaţie logică. Nu îl caracteriza cu adevărat *pe el*. Totuşi, era puternică.

- Oh, Quin! şopti Olivia, mult mai târziu.

Era întinsă pe spate şi Quin îi acoperea trupul de săruturi.

- Hm...

- Îmi place când mârâi în urechea mea.

Quin se gândi la acest lucru.

- Mă faci să par un buldog turbat.

Îşi întinse braţele deasupra capului, într-un gest de pură plăcere.

- N-am vrut să spun că mârâi ca un câine. Eşti - îmi laşi senzaţia că eşti fericit pentru că mă ai *pe mine* aici.

- Eşti a mea, spuse el, scurt şi la obiect. Fireşte că sunt fericit că te am aici.

Coborî pe trupul ei.

- Ce faci acolo? întrebă Olivia, întinzându-şi gâtul şi uitându-se la el.

- Te sărut.

Încercă să îşi apropie genunchii.

- În nici un caz! Trebuie să ne întoarcem înainte ca musafirii tăi să ne observe absenţa. Noroc că păsările astea au făcut atâta gălăgie şi ne-au trezit.

Îi sărută coapsa într-un mod care o făcu să tremure, în ciuda argumentaţiei aprinse în care se lansase. Îşi lăsă limba să-i alunece mai aproape de mijlocul ei fierbinte, îi mângâie sânul într-un mod care, ştia acum, aproape că o înnebunea de plăcere.

- Ah, Quin! spuse ea cu o voce sugrumată pe care nu i-o auzise decât de puţine ori. Ce...?

Îi mângâie cu degetul cuta dulce şi roz dintre coapse.

- Nu!

Şi protestul continuă cu un şuvoi de argumente. Trebuia să se întoarcă, să se spele şi să se îmbrace, să aibă grijă să nu se întâlnească cu mama lui, să...

Singurul lucru pe care scumpa lui Olivia nu îl înțelesese încă era că, atunci când Quin își punea ceva în minte... obținea ce voia.

Singurul mod de a pune capăt tăvălugului de cuvinte precipitate era să le oprească cu un sărut. Având în vedere că mâna lui își găsise drumul spre cel mai moale și mai umed loc al trupului ei, nu avea de gând să-i asculte protestele.

Și, atenție, voia mai mult decât doar să o mângâie. Dar, dacă-și pierduse o vreme controlul cu o noapte în urmă, acum și-l regăsise. Olivia, dulcea Olivia, trebuia să cunoască plăcerea cea mai adâncă, înainte să fie din nou a lui.

În cele din urmă, o făcu să geamă și să își miște șoldurile în jurul degetului lui și să strige *te rog, te rog, te rog!* Respinse cu tărie impusul de a sări peste ea și împinse în schimb un al doilea deget lângă primul... și își atinse scopul. Olivia scoase un strigăt, se prinse de umerii lui. Întreg trupul îi tremura.

Era atât de ispititor, încât Quin trebui să se oprească o clipă și să facă un efort de a-și stăpâni propriul corp.

Era tot ce își dorea... tot ce și-ar fi putut dori vreodată.

Nu putea strica totul.

– Quin, gemu ea, printre gâfâituri. Oh, da! Așa!

Clătină din cap, se rostogoli într-o parte și își stăpâni corpul. Nu, nu se va atinge de ea.

– E rândul tău acum, spuse ea, cu aerul unui soldățel curajos care înfruntă un batalion de elefanți înarmați.

Asta fu îndeajuns. Erecția i se potoli în cele din urmă suficient ca să se poată ridica.

– E timpul să ne întoarcem în casă, spuse el, privind în jur, căutându-și pantalonii.

În câteva clipe, era îmbrăcat.

– Ar trebui să ne întoarcem, înainte să se trezească prea mulți servitori.

– Îmi simt genunchii slabi, spuse Olivia.

Avea vocea sugrumată și părea că lansează o invitație.

– Haide, sus! zise el.

– Du-te tu, îi sugeră ea. Eu mai dorm puțin și vin mai târziu.

Se ghemui și trase pătura la loc peste ea. Ochii i se închiseră.

– Nu pot să te las într-un copac.

– Ba sigur că poți. Tu du-te înăuntru și ia micul dejun cu toată lumea. Eu o să vin mai târziu. În felul ăsta, nimeni nu va bănui că ne-am petrecut noaptea făcând lucruri inadmisibile într-un copac, ceea ce sunt sigură că s-ar întâmpla dacă am apărea împreună. Eu, una, întotdeauna îmi imaginez că oamenii își fac de cap prin copaci.

– Nu pot să te las aici, spuse el, răbdător.

– Nu pățesc nimic. Tu ai căzut din copacul celălalt, nu eu.

Quin se așeză pe jos.

– Olivia, trezește-te. Mergem în casă și nu pot să te cobor în brațe din copacul ăsta.

– Sunt prea obosită. Și mă doare tot corpul. Nu cobor până nu mă odihnesc. Trezește-mă peste câteva ore.

Era un ordin. Quin se ridică și se uită la viitoarea lui ducesă. Părea să doarmă liniștită, cu o mână sub obraz, cu părul ei superb și încâlcit revărsat în jurul păturii. Nici măcar nu avea pernă, dar părea să se simtă încântător de confortabil.

Se surprinse zâmbind larg: era răvășit, nespălat și mai fericit decât fusese de ani de zile.

Olivia deschise un ochi.

– Îmi aduci un ceai când te întorci?

– După cum ți-am explicat, valeții nu pot urca scara asta cu tava în mână. Dar, stai puțin... Cumva, domnișoară Lytton, îi ceri unui *duce* să îți aducă ceai?

Olivia închise din nou ochii, dar îi văzu colțurile gurii ridicându-se într-un zâmbet reținut. Își testa puterile, asta făcea Olivia lui.

– Da, spuse ea dulce. Asta înseamnă o căsătorie.

– Ce anume?

– Să fii drăguț pentru că – zâmbi – vrei ca cealaltă persoană să fie drăguță cu tine.

Îi aduse ceai.
Şi biscuiţi.

capitolul 22

Acoperit de glorie

Seara devreme

– Pur şi simplu nu pot să cred că ai făcut aşa ceva!

Felul în care Georgiana o privea pe Olivia, ca şi cum ar fi fost un viţel cu două capete expus la bâlci, era uşor jignitor.

– Nu-i de mirare că n-ai apărut la micul dejun. Sau la masa de prânz!

– Am dormit. Dar n-a fost ca şi cum mi-aş fi petrecut noaptea sub cerul liber, încercă Olivia să îi explice. Este o casă foarte mică; care, întâmplător, se află într-un copac.

Georgiana îşi închise gura cu zgomot. Totuşi, ochii îi râdeau.

– Eu nu pot să cred şi gata! Pe mine nu m-ar putea sui nimeni într-un copac. Sunt ferm convinsă că ai găsit singurul bărbat din lume căruia îi place să se caţere în copaci.

– Este fantastic, nu-i aşa? spuse Olivia.

Abia dacă putea exprima în cuvinte ce simţea.

– E tot ce aş fi visat vreodată, dacă aş fi crezut că pot visa.

Georgiana clătină din cap.

– Nici măcar tu n-ai fi putut să visezi la un bărbat căruia să-i placă să doarmă în copaci.

– Ştiu.

Olivia era atât de fericită, încât avea senzaţia că e pe cale să explodeze.

– Cum a fost prânzul?

– Ar trebui să mergem să ne alăturăm celorlalţi, în sufragerie, spuse Georgiana, ridicându-se. Alteţa sa este cumplit de nervoasă. În mod evident, bănuieşte

că există un motiv pentru care ai ratat micul dejun *și* prânzul. Nu a plecat încă nici un musafir și, din câte am înțeles, unii au de gând să rămână aici cel puțin o săptămână. L-a expediat repede pe domnul Epicure Dapper – domnul cu remarcabila preferință pentru hainele cu umeri bufanți.

Olivia pufni.

– Cum se prăbușesc cei puternici!

– Lordului Justin îi face o adevărată plăcere să o chinuiască, să știi. După masa de prânz, toate domnișoarele l-au rugat să cânte pentru ele și el a interpretat cântece *franțuzești!*

– Păi, este pe jumătate francez, nu?

Olivia ținu deschisă ușa dormitorului, pentru ca Georgiana să iasă înaintea ei.

– De ce să nu cânte în limba lui?

– Oh, Olivia, știi foarte bine că nu se compară cântecele franțuzești cu cele englezești. Par necuviincioase chiar și atunci când nu sunt.

– Starea de spirit a ducesei nu are nici o legătură cu îndrăzneala lui Justin de a cânta în limba mamei lui.

Georgiana se opri brusc în capul scărilor.

– Nu-mi spune că te-ai certat din nou cu ea aseară.

– Și nu te bucuri că nu ai fost cu noi? Ți-ar fi provocat o migrenă dublă, dacă există așa ceva.

Olivia începu să coboare treptele, dar Georgiana o prinse de braț.

– Spune-mi, te rog.

– Dacă-ți amintești, *tu* m-ai trimis în bibliotecă și mi-ai spus că Quin va veni după mine.

– Și a venit. L-am văzut urmărindu-te prin mulțime, așa cum urmărește o vulpe o găină.

– Tocmai căzusem de acord asupra unor aspecte într-un mod care era pe placul amândurora, când văduva a intrat în cameră. Ne-a întrerupt, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Și ce anume *vrei* să spui?

– Nu asta! spuse Olivia, râzând scurt. Ne sărutam doar.

– Oh, vai!

– A fost îngrozitor de supărată. A spus că sunt prea grasă ca să mă mărit cu fiul ei, zise Olivia, trecând direct la singurul punct al conversației pe care și-l amintea cu claritate. Se pare că este de părere că am fost o alegere potrivită pentru Rupert, pentru că șoldurile mele voluminoase compensează lipsa lui de inteligență.

– Nu pot să cred că ducesa a spus așa ceva! exclamă Georgiana. Ce-i drept, poate fi foarte directă, dar în nici un caz necivilizată. Și un asemenea comentariu – atât de neadevărat – este total lipsit de orice bună-cuviință.

– Te asigur că așa a spus, dar nu crede cu adevărat așa ceva, zise Olivia. Este doar supărată pentru că acum nu o va avea pe minunata de tine drept noră – și, sincer, cine o poate învinovăți?

– Ești foarte drăguță, Olivia, dar eu sunt *dezamăgită*, spuse Georgiana, pieptul micuț umflându-i-se cu asemenea indignare, încât începea să semene oarecum cu văduva. Este de-a dreptul șocant ca o doamnă de o asemenea importanță să coboare atât de mult sub standardele chiar de ea impuse.

– Probabil că este influența mea. Sunt convinsă că, în mod obișnuit, e numai lapte și miere. Eu am scos la iveală fiara din ea.

– Nu asta mi-ai povestit tu. Este un comportament grosolan și vulgar.

Georgiana începu în sfârșit să coboare scările.

– Ei, poate că văduva este nemulțumită, dar mama va fi în al nouălea cer.

– Mă îndoiesc profund.

– Un duce e la fel de bun ca altul.

– Când își va da seama că refuzi să îmi iei locul... Ei, nu-mi place să mă gândesc la asta. Ține minte, tata a promis că una din fiicele lui se va mărita cu Rupert.

– Tu nu vrei să mă mărit cu Rupert, spuse Georgiana. Și nici eu nu vreau să mă mărit cu Rupert. Și, sincer, în timp ce tu ai fost întotdeauna o fiică ascultătoare, în afară de câteva amănunte lipsite de importanță, eu nu sunt.

– Nu ești? întrebă Olivia.

- Mama și tata au făcut greșeala de a crede că, doar pentru că îndeplineam fiecare sarcină pe care mi-o dădeau, însemna că sunt ascultătoare. Ei bine, nu sunt.

Termină de coborât scările și se întoarse spre Olivia.

- Georgie! exclamă Olivia. Ești... Asta e minunat!

- Au făcut și greșeala de a crede că tu ești o fire răzvrătită, doar pentru că spui epigrame și îți place să atragi atenția. Dar astea sunt nimicuri. Tu ești fiica ascultătoare.

Olivia veni lângă ea.

- Cred că prefer să fiu fiica răzvrătită. Altfel, par prea nătăfleață.

- Ducele de Sconce nu s-ar fi lăsat niciodată vrăjit de o nătăfleață, spuse Georgiana zâmbind larg. Este nebun după tine. Mă așteptam să-l aud anunțând că te-a ales pe tine drept soție la masa de prânz, dar a reușit să se stăpânească.

Chiar în acea clipă, un valet care stătea postat lângă intrare făcu un salt în față și deschise ușile masive.

Olivia se întoarse, crezând că ar putea fi Quin. Apoi înlemni, incapabilă să mai vorbească. Persoana din ușă cu siguranță nu era Quin.

Georgiana nu manifestă nici cea mai mică urmă de șovăială.

- Alteța voastră! spuse ea, în clipa în care Cleese îl invită înăuntru pe ducele de Canterwick. Ce plăcere să vă vedem!

- Rupert! spuse Olivia cu răsuflarea tăiată. S-a întâmplat ceva cu Rupert!

- Nu!

Ducele întoarse capul și o văzu.

- Draga mea, draga mea! Am cele mai bune vești!

(După cum îi mărturisi mai târziu Georgianei, Olivia ar fi crezut că *cele mai bune vești* pentru duce ar fi fost ca ea să fie însărcinată, și avea toate motivele din lume să fie sigură că nu era cazul.)

- Rupert s-a întrecut pe sine! strigă ducele.

Chipul lui strălucea de fericire.

- *Poftim?*

– S-a acoperit de glorie, spuse Canterwick, strigând în continuare. S-a încununat de glorie! Contele de Wellington a vorbit despre el în scrisori... l-a informat pe prințul regent... se iau în considerație onoruri speciale. Bună seara, domnișoară Georgiana! Cum vă înțelegeți cu Sconce?

– Foarte bine, mulțumesc, spuse Georgiana, zâmbind. Sunt foarte fericită să aflu veștile dumneavoastră, alteță.

– Nu pe cât de fericit sunt eu, spuse ducele, pe un ton ceva mai moderat acum. *Fericit* nu este... nu pot descrie în cuvinte ce simt. Nu mi-a venit să cred la început. Mesagerul maiestății sale a trebuit să-mi spună de patru ori. Apoi am trimis un om la Dover să-l aștepte pe fiul meu și să-l aducă aici de îndată ce va pune piciorul pe țărm. Trebuie să sosească în orice zi, așa a zis mesagerul. Am venit direct aici ca să vă împărtășesc vestea. Trebuie să le spun *tuturor!*

Își întrerupse discursul entuziast și se duse lângă Olivia, punându-i brațele pe umeri și strângând-o părintește în brațe.

– Constat că ești la fel de uluită ca noi toți, draga mea. Ei bine, e adevărat. Văd că sunt musafiri în această seară, ceea ce e minunat. Minunat! Le voi putea spune tuturor deodată.

Și cu aceste cuvinte, o trase pe Olivia în sufragerie. Văduva îl întâmpină cu un zâmbet; Quin își abandonă conversația și întoarse capul. Înainte ca vreunul din ei să apuce să-l salute, Canterwick făcu semn să se facă liniște, ca și cum s-ar fi aflat în casa lui.

Îi plăcea să atragă atenția, își spuse Olivia, începând să-și revină după șocul de a-l vedea acolo și de a auzi vestea pe care o adusese. Mai întâi, crezuse că Rupert e mort, iar acum... Acum?

– După cum poate știți, fiul meu, marchizul de Montsurrey, este comandantul Primei Companii a Pușcașilor Canterwick, spunea ducele, din nou, aproape strigând.

Se legăna în față și-n spate pe călcâie și vorbele-i ieșeau ca un tăvălug pe gură.

– Dintr-un motiv nu foarte clar, compania a debarcat în Oporto, în Portugalia. Se pare că, după ce și-a descoperit greșeala, fiul meu și-a îmbărbătat oamenii și a străbătut cu ei țara, către fortul Badajoz.

Întreaga încăpere era captivată, privirile tuturor erau ațintite asupra ducelui. Mai puțin privirea lui Quin. Ochii lui erau pironiți pe spatele Oliviei. Își simțea umerii străbătuți de fiori.

– După cum sunt convins că știți, Badajoz s-a aflat mult timp sub asediul generalului Thomas Picton. Au existat multe încercări de a escalada meterezele – unele dintre ele detaliate în documentele londoneze – dar în zadar. Dar asta până când a sosit fiul meu.

Olivia se îndoia că ducele își dădea seama cât de triumfător îi răsuna glasul ori de câte ori spunea *fiul meu*.

– Strălucește, murmură Georgiana lângă ea. Nu e minunat, Olivia? Vreau să spun, minunat pentru Rupert. Asta va schimba totul pentru el.

Olivia dădu din cap.

– Generalul i-a numit pe Pușcașii Canterwick *Speranța deșartă*, continuă ducele. Acesta e termenul dat unei companii care nu are nici o șansă de succes. *Speranța deșartă*. Fiul meu! Picton a trebuit să-și înghită cuvintele.

– Presupun că Picton nu a vrut să-i lase să urce pe metereze, îi șopti Olivia Georgianei. E drăguț să constat că nici măcar un general nu-l poate opri pe Rupert odată ce-și pune în minte să facă ceva.

– El și oamenii lui au trecut de acele metereze, deși nici o altă companie englezească nu reușise, strigă ducele. Apoi au reușit *să păstreze* posesia fortului timp de câteva zile, până când Divizia a Cincea s-a putut întoarce. Vedeți, ei renunțaseră. Renunțaseră și plecaseră mai departe, lăsând fortul Badajoz francezilor. Dar asta s-a schimbat, datorită *fiului meu!*

Olivia nu se putu abține; privi în dreapta ei. Quin se uita la ea. Privirile li se întâlniră și Olivia avu senzația că între ei se deschisese o prăpastie.

– Cea mai mare parte a defensivei franceze s-a retras la San Cristobal și s-a predat acolo, spuse ducele, din ce în ce mai tare cu fiecare cuvânt. Marchizul a urcat

meterezele cu compania lui, apoi a ţinut fortul şi a capturat o mulţime de soldaţi francezi. L-a ţinut! Cu o sută de oameni, a ţinut fortul.

Ducele aruncă o privire triumfătoare în jur.

- Mulţi dintre domniile voastre aţi spus lucruri nu tocmai măgulitoare pe la spatele fiului meu. Aţi râs de el. Dar asta s-a terminat! A fost propus pentru acordarea Ordinului Bath. O onoare pe care nu o au decât douăzeci şi patru de oameni. *Fiul meu!*

Urmară câteva clipe de tăcere apoi, dintr-odată, aplauze... întinzându-se de la o persoană la alta, până când toţi cei de faţă aplaudau, unii chiar cu lacrimi în ochi.

Ducele se întoarse brusc, îi prinse braţul Oliviei şi o trase lângă el.

- Domnişoara Lytton a crezut în el, spuse ducele, aruncând o privire sfidătoare în jur. V-o prezint pe logodnica fiului meu, viitoarea marchiză de Montsurrey.

Olivia aproape că se împiedică, apoi însă îşi reveni şi zâmbi. Aplauzele se auziră mai tare preţ de câteva clipe, apoi se potoliră în clipa în care ducesa văduvă de Sconce avansă maiestuos şi se opri în faţa ducelui. În mijlocul tăcerii ce învăluise acum încăperea, făcu o reverenţă adâncă, şi doar uşor strâmbă.

- Alteţa voastră, spuse ea, va fi o onoare pentru această naţiune să îl întâmpine pe fiul vostru când va reveni pe ţărmurile Angliei, acoperit de o atât de bine-meritată glorie.

Olivia nu se uită din nou la Quin.

Nu se putea uita.

capitolul 23

De ce eroii nu sunt la fel de amuzanţi ca ducii

Cina care urmă sosirii ducelui de Canterwick nu avea să fie nicicând uitată de musafirii plini de veselie şi destul de ameţiţi, după deschiderea festivă a mai multor sticle de şampanie. Deşi exista un participant care, chiar

şi ani buni mai târziu, avea să-şi amintească disperarea absolută pe care o simţise în mijlocul acestui moment de sărbătoare.

Quin se plimba printre musafiri simţindu-se ca o fantomă. Era doar umbra unui om, avea ceva ce amintea de un chip, dar nici o altă trăsătură distinctivă în afară de incredibilul ghinion pe care îl avea atunci când venea vorba de femei.

Dansă cu Georgiana după cină. O urmărea pe Olivia cu coada ochiului, vedea cum trece de la un bărbat la altul, cum fiecare dintre ei o priveşte lacom, râde cu ea şi se îndrăgosteşte de ea, invidiindu-l pe marchiz.

Desigur, nimeni nu dădea glas unor astfel de emoţii josnice: nu în această seară, nu după ce francezii capitulaseră în acel fort, care fusese câştigat cu preţul atâtor vieţi englezeşti.

Trecea dintr-o cameră în alta pentru că, dacă era în continuă mişcare, nimeni nu încerca să-l oprească şi să-i vorbească despre marchiz. *Invidia* era un cuvânt mult prea blând pentru a descrie ce simţea el: era mai degrabă furie, ură, gelozie lividă pe care o simţea până în măduva oaselor. Mama lui îi puse o mână pe mâneca hainei, îl opri, îi dădu drumul.

Nu ştia ce văzuse în ochii ei. Nu-i păsa.

Cel mai chinuitor era faptul că ieşea din încăperea în care se afla Olivia... doar pentru a se întoarce, câteva clipe mai târziu. Nu se putea amăgi singur că se plimba la întâmplare. Încerca să se depărteze...

Se trezea uitându-se din nou la ea. Şi din nou.

Păru să treacă o eternitate până când cei mai mulţi dintre invitaţi se retraseră în camerele lor şi ducele, încă încântat şi ameţit de entuziasm, fu escortat în Dormitorul Reginei, numit astfel pentru că Regina Elisabeta dormise acolo în trei ocazii.

Quin se duse în camera lui şi făcu o baie. Îşi puse halatul, apoi îi dădu liber lui Waller şi se îmbrăcă la loc. Ieşi din camera lui, străbătu coridorul, deschise uşa dormitorului Oliviei şi intră.

Stătea cu spatele la el, cu degetele de la picioare întinse spre foc, citind o carte – exact ca în visul lui. Trupul îi deveni o torţă aprinsă.

Se apropie în tăcere, îi dădu într-o parte părul mătăsos şi se aplecă să îi sărute gâtul.

Inima îi bătea nebuneşte. Recunoscu emoţia care-i pulsa în vene. Poate că nu era chiar punctul lui forte, dar acest sentiment era evident pentru oricine. Era teamă.

Rupert reuşise. Era erou de război acum. Erou de război.

Olivia avea de ales între a se căsători cu un bărbat care rămăsese acasă, ascuns în spatele cărţilor, sau cu un bărbat care escaladase metereze, ţinuse un fort şi salvase Anglia dintr-o situaţie critică. La dracu', era posibil ca Rupert să fi schimbat soarta întregului război. El şi compania lui amărâtă de o sută de oameni.

Buzele îi atinseră gâtul şi simţi mirosul delicat de flori şi mister – mirosul Oliviei – în timp ce aştepta cu un sentiment de groază care i se întindea din vârful degetelor până în adâncul sufletului, oriunde s-ar fi aflat acest organ misterios.

Nu era prima oară când se afla într-o astfel de stare: la fel se simţise şi în prima noapte în care Evangeline nu venise acasă. Când se întorsese în sfârşit, în zorii zilei, îi spusese că o plictisea cu discuţiile lui nesfârşite despre matematică, în asemenea măsură că îi venea să ţipe. Petrecuse noaptea cu un nobil din partea locului.

– Nu l-am putut refuza, spusese Evangeline, visătoare. A urmărit şi a capturat un întreg grup de contrabandişti. E un *erou*.

Chiar şi luni de zile mai târziu, când „contrabandiştii" aduşi la judecată se dovediseră a fi doar nişte săteni înfometaţi care încercau, aduşi la disperare, să vâneze iepuri în pădurea pe care nobilul o considera numai a lui... chiar şi atunci, Evangeline nu încetase să îl considere un erou.

În acel moment, braţele Oliviei se ridicară şi îl cuprinseră pe după gât. Buzele îi erau ca cireaşa, şi în ochi avea o scânteie care era doar pentru el...

- Îmi pare rău, reuşi el să spună, dar abia câteva minute, sau poate o oră mai târziu.

- Pentru ce?

O ridicase din fotoliu şi o întinsese pe covor iar flăcările din şemineu îi luminau pielea albă. Descoperise că nu purta nimic altceva decât un halat şi, deşi încercase să îl ţină legat, Quin reuşise totuşi să i-l desfacă.

Sângele îi alerga nebuneşte prin vene. Dar trebuia să vorbească.

- Te-ai fi putut mărita cu un erou dacă nu-ţi luam virginitatea. Orice femeie iubeşte un erou.

- Nu-i aşa că e minunat pentru Rupert? spuse ea, zâmbind.

- Categoric.

Îşi simţea vocea pe punctul de a ceda, dar îşi păstra controlul.

- Nu vom mai avea nici o problemă să-i găsim o soţie acum, continuă ea. S-a întâmplat ceva, Quin? Doar nu eşti gelos pe bietul Rupert, nu?

Nu exista decât un răspuns.

- Ba da.

Olivia se ridică într-un cot şi-i puse mâna moale pe obraz.

- Te rog, nu-mi spune că vrei să pleci la război!

- Nu pot. Am prea multe responsabilităţi. Dar da, mi-ar plăcea să plec. Am citit tratate de Machiavelli, Iulius Cezar şi de Saxe. Aş vrea să fac ceva care să aibă un impact asupra lumii.

- Înţeleg ce spui, zise ea, întinzându-se pe spate şi punându-şi braţul sub cap. Spui că eşti nevoit să stai acasă şi să ai grijă de mii de hectare de pământ şi să te asiguri că sutele de oameni care depind de tine, care muncesc pe pământul tău, au ce să mănânce şi cu ce să se îmbrace şi că pot apuca ziua de mâine... Stai! Oare să conteze asta la ceva?

Îşi bătu bărbia cu degetul.

- Nu, ai dreptate. Dacă nu te duci în Franţa ca să omori vreo câţiva soldaţi, viaţa ta este complet irosită.

Quin făcu un efort şi forţă cuvintele să-i iasă pe gură:

– În aceste circumstanțe, mai vrei să te măriți cu mine?

Olivia îl privi încruntată.

– Care circumstanțe? Meterezele cucerite de Rupert sau berbecul de asalt de noaptea trecută?

– Berbecul de asalt?

Zâmbetul ei ștrengăresc îl ameți o clipă și nu reuși să înțeleagă la ce se referea, apoi însă își reveni.

– Triumful militar al lui Rupert. Pentru că ai posibilitatea de a te mărita cu un duce care, se pare, are mari șanse de a fi unul dintre cei mai mari eroi pe care i-a avut vreodată Imperiul Britanic.

Un zâmbet micuț îi apăru pe buze.

– Ah, asta chiar așa este, nu?

– Da.

– Mi-aș putea petrece întreaga viață discutând despre ce a mâncat Lucy la ultima masă cu un erou național... sau aș putea sta întinsă pe un covor cu tine.

Își simțea bătăile inimii în urechi.

– Goală, adăugă ea.

Privirea ei spunea totul.

– În pericol de a fi atacată de un be...

– Nu mai spune asta!

Gheara care-i cuprinsese inima începu să se retragă. Se ridică și își scoase cizmele. Olivia îl urmărea printre genele grele.

Își aruncă de-o parte cămașa.

– Olivia?

– Mmm...?

– Un *berbec de asalt?*

Își aruncă lenjeria cât colo și ochii ei se îndreptară direct spre țintă.

– Este o descriere potrivită, afirmă ea. Uită-te numai la tine!

Quin coborî privirea. Era, ce-i drept, extrem de mare. Și da, formidabil.

– Nu cred că ar trebui să mai facem dragoste până când Montsurrey se va întoarce în Anglia și va fi informat de schimbarea de situație.

Cu un fior de pură plăcere îi văzu expresia schimbându-i-se şi buza de jos coborându-i. S-ar părea că berbecul de asalt nu era, la urma urmei, chiar atât de descurajant.

Se lăsă în genunchi şi îşi trecu senzual degetele peste obrazul ei, peste gât, tot mai încet...

– Asta nu înseamnă că trebuie să ne purtăm ca doi străini.

– Nu? şopti ea, cuprinzându-l cu braţele de după gât.

Quin îşi coborî capul şi un geamăt adânc îi scăpă din piept.

– Nu.

capitolul 24

Mustaţa galică, un prieten la nevoie şi spirit de aventură

În anii ce aveau să urmeze, Olivia avea să-şi amintească de seara pe care o petrecuse pe covorul din faţa şemineului, în braţele unui duce gelos şi posesiv şi absolut desăvârşit, ca de un moment definitoriu, momentul ce avea să-i separe pentru totdeauna viaţa de „dinainte" de cea de „după".

Fu noaptea în care află cât de fermecătoare putea fi viaţa.

Şi fu urmată de dimineaţa în care aflase cât era de fragilă şi de preţioasă.

Ea şi Quin urcaseră în patul ei cu baldachin, dormiseră pe apucate, se treziseră unul pe celălalt, râseseră şi şuşotiseră şi se exploraseră unul pe celălalt.

Quin plecă în momentul în care soarele începu să se arate la orizont, după ce îi spusese mai întâi exact de ce razele dimineţii care se strecurau prin fereastră erau blânde şi rozalii şi nu de un alb orbitor. Nici măcar nu fu nevoită să se prefacă fascinată; cu adevărat, era.

Deşi, adormi gândindu-se mai degrabă la lumina din ochii lui Quin, decât la cea care pătrundea prin fereastră.

Următorul lucru pe care îl simţi fu o mână care îi scutura umărul.

– Olivia, trezeşte-te! *Trezeşte-te!*

Panica abia reţinută din vocea Georgianei îi străpunse starea de reverie şi Olivia deschise brusc ochii.

– Ce s-a întâmplat?

Agitaţia Georgianei fu o clipă estompată de simţul ei pudic.

– De ce nu porţi cămaşă de noapte? Nu vreau să ştiu!

Georgiana trase perdelele patului într-un gest grăbit, făcând inelele de fier să zdrăngănească.

– Trebuie să te îmbraci; Norah va fi aici într-un minut şi nu trebuie să te vadă aşa.

– Ce este?

Olivia dădu cuvertura la o parte, îşi trecu picioarele peste marginea patului şi privi în jur, căutându-şi halatul. Era foarte ciudat să se trezească goală, mai ales sub privirile dezaprobatoare ale surorii ei.

– S-a întâmplat ceva cu mama şi tata?

– Este vorba de Rupert, spuse Georgiana, găsind un cearşaf căzut pe duşumea şi aruncându-i-l. Pentru Dumnezeu, pune asta pe tine!

– Rupert? zise Olivia, sărind ca arsă. Ce s-a întâmplat?

Georgiana îşi muşcă buza.

– Este grav rănit, Livie. Nu se ştie dacă va supravieţui. Mă simt aşa de – bietul Rupert! Bietul, bietul Rupert!

Avea ochii plini de lacrimi.

– Şi asta nu e tot. De îndată ce curierul companiei lui Rupert i-a dat vestea despre fiul lui, ducele s-a prăbuşit la pământ.

– *Mort?*

– Nu e mort. Dar şi-a pierdut cunoştinţa. Nu şi-a revenit deloc. Mesagerul a sosit din Dover în toiul nopţii, după ce ne retrăseserăm cu toţii. Când Canterwick a leşinat, majordomul a încercat să-l găsească pe Sconce, dar...

– Era aici, cu mine.

– Asta mi-am dat şi eu seama. Cleese a trezit-o pe ducesă, care a chemat un doctor. Dar Canterwick nu s-a mişcat şi nu a scos nici un cuvânt şi, din câte am înţeles,

doctorul nu trage prea mare nădejde. Ducele arată ca și cum ar fi mort, dar încă mai respiră.

Olivia stătea în mijlocul camerei, strângând cearșaful în jurul ei și concentrându-se cât putea de mult.

– Rupert e la Londra? Mă voi duce numaidecât la el. Cred că este foarte speriat. Dacă tatăl lui nu poate ajunge lângă el, trebuie să mă duc eu.

Georgiana clătină din cap.

– E în Franța. Cred că asta l-a șocat cel mai tare pe tatăl lui.

– În *Franța?*

– Nu știu toate detaliile, dar curierul a spus că oamenii lui îl aduceau pe lângă coasta Franței, încercau să ajungă la Calais, de unde aveau de gând să traverseze Canalul cu prima corabie de care puteau face rost, dar – Olivia, e atât de trist! – rănile lui sunt prea grave. Așa că unul dintre soldați a venit fără el, ca să-i aducă mesajul lui Canterwick, iar din Dover l-au trimis aici.

Olivia se prăbuși pe pat, simțindu-se, preț de câte clipe, copleșită.

– Este prea grav rănit ca să traverseze Canalul?

– Mă tem că da.

Georgiana se așeză și ea și o cuprinse cu un braț pe după talie.

– Cred că este de-a dreptul îngrozit. Dacă nu cumva... poate că e în stare de inconștiență?

– Nu cred. Se pare că a cerut să-și vadă tatăl.

– Presupun că a întrebat și de Lucy.

– Și de tine. E foarte atașat de tine, zise Georgiana.

– Tatăl lui s-ar fi dus la el, dacă nu s-ar fi întâmplat tragedia asta, spuse Olivia, simțind un junghi străpungându-i inima.

– Presupun că da. Dar este un lucru extrem de periculos, ținând cont că suntem în război. Rupert nu a ajuns decât până în Normandia. Ar putea fi capturat în orice clipă.

Olivia se ridică.

– Trebuie să mă duc la el. Acum.

Trase de funia clopoțelului.

– Presupun că am nevoie de o corabie în stare să traverseze Canalul.

– Ar fi mai bine dacă ai călători cu trăsura până în punctul direct opus locului în care se află Rupert, spuse Georgiana, apoi exclamă: Dar firește că nu te duci în Franța, Olivia! Nu fi proastă!

Norah apăru în ușă.

– O baie! ceru Olivia.

Camerista ei avea un zâmbet încrezut pe față.

– Mă gândeam eu.

Deschise ușa mai larg. Trei valeți intrară în încăpere, cu găleți pline cu apă.

– Și apoi, o rochie de călătorie, te rog, adăugă Olivia.

– Nu te poți gândi serios să faci ceva atât de necugetat! Ai măcar idee care sunt relațiile dintre Anglia și Franța în acest moment? Dacă te prind francezii *pe tine*, Olivia?

Olivia se gândi o clipă, apoi ridică din umeri.

– Suntem în război. Și asta durează de ceva vreme. Situația nu s-a schimbat. Trebuie să ajung la Rupert. Sunt convinsă că, dacă mă voi întâlni cu ei, soldații francezi vor înțelege.

Sora ei gemu, exasperată.

– Nu ai citit ziarele, nu-i așa?

– Vei fi surprinsă să afli că răspunsul este nu?

Valeții plecaseră și baia era gata. Olivia își desfăcu cearșaful.

– Dacă nuditatea mea îți afectează firea prea sensibilă, Georgie, ar fi mai bine să pleci acum.

– Nu ai nimic ce n-am și eu, spuse sora ei, așezându-se pe un scaun, lângă cadă.

– Doar că eu am mai mult, murmură Olivia, încercând apa fierbinte cu un deget de la picior.

– Nu poți să traversezi Canalul! insistă Georgiana. Nu înțelegi câtuși de puțin cât de mare e pericolul.

– Prefer să nici nu înțeleg, zise Olivia. Poți, te rog, să-mi speli părul cât este omenește mai repede cu putință?

– Da, domnișoară, spuse Norah, trăgând de părul Oliviei de parcă ar fi spălat niște rufe.

– Având în vedere că tu cunoşti pericolul *şi* ai mai citit şi ziarele, Georgie, ai face bine să-mi spui tot ce trebuie neapărat să ştiu.

Sora ei începu să protesteze, însă Olivia ridică mâna.

– Mă cunoşti de mai mult timp decât oricine altcineva pe lume. Îţi imaginezi că l-aş putea lăsa pe Rupert să moară în cine ştie ce cocioabă, pe coasta Franţei? Singur? Poate că nu am vrut să mă mărit cu el, dar ţin la el. Şi, într-un mod ciudat, îl respect.

Urmară câteva clipe de tăcere. Nu se auzeau decât pleoscăiturile apei.

– Nu mai este logodnicul tău, spuse Georgiana.

Însă vocea ei trăda faptul că ştia că nu putea câştiga.

Olivia clătină din cap.

– Încetează.

– Atunci, vin cu tine.

– Nu, în nici un caz nu vii! Chiar aşa, cât de periculos este să acostezi pe ţărmul francez?

Olivia îşi săpunea un braţ în timp ce aştepta răspunsul.

– În ziare scrie că francezii patrulează în mod constant plajele. Se uită după semne de invazie şi după contrabandişti. Ai putea fi prinsă.

– Şi de ce ar vrea să mă prindă *pe mine?*

Sora ei o privi lung.

– Chiar trebuie să îţi descriu în detaliu ce-i pot face soldaţii unei femei, Olivia?

– Răpită de francezi, spuse încet Olivia. Sunt femei care ar plăti pentru un asemenea privilegiu.

Georgiana scoase un strigăt scurt.

– Cum poţi să răspunzi cu... cu o vulgaritate în faţa unei perspective atât de cumplite?

– Nu este intenţia mea să minimalizez grozăvia perspectivei, Georgie. Dar am învăţat un lucru din logodna mea cu Rupert: nu foloseşte la nimic să iei în calcul doar cea mai rea variantă. Prin urmare, aleg să mi-l imaginez pe soldatul francez pe care l-aş putea întâlni ca pe un bărbat seducător şi *galant*.

Rosti ultimul cuvânt pronunţându-l ca în franceză, apoi se gândi o clipă.

– Poate cu o mustață răsucită la capete.

– N-o să te înțeleg niciodată! Cât de *galanți* îți închipui că vor fi soldații aceia, dacă vor crede că ai venit în Franța ca să spionezi?

– Să spionez? Eu? Dar nu arăt câtuși de puțin a spion!

– Cine știe cum arată un spion? Din câte am înțeles eu, sunt multe femei care se ocupă de așa ceva. Mă întreb dacă oare spionii pot fi răscumpărați, la fel ca ofițerii...

– Ce bine că citești ziarele cu atâta atenție, spuse Olivia. Poate că vei reuși să găsești răspunsul la această întrebare, înainte să devină o necesitate.

Se ridică, lăsând apa să i se scurgă de pe corp.

– Norah, sunt sigură că ai dedus că vreau o geantă de călătorie cât mai mică.

– Vin cu dumneavoastră în Franța, domnișoară, spuse Norah, cu stoicism. Veți avea nevoie de cineva care să vă îmbrace, chiar și într-o închisoare franțuzească.

Zâmbetul Oliviei le includea pe sora și pe camerista ei.

– Nici una dintre voi nu vine cu mine.

– Nu te poți duce singură! protestă Georgiana.

Apoi:

– Oh.

– Exact.

– Trebuie să îi trimiți ducelui un bilet chiar acum, dacă ai de gând să pleci imediat, spuse Georgiana. Roagă-l să te însoțească.

Se duse la pupitrul micuț din colțul camerei.

– Sunt sigură că ducele se pregătește deja de drum, spuse calm Olivia. Mulțumesc, Norah, este o alegere perfectă pentru călătorie. Cu siguranță, cei mai buni spioni se îmbracă în mov-închis.

– Nu o să se vadă pe întuneric, spuse fata, cu vocea sugrumată de entuziasm.

Georgiana clătină din cap.

– De unde știi că ducele este pregătit? Îți amintesc, Olivia, că nu îl cunoști pe Sconce decât de patru zile.

Olivia îi zâmbi larg.

– Bărbatul ăsta arde de nerăbdare să își servească țara. Dacă poate face asta spionând, atunci o să fie spion. S-a perpelit de invidie la gândul că Rupert a plecat la război. O să vină cu mine.

– Și văduva ce va avea de spus în legătură cu asta?

Norah se cutremură.

– Ce-i drept, printre servitori se spune că ducele face în general așa cum îi cere mama lui.

– Nu va fi fericită, insistă Georgiana.

– Risc să spun că *nefericită* este un cuvânt care nu se apropie nici măcar pe departe de sentimentele pe care le va nutri alteța sa, spuse Olivia, gândindu-se la această chestiune. Dar trebuie să spun un lucru: dacă Quin rămâne în Anglia din cauza obiecțiunilor mamei lui, atunci nu este bărbatul cu care vreau să mă căsătoresc.

– Un test? întrebă Georgiana, pe un ton îndoielnic.

Olivia dădu din cap.

– Îți amintești povestea despre domnița pe care toată lumea a recunoscut-o drept prințesă după ce i-a fost ascuns un bob de mazăre sub saltea? Ei bine, asta e versiunea mea. Nici un bărbat nu e prinț adevărat, dacă face cum îi spune mama.

– Și nu cum îi spune logodnica? întrebă Georgiana.

– Și nu cum îi dictează spiritul de aventură!

capitolul 25

O chestiune de binecuvântare parentală

Quin era în camera de arme, unde evalua impresionanta colecție strânsă de predecesorii săi de-a lungul anilor. În cele din urmă, după ce analiză în amănunt conjunctura în care aveau să se afle, alese două pistoale italienești de buzunar, mici dar mortale.

– Sper că au fost curățate recent? îl întrebă pe Cleese.

– Categoric, alteța voastră.

Quin îi întinse pistoalele lui Cleese și-l urmări cu privirea pierdută cum le înfășoară cu grijă într-o cârpă

de bumbac și le așază în caseta făcută la comandă, pe care era încrustat blazonul casei de Sconce.

Un duce era la etaj, aproape mort.

Moștenitorul acelui duce era în Franța, mort și el – sau aproape.

Avea senzația că trăiește într-unul din acele romane cu linie narativă improbabilă și personaje exagerate. Mai că se aștepta ca, în orice clipă, să pice din cer o bucată de armură sau ceva la fel de absurd.

– Vom lua o corabie din Dover, îi spuse el lui Cleese, urmărindu-l cum lua câțiva săculeți de praf de pușcă și închidea caseta. Trimite un valet înainte, să angajeze cel mai bun căpitan, cu cel mai bun vas disponibil. O să ancorăm în larg și o să venim la țărm într-o barcă cu vâsle, la adăpostul întunericului. Cu puțin noroc, până mâine-noapte marchizul va fi pe pământ englezesc.

– Sper din tot sufletul că așa va fi, spuse Cleese.

Expresia lui însă trăda o neîncredere tot atât de mare pe cât simțea Quin în sufletul lui.

Ușa se dădu de perete.

– Aici erai!

Quin ridică privirea și se simți străbătut de o emoție atât de puternică, încât aproape că ameți. Olivia era îmbrăcată de drum. Cu tot ce se întâmpla în jurul lui, uitase cât e de frumoasă: ochii ei verzi, de culoarea mării, gura ei făcută pentru a fi sărutată.

– Ești aproape gata? întrebă ea.

Simpla idee de a o ști pe o corabie, pregătindu-se să traverseze Canalul, îi făcea inima să i se oprească în piept. Totuși, știa că nu are de ales.

– Trebuie să plecăm imediat, spuse ea.

Îi putea citi neliniștea în ochi, dar zâmbetul ei era strălucitor și curajos.

– Ce Doamne iartă-mă ai acolo? întrebă el în clipa în care Olivia așeză cu grijă un coșuleț pe jos.

– Pe Lucy, desigur, răspunse ea. Mă tem că nu este prea fericită să stea în coș, dar nu vreau să risc să cadă în mare.

Quin se apropie de ea și îi luă mâinile, privind adânc în ochii ei minunați.

– Te rog, nu vrei să rămâi aici, la Littlebourne, în siguranţă, şi să mă duc doar eu să îl aduc pe Rupert? Ţi-l voi aduce pe marchiz lângă tine în douăzeci şi patru de ore, dacă acest lucru e omeneşte cu putinţă. Sunt sigur că starea lui s-a îmbunătăţit în timpul cât i-a luat curierului să ajungă la noi.

Olivia zâmbi şi mai larg.

– Trebuia să încerc, murmură el, mai mult pentru sine.

– Mama ta te aşteaptă în salonul de pictură.

Quin luă caseta cu pistoale din mâinile lui Cleese. Era atât de pregătit pe cât era cu putinţă să-şi apere domniţa. Era un trăgător desăvârşit, dar ştia foarte bine că până şi cea mai bună ţintă şi cele mai competente pistoale îşi aveau limita lor. Îi trebuia şi un dram de noroc.

Olivia stătea lângă umărul lui stâng.

– Quin, ai auzit ce-am spus? Mama ta te aşteaptă în...

Se întoarse şi-şi apăsă buzele pe ale ei.

– Te-am auzit. Îmi voi lua personal rămas-bun de la alteţa sa. Cleese, fii bun şi trimite valetul la Dover, apoi ia-mi geanta de călătorie de la Waller şi asigură-te că domnişoara Lytton este instalată confortabil în trăsură.

Olivia se înroşi la faţă şi începu să respire mai repede.

– Nu trebuie să mă săruţi de faţă cu lumea, îi şopti ea.

– Să te sărut?

Apoi adăugă:

– Cleese, închide ochii.

Ca întotdeauna, valetul se supuse cu promptitudine şi Quin îşi sărută domniţa din nou, apăsat şi repede.

– E mai bine aşa? îi şopti el, cu vocea încărcată de un puternic amestec de dorinţă şi teamă. Inestimabilul nostru Cleese nu a văzut acest gest de intimitate. Dar dă-mi voie să-ţi atrag atenţia, draga mea dragă, că majordomul nostru ştie *tot* ce se petrece în această casă şi a fost, probabil, conştient de intenţia mea de a te lua în căsătorie chiar înainte să-mi devină clară mie.

– Cleese, trebuie să te rog să nu îi acorzi atenție stăpânului tău, spuse Olivia, dându-și ochii peste cap. În mod clar, a cedat presiunii situației.

Se apropie de ușă, desprinzându-se din îmbrățișarea lui.

– Sincer, Quin, trebuie să ne grăbim. Mă tem că vom ajunge prea târziu. Apoi adăugă, cu o expresie amară: Vreau să spun că vreau să-l găsesc pe Rupert cât mai repede cu putință.

Quin o prinse de mână, o trase din nou lângă el și o sărută flămând, cu gura deschisă. Așa cum se gândise să o sărute din clipa în care plecase de lângă ea, în zorii zilei.

Când își ridică în cele din urmă capul, Olivia era la pieptul lui, cu respirația întretăiată.

– Te voi săruta, spuse el privind-o fix în ochi, în fața lui Cleese sau a prințului regent în persoană.

Olivia clipi repede, ca să oprească lacrimile ce începeau să se adune.

– Sau a papei.

Începu să-și puncteze propozițiile cu mici săruturi.

– Sau a împăratului Siamului. Sau a arhiepiscopului de Cantebury.

O voce răsună din ușă.

– Tarquin.

Quin ridică privirea și îi făcu un semn din cap mamei lui. Se uită apoi la viitoarea lui soție și îi sărută din nou buzele trandafirii.

– În fața oricărui membru al familiei mele, chiar și a evlavioasei mele mătuși, Lady Velopia Sibble, care ar prefera ca oamenii să nu comunice decât cu zeitatea aleasă de ea, și atunci doar prin rugăciune.

Olivia clătină din cap.

– Te aștept în trăsură.

Se opri în fața văduvei și făcu o reverență adâncă, ținându-și capul plecat.

– După cum fără îndoială ai ghicit, plec în Franța, îi spuse Quin mamei lui, în timp ce Olivia dispărea pe coridor. Sper să mă întorc mâine, fie cu un marchiz

rănit, fie cu trupul unui erou al Angliei. Nu e nevoie să adaug că sper să fie prima variantă.

- Din câte am auzit, inclusiv de la ea, domnişoara Lytton nu ţi-a solicitat compania în această tevatură nesăbuită, spuse apăsat văduva.

Chipul ei avea o expresie de adâncă durere şi îşi ţinea mâinile împreunate ca statuia de marmură a unei sfinte. Comparaţia se sfârşea însă aici: singura sfântă la care se putea gândi Quin care să fi avut tonul poruncitor al mamei lui era poate Ioana d'Arc.

- Domnişoara Lytton nu a avut nevoie să îmi ceară să o însoţesc, îi confirmă el. Cu toate acestea, mă voi duce în Franţa, cu sau fără ea. Îmi permiţi să te însoţesc în salonul de pictură, mamă? Fluxul mării nu aşteaptă pe nimeni şi intenţionez să ajung la Dover în trei ore.

- Ţinând cont de situaţia politică atât de neplăcută din acest moment, aş prefera să nu călătoreşti în Franţa.

- Sunt conştient de asta.

Încerca să găsească o soluţie de a-şi linişti mama şi de a face totodată exact lucrul care o speria atât de tare.

- Cleese, te rog să duci şi nişte funie şi un felinar în trăsură. Oh, şi cremene.

Mama lui ignoră atât afirmaţia lui, cât şi prezenţa majordomului.

- Trebuie să te rog - nu, să *îţi cer* - să te răzgândeşti în privinţa acestei aventuri pripite şi periculoase. Montsurrey este, fără îndoială, pe patul de moarte, dacă nu cumva a murit deja. Am discutat cu sergentul Grooper, soldatul care a sosit în toiul nopţii, şi mi-a spus că marchizul abia dacă mai poate să-şi ridice capul de pe saltea. Iar asta se întâmpla acum douăzeci şi patru de ore. Cu siguranţă, acum este mort.

- Dacă marchizul a murit, îi voi aduce trupul în Anglia, spuse cu hotărâre Quin, însoţindu-şi mama pe coridor, apoi în salonul de pictură. A fost erou de război. Merită măcar atâta lucru din partea oricărui cetăţean englez.

- Şi de ce trebuie să fii tu acela? strigă văduva, cuvintele rostogolindu-i-se pe buze într-o manieră neobişnuit de necontrolată - ca să nu mai spunem *emoţională*. Ai putea apela la flota militară! Maiestatea sa ar trimite pe cineva. Sau am putea plăti pe cineva de pe Bow Street. Din câte am auzit, oamenii ăştia pot pune la pământ un batalion întreg, fără prea mare efort.

- Maiestatea sa nu poate risca să lase impresia că forţele britanice atacă ţărmurile Franţei iar flota militară ar întâmpina aceeaşi problemă. Dar astea sunt chestiuni academice; nu e timp de pierdut. Îi sunt îndatorat lui Montsurrey. Voi face acest lucru personal.

- În nici un caz nu îi eşti dator lui Montsurrey! Nu mi-ai spus chiar tu că nu l-ai întâlnit niciodată?

Ajunseseră în dreptul intrării şi Quin se opri.

- Mamă, ştii foarte bine de ce îi sunt îndatorat marchizului. Şi ştii exact şi de ce nu i-aş permite niciodată Oliviei...

- Domnişoarei Lytton!

Quin îşi păstră acelaşi ton calm.

- Înţelegi de ce nu i-aş permite niciodată Oliviei să traverseze Canalul fără mine.

Era atât de lividă, încât petele de ruj i se vedeau clar pe fiecare obraz.

- Demersul acesta pripit şi imprudent este cât se poate de nesăbuit. Francezii vor deschide focul de îndată ce vă vor vedea. Şi tu nu ai mai fost pe apă de când a murit soţia ta.

Quin strânse pumnii.

- Este adevărat că nu am mai traversat Canalul, dar numai pentru că nu am avut nici o nevoie să ajung pe continent.

Tonul liniar al lui Quin îi ascundea gaura imensă care se deschisese în pieptul lui la simplul gând de a traversa aceeaşi întindere de apă care îi răpise fiul. Un duce nu se putea lăsa pradă unor astfel de emoţii şi Quin făcu un efort nemilos de a alunga cât mai departe sentimentul.

- Moartea lui Evangeline este irelevantă. Montsurrey are nevoie de mine. Olivia are nevoie de mine. Și sincer să fiu, mamă, nu aș putea privi în ochii ducelui de Canterwick, presupunând că își va mai reveni vreodată, fără să știu că am făcut tot ce îmi stătea în putință ca să-i aduc fiul acasă.

Mama lui înghiți cu greutate.

- Canterwick nu ar face același lucru pentru tine.

- Ca și în cazul morții lui Evangeline, asta este irelevant. Vom pleca din Dover și, cu vânt bun, drumul nu ar trebui să dureze mai mult de patru ore. Sper să fiu acasă mâine. Contrabandiștii fac asta în fiecare zi, să știi.

- Mă tem de apă, spuse văduva, cu vocea sugrumată. Aproape te-am pierdut atunci...

Quin dădu din cap; amândoi știau că existau mai multe feluri de a pierde pe cineva.

Ridică mâna mamei lui și o duse la buze.

- M-ai crescut să fiu duce, mamă. Mi-aș face de rușine titlul dacă aș îngădui ca un egal al meu să moară pe pământ străin, doar din lașitate.

- Mai bine te creșteam să fii țăran, spuse mama lui, cu voce joasă.

- Alteța voastră, spuse Quin, aplecându-și adânc capul, într-un gest menit să arate respectul pe care i-l purta mamei sale.

Văduva își ridică bărbia, apoi, încet, coborî la rândul ei într-o reverență.

- Aș prefera să nu fiu mândră de un fiu care se duce direct în mijlocul pericolului, remarcă ea.

Lacrimile îi luceau în ochi.

- Voi lua cu mine binecuvântarea ta, spuse Quin, neținând seama de cuvinte și răspunzând privirii din ochii ei.

Era ceva ce începea să învețe de la Olivia. Dacă se concentra, *își putea* da seama ce simțeau oamenii. Trebuia doar să privească atent în ochii lor.

Mama lui se răsuci pe călcâie și urcă în grabă scările, cu umerii rigizi, cu capul drept.

capitolul 26

Pericolele poeziei sub razele lunii

Trecuseră aproape trei ore de când părăsiseră portul din Dover într-o ambarcațiune numită *Vis de zi*, o goeletă cu o cabină micuță, care abia se ridica deasupra apei. Olivia stătea la hublou, privind apa lovind agitată prora, ca și cum ar fi întârziat la o întâlnire importantă.

– Dacă am înțeles eu bine, vom lua barca de salvare ca să ajungem la țărm, spuse Quin, din spatele Oliviei.

Examina o hartă detaliată a coastei franceze împreună cu sergentul Grooper, soldatul care venise după ei. Mai precis, Grooper venise după tatăl lui Rupert.

Bietul Canterwick. Îl lăsaseră în continuare ca și mort. Olivia se dusese la el înainte să plece și îi spusese că se ducea în Franța ca să-l găsească pe Rupert și să-l aducă acasă. Poate că o auzise.

– Da, spuse Grooper. Coliba este chiar aici.

Degetul lui butucănos se așeză pe un intrând desenat pe hartă.

– Am ținut minte numele orașului: Wizard.

Degetul i se mișcă din nou.

– Wissant, îl corectă Quin. Cred că înseamnă „nisipuri albe".

Olivia își strânse mantia în jurul trupului. De mai bine de două ore, Quin îi pusese o sumedenie de întrebări lui Grooper, încercând să afle de la el ruta exactă pe care oamenii lui Rupert o urmaseră pe lângă coasta Franței. Fuseseră într-o ambarcațiune micuță, încercând cu disperare să evite orice contact cu trupele inamice. Nu întâmpinaseră nici o problemă, până când starea lui Rupert se agravase în asemenea măsură, încât se temuseră să-și continue călătoria.

– Ardea tot, spuse Grooper, din spatele ei. Bolborosea întruna despre câmpuri înverzite și alte de-astea. Și despre o domniță pe care o lăsase în urmă.

Olivia se întoarse și îi zâmbi ușor soldatului.

– Pot să îmi spui dacă întreba de cineva pe nume Lucy?

– Exact! Tot drumul cât am urmat coasta. Lucy și iar Lucy.

Se uită la Olivia.

– Îmi închipui că numele dumneavoastră de botez este Lucy, doamnă?

– Nu, domnule Grooper, ea e Lucy.

Olivia arătă spre cățelușa care dormea într-un coș la picioarele ei.

Sprâncenele stufoase ale lui Groooper se ridicară.

– E prima oară când aud un bărbat să facă atâta tevatură pentru un câine, vă rog să mă credeți.

Olivia nu simți nevoia să-i explice cum era Rupert sau de ce era atât de atașat de Lucy și se mulțumi să dea doar din cap.

Quin stătea aplecat asupra hărții, în mod evident memorând fiecare golfuleț și lagună de pe coastă. Haina îi era strâns întinsă pe umeri, scoțându-le în evidență dimensiunea impresionantă. Pomeții îi păreau mai proeminenți decât de obicei. Iar șuvița de păr alb îi cădea pe frunte.

– Ce mă îngrijorează pe mine cel mai mult e că este o garnizoană aici, foarte aproape de colibă, spuse Quin, încercuind cu degetul zona în care se găsea Rupert. Ați văzut soldați care să facă exerciții în apropiere?

– Nu am stat acolo decât jumătate de oră, spuse Grooper. Nu sunt omul care să fie cu ceva de folos lângă patul unui bolnav. Am pornit spre Anglia în clipa în care l-am știut pe domnul comandant întins pe o saltea. Nu aveam mult timp.

Clătină din cap.

– Încă îl văd pe tatăl lui de fiecare dată când închid ochii, ascultându-mă, apoi, dintr-odată, prăbușindu-se la pământ. Ar fi trebuit să-i dau alteței sale vestea mai pe ocolite. Am spus totul dintr-odată.

– Nu a fost vina ta, spuse Olivia. Ce s-a întâmplat, a fost din cauza veștii cumplite pe care a primit-o. Oricât de blând i-ai fi spus-o, ducele este în pericol de a-și pierde singurul fiu, pe care îl iubește foarte mult.

– Am văzut asta, spuse Grooper. Şi vă rog să mă credeţi că toţi băieţii din companie simt acelaşi lucru faţă de domnul comandant. „Speranţa deşartă", aşa ne-au spus. Pentru că nu trebuia să facem nimic şi – îşi încleştă dinţii – eram oamenii pe care nu-i voia nimeni. Ştiaţi asta?

Olivia clătină din cap.

– Ceilalţi recruţi din armată nu au vrut să ne ia şi toţi fuseserăm daţi la o parte, dintr-un motiv sau altul. Despre mine au zis că sunt prea bătrân, deşi cunosc câmpul de luptă la fel de bine ca oricare alt bărbat, dacă nu şi mai bine. Mai sunt câţiva care au fost ologiţi în luptă şi li s-a spus să se ducă acasă.

Olivia scoase un sunet de compasiune.

– Să se ducă acasă! Şi să facă ce? Să se apuce de tricotat? Nu-i spui unui soldat să plece acasă doar pentru că a pierdut câteva degete de la picioare.

– Dar marchizul a fost de altă părere? îl încurajă Olivia.

– La început, am fost şi eu la fel de neîncrezător ca toţi ceilalţi. Nu gândeşte la fel ca noi, restul, asta e clar. Apoi am văzut ce fel de om este. Şi după aceea, l-aş fi urmat oriunde.

Olivia îi zâmbi larg.

– Sus pe metereze?

– Exact! Vedeţi dumneavoastră, celelalte companii care încercaseră înaintea noastră, atacaseră tot timpul noaptea, crezând că o să-i ia prin surprindere pe francezi. Dar, fireşte, n-a fost aşa. Ei bine, comandantul a spus să ne ducem în toiul zilei şi aşa am făcut. Nu părea să fie câtuşi de puţin îngrijorat, aşa că nu ne-am făcut griji nici unul.

– Asta este atitudinea unui conducător înnăscut, spuse Quin.

Se îndreptase, dăduse harta la o parte şi stătea acum sprijinit de masă, ascultând.

Grooper dădu din cap.

– Până atunci, străbătusem Portugalia până la Badajoz şi ştiam că e un băiat de treabă. Ne asculta. Şi ne spunea ce crede şi nu ne vorbea de sus.

Făcu o pauză.

– Ce-i drept, avea o gândire cam sucită.

Era o descriere blândă, după părerea Oliviei.

– Așa că ați cucerit fortul.

– Ca nimica toată, spuse Grooper și pieptul i se umflă de mândrie. Vedeți, toți francezii stăteau la masă. Și când mănâncă francezii, nu se încurcă. Au trei feluri de mâncare, patru, cinci. Absolut toți, până la cel din urmă soldat. Domnul comandant și-a dat seama de asta. Știți, avusese un preceptor francez și îi știa cum sunt. Și ne-a explicat în așa fel încât să putem înțelege și noi.

Olivia zâmbi. Îi plăcea să știe că Rupert era privit cu respect și nu cu obișnuitul dispreț prost ascuns în spatele zâmbetelor.

– Am eliminat câteva santinele, după care am pus stăpânire pe fort. Și nici nu a fost nevoie să omorâm prea mulți francezi; i-am lăsat să fugă direct de la masă la San Cristobal. Domnului comandant nu-i place ideea de a ucide alți oameni, decât dacă trebuie să îți salvezi propria viață.

Olivia zâmbi.

– Așa e Rupert.

Grooper clătină din cap.

– A fost cea mai mare blestemăție – dacă-mi permiteți, domniță. Toată treaba era terminată și am ținut fortul timp de trei zile, până când trupele engleze s-au putut întoarce. Nu crezuseră că avem vreo șansă, mă-nțelegeți. Nu după atâtea încercări care au dat greș.

Dezgustul din vocea lui vorbea de la sine.

– Am ținut fortul și totul a fost foarte frumos. Îi închisesem pe francezii pe care-i prinseserăm, dar le dădeam pături și mâncare destulă. Pentru că domnul comandant a zis că un francez lăsat să flămânzească o să se bată ca un șobolan încolțit. Și, să vedeți, odată ce au văzut că le e călduț și bine, n-au mai părut deranjați. Nici măcar nu au încercat să scape.

– Și ce s-a întâmplat apoi? întrebă Olivia.

– Ei bine, domnului comandant îi plăcea să se plimbe pe metereze în timpul nopții, spuse Grooper. Omul

care stătea de gardă – își drese vocea – a spus că domnul comandant recita poezii.

Ultimul cuvânt fu rostit oarecum forțat, ca și cum sergentul ar fi mărturisit că Rupert se apucase de fumat opiu.

– Recitarea de poezii nu este considerată o activitate extrem de primejdioasă, observă Quin.

– Eu unul nu mă dau în vânt după poezie, recunoscu Grooper, pe un ton care parcă sugera că recitatul de poezii făcea parte din aceeași categorie cu trădarea. Domnul comandant era sus pe metereze, se plimba și se uita la lună, și a căzut în cap.

– Se uita la lună?

– Am găsit o bucată de hârtie pe care erau scrise câteva versuri, toate despre lună. În orice caz, a căzut și s-a lovit foarte rău la cap. Nici măcar nu s-a trezit preț de o zi întreagă și eram cu toții siguri că e dus. Apoi însă a început să vorbească despre Lucy – credeam că este doamna lui – așa că am hotărât că trebuie să îl aducem înapoi în Anglia. Doctorul lui Wellington ne-a spus că era mai bine să așteptăm ca domnul comandant să moară și să-i aducem înapoi doar trupul.

– Mă bucur că nu ați așteptat, spuse Olivia.

– Domnul comandant nu este ca ceilalți comandanți. Dumnealui chiar *îi pasă*.

Vocea lui Grooper era un pic răgușită.

– L-am suit într-o căruță și l-am adus până la țărm, apoi am găsit o barcă și l-am adus fără nici o problemă până pe coasta de nord a Franței. Și l-am fi adus până în Anglia, doar că ni s-a părut că drumul îl face să se simtă mai rău, probabil din cauza legănatului. Îl durea capul.

Olivia puse o mână pe mâneca lui Grooper.

– Ați făcut exact ce trebuia. Poate că tatăl lui nu a apucat să-ți spună înainte să se prăbușească, dar îți este nespus de recunoscător, la fel ca și mine.

Sergentul își privi mâinile și spuse:

– Dacă am fi știut că Lucy e un câine, nu știu ce-am fi făcut atunci.

– În cazul ăsta, mă bucur că nu ați știut.

– Cred că ne apropiem de țărm, spuse Quin, întrerupându-le discuția. Olivia, vei rămâne aici, cu sergentul Grooper.

Părea să considere că avea ultimul cuvânt în povestea asta.

– Căpitanul va coborî ancora iar eu mă voi duce la mal în barcă și îl voi aduce pe marchiz.

– Nu, spuse Olivia, păstrând un ton liniar. Am de gând să urc și eu în barcă.

– Îmi permit să nu fiu de acord.

– Nu am venit până aici ca să rămân pe corabie. Dacă Rupert este încă în viață, s-ar putea să nu se simtă suficient de bine încât să suporte să fie transportat cu barca, așa cum foarte bine au presupus Grooper și camarazii lui.

– Când am luat în considerație această posibilitate, nu mi-am dat seama că este o garnizoană de soldați francezi atât de aproape. Am mari îndoieli că Rupert și cei doi oameni care au rămas cu el mai sunt în libertate.

Olivia își mușcă buzele, ca să nu-i tremure.

– Este adevărat că Rupert nu e chiar cea mai norocoasă persoană.

– Sunt sigur că îi putem recupera trupul de la francezi, dacă plătim destul, spuse fără ocolișuri Quin. Îl vom aduce înapoi în Anglia, unde va fi îngropat cu onoruri, așa cum o cer titlul și faptele lui. Dar nu este cazul să îți riști viața sau libertatea în acest demers, Olivia. Îl voi aduce eu pe Rupert acasă.

Rosti aceste cuvinte cu o tenacitate care le transformă într-un jurământ.

Acum lacrimile chiar alunecau pe obrajii Oliviei. În afară de tatăl lui, nimeni nu luptase vreodată pentru Rupert. Iar acum, acest duce absolut magnific, care nu cunoștea compromisul, era campionul lui. Olivia era sigură că Quin nu ar fi permis niciodată nici cea mai mică insultă la adresa fostului său rival.

- Rupert ar fi fost onorat să te cunoască, zise ea, cu vocea tremurându-i în ciuda tuturor eforturilor de a se stăpâni. Iar eu voi fi în barcă, lângă tine.

- Nu.

- Dacă nu îmi dai voie să te însoțesc, voi fi lângă tine peste doar câteva momente, după ce îl voi pocni pe bietul Grooper cu ceva în cap și voi înota până la țărm.

- Nu e nevoie, spuse Grooper, aparent amuzat de schimbul lor de replici. Să nu se spună vreodată despre mine că am intervenit între un soț și soția lui.

- Nu suntem soț și soție, spuse Quin, cu privirea ațintită asupra Oliviei.

Grooper clătină din cap.

- Și eu care credeam că aristocrații nu sunt la fel de deșucheați ca noi, ceilalți. Da' cu siguranță vă certați de parcă v-ați fi pus pirostriile.

- Sunt o înotătoare excelentă, insistă Olivia, ignorând comentariile, câtuși de puțin bine-venite, ale sergentului.

Încerca să își susțină punctul de vedere, dar, în clipa în care cuvintele îi ieșiră pe gură și văzu scânteia de durere care fulgeră în ochii lui Quin, își dădu seama că făcuse o greșeală cumplită.

Numaidecât fu lângă el, cuprinzându-i mijlocul cu brațele.

- Nu intru în apă. Îți promit că nu intru în apă.

Își atinse buzele de ale lui.

- Dacă Rupert mai trăiește încă, trebuie să fiu lângă el. Pe mine o să mă recunoască. Pe tine nu te-a văzut niciodată.

- O s-o iau pe Lucy cu mine.

Olivia știa, în adâncul sufletului ei, că trebuia să câștige lupta asta.

- Nu poți lua această hotărâre în locul meu.

- Nu vei fi în siguranță!

Vocea îi era aspră... crudă.

Deși abia dacă îl observară, Grooper urcă scările ce dădeau pe punte și închise ușor ușa în spatele lui.

- Nu mă poţi proteja.

Îl trase mai aproape, până când îi simţi pieptul tare lipit de al ei.

- Şi nici eu nu te pot proteja pe tine.

- La naiba, Olivia! Idioţii ăştia l-au dus pe Rupert într-o colibă, sub nasul unei întregi garnizoane de francezi. Dacă te-ar prinde francezii... *nu!*

- Nu o să mă prindă, spuse ea.

Simţea agonia din ochii lui pătrunzându-i în inimă.

- Nu am bătut tot drumul până în Franţa doar ca să rămân pe corabie.

Apoi avu o un moment de inspiraţie.

- Nu o să mă prindă, pentru că voi fi cu tine.

- Cu mine, murmură Quin.

Maxilarul i se încleştă.

- Vreau să rămân cu tine. Nu numai că voi fi în mai mare siguranţă, dar nu aş putea suporta tensiunea de a nu şti ce se întâmplă cu tine.

Simţi o strângere vinovată de inimă. Îl manipula.

- Dacă soldaţii ne zăresc corabia?

- N-o s-o vadă, spuse sec Quin. Vom ancora la distanţă şi vom stinge felinarele.

Însă ochii lui îi cercetau chipul. O asculta.

- Nu îl pot lăsa să moară singur.

Pusese toată puterea ei de convingere în aceste cuvinte.

- Draga mea, dragă!

Îi mângâie tandru cu degetul mare buza de jos.

- Rupert e mort. Încerc să găsesc o soluţie de a-i căra trupul până la barcă, fără să atrag atenţia soldaţilor. Şi dacă, prin cine ştie ce minune, este în viaţă, o voi avea pe Lucy cu mine. Cu siguranţă, o să mă poată prezenta ea.

- Nu!

Nu se gândise niciodată, nu îşi imaginase, că un bărbat aşa cum era Quin ar fi putut s-o iubească pe ea. Totuşi, îşi dădea seama instinctiv că trebuia - pur şi simplu trebuia - să o respecte. Trebuia să aibă încredere în ea, chiar şi atunci când instinctele lui îi cereau contrariul.

– Tatăl lui nu mai este. Sunt singura persoană din lume care ţine la el, Quin. Singura. *Trebuie să mă duc la el.*

Îi susţinu privirea.

– Siguranţa mea este de prea mică importanţă. Aici e o chestiune de etică.

Urmară câteva clipe de tăcere încordată.

– Aici ai dreptate, spuse Quin în cele din urmă, deşi strângând din dinţi.

Olivia îşi ţinu răsuflarea.

Braţele lui se strânseră în jurul ei.

– La urma urmei, eşti Olivia.

– Ce vrei să spui cu asta? şopti ea.

– Îţi iubeşti atât de mult sora, încât erai dispusă să renunţi la mine. Îl iubeşti pe Rupert, aşa cum e el, cu mintea împrăştiată. O iubeşti pe Lucy, cea cu pleoapa muşcată. Îi iubeşti chiar şi pe netoţii tăi părinţi.

Olivia îşi drese vocea.

– Ai omis o persoană de pe lista asta.

– Eşti cea mai devotată persoană pe care o cunosc. Nu-i vei trăda niciodată secretele lui Rupert. Nu vei fura niciodată un bărbat pe care şi-l doreşte sora ta. Prin urmare, este evident că nu ai putea trăi împăcată dacă nu ai face toate eforturile de a fi alături de Rupert.

Olivia deschise gura ca să spună ceva despre iubire, despre cât de mult îl iubea pe bărbatul complicat, aspru şi absolut fascinant din faţa ei, dar se auzi un pleoscăit, urmat de sunetul ancorei coborâtă cât mai încet cu putinţă.

– Bine, atunci, spuse Quin, cu vocea sugrumată. Nu îmi place. Dar înţeleg.

Olivia se ridică pe vârfuri şi îl sărută din nou pe buze.

– Te iubesc.

Mâinile lui îi strânseră braţele şi o sărută. Nu spuse nimic. Dar nu conta. Olivia înţelegea dragostea la fel de bine ca orice femeie, şi când un bărbat privea o femeie cu atâta dorinţă, şi posesivitate, şi grijă... însemna că o iubeşte, fie că o spunea sau nu în cuvinte.

Zâmbi.

– Ne aşteaptă barca. E timpul să mergem.

capitolul 27

Mai am drum lung, până să adorm

Odată ieşit pe punte, primul lucru pe care îl observă Quin fu acela că barca era mult prea mică, doar cu puţin mai mare decât cada lui de acasă. Abia dacă îi putea susţine greutatea lui, darămite şi pe a Oliviei. Şi cu siguranţă nu putea face faţă unei a treia persoane, fie ea vie sau moartă.

Căpitanul goeletei se aplecă şi îi spuse încet:

– Este singura pe care o am cu vâsle care să nu facă zgomot. Trece prin apă fără mai multă gălăgie decât face un bărbat când se uşurează într-un lac. Dacă vreţi să ajungeţi pe mal în linişte, asta vă trebuie.

Bărbatul dovedea să aibă toate cunoştinţele unui contrabandist. Quin se gândi, apoi dădu din cap, descleştându-şi totodată maxilarul. Dacă supravieţuia următoarelor ore, nu voia să sfârşească la fel ca tatăl lui Rupert. Şi observase că încordarea avea un efect extrem de dăunător asupra trupului uman.

Doi duci morţi, amândoi logodiţi cu Olivia şi nici unul care să lase în urmă un moştenitor, ar fi fost absurd.

Se lăsă cu mare grijă în bărcuţă şi se întinse după Olivia, pe care căpitanul o ajută să coboare. Erau nevoiţi să stea cu picioarele foarte strâns îndoite, cu genunchii lipiţi, cu Lucy în braţele Oliviei. Fiorul de dorinţă pe care îl simţea întotdeauna la atingerea ei, în mod obişnuit atât de încântător, era acum iritant şi nu făcea decât să îi alimenteze senzaţia de panică.

Dar cufundă încet vâslele în apă şi, într-adevăr, barca nu făcu mai mult zgomot decât face mlădierea stufului în bătaia vântului. Se vedeau nişte stânci în faţa lor şi, în lumina lunii, sclipirea strălucitoare a unei fâşii de nisip.

Calculă în mintea lui locul exact în care se deschidea golfuleţul pe care îl căuta şi fu încântat să zărească un petic întunecat acolo unde presupusese că ar trebui să fie. Undeva, o pasăre înălţa un imn în noapte

şi trilurile i se amestecau cu foşnetul blând al valurilor. Ochii Oliviei străluceau.

– Ador mirosul mării, şopti ea atât de încet, încât vocea abia dacă i se auzi în noapte.

Adevărul fie spus, marea nu părea deloc acea entitate crudă şi cumplită care îi răpise fiul. Mirosea a apă sărată şi a alge şi îi amintea de copilărie, când fiecare caracteristică fizică a lumii era un mister ce aştepta să fie rezolvat.

În faţa lor se zărea o sclipire în întuneric, undeva uşor la dreapta golfului. O bătu uşor pe Olivia pe genunchi şi îi arătă şi ei.

– Rupert?

– Garnizoana.

Se îndreptă direct spre umbra întunecată ce semnala intrarea în golf.

Poate că vor avea noroc... poate că vor intra şi vor ieşi fără a fi văzuţi de nimeni.

Apoi bărcuţa pătrunse în micul golf, care era acoperit de crengi de copac, exact aşa cum îl descrisese Grooper. În tot acest timp, Quin calcula în minte cum să facă să reuşească să se întoarcă toţi trei, având în vedere dimensiunile reduse ale bărcii. Nu era posibil.

Va trebui să o ducă pe Olivia înapoi pe corabie, să o vadă în siguranţă la bord, apoi să se întoarcă după trupul lui Rupert.

Barca aluneca prin apă asemenea unei fantome şi curentul o aplecă din nou uşor spre dreapta. O secundă mai târziu, loveau plaja cu botul. Quin coborî pe ţărm, trase barca mai sus pe nisip, apoi se întoarse ca să le ajute pe Olivia şi pe Lucy.

O ţinu o clipă în braţele lui.

– Nu vreau să fii aici, şopti el.

– Să mergem! zise ea şi respiraţia ei îi mângâie urechea.

Îi luă mâna. Era cumplit să ţii la cineva. Cum putuse uita asta? Îşi făcea griji pentru Alfie ori de câte ori se îmbolnăvea. Neliniştea era foarte obositoare.

Urcară pe ţărm şi cotiră spre stânga. Cu ochii minţii, urmă degetul lui Grooper pe hartă, transformând

distanțele în pași. Pentru prima oară, se găsea într-o situație în care abilitățile lui matematice se dovedeau a fi folositoare.

Înaintară în tăcere, pe jumătate bâjbâind prin întuneric. După o vreme, exteriorul întunecat al unei colibe apăru exact în locul în care trebuia să fie. Quin își puse o mână pe umărul Oliviei și strânse, transmițându-i un mesaj tăcut. Ea dădu din cap. Ochii îi erau uriași în lumina lunii.

Urmă zidul colibei, coti și împinse încetișor ușa. O mișcare slabă se simți înăuntru. Quin șopti numaidecât:

– Dumnezeu să-l aibă-n pază pe rege!

Ușa se dădu la o parte, în interior. Quin păși în beznă totală și așteptă ca ușa să se închidă în urma lui. Apoi cineva aprinse un felinar murdar. Flacăra lui lumina chipurile trase a doi soldați englezi epuizați.

– Slavă cerurilor că ați venit! suspină unul din ei.

– Trăiește?

O mișcare slabă din cap.

– La limită.

– Numele voastre?

– Togs.

Încă o mișcare din cap.

– El e Paisley.

Quin făcu semn spre felinar. Soldații îl stinseră la loc apoi Quin se strecură din nou afară și se întoarse cu Olivia. Îi ținea mâna într-a lui.

Când felinarul fu din nou aprins, flacăra îi lumină clar trăsăturile feței, șuvițele rebele care îi scăpau de sub glugă, conturul plin al buzei de jos.

– *Lucy!* exclamă Togs.

Vocea lui era încărcată de subînțelesuri. În mod clar, o considera o femeie pentru care să merite să-ți riști viața. Quin vedea această expresie în ochii ambilor bărbați. Un mârâit tăcut i se ridică în piept, speriindu-l.

Olivia clătină din cap, își desfăcu pelerina și lăsă cățelușa lui Rupert jos, pe podea. Zâmbi văzând expresiile uluite ale celor doi și le explică:

– Ea este Lucy.

– Marchizul? întrebă Quin.

Nu se mai gândea la trupuri neînsuflețite și făcea acum calcule disperate pentru a găsi o soluție de a-i transporta atât pe Olivia, cât și pe marchizul grav rănit în barca micuță. Ieșea din discuție ca el să rămână la țărm. Olivia nu putea vâsli atât de mult cât să ajungă la corabie. Trebuia să-l ducă pe unul, apoi să se întoarcă după celălalt – ceea ce însemna că trebuia ca unul dintre ei să rămână singur o vreme.

Togs clătină din cap și dădu în lături o perdea rigidă dintr-un colț al camerei, scoțând la iveală o siluetă mărunțică, întinsă pe o saltea subțire, pe dușumea.

Olivia dădu fuga și căzu în genunchi. Lucy era deja acolo, lipindu-și nasul de obrazul stăpânului ei, dând înnebunită din coadă.

Olivia îi luă mâna lui Rupert. I se păru ciudat că abia acum băga de seamă că avea degete lungi și delicate. Nu semănau cu ale lui Quin, care o puteau strânge atât de puternic, dar erau frumoase în felul lor.

Se aplecă și spuse:

– Rupert!

Tânărul nu se mișcă.

Lucy se lipi de Olivia, tremurând, apoi, dintr-odată, făcu un mic salt și ateriză pe pieptul lui Rupert. Olivia se întinse să o dea jos, însă Lucy îi lingea obrazul, nasul, ochii. Așa că Olivia spuse apăsat:

– Rupert, ți-am adus-o pe Lucy. Pe *Lucy*!

Pleoapele lui Rupert tremurară.

Îi strânse și mai tare mâna într-a ei și îi aruncă o privire lui Quin.

– Se trezește! șopti ea.

Lucy îl lingea în continuare pe Rupert, spălându-i cu limba ei caldă obrazul, urechea... Marchizul deschise gura și șopti un singur cuvânt, ca un șuierat:

– Lucy!

Olivia se aplecă și mai mult.

– Rupert, sunt Olivia. Eu și Lucy am venit să te ducem acasă.

Preț de o clipă, nu spuse nimic. Apoi privirea i se concentră încet pe năsucul maro și ascuțit al lui Lucy

și pe ochii ei strălucitori. Un zâmbet îi tremură pe buzele livide.

Privirea i se mută apoi asupra Oliviei.

– Știam că o să vii.

Cuvintele erau neclare. Olivia văzu o dâră de sânge prelingându-i-se din ureche și simți cum i se strânge stomacul.

Un nod amar i se ridică în gât. Nu... nu părea să mai aibă mult de trăit.

Mâna lui Quin se așeză pe umărul ei și o strânse ușor. Se ghemui lângă saltea.

– Lord Monts...

Olivia clătină din cap.

Quin începu din nou, cu voce calmă și adâncă.

– Rupert, am venit să te luăm acasă.

Privirea lui Rupert se desprinse de Lucy.

– Cine?

– Numele meu este Quin.

– Ah.

Ochii i se închideau.

– Drum lung de mers.

– Da, fu de acord Quin.

Văzu adevărul pe chipul lui Rupert, înainte ca acesta să apuce să vorbească.

– Prea lung drumul...

Mâna Oliviei se strânse în jurul încheieturii lui Quin.

– Trebuie să-l ducem acum pe corabie. *Acum*. Altfel... o să moară aici, în cocioaba asta.

Rupert nu părea bărbatul cu voință de fier care își condusese compania de o sută de oameni peste zidurile unei fortărețe. Pe chipul lui se citea o expresie de acceptare care vorbea de la sine. Quin era sigur că avea să moară cât de curând.

– Nu putem rămâne aici decât cel mult câteva ore, spuse el.

– Francezii au fost la un pas să ne prindă azi-dimineață, zise Togs. I-am auzit venind... se pregăteau să intre în casă, dar unul dintre câini a speriat o rață așa că au plecat în schimb să-și prindă cina. Nu mai avem barcă, pentru că l-am trimis pe Grooper cu ea.

Quin se încruntă, uitându-se la Paisley, care nu spunea nimic.

– El nu vorbește, zise Togs. Nici măcar un cuvânt. E cel mai bun marinar dintre noi. El a adus barca până aici, dar nu a putut să se ducă după domniile voastre, pentru că nu vorbește. Domnul comandant a spus că pentru dumnealui nu contează, atâta timp cât poate să țină corect arma în mână.

Paisley dădu din cap.

– Ați rămas amândoi cu el, spuse Olivia și zâmbetul ei, cald în ciuda fricii pe care o simțea, zăbovi asupra fiecăruia din chipurile lor.

– E comandantul nostru, spuse Togs, iar Paisley dădu vârtos din cap.

Erau oameni buni. Quin trebuia să îi scape și pe ei, înainte ca francezii să dea din nou peste colibă și să se hotărască să vadă ce e înăuntru.

Tensiunea creștea în pieptul lui Quin. Rupert era aproape mort, iar cei doi soldați erau atât de epuizați, că se mira cum de se mai țineau pe picioare. Putea pune prinsoare că nu mâncaseră aproape mai nimic în ultimele zile.

Se lăsă pe vine, atât de aproape încât să simtă mirosul cald și parfumat al Oliviei, și spuse încet:

– Trebuie să te las aici pentru puțin timp, scumpa mea dragă.

Olivia întoarse fața și buzele ei le atinseră pe ale lui, dulci și amețitoare.

– Exact la asta mă gândeam și eu.

– Mă voi întoarce. În cel mult o oră.

Quin își dădu seama că ochii lui Rupert se deschiseseră din nou și că se uita la ei.

– Sunteți... fericiți.

Cuvintele pluteau în aer.

Quin trebui să își dreagă vocea.

– O să te duc la barcă.

Își trecu un braț pe după spatele lui Rupert și descoperi că era ușor ca un fulg.

– Ia-o pe Lucy, îi șopti Oliviei.

Olivia luă căţelul de pe pieptul lui Rupert, dar îl opri pe Quin, înainte ca acesta să-l ridice pe tânărul rănit. Rupert părea foarte bolnav şi imposibil de tânăr. Nu părea să aibă nici şaisprezece, darămite optsprezece ani.

– Ai reuşit, Rupert! şopti Olivia, aplecându-se aproape de el. Tatăl tău este foarte fericit şi foarte mândru de tine. Ai încununat de glorie numele Canterwick.

Chiar şi în lumina slabă, văzu un zâmbet vag în ochii lui, un zâmbet obosit.

– Şi eşti şi un poet minunat, spuse ea, punându-i mâna pe obraz. Însă trebuie să te vindeci, ca să mai scrii poezii.

Rupert clătină uşor din cap.

Adevărul i se citea pe chip. Ochii Oliviei se umplură de lacrimi.

– Atunci, zboară, Rupert! Fii liber! Lasă tot întunericul ăsta la noi.

Zâmbetul apăru din nou. Întoarse uşor capul, îşi lipi buzele de mâna ei şi închise ochii.

Olivia rămase nemişcată câteva clipe şi o lacrimă se rostogoli pe pătura aspră. Apoi Quin îi mângâie părul şi se ridică.

Aşteptă până când Quin fu în picioare, cu Rupert în braţe.

– Dacă nu mai rezistă, îi spuse ea, să nu pleci de lângă el. *Nu poate* să moară pe corabia aia, doar cu Grooper lângă el. Mă auzi?

Vocea ei era doar o şoaptă, dar Quin auzi totuşi fiecare cuvânt.

– Olivia, nu!

Era o rugăminte şi un protest în acelaşi timp.

– Francezii vin în patrulă dimineaţa, spuse ea. Nu mai devreme.

Privirea îi coborî din nou pe chipul lui Rupert.

Avea dreptate. Probabil că Rupert nu avea să mai trăiască până dimineaţa, dar dacă aşteptau în colibă... Era posibil să nu moară în cele câteva ore care mai

rămâneau până în zori. Și dacă se întâmpla așa, ar fi fost prinși cu toții.

Olivia îi întinse lesa lui Lucy și Quin o răsuci în jurul mâinii. Afară, noaptea era încă adâncă, fără nimic care să prevestească zorii. Avea timp să ia barca din golful micuț, să ajungă la corabie, să îl instaleze confortabil pe Rupert... Avea timp.

Când se așezară în bărcuță, operațiune ce necesită o considerabilă finețe având în vedere spațiul îngust, respirația lui Rupert se opri.

Lucy scânci și îi linse obrazul; pieptul lui Rupert se mișcă din nou.

Quin apucă vâslele, dar nu trebuia să facă nici cel mai mic zgomot... Nu putea vâsli prea repede, altfel vâslele prindeau apa sub ele și pleoscăiau.

Când ajunseră în sfârșit la *Vis de zi*, Grooper aștepta la copastie. Cu ajutorul soldatului, reuși să îl ridice repede pe Rupert la bord, dar, în clipa în care își văzu comandantul inconștient, ochii lui Grooper se măriră. Era un om de acțiune, traversase Canalul ca să-i înștiințeze familia lui Rupert, însă nu putea îndura să vadă un om suferind.

Reușiră să îl ducă pe Rupert în pat, iar Quin îl acoperi cu o pătură și o așeză pe Lucy lângă el. Drumul de la colibă, deși foarte scurt și fără peripeții, fusese foarte solicitant și își putea da seama că, pentru Rupert, fusese cumplit. Fața îi era acum și mai trasă și răsuflarea atât de slabă, încât abia dacă i se mai simțea. Degetele lui subțiri erau așezate pe blana lui Lucy.

– Brandy! strigă Quin peste umăr, doar ca să-și dea seama că Grooper, pe care-l lăsaseră nervii, se refugiase pe punte.

Quin deschise repede un dulăpior și scoase o sticlă, care se dovedi a fi din cel mai bun coniac franțuzesc, din care până și ducii beau doar cu zgârcenie. Oh, viața de contrabandist!

Se întoarse și turnă câteva picături de tărie în gura lui Rupert. Marchizul scoase un sunet gutural; ochii i se deschiseră.

O senzaţie familiară de neputinţă puse stăpânire pe inima lui Quin. Ştia că ar fi trebuit să spună ceva, dar habar nu avea ce. Parcă era din nou în faţa lui Evangeline, care îl acuza că are sensibilitatea unui ciot de copac, fără ca el să aibă nici cea mai vagă idee ce aştepta din partea lui.

Probabil că lui Rupert i-ar fi plăcut să asculte poezii. Dar Quin nu ştia poezii. Preceptorii lui nu se preocupaseră niciodată de acest aspect. Mintea începu să i se învârtă, într-o furioasă frustrare. Ce bine ar fi fost dacă Rupert ar fi vrut să i se explice formarea valurilor...

- Cine?

Ochii lui Rupert îi cercetară atent chipul, cu o privire confuză.

- Sunt prietenul Oliviei, îi aminti Quin. Ţi-am adus-o pe Lucy şi am venit să te ducem la tatăl tău, în Anglia.

Degetele lui Rupert se strânseră în jurul urechii lui Lucy. Căţelul împinse cu boticul în palma lui.

- Prea lung drumul, spuse el.

Quin îl aprobă în tăcere. Ce i se putea spune unui muribund? Un psalm, se gândi, doar că nu-şi putea aminti nici unul.

- Somn, spuse Rupert şi ochii i se închiseră din nou.

Dintr-odată, fără să ştie cum, poezia lui Rupert reveni în mintea lui Quin, atât de clară de parcă Olivia i-ar fi recitat-o cu doar câteva clipe în urmă. Înainte să dispară, o rosti cu voce tare.

- *Iute, strălucitoare, pasărea cade spre noi. Întunericul se ridică între ramuri.*

Nu avea nici un sens în contextul de faţă, dar Quin o recită din nou, mai încet.

Chipul lui Rupert se lumină şi băiatul spuse ceva, atât de încet încât Quin aproape că nu înţelese ce anume.

- Şi ei zboară...

O tăcere lungă. Respiraţia i se opri, începu din nou.

Quin privi disperat pe hublou. Nu se zăreau încă zorii. Ştia ce ar fi spus Olivia. Ştia ce ar fi vrut. Ştia...

Pieptul lui Rupert se opri din nou. Apoi se ridică iar, într-un fel de oftat.

Și Quin stătea, ținând strâns mâna bărbatului care i-o dădea pe Olivia, care scrisese o poezie ce-i vorbise despre Alfie, care zbura cu vrăbiile căzute din copaci.

Și în tot acest timp, ființa care-i era cea mai dragă pe lume era acolo, pe țărm străin, fără el, păzită de doar doi soldați epuizați, care tremurau pe picioare.

Doamne, cât trebuia să o iubească dacă...

Cuvântul bubui ca tunetul în mintea lui. Încremeni, observă că respirația lui Rupert se oprise, dar nu era prima oară... *O iubea?*

Mama lui îi spusese pe când era doar un copil că iubirea... ce-i spusese despre iubire?

Că era periculoasă și nu era pentru oameni de rangul lor. Că era o emoție impulsivă, care trăda o persoană nesăbuită și cu o proastă educație.

Dar... când îi spusese că el nu era capabil să iubească?

O iubea pe Olivia, mai mult decât iubea viața, mai mult decât iubea lumina, mai mult decât... orice.

Partea analitică a minții lui, care numărase în tăcere, îi sugeră că pasărea zbura acum pe alte ceruri, pe niște ceruri tăcute.

Quin privi în jos și văzu că era adevărat.

Rupert nu mai era. Ușor, își desprinse mâna dintr-a lui și înfășură și mai strâns pătura în jurul lui Rupert.

Lucy era ghemuită lângă trupul stăpânului ei. Își ridică boticul lung și se uită la Quin, scheunând ușor. Nu-l putea face bine pe Rupert, așa cum îl ruga Lucy. Și nu i se părea în regulă să o lase singură cu stăpânul ei mort. Așa că o ridică, o băgă sub haină și urcă scările în fugă.

Odată coborât în apă, începu să vâslească mai repede decât ar fi trebuit, prizând apa, ridicând-o în arcade în urma lui... Avea timp. Încă mai avea timp. Își repeta același lucru cu fiecare bătaie a inimii. Cerul nu începuse să se înroșească la răsărit. Nu veniseră zorii. Avea timp.

Încercă să încetinească, să atenueze zgomotul vâslelor... nu se putu opri. Vâsli cât putu de repede.

Și tot ajunse prea târziu.

capitolul 28

O *putain*, două *putain*...

După ce Quin plecă, Olivia aştepta în faţa colibei, cu pelerina strânsă în jurul ei şi cu gluga pe cap, cu spatele lipit de scândurile aspre. O adiere uşoară de vânt aducea cu ea miros de peşte putrezit şi aromă dulce şi înţepătoare de căpşune zdrobite.

Stelele păreau prea strălucitoare pentru primăvară. Nu se vedeau atât de îndepărtate şi de clare decât în cele mai reci nopţi de iarnă. Trecură minute întregi... până când ştiu cu certitudine că Quin nu pornise imediat înapoi, că aştepta lângă patul de moarte al lui Rupert.

Stelele se înceţoşară deasupra ei, dar lacrimile nu i se rostogoliră din ochi. Era o chestiune de mândrie. Să nu plângă. În schimb, ca să-şi distragă atenţia, încercă să găsească o stea căzătoare, deşi ştia că era doar o superstiţie caraghioasă să creadă că, într-adevăr, anunţa naşterea unui înger.

Şi în tot acest timp asculta, încercând să surprindă zgomot de paşi sau voci conversând în franceză. Bărbaţii care îl păziseră pe Rupert adormiseră pe podea, spunându-i să îi trezească dacă auzea ceva.

– Batalionul mărşăluieşte la aceeaşi oră în fiecare dimineaţă, îi spusese Togs, uşurat că fusese eliberat de sarcina de a avea grijă de Rupert. Mai sunt încă ore bune până atunci.

Nu cădea nici o stea, dar Olivia se uita în continuare în clipa în care o mână îi acoperi gura şi o trase în pădure. Era prea şocată ca să ţipe măcar.

Nu era dimineaţă! Nu se zărea nici cea mai slabă rază de lumină şi nu auzise nici un cuvânt în franceză, nici un zgomot de paşi care să o avertizeze.

Când în sfârşit reuşi să-şi vină în fire şi să se zbată, era prea târziu. Dintr-o singură mişcare, fu aruncată pe jos şi întoarsă pe burtă. Totuşi, toate lecţiile de franceză îndurate preţ de atâţia ani, îi veniră în ajutor.

– *Aidez-moi!* strigă ea, în clipa în care mâna i se desprinse de pe gură. *Lâchez-moi immédiatement! Conquins! Vermines!*

Singurul răspuns fu o eşarfă urât mirositoare, legată atât de strâns în jurul gurii ei, încât îi smuci capul pe spate.

Strigând în continuare, deşi cuvintele îi erau acum înăbuşite, Olivia se răsuci, încercând să îl lovească cu picioarele pe bărbatul care o ţinea la pământ. Dar acesta îi înfăşură repede o funie în jurul încheieturilor, o ridică în picioare şi o îmbrânci.

– *Allez!*

Cuvântul răsună ca o piatră aruncată într-o fereastră. Apoi, un ghiont între umeri o forţă să înainteze.

– *Avance!*

Începu să meargă, spunându-şi că iubitul ei avea să sosească în orice clipă, că soldaţii englezi aveau să se trezească şi să observe că dispăruse. Zări preţ de-o clipă mâneca bărbatului care o împingea. Era zdrenţuroasă şi albastră, genul de cămaşă aspră de pescar, aşa cum îşi amintea să fi văzut în copilărie, când călătorise în Britania. *Nu* era uniformă de soldat. Inima îi bătea atât de tare, încât îşi simţea pulsul în urechi.

Când în sfârşit ieşiră din pădure, cerul începuse să se lumineze la răsărit. Îşi continuară drumul. Vântul aducea cu el mirosul puternic de mare. Olivia încercă să muşte eşarfa, să şi-o înlăture cu dinţii de pe gură, dar în zadar. Se împiedică intenţionat, încercând să încetinească ritmul, dar bărbatul o ridică şi o lovi în spate cu ceva dur.

Aceste atacuri brutale îi învineţiseră tot spatele şi, pentru prima oară, se simţea cu adevărat speriată. Un batalion de soldaţi francezi era altă poveste. Cu siguranţă nu ar fi făcut rău unei femei, fie ea şi englezoaică. Dar dacă acest tâlhar făcea parte dintr-o bandă de contrabandişti? Sau de piraţi? Sau de criminali ordinari?

Toate aceste posibilităţi erau extrem de neplăcute.

Merseseră în paralel cu ţărmul, când bărbatul o îndreptă dintr-odată înspre o potecă ce se depărta de mare, trecând peste un dâmb. Fusta Oliviei se prinse într-un

mărăcine şi se opri, gândindu-se că bărbatul din spate o să o desfacă. În schimb, obiectul dur o lovi din nou în spate şi Olivia se împletici înainte, cu fusta sfâşiindu-i-se în mărăcine. Acum avea senzaţia că spatele îi luase foc.

Ochii o usturau, dar, dacă reuşise să nu plângă pentru moartea lui Rupert – cel puţin nu mult – în nici un caz nu avea să plângă pentru situaţia asta ridicolă. Nu periculoasă, îşi spuse; era mai degrabă *ridicolă*. Quin o va salva. În clipa în care va constata că lipseşte.

Important acum era ca el să fie lângă Rupert.

Mai mult decât atât, Rupert nu mai era în coliba aia murdară, ci într-un pat aşa cum se cuvinte, pe goeleta *Vis de Zi,* şi îl avea alături pe Quin. Dintre toate persoanele pe care să le aibă lângă ea pe patul de moarte, Olivia cel mai mult şi l-ar fi dorit pe Quin, cu ochii lui cinstiţi şi vocea gravă şi liniştitoare.

După un drum ce părea să fi durat ore întregi, ieşiră dintre tufişuri şi intrată într-o curte cu pietriş, în capătul căreia se afla o clădire din cărămidă cu două nivele, înconjurată de un zid. La poarta ce se deschidea în zid era o santinelă.

– Cine-i acolo? întrebă paznicul, fără prea mare interes.

Dintr-odată, Olivia se simţi desăvârşit de calmă. Cel puţin acum avea să afle ce se întâmpla. Ajunseseră undeva.

– Am găsit o *putain* în coliba lui *père* Blanchard.

Vocea bărbatului care o împingea era liniară şi însoţită de un ghiont în direcţia porţii.

Olivia aproape căzu la picioarele santinelei. Era un bărbat slab şi obosit, cu o mustaţă atât de stufoasă, încât părea că feţei lui îi crescuseră aripi.

– Nu sunt o *putain*, strigă Olivia, cu vocea înăbuşită de eşarfă.

Era destul de sigură că *putain* era cuvântul franţuzesc pentru femeie uşoară, prostituată. Dar, orice ar fi fost, cu certitudine nu era ceva prea măgulitor.

Bărbatul de pază miji ochii spre ea, apoi se uită la omul din spate.

– Şi la ce-ai adus-o aici? îl întrebă. Trimite-o înapoi în sat.

– Nu e de prin partea locului, aşa că asta nu ţine. Nu o recunosc.

Olivia îşi ridică bărbia şi îl sfredeli cu privirea, comandându-i cu puterea minţii să îi scoată eşarfa de la gură ca să poată vorbi.

– E drăguţă, zise el, fără să-i observe privirea – probabil pentru că era prea preocupat să se uite la pieptul ei. Scoate-i pelerina, Bessette.

Cu o smucitură, pelerina dispăru de pe umerii Oliviei.

– Grăsuţă ca o găinuşă, spuse santinela, rânjind. Vă vindeţi farmecele, *madame?*

Furioasă, Olivia scutură din cap.

– Eh, altă nevastă năbădăioasă.

Se trase de mustaţă.

– Şi unde s-o ducem? La *Capitaine* sau la *madame* Fantomas?

– La *madame*. Nu e nevoie să-l deranjam pe *Le Capitaine* cu povestea asta. Crezi că o să putem lua douăzeci de franci de la bărbată-său? Vezi pelerina? Frumos lucrată şi căptuşită.

– Ar putea fi *petit bourgeoisie*. *Madame* va hotărî. Scoate-i eşarfa aia din gură, Bessette. Trebuie să mă asigur că nu a venit să ne spioneze. *Le Capitaine* va dori să ştie.

Bessette scoase un sunet dezgustat.

– *Le Capitaine* e prea bine murat în brandy ca să ştie ce să facă şi dacă s-ar întâmpla să găsească un spion. Muieruşca asta nu-i spion. Stătea frumuşel sprijinită de coliba lui *père* Blanchard, aşteptând pe cineva. Ştii că nu există decât un motiv pentru care o femeie să se ducă acolo.

– Ar trebui să-i dăm foc, spuse santinela, trăgând din nou de mustaţă.

Bessette începu să desfacă nodul eşarfei şi Olivia îşi pregăti un şuvoi de cuvinte franţuzeşti usturătoare, dar bărbatul de pază făcu un semn cu mâna.

– Du-o la *madame* Fantomas. Ne-am ales cu o sumă frumuşică atunci când am găsit-o pe nevasta măcelarului

aplecată peste tejgheaua poticarului, mai știi? Spune-i lui *madame* că ne vrem partea obișnuită.

Olivia simțea că o să plesnească de furie.

– Mitica asta e năbădăioasă rău, adăugă santinela, privind în sfârșit în ochii ei și făcând fără să vrea un pas înapoi. Ia-o de aici, Bessette. Dacă mă vede cineva că pierd vremea cu femei ușoare? O să afle nevastă-mea!

– Nu se supără ea nevastă-ta! spuse Bessette cu un râs grosolan. Mai ales dacă ar vedea cum e asta. Ia uite aici șolduri și sâni! Așa cum îi place unui bărbat.

– Asta așa e, zise celălalt, zăbovind cu privirea asupra sânilor Oliviei. Mai bine n-o mai lovi așa, Bessette. Să nu sară bărbată-său pe tine dacă se-alege cu vânătăi.

Bessette pufni.

– O să mă ierte, când o s-audă unde am găsit-o.

După ce trecură de poartă, în loc să se îndrepte spre treptele de la intrare, cotiră spre dreapta.

Olivia fu nevoită să-și aplece capul în timp ce coborau niște scări de piatră, adânci și umede, care se deschideau direct într-o bucătărie mare.

Să spunem că era o bucătărie veche ar fi un compliment. Era primitivă. Încăperea părea să fi fost săpată în stâncă, fără nici o încercare de a netezi pereții. Două vetre de foc fuseseră cioplite în piatră, cu două găuri deasupra, ce păreau să iasă afară.

Dar mirosea a bucătărie: erau pui puși la frigare și în aer se simțea miros de maia și de făină. Patru sau cinci băieți întorceau frigările, ascuțeau cuțite, spălau cartofi. Chiar în mijloc, era o masă lungă, la care o femeie frământa o bucată de aluat cu o energie sălbatică.

Pentru prima oară din clipa în care fusese răpită, Olivia încetă să-și mai sucească încheieturile mâinilor, în încercarea zadarnică de a desface legăturile, și privi în jur. *Madame* Fantomas – pentru că ea trebuia să fie – era parcă un circ reunit într-o singură persoană: o femeie masivă și feroce, care semăna cu un pirat. Părul negru îi era legat în vârful capului, de unde se revărsa ca o fântână, sprâncenele îi erau arcuite și avea buzele vopsite cu roșu aprins. Purta o rochie cu decolteu adânc și peste ea un șorț pătat de sânge. Era din cap până

în picioare acoperită de un strat fin de făină. Şi atârnate peste rochie şi peste şorţ, ajungându-i aproape până la brâu, erau mai multe şiruri de mărgele: bucăţi mari de turcoaz, lanţuri de aur, chiar şi o cruce. Nu erau coliere de care să mai fi văzut vreodată Olivia.

Madame frământa o bucată uriaşă de aluat şi muşchii puternici i se încordau pe braţe în timp ce împungea, trăgea şi răsucea. După câteva clipe, împinse aluatul la o parte şi întinse mâna după un pahar de vin roşu de lângă ea, lovindu-l cu unghia de la degetul mare. Inele mari îi împodobeau toate degetele, suficiente cât să poată fi folosite pentru atârnarea unor perdele de pat. Avea ochii unei gâşte pe care Olivia o văzuse odată alergând sălbatică şi ciupind un brutar. Ochi nebuni.

– Ţi-am adus o *putain*, spuse *monsieur* Bessett, din spatele Oliviei. Am găsit-o în coliba lui *père* Blanchard, aşteptându-şi bărbatul.

– *Putain* pe dracu'! pufni *madame*. Scoate-i chestia aia de la gură, nătărăule. Ai o domniţă de primă clasă aici... de ce naţionalitate, urmează să aflăm. Ar putea fi de vânzare, dar mai degrabă este o *très-coquette*, care a călcat puţin strâmb.

Fără să-şi dezlipească privirea de Olivia, ciupi o bucată de aluat crud şi o mâncă.

Bessette nu se mai obosi să încerce să dezlege eşarfa. O trase pur şi simplu peste capul Oliviei.

Urmă o clipă de tăcere, apoi două lucruri se întâmplară deodată: Olivia izbucni într-un şuvoi violent de cuvinte franţuzeşti – câteva insulte la adresa lui Bessette, însoţite de argumentul că răpirea era, în sine, un act ilegal – în timp ce *madame* Fantomas se răsuci pe călcâie şi strigă:

– Chestia asta parcă a fost scoasă din troaca de porci!

Cu aceste cuvinte, luă bucata moale de aluat frământat şi o aruncă dintr-o mişcare în celălalt capăt al bucătăriei.

Olivia se opri.

Aluatul se izbi de perete şi alunecă în jos, aterizând pe duşumeaua din dale inegale de piatră.

– Daţi-i de mâncare acestei *putain!* lătră *madame*.

Toți se uitară la ea.

– *Acum!*

– Nu sunt o *putain*, strigă Olivia, hotărând că trebuia să facă tot atâta gălăgie ca și *madame*, ca să se fie auzită. Așteptam doar să se întoarcă logodnicul meu. Și nu vreau nimic de mâncare.

– N-oi fi tu o *putain*, dar ești o prostuță cu accent englezesc, spuse *madame*, răsucindu-se din nou. Ce mama dracului caută o englezoaică la coliba lui *père* Blanchard? Ești cumva spioană?

– În nici un caz!

– Foarte bine. Fiindcă nu ai ce găsi aici, în afară de un căpitan amețit de băutură și niște băieți francezi cu ouăle prea mici ca să le țină brăcinarii.

Arătă cu mâna înspre tinerii care învârteau frigările.

– Nu spun spion, spuse Olivia. Cer să fiu eliberată. Cu siguranță, logodnicul meu se întreabă ce s-a întâmplat cu mine.

– *La putain!* strigă *madame*, întorcând capul și străpungându-l cu privirea pe unul dintre băieții din celălalt capăt al bucătăriei.

Apoi se uită din nou la Olivia.

– Spioană sau nu, ce cauți aici? Pentru că nu am văzut prea multe femei contrabandiste, nu că ai arăta tu ca una.

Băiatul se ridică în picioare, traversă cu zgomot bucătăria și dădu la o parte capacul unui vas mare, de lut. Ceva bolborosea înăuntru și de acolo se ridica mirosul înțepător de maia care creștea. Tânărul o turnă într-un vas mic, în celălalt capăt al mesei. Probabil că aceea era *la putain*.

– Sunt în țara voastră cu un scop caritabil, spuse Olivia, ținându-și capul sus. Sunt logodită cu un duce și solicit să mi se spună cu ce autoritate am fost capturată și târâtă aici de acest tâlhar. Și vreau să mi se elibereze mâinile!

– Pe toți dracii, o virgină! spuse *madame* și zâmbetul i se schimbă. Se pare că e ziua mea norocoasă.

Olivia se întoarse cu fața spre Bessette. Văzu acum că era un bărbat voinic, cu capul mare și urechi care îi ieșeau în laterale ca niște petale de flori.

- Dumneata! spuse ea furioasă. *Monsieur* Bessette, trebuie să îmi desfaceți legăturile de la mâini *numaidecât!*

Apoi se întoarse cu spatele la el și întinse degetele.

Spre satisfacția și ușurarea ei, îl simți trăgând de legături.

- Ciuperca, comandă *madame.*

Băiatul turnă peste maia un lichid de culoare închisă, tulbure și urât mirositor și începu să amestece.

- Poartă-te frumos cu ea! strigă *madame*, referindu-se din câte se părea la maia, nu la Olivia.

După ce mâinile îi fură eliberate, Olivia se scutură câteva clipe, încercând să pună sângele în mișcare, apoi își strânse brațele la piept și se întoarse spre *madame.*

- Să înțeleg că aveți un obicei de a răpi femei, atunci când vă vine cheful?

- Doar dacă valorează ceva bănuți.

- Cât vrei? întrebă Olivia.

- Pentru ce?

- Presupun că va trebui să plătesc pentru libertatea mea.

- Vorbești prea bine franțuzește ca să fii o englezoaică simplă, spuse *madame*, mijind ochii și ignorând comentariul Oliviei. Ești spioană.

- Singură ai spus: nu e nimic care să merite a fi spionat aici.

- Adevărat. Atunci... mă spionezi *pe mine.*

Olivia își dădu ochii peste cap.

- Crede-mă, *madame*, nici unul dintre cunoscuții mei nu ar fi câtuși de puțin interesat de dumneata sau de bucătăria dumitale, deși ați arăta minunat într-o expoziție despre viața de zi cu zi într-un trib de sălbatici.

- Nu e adevărat! spuse *madame*, lovind cu putere în masă și ridicând un nor de făină în jur. Cei mai mari brutari de la Paris și de la Londra vor să afla rețeta mea de pâine. Iar tu - ai venit aici, exact în locul în care mă găsesc, pentru că îmi cunoști talentul.

-Nu ştiu absolut nimic despre pâine, spuse Olivia.
-Atunci *tu* eşti o sălbatică. Marele Napoleon în persoană a spus că pâinea mea a fost binecuvântată de zei. Iar eu nu împărtăşesc nimănui secretul *putain*-ei mele. Nimănui!
Vocea i se transformase într-un urlet ascuţit.
Olivia rămase pe poziţii. Deşi ar fi putut părea paradoxal, se simţea foarte calmă acum. Nişte soldaţi lăsaţi de capul lor să prade şi să pângărească în voie ar fi îngrozit-o, dar luptele cu bucătarii nebuni făceau parte din rutina conducerii unei gospodării.
-Dacă-ţi închipui că cineva ar vrea să fure reţeta amestecului ăla dezgustător, te înşeli amarnic.
-Este spioană! anunţă *madame*. Spioană de bucătărie. Şi nu se pricepe deloc să mintă, ceea ce este valabil pentru toţi englezii.
-Nu sunt! sări Olivia.
Madame începu să înşire presupusele minciuni:
-Virgină? Nici nu credeam.
Olivia deschise gura, apoi o închise.
-Logodită cu un duce? Prea puţin probabil. Te ţii destul de bine, dar nu eşti vreo frumuseţe. Mai degrabă eşti logodită cu vreun comerciant.
Se întoarse şi trase de sfoara clopoţelului atârnat pe perete.
-Va trebui să se ducă în catacombe până se trezeşte *Le Capitaine*. Cât a băut azi-noapte?
Unul dintre băieţii care întorceau frigările ridică privirea.
-Două sticle, *madame*.
Madame pufni.
-Nu se mai trezeşte până diseară, atunci.
Scoase un inel de chei.
-Du-o în capăt de tot, Petit.
Olivia se uită la băiat.
-Este o lady, protestă acesta. Şi o lady nu stă în temniţă.
-Are mare noroc că nu se mai foloseşte ghilotina, răspunse *madame*, terminându-şi vinul. Ştiau să facă

treaba așa cum trebuie la Paris. Puteai câștiga o pâine pe atunci, doar retezând capete de aristocrați. Bessette, du-te cu ei.

– Cer să discut cu comandantul acestui stabiliment! spuse Olivia, furioasă.

– Eu sunt comandantul! spuse *madame*.

– Dumneata! Dumneata ești servitoare, nu comandant de garnizoană.

– Vin! strigă *madame*.

Unul dintre băieți se apropie împleticindu-se și îi umplu paharul.

– Eu dau ordinele aici atunci când *Le Capitaine* este beat sau doarme. Ceea ce îl face pe el comandant timp de o oră și pe mine în restul de douăzeci și trei.

Olivia aruncă o privire vinului roșu din mâna ei.

– Îmi face sângele mai puternic, spuse *madame*, rânjind.

Băgă mâna într-un sac și împrăștie apoi niște făină pe masă.

– Dă-mi puțin din *la putain*. O iau de la capăt.

Bessette o prinse brusc pe Olivia de braț, strângând-o cu putere.

– Hai, în spate cu tine! Trebuie să te leg iar?

Olivia clătină din cap, privind în ochii lui albastru-deschis.

– Aproape sigur că logodnicul meu o să te omoare când o să afle cum te-ai purtat cu mine.

Bessette rânji, arătându-și dinții înnegriți.

– N-ar fi primul care să încerce. Sper că nu te superi dacă păstrez eu pelerina. Pot să iau bani frumoși pe ea.

– Nu e cazul să o zgâlțâi așa, spuse tânărul soldat, apropiindu-se.

Madame nu ridică ochii de la făina pe care o împrăștia delicat peste niște maia.

– *Putain* englezoaică, să nu-ți închipui că poți să-l seduci pe bietul băiat și să-l convingi să îți dea cheia. Singura ieșire e prin bucătărie, iar eu nu-mi părăsesc niciodată pâinea. Niciodată!

capitolul 29

Comoara pierdută

Quin îi trezise pe Togs şi pe Pailsey dintr-un somn adânc, ştiind dinainte că nu aveau nici cea mai vagă idee ce se întâmplase cu Olivia. Nu avea nici un rost să îşi descarce nervii pe bieţii oameni epuizaţi. Cum îi putea învinovăţi că dormiseră în timp ce ea dispăruse, după toate prin câte trecuseră? Acum se învârteau pe lângă el ca nişte somnambuli.

Inima lui Quin îi bătea atât de violent în piept, încât ducele abia mai reuşea să articuleze cuvinte. Îi trimise pe cei doi pe corabie, cu instrucţiuni pentru Grooper să se întoarcă şi să-i aştepte cu barca la intrarea în golf.

Se opri câteva clipe ca să se orienteze şi să identifice locaţia exactă a garnizoanei franceze faţă de colibă. Porni în pas iute, cu Lucy venind repede pe lângă el. Fie soldaţii francezi o capturaseră pe Olivia, fie avea să îi oblige să îl ajute să o găsească.

În timp ce alerga fără oprire pe lângă coastă, apoi printre pâlcurile de tufişuri, analiza în minte diferitele posibilităţi. Da, Anglia era în război cu Franţa, dar acest lucru avea implicaţii diferite pentru oameni diferiţi - iar Quin nu era pe de-a întregul convins că o garnizoană de provincie ar fi ars de nerăbdare să captureze o aristocrată din Anglia.

Deşi şansele ca un duce englez să cucerească o întreagă garnizoană de soldaţi francezi, cu un întreg arsenal, de la puşti până la baionete, nu erau prea bune. Nu i-ar fi folosit la nimic Oliviei dacă sfârşea străpuns de o baionetă, într-o îndrăzneaţă dar eşuată încercare de a o salva.

Chiar atunci, un iepure de câmp îi tăie calea şi auzi, spre surprinderea lui, lătratul unui câine. Privi în jos şi văzu că Lucy alerga în continuare lângă el, atât de repede pe cât o puteau duce picioruşele ei scurte.

Quin se opri doar atât cât să ia căţeluşa în braţe, apoi porni din nou. După socotelile lui, trebuia să fie foarte aproape. Într-adevăr, câteva clipe mai târziu,

tufele se sfârşiră în dreptul unei curţi cu pietriş greblat. De cealaltă parte, în spatele zidurilor, era o construcţie de cărămidă.

Garnizoana nu lăsa impresia că ar fi fost pregătită pentru vreo acţiune militară. Pietrişul fusese greblat fără a fi deranjate cele câteva flori de câmp care se iţeau pe ici, pe colo, aplecându-se uşor în direcţia zonei ce părea să fie desemnată exerciţiilor de formaţie. O santinelă stătea la intrarea din faţă – bărbatul dormea dus. Quin trecu pe lângă el şi intră în curte, apoi urcă treptele spre uşa principală, cu Lucy sub braţ.

Înăuntru, o lăsă jos pe Lucy şi-şi băgă capul într-o cameră de primire plină de praf, un birou nefolosit şi o sală lungă de mese. În spate, găsi o cameră ce părea a fi foarte întrebuinţată. Pe pereţi erau înşirate flinte şi puşti, ceea ce sugeră că era o cameră de arme, dar Quin presupuse că masa de biliard din mijlocul încăperii era cea care se bucura de cea mai mare atenţie.

Urcă scările fără să întâlnească pe nimeni, sunetul lăbuţelor lui Lucy auzindu-se clar în liniştea desăvârşită. Totuşi, primul dormitor în care se uită era ocupat. Preţ de câteva clipe, Quin rămase în uşă, evaluând situaţia. Un bărbat masiv şi destul de rău mirositor sforăia cu putere, întins cu faţa în jos pe un pat ale cărui cearşafuri văzuseră şi zile mai bune. Pe o masă din celălalt capăt al camerei se înşirau mai multe sticle de brandy, din acelaşi fel din care îi dăduse lui Rupert, pe corabie. O haină de căpitan era aruncată pe un scaun.

Un pistol micuţ era aşezat pe o noptieră; Quin scoase glonţul şi aruncă punguţa de praf pe fereastra deschisă. Apoi puse pistolul la loc unde îl găsise, prinse cu mâna partea din spate a cămăşii căpitanului şi îl scutură.

Bărbatul fornăi şi se întoarse pe spate. Quin se dădu un pas înapoi în clipa în care duhoarea alcoolului îi atinse nările.

Jumătate de minut mai târziu, căpitanul era treaz şi patul era ud leoarcă; Quin fusese nevoit să îi toarne o carafă de apă în cap şi doar ameninţarea de a folosi oala de noapte îl trezise cu adevărat pe căpitan.

– Cine dracu' eşti? întrebă el, cu faţa palidă în lumina soarelui, cu ochii roşii şi lipsiţi de expresie.

Întinse o mână şi se sprijini de perete.

Quin apropie un pistol de capul bărbatului.

– Am venit după logodnica mea. Este cetăţean englez şi a fost răpită de pe ţărm, în apropiere de acest loc, acum câteva ore.

Fără să ţină câtuşi de puţin cont de pistol, căpitanul se aşeză, tremurând ca un spic de grâu în bătaia vântului.

– Nu e nici o englezoaică aici. Suntem în război cu voi, dacă nu ai remarcat.

– Au capturat-o oamenii dumitale?

– Mă îndoiesc. Cei mai mulţi dintre ei sunt prea tineri ca să-şi găsească singuri jucăria şi dacă le-ai desena o hartă. Trebuie să dorm. Pleacă dracului de aici.

Se trânti înapoi pe patul moale şi închise ochii.

Quin privi în jur şi văzu sticla de brandy pe jumătate goală. O goli şi pe aceasta în capul căpitanului, care se ridică numaidecât, cu faţa schimonosită.

– Ce dracu'? bolborosi el. Eşti nebun!

– Găseşte-mi logodnica, spuse Quin, păstrându-şi calmul vocii.

Ridică pistolul şi trase în prima dintre sticlele de brandy înşirate pe masă, făcând-o pe Lucy să tresară, apoi să latre. Cioburile căzură pe duşumea şi aroma înecăcioasă de brandy umplu încăperea.

– Opreşte-te! strigă căpitanul. Ţi-ai pierdut minţile. Toţi englezii sunt nebuni de legat.

Quin schimbă pistoalele şi trase în a doua sticlă.

– Sunt un nebun care va avea grijă să fii arestat şi acuzat de contrabandă, dacă nu îţi trimiţi regimentul să îmi găsească logodnica. Nu mă interesează cât de tineri sunt oamenii tăi. O s-o găseşti sau o să distrug toate sticlele de aici şi voi avea grijă să pun capăt şi operaţiunii dumitale clandestine.

– Şi cum o să faci asta, mama ta de englez?

Dar căpitanul făcea doar pe grozavul. Era genul de om slab şi ineficient, care alege întotdeauna calea cea mai uşoară. Aşa că, desigur, trase de firul unui clopoţel.

Un minut mai târziu, un soldat foarte tânăr vârî capul pe ușă și strâmbă din nas când simți mirosul.

– *Oui, mon capitaine?*

– Regimentul a plecat în patrulă?

– Nu, domnule. Toată lumea se odihnește încă.

Quin își reîncărcă pistolul și trase apoi în cea de a treia sticlă.

– Trezește oamenii și trimite-i pe țărm! strigă căpitanul, în clipa în care auzi cioburile atingând podeaua. Găsiți-o pe femeia acestui bărbat. *Une anglaise. Mon dieu*, ce mă doare capul!

Se prăbuși la loc pe pat.

Tânărul soldat își salută căpitanul răpus, apoi se uită la Quin.

– Ne pregătim să patrulăm coasta în căutare de contrabandiști, cum facem în fiecare dimineață și în fiecare după-amiază, spuse el, fără să trădeze nici măcar printr-un fluturat de gene faptul că se aflau fix în cuibul contrabandiștilor. O vom căuta pe soția dumneavoastră, domnule.

– Bine, zise Quin, printre dinți.

Își dădea seama că se afla într-o stare de panică de-abia stăpânită. Dacă nu soldații o capturaseră pe Olivia – și, evident, nu așa se întâmplase – atunci unde mama naibii era?

Începu să coboare scările. Avea să verifice fiecare casă din Wissant, după care se va întoarce aici, ca să vadă dacă descoperiseră soldații ceva.

Cel mai cumplit era că această senzație nu îi era necunoscută. O simțea cuprinzându-l asemenea unei haine familiare, dar foarte detestate. La fel se simțise atunci când își dăduse seama că Evangeline îl luase pe Alfie și plecase spre Canal. Îi simțise gustul amar pe limbă în timp ce galopase nebunește spre Dover, sperând să îi ajungă din urmă înainte să urce la bord.

Aproape că îl scosese din minți când, odată ajuns acolo, rămăsese privind apa.

O simțea și acum. Era *periculos* să iubești pe cineva.

Mama lui avea dreptate în această privință.

Dar era prea târziu ca să mai schimbe ceva.

capitolul 30

Prinţesa şi...

Bessette, urmat de Petit, o împinse pe Olivia printr-o uşă, apoi o coborî într-un pasaj boltit, din piatră rece şi umedă. Mergea tot înainte apoi cotea la stânga, iar pereţii îi erau întrerupţi din când în când de uşi solide, cu deschideri prevăzute cu gratii la nivelul umerilor.

- Ce e locul ăsta? întrebă Olivia.

- Catacombele, îi răspunse tânărul soldat. Au construit sala de arme deasupra şi au hotărât să folosească aceste catacombe pentru bucătărie şi celule. Pe dumneavoastră v-a trimis în capătul din spate. V-a dat cea mai bună celulă - are o gaură într-un colţ.

Bessette împinse uşa şi în faţa Oliviei se deschise o încăpere de piatră, cu un scaun şubred de lemn, căzut într-o parte. Şi, într-adevăr, într-un colţ era o gaură, din care se simţea venind un miros foarte urât. O fereastră micuţă şi foarte sus aşezată, şi ea prevăzută cu gratii, lăsa să se vadă cerul şi puţină iarbă. După toate aparenţele, Olivia se afla sub pământ.

- Nu mă poţi lăsa aici! spuse ea, apucându-i braţul. Logodnicul meu este duce. Sunt o Lady.

- Eu urăsc ducii, spuse Bessette, rânjind din nou. Nici la Napoleon nu ţin cine ştie ce, dar pe voi, aristocraţii, chiar vă detest.

O împinse înăuntru şi trânti uşa. Desprinse cheia de pe inel şi i-o întinse lui Petit, care venise după ei, prin pasaj.

- N-o lăsa să te seducă şi să te convingă să-i dai cheia, îl sfătui el. *Madame* Fantomas nu e prea drăguţă când se enervează. Gândeşte-te numai la făcăleţul ei.

- N-o să mai conteze ce crede *madame*, când o să termine logodnicul meu cu voi, strigă Olivia.

Singurul răspuns fu sunetul unor paşi retrăgându-se prin pasaj.

Olivia trase adânc aer în piept, ceea ce se dovedi o greşeală. Stomacul i se întoarse pe dos din cauza duhorii care venea prin gaură. Poate că o să se obişnuiască,

în câteva minute. Sau poate că o să intre aer curat pe fereastră. Sau poate că o să facă plopul pere...

Cu siguranță, până acum Rupert fie murise, fie... nu. Ceea ce însemna că logodnicul ei se întorsese pe țărm și fără îndoială că o căuta. Mai mult ca sigur, era înnebunit.

Situația ei nu era chiar atât de cumplită ca posibilitățile îngrozitoare pe care le luase în calcul Quin. La urma urmei, nu căzuse în mâinile unei garnizoane de soldați însetați de sânge englezesc. O brutăreasă nebună și un căpitan bețiv nu o speriau. Singurul lucru care amenința să o omoare aici era cu siguranță duhoarea insuportabilă.

Ridică scaunul și îl șterse de praf cu tivul rochiei distruse. Apoi îl poziționă în așa fel încât, odată așezată, putea vedea pe fereastră. Iarba se apleca la un moment dat și Olivia se ridică în picioare pe scaun, ca să vadă dacă trecea cineva, dar nu era decât o pisică neagră, care urmărea un șoarece.

Când auzi din nou cheia în broască, lumina devenise mai puternică și căpătase o nuanță galbenă. Același tânăr soldat, Petit, își vârî capul pe ușă.

– *Mademoiselle*, șopti el. V-am pregătit ceva mai bun. Cel puțin până se trezește *mon capitaine*. Sunt sigur că o să vă lase să plecați, după ce o să-și dea seama că sunteți aici. Dar nimeni nu o poate contrazice pe *madame* Fantomas, în afară de el.

– Aș aprecia orice încăpere care să nu aibă o gaură, îi spuse Olivia.

Petit avea probabil în jur de șaisprezece ani, deși părea chiar mai tânăr. Avea ochii de culoare verde-deschis.

– Am hotărât că onoarea franțuzească nu ne permite să lăsăm o lady într-o astfel de încăpere, chiar dacă sunteți spioană.

Olivia râse.

– Îți garantez că nu sunt.

– După cum ați văzut, *madame* este nebună, spuse tânărul, ținând ușa deschisă. Nu ne punem cu ea, pentru că nu are nici un rost. În plus, cântărește cam de două ori mai mult decât oricare dintre noi. Un bărbat

pe nume Oboe a ciupit-o odată și l-a pocnit cu făcălețul într-o parte a capului. Nu a mai auzit niciodată cu urechea lovită.

O escortă până la o altă celulă, din apropiere, care nu avea gaură, prin urmare nici miros. Însă principala diferență față de prima celulă era că, lipite de peretele de sub fereastră, erau niște saltele – fiecare învelită în alt model de așternut aspru. Cuverturile erau dungate și înflorate și arătau absurd de nelalocul lor în celula umedă, iar grămada se ridica până în dreptul capului ei. O scăriță era sprijinită de maldărul de saltele.

– Fiecare dintre noi și-a adus salteaua aici, pentru dumneavoastră, spuse Petit, arătând spre grămadă. Suntem douăzeci și am reușit să strângem paisprezece saltele. Ne-am gândit că sunt de ajuns, ca să țină la distanță umezeala.

– A fost extraordinar de frumos din partea voastră! exclamă Olivia. Sinceră să fiu, începusem să mă simt foarte obosită.

– Doamnele nobile nu dorm pe jos. *Maman* m-ar fi omorât. Vă pot ajuta?

Se apropie de scară.

– *Merci beaucoup*, spuse Olivia.

Îi luă mâna și urcă pe scară, rostogolindu-se pe salteaua cea mai de sus în momentul în care ajunse la ea. Se ridică în genunchi și privi într-o parte. Nasul lui Petit era la același nivel cu salteaua pe care stătea ea și, dintr-odată, i se păru o situație destul de periculoasă.

– Ar fi mai bine să vă întindeți, spuse băiatul, încruntându-se. V-ați sparge capul ca o coajă de ouă dacă ați cădea.

Olivia îl aprobă dând din cap.

– Știi cumva dacă logodnicul meu, ducele de Sconce, a venit să mă caute?

– Nu ni se permite să ieșim la ora asta. Pot să aflu la ora patru după-amiaza, când ieșim în patrulă.

– *Merci*, spuse ea.

Pe coridor se auzi un zgomot și tânărul se retrase, închizând bine ușa cu gratii în spatele lui.

Preţ de câteva clipe, Olivia rămase aşa, cu capul aproape de tavanul de piatră. Era atât de obosită, încât se simţea ameţită. Saltelele erau pline de cocoloaşe. Dar o aduceau la acelaşi nivel cu fereastra micuţă, care era, la rândul ei, la acelaşi nivel cu un petic verde de iarbă de afară.

În cele din urmă se întinse, cu faţa la fereastră, şi rămase privind iarba legănându-se în bătaia vântului. În ciuda faptului că erau atât de multe saltele, erau inimaginabil de incomode. Avea senzaţia că ceva o împunge în spate, ca şi cum o piatră ar fi rămas prinsă înăuntrul unei saltele.

Se răsuci pe toate părţile, încercând să găsească o poziţie confortabilă în care să evite cocoloşul şi care să-i permită să doarmă. În cele din urmă, se ghemui în jurul lui, impunându-şi să stea nemişcată. În somn se relaxă, aşa că se trezi, câteva ore mai târziu, cu ceva dur împungând-o dureros în mijlocul spatelui.

Se dădu la o parte de pe obiectul dur – nu era un simplu nod de paie. Era prea dur pentru aşa ceva. Şi observă că soarele se mutase în cealaltă parte a încăperii şi că razele loveau acum peretele opus.

Chiar atunci, Petit deschise uşa.

– Bună, îi spuse ea, încetişor.

– Bună ziua, *Mademoiselle*.

Avea în mână o tavă.

– V-am adus ceva de mâncare. *Madame* doarme după-amiaza, deşi, din nefericire, nu părăseşte bucătăria.

Urcă o treaptă şi îi întinse tava.

– E pâinea ei, spuse el, făcând semn din cap. Chiar dacă *madame* este complet dusă cu capul, să ştiţi că sunt brutari la Paris care ar da orice să afle ce pune în *putain* a ei.

– Vai de mine! spuse Olivia, apoi adăugă nerăbdătoare: Ai aflat dacă m-a căutat ducele?

Petit dădu din cap. Ochii îi scânteiau.

– L-a ridicat cu forţa pe *mon capitaine* din pat, iar el este un om care nu se trezeşte niciodată până seara. Ducele dumneavoastră a dat tot locul peste cap. Din nefericire, *le Capitaine* nu ştia că sunteţi aici.

Olivia scoase un geamăt.

- Şi ducele a plecat?

- Da, dar se va întoarce peste aproximativ o oră. *Le Capitaine* i-a promis că trimite patrula ca să vă caute, înainte să se întoarcă în patul lui. Bessette vrea să-i ceară cincizeci de guinee ducelui dumneavoastră, dar *madame* spune că s-ar putea să valorați o sută.

- În cazul ăsta, voi pleca de aici până diseară.

- Cum sunt saltelele? întrebă Petit, cu o expresie ciudată pe față.

- Ei bine, n-aş vrea să par nerecunoscătoare, dar mă cam tem să nu cad de pe ele. Pot să te întreb de ce ai pus atât de multe una peste alta?

Petit se înroşi şi, dintr-odată, păru chiar şi mai tânăr.

- Ne-am gândit că ar semăna prea mult cu un pat, dacă puneam doar una sau două saltele.

- *Este* un pat.

- Da, dar dacă ar fi semănat cu un pat, ne-am temut că Bessette s-ar fi putut gândi să...

Flutură din mână, ruşinat.

- Ați fi aici, înțelegeți? Pe un pat. Dar în felul ăsta, îi este mai greu să ajungă la dumneavoastră.

- Eşti genial, spuse Olivia, cu sinceritate. Dacă va primi cineva vreun ban, voi avea grijă ca toată răsplata să ajungă în mâinile tale.

Băiatul zâmbi larg.

- A fost ideea mea, dar am contribuit cu toții. Stați bine acolo, domniță? Salteaua este... netedă?

- Fireşte, spuse Olivia, nu cu cea mai mare sinceritate.

Şovăi o clipă, apoi întrebă.

- Nu eşti prea tânăr ca să fii soldat?

- Am aproape şaisprezece ani, spuse el, semeț.

Apoi însă adăugă, bosumflându-se un pic.

- În garnizoana asta nu se întâmplă niciodată nimic, pentru că pe *Le Capitaine* nu îl interesează decât brandy-ul. Mama m-a obligat să vin aici, în loc să mă alătur unui regiment adevărat.

Părea dezgustat.

Olivia îi zâmbi.
– Cred că mama ta este foarte înțeleaptă.
– Petit! La inspecție!
Cuvintele răsunară cu ecou de-a lungul coridorului de piatră.
– Avem nevoie de o diversiune, care s-o facă pe *madame* să plece din bucătărie, spuse el și ochii căprui îi scânteiau acum. Ceva care să dea peste cap garnizoana, înainte ca ducele dumneavoastră să-i dea lui Bessette guineele alea pe care le cere.
Rânji.
– Mă gândesc eu la ceva.
Dispăru, trântind ușa în urma lui. Olivia auzi zăvorul căzând la locul lui.
O diversiune? La ce-ar fi folosit asta, dacă nu putea ieși din celulă? Își trecu mâna peste salteaua neregulată, gândindu-se la sclipirea din ochii lui Petit. Aproape că-i venea să creadă că încercase să-i spună ceva în legătură cu salteaua...
Cu grijă, își coborî picioarele și se ridică pe scara de lemn. Își strecură mâna printre primele două saltele, dar putea încă simți nodul între degete. Încercă între următoarele două, apoi între următoarele...
O cheie!
O cheie băgată între saltele, o cheie mare, de fier, care arăta exact la fel ca cea pe care o folosise soldatul, ca să deschidă celula. Un zâmbet îi lumină fața. Îl va aștepta pe Petit să creeze diversiunea pe care i-o promisese, apoi va ieși direct în brațele lui Quin. Și dacă *madame* Fantomas încerca să o oprească atunci când trecea prin bucătărie, o s-o lovească *ea* în cap cu un făcăleț.
O voce puternică răsună pe coridor:
– Spioano! Cum ți se pare pâinea mea?
Olivia rânji.
– Am mâncat și mai bună! strigă drept răspuns.
– *Putain!*

capitolul 31

Cerber latră

Când ajunse în satul Wissant, Quin era epuizat, în prag de a cădea pradă panicii şi se simţea în stare să omoare pe cineva. Lucy era la fel de obosită ca şi el, aşa că o ducea acum în haina lui, ceea ce nu era confortabil pentru nici unul din ei. Apoi află că nimeni nu auzise absolut nimic de *une anglaise*, deşi se ştia că nişte soldaţi englezi, dintre care unul era grav rănit, se ascundeau în coliba lui *père* Blanchard.

– Soldaţii nu deranjau pe nimeni, îi spuse fierarul lui Quin, cu braţele strânse la pieptul său impresionant. Da, erau englezi, continuă el, ridicând din umeri. La fel eşti şi dumneata. Aş pune prinsoare că Bessette ţi-a ridicat femeia.

Quin miji privirea.

– Bessette?

– Un escroc nenorocit. Aproape sigur a dus-o la *madame* Fantomas şi aşteaptă recompensă.

– Şi unde o găsesc pe această *madame* Fantomas?

Fierarul pufni.

– Unde crezi? La garnizoană, chiar sub nasul beţivanului ăluia.

– Să nu-l vorbeşti de rău pe *Le Capitaine*, spuse nevasta fierarului, apărând dintr-odată pe uşa din spatele lui. Are grijă de băieţii noştri.

Se uită lung la şuviţa de păr alb care cădea pe fruntea lui Quin.

– Ai fost atins de un înger, ha?

– Mai degrabă de-un diavol, răspunse el.

O apucă din nou spre garnizoană, care era la vreo câteva mile distanţă de sat. Nu-şi amintea să fi fost vreodată atât de obosit, sau de murdar, în întreaga lui viaţă. Îşi pierduse panglica de păr. Fiecare părticică a hainelor lui era plină de praf, sau mai rău.

Dar, când stătuse de vorbă cu sătenii, toate acestea lucraseră în avantajul lui: avea clara impresie că, deşi nu ar fi fost prea dispuşi să ajute un aristocrat – indiferent

de naționalitate - aspectul de om nebun le descleștase limbile oamenilor.

Când ajunse la garnizoană, santinela se trezise.

-Îmi vreau înapoi logodnica! spuse Quin, sărind peste politețuri.

-Îți pot spune la cine este, dar vreau și eu ceva pentru deranj.

Se trase nervos de mustață.

Quin se întoarse spre bărbat și vorbi cu voce calmă, dar letală.

-Am avut o zi lungă. Deranjul dumitale? Voi fi bucuros să-ți desprind capul de pe umeri, ca să nu fie nevoie să te mai deranjezi vreodată.

-Bessette vă așteaptă în spatele clădirii, spuse repede santinela, trăgându-se înapoi.

Problema fiind astfel rezolvată, Quin se duse în spatele garnizoanei, cu un pistol în mână și cu altul îndesat la brâu.

-Aici! strigă o voce joasă, dintr-un pâlc de copaci.

Lucy adulmeca la una dintre ferestrele aflate aproape de pământ.

-Vino! o strigă Quin, îndreptându-se spre pădure.

Cățelul nu-l ascultă și începu să latre spre o țintă invizibilă. Un șobolan, fără îndoială. Quin vru să se ducă după ea, dar un bărbat mătăhălos ieși de sub copaci. Fierarul avusese dreptate. Arăta într-adevăr a escroc.

-O ai pe logodnica mea, mârâi Quin, lăsând-o pe Lucy cu șobolanul ei și îndreptându-se spre bărbat.

Ceva din privirea lui Quin probabil că îl neliniști, pentru că rânjetul îi dispăru de pe față și începu să își frece mâinile.

-Va trebui să-mi plătești cincizeci de guinee pentru protecția pe care i-am oferit-o, spuse el aspru. Se învârtea pe lângă coliba lui *père* Blanchard. Întotdeauna primim o parte atunci când găsim o femeie învârtindu-se pe unde n-are ce căuta. Așa, ca între bărbați. Ca să nu mai vorbim de faptul că englezii nu au voie să coboare pe țărmul ăsta, după cum cred că știi.

Quin își lăsă mâna să-i alunece pe patul pistolului.

-Nu am banii ăștia.

Bessette își schimbă poziția, doar atât cât să arate că și el era înarmat. Ochii mici îi sclipiră.

– Te voi ruga să faci rost de această sumă, înainte să-ți dau femeia.

– Dacă mă duc în Anglia după bani, nu există nici o garanție că mă voi întoarce numaidecât, îi atrase atenția Quin. Transportul cu feribotul nu este tocmai regulat între două națiuni aflate în război.

Bessette scuipă trabucul înmuiat între dinți la picioarele lui Quin, ratându-l doar cu puțin.

– Trec bărci dintr-o parte în alta în fiecare zi. O să te întorci până mâine de dimineață. Dacă ne dai ceva ca să avem grijă de ea, n-o să-i facem cunoștință cu plăcerile pe care doar francezii...

Într-o fracțiune de secundă, Quin întinse mâna stângă și-i răsuci eșarfa lui Bessette în jurul gâtului, atât de repede încât acesta nici nu avu timp să țipe. Quin privi fără nici o expresie cum fața umflată a francezului începe să se înroșească, până când deveni vânătă. Se auzea zarvă în spatele lui, dar nu voia să riște să întoarcă privirea. Se uita în schimb la fața lui Bessette care, după câte se părea, era pe punctul de a leșina din cauza lipsei de aer.

Abia atunci slăbi strânsoarea.

– Logodnica mea. Acum.

Bessette horcăi. Quin nu-și putea da seama ce spune. Pe de-o parte pentru că franceza sugrumată nu era deloc ușor de înțeles, pe de alta pentru că Lucy lătra de mama focului undeva în spatele lui. Probabil că soldații se întorseseră din patrula lor inutilă.

Cu mâna liberă, trase pistolul de la centura lui Bessette și îl aruncă la pământ, împingându-și-l pe al lui în stomacul bărbatului.

– Ești un șantajist de nimic, poate chiar mai rău, și sunt sigur că sătenii s-ar lipsi bucuroși de unul ca tine.

Strânse iar de eșarfă. Așteptă puțin, apoi relaxă strânsoare, doar atât cât să-și dea seama că Bessette scotea sunete imploratoare.

– Unde e logodnica mea?

– *Madame* Fantomas, spuse Bessette, cu voce șoptită.

Dar părea să se uite undeva. Quin remarcă privirea, calculă probabilitățile și se trase într-o parte exact în clipa în care Bessette încercă să îl lovească cu genunchiul între picioare.

– Unde o găsesc pe *madame?*

În spatele lui, Lucy lătra din nou.

– În catacombe, șuieră Bessette.

Apoi se prăbuși. Quin dădu drumul eșarfei, lăsându-l să cadă în genunchi, dar își ținea în continuare pistolul îndreptat spre capul bărbatului.

– *Madame* Fantomas a dus-o în catacombe.

Umărul lui Bessette se mișcă, doar o tresărire. Nesăbuitul voia să încerce un alt atac. O singură mișcare rapidă și bine țintită a cizmei lui Quin și bărbatul se rostogoli pe pământ, cu mâinile între picioare, scoțând țipete ascuțite.

– Unde sunt catacombele? întrebă Quin.

Ridică pistolul lui Bessette și goli butoiașul. Apoi înlemni, dându-și seama că simțea miros de fum.

Se răsuci și văzu că un fum gros ieșea pe ferestrele micuțe aflate la nivelul solului. Nu era de mirare că Lucy lătrase – ceva luase foc.

La dracu', nu avea timp pentru asta! Trebuia să găsească catacombele. Dar Bessette fugise în pădure în momentul în care își luase privirea de la el. Quin se gândi o clipă să fugă după nenorocit, dar probabil că oamenii aveau nevoie de el ca să stingă incendiul. Cu siguranță, căpitanul bețiv nu ar fi fost în stare să facă față unei asemenea situații, asta presupunând că reușise să se ridice din pat.

Înconjură în fugă clădirea, aplecat pentru a evita fumul gros care ieșea ca un nor pe ferestre. Avea un miros înțepător, foarte neplăcut, ca de apă stătută.

Lucy venea în fugă în urma lui și, când o văzu, în mintea lui Quin încolți o idee atât de cumplită, încât aproape că se împiedică. Oare nu cumva Lucy lătrase la Olivia – ceea ce ar fi însemnat că respectivele catacombe erau sub garnizoană?

Năvăli în curtea garnizoanei și-i văzut pe soldați alergând haotic dintr-o parte în alta. Nimeni nu părea

să facă un efort concentrat de a stinge focul. Căpitanul stătea în capul scărilor, urlând și dând din brațe. Oamenii lui ieșeau grăbiți pe ușa din față, cărând lăzi din care se auzea clinchet de sticle. Se părea că brandy-ul avea prioritate.

O mână îi prinse brațul lui Quin.

– Domnule! Domnule!

Se întoarse. Un soldat tânăr și foarte speriat stătea în fața lui, cu chipul înnegrit de cenușă.

– E înăuntru! spuse băiatul, printre gâfâituri. Dincolo de bucătărie. Trebuia să iasă când am făcut-o pe *madame* să părăsească bucătăria – avea cheia! – dar nu a ieșit. Iar eu nu am putut să intru, din cauza fumului.

Băiatul arăta, cu mâna tremurându-i, înspre o ușă, din care fumul ieșea asemenea unei rafale de vânt.

– Catacombele! spuse el, cu răsuflarea tăiată. A rămas în catacombe și nu e nici o altă ieșire.

Quin se uită la timp ca să o vadă pe Lucy avântându-se pe sub fum și dispărând prin ușă.

O înjurătură îi ieși de pe buze în timp ce-și scoase haina și trase de materialul fin al mânecii cămășii, sfâșiindu-l.

– Lăsați-l în pace pe nenorocitul ăla de căpitan și brandy-ul lui! îi strigă el băiatului. Trebuie să stingeți focul. Organizează oamenii!

Fără să mai aștepte vreun răspuns, își legă mâneca în jurul nasului și a gurii și se repezi înspre trepte, aplecându-se de la mijloc pentru a evita fumul mai gros. Olivia. Olivia, Olivia, Olivia. Parcă fiecare bătaie a inimii lui îi făcea numele să-i răsune în tot trupul.

În capul de jos al scărilor, miji ochii și reuși să vadă doar atât cât să-și dea seama că era în bucătărie. *Dincolo* de bucătărie, spusese băiatul. Văzu fumul revărsându-se dintr-un coș în flăcări ce se hrăneau din grăsimea strânsă acolo timp de ani de zile. Nu putea vedea ușa, dar o auzi pe Lucy lătrând undeva la dreapta lui. Se îndreptă în acea direcție, pe jumătate orbit și tușind, înecându-se cu fum.

Fumul era chiar și mai gros în pasajul pe care îl găsi. Strigă numele Oliviei, plămânii i se umplură de fum

în clipa în care inspiră, se clătină pe picioare, aproape căzu. Se lipi cu stomacul de podea, întorcându-şi capul în aşa fel încât obrazul să îi fie lipit de piatra rece, şi fu răsplătit cu o înghiţitură de aer curat. Ţinându-şi respiraţia, se ridică şi se avântă înainte, apoi se culcă din nou pe podea, ca să poată respira iar. Inhalase până acum atât de mult fum, încât avea senzaţia că focul ardea în plămânii lui, nu în bucătărie.

Dar Olivia era aici, pe undeva. Cu cinci ani în urmă, nu se aruncase în apele reci şi înşelătoare ale Canalului ca să-l salveze pe Alfie. Nu *îl putuse* salva pe Alfie. Dar putea trece prin blestemăţia asta de pasaj. Nu va permite ca o altă persoană pe care o iubea să moară din cauza lipsei de aer.

Îşi umplu din nou plămânii şi se avântă iar înainte, încercând, în ciuda protestelor trupului său, să gândească. Trebuia să o găsească pe Olivia şi să o ducă la una dintre ferestrele pe care le văzuse de afară. Erau mici, mult prea înguste ca să o poată scoate pe acolo, dar, dacă o ridica pe umerii lui, ar fi putut să respire. Aerul de lângă duşumea era foarte puţin, chiar şi când îşi lipea nasul de pietre. De fapt, acea parte a minţii lui care nu înceta niciodată să calculeze, îl informa că avea să moară în câteva minute, dacă nu respira aer curat.

Trase iar aer în piept. Sumbrul adevăr îl lovi cu cumplita lui realitate. Nu avea cum să supravieţuiască. Nu o va găsi pe Olivia, nu o va salva. Plămânii îi ardeau, spunându-şi propria poveste.

Totuşi, de această dată ştia că făcuse tot ce putuse: nu rămăsese neputincios pe doc. De data asta, se aruncase în apă.

Se forţă să se târască din nou înainte. Apoi auzi un lătrat sugrumat. Întinse mâna, gândindu-se că va găsi blana câinelui, dar dădu în schimb peste un braţ gol. Gol şi inert.

O *fereastră!* Trebuia să o ducă la o fereastră. De fapt, amândoi trebuiau să ajungă la o fereastră. Îi ridică braţul, rostindu-i numele printre gâfâituri, dar se opri, nevoit să îşi lipească din nou capul de piatră. Trase cât aer

putu, se înecă, încercă din nou. Olivia era întinsă cu fața în jos, iar asta era posibil să o fi salvat.

Refuza să se gândească la alte posibilități.

Căzuse de-a curmezișul unui prag. Încercă să privească în cameră, dar fumul negru și uleios întuneca totul. Dar Lucy lătra la o fereastră... fără să se mai gândească la altceva, Quin inspiră din nou, apoi se ridică în picioare, clătinându-se, și trase trupul vlăguit al Oliviei în încăpere. Plămânii îi cereau cu disperare să găsească aer curat. O scăpă pe Olivia din brațe, trase fumul în piept și se îndoi, tușind atât de tare încât avea senzația că o să i se rupă coastele.

Puncte negre începură să-i plutească în fața ochilor și făcu un pas în față, împleticindu-se, lovindu-se de un fel de pat moale. Se sprijini acolo o clipă, încercând să-și adune puterile. Știa că fereastra e sus. Dacă o putea urca pe Olivia pe chestia asta, îi putea lipi fața de ea.

Trebuia să renunțe la puținul aer care se găsea la nivelul solului. Însă partea logică a creierului său știa că pierderea vederii nu se datora numai fumului. Ochii îi cedau odată cu plămânii. Nu puteau supraviețui, dacă nu ajungeau la o fereastră.

Se aplecă, trase aer în piept, reuși să ridice pe umăr trupul inert la Oliviei și se clătină pe picioare. O scară apăru exact acolo unde avea nevoie de ea iar faptul că acest lucru nu îl miră era un semn al diminuării puterii sale mentale. Puse un picior pe treapta cea mai de jos.

Lucy. O sprijini pe Olivia de scară, coborî mâna și simți blana câinelui. O ridică pe Lucy de pielea de la gât.

Punctele negre începuseră acum să se învârtească, precum o furtună ce se apropia de pe mare. Cât timp mai avea înainte să-și piardă cunoștința? Un minut? Mai puțin? Apucă fusta Oliviei, o aruncă pe Lucy în ea și prinse capătul între dinți, ținând cățelușa la mijloc.

Își forță cel de-al doilea picior să se așeze pe scară. Își simțea coapsele asemenea unor bare de oțel, inflexibile și imposibil de grele. Dar se forță să urce tot mai sus, iar și iar, până când, în sfârșit, reuși să o rostogolească

pe Olivia pe saltea. Chiar lângă fereastră. *Fii binecuvântată, Lucy!* spuse în gând.

Lucy se rostogoli și ea, se ridică în picioare și se duse repede înspre aerul curat. Quin își umplu cu nesaț plămânii, apoi o trase pe Olivia peste saltea, apropiindu-i gura de gratii. Nu se mișcase deloc. Era complet inertă.

Moartă, își spuse. Era moartă.

– Haide, Olivia! spuse el, cu vocea un șuierat răgușit. Respiră! La dracu', respiră!

Dar fața îi apăsa moale pe gratii. Nu vedea nici un semn de viață.

Se simți cuprins de o durere sfâșietoare. Inima îi crăpa, i se rupea în camera plină de fum.

– Nu mă părăsi! strigă, sufocându-se.

O prinse de umeri și o zgâlțâi cu putere.

– Nu mă părăsi!

Pe măsură ce vederea i se limpezea, văzu că fața Oliviei avea o tentă albăstruie. Își aminti dintr-odată să verifice dacă îi bătea inima, dar, când își apăsă mâna pe pieptul ei, nu simți nimic. Apoi își dădu seama că îi căuta inima pe partea dreaptă.

– Sunt amețit rău, mormăi el.

Adăugă apoi, cu o hotărâre feroce:

– Trebuie să respiri!

O zgâlțâi din nou, vrând parcă să o forțeze să deschidă ochii. Dar capul îi căzu pe spate ca o floare pe un lujer frânt. Chipul ei înota în fața ochilor lui și Quin își dădu seama că plângea. Mâinile îi pipăiau frenetic pieptul, încercând să găsească o bătaie care nu era acolo.

Lucy venise și ea lângă Olivia și lătra răgușit în urechea stăpânei ei.

Dar Olivia nu se mișcă. Nu avea să se mai miște niciodată.

Își îngropă fața în gâtul ei, căutând acel încântător parfum misterios al Oliviei, dar nu simți decât mirosul fumului.

Ceva se mișcă în pieptul lui și toată durerea pe care nu și-o exprimase niciodată ieși bolborosind la suprafață, suspinele ridicându-se atât de puternic, încât trupul i se zvârcolea ca într-o criză. Nu se putea opri. Întreaga

lume se transformă într-un vârtej negru de infinită durere. Alfie, Olivia, chiar și Evangeline și Rupert... toți erau morți.

Simțea urlete ridicându-i-se în piept, aducând cu ele cuvinte pe care nu le rostise niciodată cu voce tare, pentru că un duce este întotdeauna controlat, un duce nu imploră niciodată.

Acest duce implora.

Te rog, Doamne, ajutor! Ajutor!

În cele din urmă, își dădu seama că o putea vedea pe Lucy lingându-i obrazul Oliviei. Fumul începea să se retragă din încăpere. Probabil că focul fusese stins. Lucy scoase un lătrat ce se asemăna cu un dangăt grav de clopot, un lătrat de Dog german.

Lătratul lui Cerber, poate, al câinelui care păzește porțile lui Hades.

Ultimul suspin aduse după sine o stranie limpezire, un calm profund.

– Nu pot să suport, spuse Quin, vorbind singur. Nu pot suporta din nou asta.

Nu se putea întoarce la casa lui sterilă, la paginile de ecuații matematice, la regulile stricte ale mamei lui. Fără Olivia și fără Alfie, nu mai avea nici un rost să mai trăiască.

Lucy îi lingea în continuare obrazul Oliviei. Întinse mâna ca să o îndepărteze – și i se păru că o vede pe Olivia tresărind. O prinse de umeri și o ridică spre el.

– Te rog, Olivia! Respiră. Te rog!

Nimic.

Îi lipi trupul de al lui și o legănă în față și-n spate, în timp ce blestematele de lacrimi începeau din nou să i se rostogolească pe obraji.

Olivia tuși.

Tarquin Brook-Chatfield, Duce de Sconce, se făcu de tot râsul în acea noapte, în Franța. N-avea să o uite niciodată și întotdeauna avea să-și amintească de ea cu o oarecare jenă.

Bărbatul care nu vărsase niciodată o lacrimă, nici măcar la înmormântarea propriului său fiu, plânse.

Şi când Olivia Mayfair Lytton îşi veni în fire, tuşind şi simţind nenumărate dureri, dar altminteri fără nimic grav, ea – care, la fel, nu vărsase niciodată o lacrimă – plânse la rândul ei.

capitolul 32

Un războinic şi o amazoană

– Saltelele! îi spunea Olivia lui Petit două ore mai târziu.

Stătea pe un scaun în mijlocul curţii, trăgând adânc în piept aerul proaspăt şi sărat de mare. O durea pieptul, dar deja se simţea mult mai bine. O baie fierbinte o ajutase.

– Saltelele tale ne-au salvat vieţile.

Dar în ochii băiatului se citea o chinuitoare durere.

– Dar a fost vina mea! Din cauza mea era să muriţi. Am blocat hornurile ca să o fac pe *madame* să iasă din bucătărie, apoi unul din ele a luat foc. Mi-am dat seama prea târziu că nu aţi folosit cheia. Nu am mai putut trece de fum. Am dat greş...

– A fost un accident, îi spuse Olivia. Dar promite-mi că nu vei mai face niciodată ceva atât de periculos.

– Promit, spuse pe nerăsuflate Petit. Niciodată, niciodată, niciodată.

– Poţi să te revanşezi, spuse Quin, apărând lângă umărul lui. Du-o pe Lucy la barca de lângă coliba lui *père* Blanchard, dacă vrei.

Îi dădu căţeluşa.

– Este prea obosită ca să poată merge cu noi. Dă-i-o unui marinar pe nume Grooper, care ar trebui să ne aştepte acolo.

– O să alerg până acolo, spuse Petit, punându-şi cuvintele în practică şi ieşind în fugă pe poarta din faţă.

– Vai de mine! exclamă Olivia, privind în urma lui.

Una din urechile lui Lucy se vedea, fâlfâind în vânt.

– Cred că Lucy se simte ca într-o cursă cu obstacole.

– Petit a luat-o pe drum, observă Quin. Noi o s-o tăiem prin pădure și o să ajungem la scurt timp în urma lui, chiar dacă o ține într-o alergătură până acolo.

Se apleacă și o ridică dintr-o singură mișcare.

– E timpul să mergem acasă.

– Nu mă duce în brațe! protestă Olivia. Nu poți! Sunt prea grea.

Dar Quin o sărută scurt pe frunte și traversă curtea, lăsând în urmă garnizoana murdară.

Îl durea tot corpul, dar nu cedase niciodată în fața oboselii. Avea de mers jumătate de leghe până la golfulețul unde îi aștepta barca, însă mușchii ducelui păreau făcuți din oțel.

Olivia era tăcută, își ținea brațele pe după gâtul lui și obrazul la pieptul lui, atât de recunoscătoare să fie cu el, să fie în viață, încât nu putea vorbi. Dar când intrară în pădure și auzi sunetul unui pârâu, insistă să o lase jos.

– Aproape am ajuns în dreptul goeletei, protestă Quin. Vreau să părăsim țara asta nenorocită cât mai repede.

Olivia îi mângâie obrazul.

– Te rog?

Quin bombăni, dar o așeză în picioare.

Era seara devreme și aerul era cald și mirosea a flori. Clopoței albaștri se întindeau de-a lungul unui pârâiaș leneș, pe malul căruia creșteau niște stejari tineri.

– Sunt atât de frumoși! suspină Olivia, îngenunchind printre flori.

Quin mârâi.

– Bucură-te de ele acum, pentru că nu o să mai vezi niciodată florile astea. Nu ne mai întoarcem în Franța.

Olivia râse.

– Ba sigur că ne vom întoarce, după ce se va termina războiul. Vreau să o cunosc pe mireasa lui Petit, într-o bună zi, și să aflu dacă faimosul *capitaine* și-a revenit vreodată din beție. În plus, te-am auzit când ai aranjat să fie trimise lăzi de coniac la Littlebourne, în mod regulat.

– Cel mai bun pe care l-am băut de ani buni, spuse Quin, fără să pară să se căiască.

– Nu-mi place să recunosc, dar şi pâinea lui *madame* a fost uluitor de bună. Merită o excursie în Franţa.

Vocea i se pierdu când se uită la el.

Quin făcuse şi el o baie şi spălase dungile de cenuşă neagră care îl făceau să semene cu un tâlhar în toiul nopţii. Chiar şi aşa, era ceva diferit la el. Pomeţii înalţi, care păruseră aristocratici în Anglia, păreau acum aspri şi neîmblânziţi. Nu avea haină şi cămaşa îi fusese ruptă, lăsând să i se vadă braţul musculos. Era întruchiparea unui răzbunător.

– Ce este? întrebă el, privind-o cu ochii mijiţi.

– Arăţi ca un războinic, spuse ea, simţindu-şi întreg trupul străbătut de fiori foarte necuviincioşi în faţa violenţei abia reţinute ce părea să emane la fiecare mişcare a lui.

Quin se ghemui lângă ea şi muşchii i se umflară, umplând-o de dorinţa de a-şi trece degetele peste ei. O Lady nu ar fi observat niciodată aşa ceva. Mama ei ar fi fost scandalizată, dar ei nu îi păsa câtuşi de puţin.

– Am crezut că te-am pierdut, spuse el, cu voce puternică şi intransigentă. Preţ de câteva momente, am căzut pradă nebuniei, aşa că ar trebui probabil să te avertizez, Olivia, că s-ar putea să nu mai fiu niciodată acelaşi om.

Olivia se ridică în genunchi, astfel încât ochii lor să fie la acelaşi nivel.

– Ultimul meu gând, înainte să leşin, a fost la tine. Ştiam că o să vii. Te iubesc, Quin.

– Nu am înţeles niciodată prea bine dragostea, îi spuse el, fără să o atingă. Dar ştiu că iubesc felul în care ai ştiut să o înfrunţi pe mama, şi iubesc glumele tale, şi epigramele tale caraghioase, şi rochia ta violet, şi felul în care urci în copaci sau înalţi zmeie.

Olivia zâmbi. Era destul de bine.

– Mama mi-a spus demult, continuă el, că e bine că nu suntem o familie emotivă, pentru că dragostea este periculoasă. I-am confirmat că avea dreptate, îndrăgostindu-mă de Evangeline.

Olivia îşi muşcă buza, pregătindu-se să îl contrazică.

– Dar pe tine te iubesc mult mai mult.
Vocea începu să îi tremure, dar se controlă.
– Te iubesc mai mult decât orice altceva pe această lume, mai mult decât viața. Dacă iubirea este periculoasă, atunci nu vreau să trăiesc în siguranță.
Vocea îi era aspră și sălbatică și, fără îndoială, sinceră.
Olivia se lăsă pe spate, în continuare în genunchi.
– Doar când mă uit la tine, simt o durere... *aici*, spuse ea, punându-și o mână pe stomac, apoi lăsând-o să alunece mai jos. Și *aici*.
Expresia lui se schimbă din ucigătoare în senzuală.
– Olivia, șopti el.
Apoi:
– *Nu*.
Încercă să rostească acest cuvânt ca pe un ordin, dar Olivia era convinsă că războinicii se căsătoreau cu amazoanele, ceea ce însemna că era timpul să devină curajoasă ca o amazoană. Nu că istoria ar fi fost punctul ei forte.
– Nu mă tem atunci când ești cu mine.
Desfăcu nasturele de sus al rochiei pe care o femeie din sat fusese bună să i-o dea, pentru a-și schimba costumul de călătorie distrus.
– Nu mă tem de Bessette, pentru că am văzut ce i-ai făcut la fortăreață.
Quin strânse din dinți.
– Din nefericire, cred că nenorocitul o să supraviețuiască. Dacă aș fi știut că ți-a făcut vânătăile alea, l-aș fi bătut până l-aș fi lăsat lat în clipa în care l-am întâlnit.
Olivia zâmbi și desfăcu încă doi nasturi.
– Și nu mă tem nici de soldații francezi, pentru că aproape toți sunt de vârsta vărului Justin, deși s-ar putea să nu fie la fel de poetici.
– Nu m-ar mira să-l văd pe Petit dând fuga în camera lui și apucându-se să scrie versuri unei zeițe apărută de pe țărmuri englezești.
Îi urmărea mâinile.
Olivia desfăcu ultimul nasture și lăsă rochia să îi alunece de pe umeri.

- Şi cel mai important, spuse ea, ridicându-se în picioare, este că nu mă mai tem de mine, de corpul meu.

Rochia îi căzu în jurul gleznelor, lăsând-o numai în cămaşă.

- Nu porţi corset, mârâi el, fără să se mişte. O să-ţi distrug toate corsetele, când ne întoarcem în Anglia.

- Ce nu-ţi place la corsete? întrebă ea, ridicând încet, centimetru cu centimetru, marginea cămăşii.

- Te strâng, spuse el, cu privirea înflăcărată. Nu pot să suport să-ţi văd rotunjimile ascunse.

Olivia ştia că zâmbetul îi era radios. Nu simţi nici cea mai mică jenă în clipa în care îşi ridică peste cap cămaşa şi o aruncă la o parte. Quin înlemni - un bărbat musculos şi sălbatic, ghemuit la picioarele ei. Olivia rămase aşteptând în poiana cu clopoţei franţuzeşti, cu o rază de soare jucându-i-se pe sâni şi pe abdomen, şi îl lăsă să privească cât timp dori.

Sinceră să fie, îşi aşezase chiar picioarele în cea mai avantajoasă poziţie cu putinţă - cu genunchii apropiaţi, uşor aplecate în afară. Nu se simţise niciodată mai senzuală şi mai atrăgătoare. Senzaţia de fi goală în mijlocul naturii, deşi Quin era încă îmbrăcat - sau poate tocmai de aceea - era ameţitoare. Întreg trupul i se înmuiase de dorinţă, începuse parcă să cânte.

Quin rămânea însă în continuare nemişcat, cu acea expresie nouă şi feroce.

- Olivia! gemu el în cele din urmă.

- Da?

O fi fost el sălbatic, dar ea era *femeie*. Femeia lui. Văzu focul care ardea în ochii lui şi felul în care îi tremurau mâinile. Pentru ea.

- Depărtează-ţi picioarele.

Trecu în poziţia indecentă pe care i-o cerea el, şi nici măcar acum nu se simţi ruşinată.

- Eşti perfectă, îi spuse, cu voce răguşită. Şi eşti a mea.

Dintr-odată, braţele lui puternice îi cuprinseră coapsele şi senzaţia limbii lui între picioare o făcu să scoată un ţipăt ascuţit.

- Dulce ca mierea, spuse el, atingând-o din nou cu limba, scoţând-o din minţi.

O dulce durere îi coborî dintr-odată pe picioare şi Olivia îşi prinse degetele în părul lui mătăsos, ca să nu cadă.

Quin nu se grăbi, susţinând-o cu mâinile lui atunci când nu se mai putu ţine pe picioare, înfigându-şi degetele în curbele voluptuoase ale posteriorului ei, continuând să o dezmierde cu limba lui. Nu se opri decât atunci când o văzu suspinând de plăcere, tremurând din tot corpul, încercând să vorbească, dar nereuşind să găsească cuvintele.

Se ridică în picioare şi-şi scoase cămaşa peste cap. O clipă mai târziu, Olivia se trezi întinsă pe spate peste o grămadă de haine aruncate printre clopoţei, cu un trup dur şi gol deasupra ei. Dar maxilarul lui Quin era încordat, privirea îngrijorată.

- Nu pot să mă opresc, Olivia. Şi s-ar putea încă să te doară.

Dar Olivia deja se arcuia înspre el, prinzându-se cu mâinile de braţele lui.

- Mă simt goală, şopti ea. Te vreau în mine.

Quin îşi coborî o mână şi închise ochii o clipă.

- Eşti foarte pregătită, spuse, cu vocea şuierată.

- Oh! strigă ea, împingându-se în degetul lui, cuprinzându-i atingerea aspră. Eu... poţi să... da!

Razele aurii căzură din nou asupra ei, mângâind-o.

Quin aşteptă ca spasmele care o străbăteau să se potolească, apoi se trase în spate şi îi prinse fundul cu mâinile lui. Expresia lui era îngrijorată, dar încă temătoare.

- Vreau... spuse ea, dar trebui să se oprească şi să tragă aer în piept.

O sclipire amuzată scânteie în ochii lui.

- Să nu îndrăzneşti să spui ceva despre vreun berbec de asalt, Olivia Lytton!

Olivia se îmbufnă uşor, adorând felul în care ochii lui nu-i părăseau buzele pline.

- Dar îl vreau!

Şi vorbea foarte serios.

Dacă era posibil, îl simţea şi mai mare decât prima dată. Dar totul era diferit; ţipă în momentul în care pătrunse în ea, dar nu de durere. Picioarele i se ridicară instinctiv şi se prinseră pe după coapsele lui, strângându-l cu putere.

Un geamăt adânc scăpă de pe buzele lui.

- Nu... nu atât de repede! spuse, gâfâind.

Se sprijini pe coate şi o sărută.

- Te iubesc.

Rosti cuvintele cu voce aspră şi sălbatică. Un jurământ războinic. Se trase înapoi, împinse din nou. Se opri.

- Viaţa mea nu are nici un sens fără tine, Olivia. Nici unul.

Buzele Oliviei tremurară şi ochii i se umplură de lacrimi. Dar Quin îşi apropie capul de ea şi îi cuprinse buzele.

- Fără lacrimi, spuse el. Trăieşti. Trăiesc. *Trăim.*

- Te iubesc, spuse ea şi văzu că mâinile îi tremurau în clipa în care încercă să îl tragă şi mai aproape. Te iubesc atât de mult, Quin!

Privirile li se întâlniră.

- Te rog, şopti ea, fără a şti prea bine ce anume voia de la el.

Dar Quin ştia. Îi dădu ce-i cerea şi Olivia primi şi oferi la rândul ei.

capitolul 33

Valoarea cuvintelor simple

Quin nu găsi cuvintele potrivite decât abia după ce se spălaseră în pârâu şi se îmbrăcaseră la loc. Pentru prima oară însă, nu îl deranja că trebuia să aştepte cuvintele pe care le voia: ceea ce aveau el şi Olivia depăşea orice cuvinte. Era, îşi dădu seama, ceva asemănător luminii. Ceva natural şi simplu ce se transforma în curcubeu când era examinat îndeaproape.

- Mi-ai schimbat inima, spuse el în cele din urmă. Nu voi putea să stau niciodată liniştit, fără să ştiu unde eşti.

Tremurul din ochii Oliviei amenința să se transforme din nou în lacrimi. Dar era în siguranță şi era în brațele lui. Începură să meargă şi Quin se aplecă şi îi şterse lacrimile cu un sărut.

Mai era încă drum lung prin pădure până la golfulețul dintre copaci şi nu dormise de două zile. Dar şoaptele Oliviei îi dădeau putere şi tot ce îi spunea ea, chiar şi cele mai absurde epigrame, nu însemnau de fapt decât un singur lucru. Îl iubea, îl iubea *pe el*, pe bărbatul rece şi incapabil de emoție despre care Evangeline spusese că nu putea fi iubit.

Când ajunseră la barcă, îl găsiră pe Grooper adormit pe un mal, cu Lucy ghemuită sub brațul lui. Şi lumea - lumea lui Quin - fu în sfârşit locul ei şi aşa avea să rămână pentru totdeauna.

Când trăsura lor se opri la Littlebourne, urmată de o alta, acoperită cu negru, în care era trupul lui Rupert, toți cei din casă le ieşiră în întâmpinare.

Ducele de Canterwick - încă slăbit după criza prin care trecuse - le luă mâinile şi le mulțumi iar şi iar pentru că îi aduseseră băiatul acasă. Apoi plecă, un om distrus.

Ducesa văduvă de Sconce îşi încălcă cea mai prețuită regulă cu privire la comportamentul unei lady şi izbucni în lacrimi în fața tuturor servitorilor casei.

Domnişoara Georgiana Lytton țipă, îşi prinse sora de umeri şi o zgâlțâi zdravăn. Nu mai este nevoie să spunem că o asemenea izbucnire de fericire isterică, însoțită din abundență de suspine, indică faptul că o persoană a renunțat (chiar dacă doar momentan) la orice precept de genul *„Comportamentul trebuie să sporească întotdeauna onoarea"*. Era un lucru bun că părinții Oliviei şi Georgianei nu erau de față ca să vadă cu câtă nonşalanță erau încălcate legile generale ale universului (cel puțin în opinia doamnei Lytton).

Biata doamnă Lytton ar fi fost chiar şi mai şocată dacă ar fi auzit conversaţia pe care fiicele ei o purtară mai târziu în acea zi.

– Dar nu poţi să o suporţi pe Lady Cecily mai mult de jumătate de oră! O să te aducă în pragul nebuniei într-o săptămână. Nu-ţi aminteşti drumul până aici, când noi două...?

– Nu contează, spuse cu hotărâre Georgiana. Nepotul lui Lady Cecily este membru în Consiliu la Oxford, Olivia. Înţelegi ce înseamnă asta?

Olivia lăsă jos ceaşca de ceai şi îşi privi lung sora.

– Presupun că înseamnă ceva de bine.

Georgiana nu o luă în seamă. Era cuprinsă de o agitaţie entuziasmată, deloc caracteristică pentru ea.

– Domnul Holmes începe săptămâna viitoare o serie de prelegeri despre lucrarea *Mecanique Céleste* a lui Laplace şi despre *Principia* lui Newton. Femeilor nu li se permite să participe la astfel de prelegeri, dar, evident, nu îşi poate refuza propria mătuşă.

– Sau pe însoţitoarea ei. Dar, Georgie, eşti sigură că poţi îndura? Nu uita că prelegerile par să fie o trăsătură de familie. Vei avea de suportat *ore* întregi în care să-i asculţi opiniile lui Lady Cecily referitoare la sistemul digestiv.

– Lady Cecily este foarte amabilă, Olivia. Gândeşte-te numai: o să participe la toate acele prelegeri numai de dragul meu.

– O să facă exact ce aş face şi eu într-o asemenea situaţie: o să doarmă de la început şi până la sfârşit.

– Dacă ar trebui să fiu complice la o crimă ca să iau parte la aşa ceva, nu aş ezita, spuse Georgiana cu convingere.

– Uite o latură interesantă a personalităţii tale, spuse răutăcioasă Olivia. Să fi suferit oare răposatul domn Bumtrinket, fostul soţ al lui Lady Cecily, o moarte îndoielnică, provocată de o suspectă pomadă veneţiană?

– *Olivia!* spuse Georgiana, şocată ca întotdeauna.

– Mai rău! Dacă vei fi convinsă să comiţi şi tu o crimă?

– Încetează! Eşti extrem de necuviincioasă.

- Era cândva o doamnă Bumtriket, foarte guralivă, ce din zori până-n noapte învârtea la colivă...

Olivia râse și se feri cu un salt grațios chiar în clipa în care sora ei încercă să o prindă de mânecă.

- Mereu trăncănea, nicicând nu se oprea, până ce a călcat-o o locomotivă.

- Ești înfiorătoare!

Prințesa perfectă începu să o alerge pe prințesa imperfectă în jurul bibliotecii, apoi însă își aminti că *demnitatea, virtutea, bunăvoința și ținuta* incriminau asaltul fizic.

Lumea Oliviei, la fel ca a lui Quin, se aranjase exact așa cum trebuia. Poate că Georgie pleca la Oxford și se eschiva de la viața de ducesă, dar rămășițele programului de *ducesificare* rămâneau legate de ea. Iar Olivia era pe cale de a îndeplini cea mai arzătoare speranță a mamei ei... deși se putea fără doar și poate spune că succesul ei se datora în mod direct eșuării respectivului program.

Quin și Olivia merseră în spatele Ducelui de Canterwick în ziua în care Rupert fu înmormântat cu onoruri militare: nu în mormântului familiei, ci la Westminster Abbey, așa cum se cuvenea unui erou englez care se încununase cu glorie. Mormântul lui era marcat de o dală de marmură foarte simplă, pe care fusese gravat numele lui și un fragment dintr-o poezie ciudată.

Câțiva ani mai târziu, un tânăr poet pe nume Keats rămase să privească inscripția o după-amiază întreagă. La ceva timp după aceea, un poet de vârstă mijlocie pe nume Auden se trezi fascinat de ea timp de o săptămână întreagă. Cincizeci de ani mai târziu, o disertație erudită aducea în discuție complexitatea fragmentării... dar toate acestea aveau să se întâmple în viitor, o enigmă pentru cei interesați de sensurile multiple ale limbajului.

Pentru Tarquin Brook-Chatfield, Duce de Sconce, cuvintele complicate nu au mai avut niciodată darul de a-l ameți, așa cum se întâmpla înainte de cea de a doua

sa căsătorie. Nu avea să-și mai facă niciodată griji dacă nu găsea cuvintele potrivite.

Doar două cuvinte contau cu adevărat și meritau repetate: „te iubesc; te iubesc; te iubesc".

– Te iubesc.

epilog

Treisprezece ani mai târziu

Fata avea părul de culoarea abanosului, cu o șuviță albă care-i cădea pe frunte. Lady Penelope Brook-Chatfield nu știa încă - deși, la vârsta de doisprezece ani, începea să ghicească - dar era cea mai frumoasă domnișoară de vârsta ei din toate ținuturile cuprinse între Kent și Londra, ba chiar și mai departe. Avea buze roșii ca cireașa, pomeți înalți și un strigăt de amazoană.

- Totul se adună, murmură Quin. O să fie o pacoste. Bărbații o să facă rând în fața ei, ca să o implore să îi ia de soți și, când în sfârșit o să se hotărască, va trebui să-i creăm nefericitului o rentă pentru chinurile la care o să-l supună.

- Ei, hai! spuse leneș Olivia, bucurându-se de căldura aerului de vară, care se simțea chiar și la umbra ulmului lor preferat, de la poalele Culmii Ladybird.

Fluturi mici și albi dansau sub crengile de jos.

Penelope trecu în goană pe lângă ei, alergând după unul dintre verii ei cu un urlet ce amintea de noile locomotive cu aburi.

- Ba este! strigă ea. Papa este *feroce!*

- Nu arăți prea feroce, spuse Olivia, împreunându-și mâinile în părul lui Quin.

Stătea întins pe pătură lângă ea, vorbind în șoaptă cu burtica rotundă care se ridica între ei.

- Sunt drăguț cu bebelușul, zise el, sărutând ușor burtica. Îmi rezerv toată ferocitatea pentru primii pețitori ai lui Penelope.

Un zgomot se auzi în copacul de deasupra lor.

- Ai grijă! strigă Quin. Mama este aici și ar trebui să fii foarte atent zilele astea!

- Știu.

Plouase mult vara aceasta şi copacul era încărcat de frunze de culoare verde-închis. Nişte picioare subţiri apărură dintre ramuri şi se legănară o clipă, până când Quin se ridică, îl prinse pe proprietar şi-şi aşeză cu grijă fiul pe pământ.

– Papa! strigă Penelope, alergând înapoi spre ei.

Părul îi flutura în vânt. Probabil că îşi pierduse panglica.

– Mătuşa Georgie spune că nu ai omorât nici un pirat aşa că vino să-i spui că omori piraţi *tot timpul!*

– Sincer, trebuie să o faci să înţeleagă mai bine ce intră şi ce nu în atribuţiile Brigăzii pentru Paza de Coastă, murmură Olivia.

Penelope ajunse într-un suflet lângă el. Avea picioarele lungi şi părul mătăsos. Îl luă de mână.

– Asta-i absurd, Papa! Ştii bine că unchiul Justin este prea ocupat cu cântatul. Dacă tu ai vrea să omori un pirat, ai putea s-o faci înainte de micul dejun. Vino şi spune-i *asta* mătuşii Georgie.

Şi o porni trăgându-l de mână.

Domnişorul Leo Rupert, care deţinea titlul de Conte de Calderon (deşi nu ştia încă) căzu în genunchi lângă mama lui şi îi arătă o colecţie micuţă de rămurele, toate rupte la fix aceeaşi lungime. Leo era imaginativ, visător şi mult mai liniştit decât Penelope. Întotdeauna gândea foarte intens, mult mai intens decât majoritatea copiilor de cinci ani.

– O să construieşti ceva cu rămurele astea? întrebă Olivia, ridicându-se în şezut. O căsuţă, poate?

– Sunt prea tânăr ca să construiesc o casă, spuse Leo, cu doar o umbră de iritare. Oamenii de vârsta mea nu construiesc case, mamă. Ar trebui să ştii asta.

Puse rămurelele la loc sigur în buzunar, apoi se ridică. Era murdar în genunchi.

– Ce o să faci cu ele?

– Eu şi Alfie o să construim un drum. O să-l rog şi pe unchiul Justin să ne ajute.

Apoi îi adresă un zâmbet, cu atât mai frumos cu cât era foarte grav şi rar folosit.

– Unde e Lucy?

– A rămas în șareta cu ponei. Știi că nu mai pleacă de pe genunchii bunicii în ultima vreme.

– Îi voi arăta bunicii bețele, spuse el, apoi plecă.

Olivia rămase privind în urma lui. Soțul ei se întoarse și se așeză lângă ea, cuprinzându-i burta cu mâinile și trăgând-o la pieptul lui cald.

– Bebelușul ăsta e mai mare decât au fost ceilalți doi, observă el.

– Quin, chiar crezi că e în regulă faptul că Leo se joacă tot timpul cu un prieten pe nume Alfie, și că nimeni nu-l vede pe Alfie în afară de el?

Quin o strânse și mai tare în brațe și-i sărută urechea.

– Crezi că face asta doar pentru că vede cât de fericit este Papa?

Olivia își sprijini capul pe umărul lui.

– Nu. Leo ar spune că Alfie este prietenul *lui*, așa cum a spus de atâtea ori în ultimul an. Cât despre dimensiunile burții mele, încep să cred că este posibil să am gemeni.

– Ai *gemeni?* exclamă Quin. N-ai putea să te răzgândești? Nu știu dacă mai putem face față la încă doi.

Olivia râse.

– Să fie oare același bărbat care spunea că vrea o casă plină de copii?

– Pe atunci, nu aflasem cât sunt de gălăgioși. Cu cei doi ai Georgianei și cu băiatul lui Justin care sosește mâine – și știi foarte bine că e ceva de groază copilul ăla, Olivia! – casa o să se zgâlțâie din temelii.

– Sărută-mă, îi ceru Olivia, privind înspre prințul războinic care era soțul ei.

Primul lui sărut fu adorator, însă se transformă treptat în altceva: într-un sărut posesiv și arzător. Mâinile i se ridicară de pe burtă și îi cuprinseră pieptul, care era acum mai moale și mai voluptuos.

– Nu putem! spuse Olivia cu respirația tăiată, câteva clipe mai târziu.

Amândoi respirau repede.

– Să mergem acasă! îi șopti Quin în ureche. Te vreau. Îmi doresc soția într-o după-amiază de duminică, într-o

vară englezească înăbuşitoare. O vreau goală şi întinsă în patul meu ca să...

Penelope se opri brusc lângă ei.

– *Iar* vă sărutaţi? Bunica spune că trebuie să ne întoarcem acasă şi Nanny spune că avem tarte cu lămâie la ceai. Hai odată!

O luă la fugă înainte, cu botinele până la jumătatea pulpei zărindu-i-se de sub fuste.

Quin îşi ajută doamna să se ridice, o luă de mână şi, tot drumul până la şaretă, îi şopti la ureche atâtea sugestii indecente, încât Olivia avea obrajii îmbujoraţi în clipa în care ajunseră lângă trăsură.

– Hmpf! pufni văduva, văzându-i chipul. E prea cald aici, nici nu-i de mirare. Şi Lucy s-a încins.

Quin se aplecă şi o trase pe Lucy de ureche.

– Atunci *trebuie* să ne întoarcem, spuse el, făcând semn din cap unui vizitiu care mâna o a doua şaretă, plină acum de copii.

Luă apoi în mână hăţurile trăsurii lor.

– Nu am vrea să o deranjăm în vreun fel pe Lucy. Şi cred că şi soţiei mele i-ar prinde foarte bine un...

Olivia îi trase un ghiont.

– Un somn, spuse el, sărutând-o pe nas.

Ducesa văduvă se uită la ei doi, apoi privi spre câmpurile îngrijit lucrate ce se întindeau până în zare, pe domeniile familiei Sconce. Nu îi mulţumea în fiecare zi lui Dumnezeu că o alesese pe Georgiana să treacă prin acea absurdă serie de teste pe care le ticluise şi că Georgiana o adusese cu ea pe Olivia.

Nu în fiecare zi... dar aproape.